

Steaua diavolului

JO NESBØ

AUTORUL ROMANELOR
FANTOMA TRECUTULUI ȘI CĂLAUL

JO NESBØ

**Steaua
diavolului**

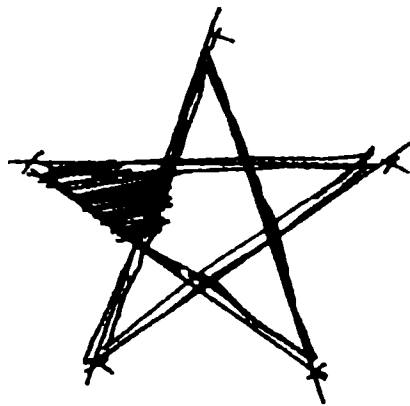
Traducere din limba engleză

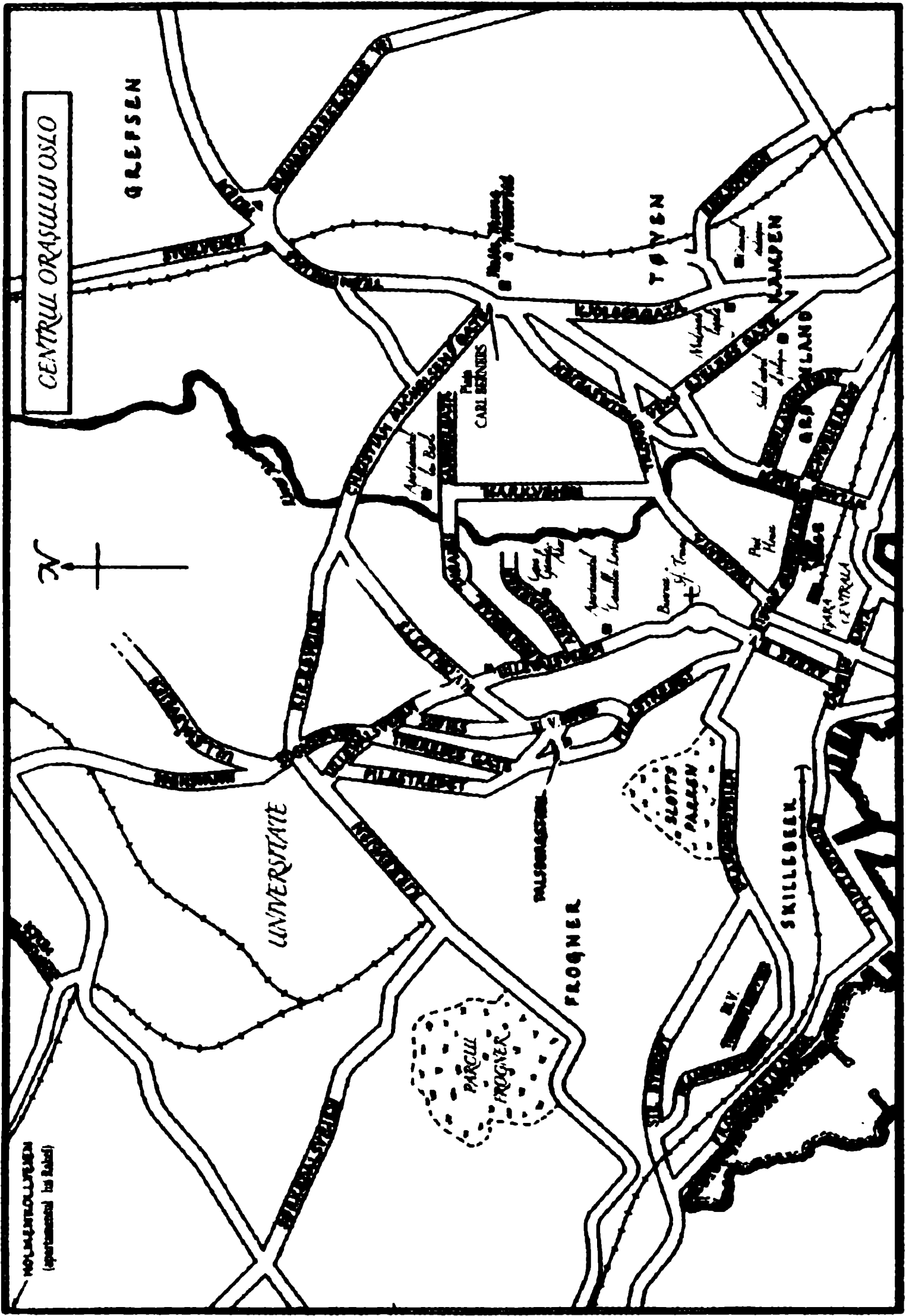
RAMONA LUPU

editura rao

PARTEA ÎNTÂI

CENTRUM ORAŞULUI OSLO

GREPSEN

TØYEN

KAMPEN

GRØNLAND

SKILLEDEEN

FROGNER

UNNERSHATE

OSLO LUFTHAVN
(Aeroterminal la Riksdagen)

VINERI. OUL

Casa fusese construită în 1898 pe o fundație din argilă, care de atunci se scufundase puțin pe latura vestică, ceea ce îngădui apei să se infiltreze în tocul de lemn al ușii, să traverseze apoi podeaua dormitorului, către apus, lăsând o dâră umedă de-a lungul parchetului de stejar. Șiroiul se opri pentru o clipă într-o adâncitură, înainte să fie surprins din urmă de și mai multă apă, apoi se repezi ca un șobolan nervos către șipca de lângă perete. Aici apa porni în ambele direcții, căută și se strecură cumva pe sub șipcă, până ce găsi o gaură între capătul podelei de lemn și perete. În deschizătură se afla o monedă de cinci coroane, pe care se vedeau profilul regelui Olav și data: 1987 – cu un an înainte să cadă din buzunarul tâmplarului. Dar aceia fuseseră ani de prosperitate. Se construiau numeroase apartamente de mansardă la mare repezeală, așa că tâmplarul nu se mai obosise să o caute.

Apei nu îi luă prea mult timp să găsească un drum prin lemn, pe sub parchet. Exceptând momentul când, în 1968, existase o infiltrație – același an în care fusese construit un nou acoperiș acestei case – scândurile de lemn nu fuseseră deranjate, uscându-se și contractându-se, astfel că despicătura dintre cele mai lăuntrice scânduri de pin era acum de aproape jumătate de centimetru. Apa picură pe grinda de dedesubtul despicăturii și își continuă drumul

către vest și în peretele exterior. Aici se infiltră în tencuiala și mortarul ce fuseseră preparate cu o sută de ani în urmă, tot pe timp de vară, de Jacob Andersen, maistru zidar și tatăl a cinci copii. Andersen, ca toți zidarii din Oslo din acea vreme, își prepara propriul mortar și tencuiala pentru zid. Nu numai că avea amestecul său unic de var, nisip și apă, ci avea și propriile ingrediente speciale: păr de cal și sânge de porc. Jacob Andersen era de părere că părul și sângele țineau laolaltă tencuiala și îi dădeau o mai mare rezistență. Nu era ideea lui, le spunea colegilor din acea vreme, care clătinau din cap, ci tatăl și bunicul lui scoțieni folosiseră aceleași ingrediente de la oi. Chiar dacă renunțase la numele de familie scoțian și adoptase unul mai comercial, nu vedea nici un motiv să întoarcă spatele unei tradiții de șase sute de ani. Unii dintre zidari o considerau imorală, câțiva socoteau că e în cărdășie cu diavolul, dar cei mai mulți râdeau de el. Poate că unul dintre cei din urmă a fost cel care împrăștiase povestea care avea să pună stăpânire pe înfloritorul orașel Kristania.

Un vizitiu din Grünerløkka se căsătorise cu vara lui Andersen din Värmland și împreună se mutaseră în apartamentul compus dintr-o cameră și bucătărie, într-o clădire din Seilduksgata, la construirea căreia ajutase Andersen. Primul copil al cuplului fusese suficient de nenorocit să se nască cu părul negru și ondulat și ochii căprui și, cum cuplul era blond cu ochi albaștri – iar bărbatul foarte gelos din fire –, într-o noapte, târziu, el legase la spate mâinile soției sale, o dusesse jos în pivniță și o zidise de vie. Țipetele ei fuseseră practic înăbușite de pereții groși între care stătea legată, presată între două suprafețe din cărămidă. Soțul se gândise poate că se va asfixia din lipsă de oxigen, dar cărămizile îngăduiră de fapt ventilația. În cele din urmă, biata femeie atacă peretele cu dinții. Și asta ar fi putut foarte bine să o elibereze, pentru că zidarul scoțian folosisese sânge și păr, zicându-și că astfel poate mai economisește varul scump ce intra în compoziția cimentului, rezultatul fiind un zid poros care se sfărâmă sub atacul puternicilor dinți din Värmland. Totuși, pofta de viață o făcuse, din păcate, să muște guri mari de mortar și cărămidă. Până la urmă, nu mai putuse să

mestece, să înghită sau să scuipe, și nisipul, pietricelele și bucățile de argilă îi blocaseră traheea. Se făcuse albastră la față, bătaile inimii încetiniseră și, în cele din urmă, încetase să mai respire.

Era, așa cum ar numi-o majoritatea oamenilor, moartă.

Conform mitului totuși, gustul sângelui de porc o făcuse pe nefericita femeie să creadă că mai era încă în viață. Din clipa aceea, se eliberase imediat de frânghiile care o legau, trecuse prin perete și începuse din nou să meargă. Câțiva bătrâni din Grünerløkka încă își mai amintesc povestea din copilăria lor, despre femeia cu cap de porc, care bântuia de colo-colo cu un cuțit, ca să taie capetele copiilor care stăteau afară până târziu. Trebuia să simtă în gură gustul de sânge, ca să nu dispară cu totul. În vremea aceea, foarte puțini oameni cunoșteau numele zidarului, și Andersen lucra fără odihnă la fabricarea tipului lui special de mortar. Trei ani mai târziu, în timp ce lucra la clădirea unde era acum scurgerea de apă, căzuse de pe schelă – lăsând în urmă numai două sute de coroane și o chitară –, așa că avea să treacă încă o sută de ani înainte ca zidarii să înceapă să folosească fibre artificiale în amestecurile lor de ciment și înainte ca tehnicienii de la laboratorul din Milano să descopere că zidurile din Ierihon fuseseră consolidate cu sânge și păr de cămilă.

Cea mai mare parte a apei totuși nu se strecură în perete, ci în josul lui, căci apa, ca și lașitatea și lăcomia, găsește întotdeauna nivelul cel mai de jos. La început, apa a fost absorbită de izolația zgrunțuroasă, granulată dintre îmbinări, dar tot mai multă începu să curgă și în curând izolația fu saturată. Apa curse direct prin ea și îmbibă un ziar din data de 11 iulie 1898, în care scria că timpurile înfloritoare din industria construcțiilor își atinseseră probabil apogeul, iar pe speculanții imobiliari lipsiți de scrupule îi așteptau cu siguranță vremuri grele. La pagina a treia se spunea că poliția nu avea încă nici un indiciu privind asasinarea tinerei asistente care fusese găsită înjunghiată în baie, cu o săptămână în urmă. În mai, o fată mutilată și ucisă într-un chip asemănător fusese găsită în apropierea râului Akerselva, dar poliția nu spunea dacă era vreo legătură între cele două cazuri.

Apa curse de pe ziar, între scândurile de lemn de dedesubt și de-a lungul interiorului materialului tavanului vopsit al camerei de mai jos. Cum acesta fusese deteriorat în timpul reparației scurgerii din 1968, apa se infiltră în găuri, formând picături care atârnară până ce deveniră suficient de grele pentru ca gravitația să sfideze priza suprafeței. Își dădură drumul și căzură trei metri și opt centimetri. Acolo apa ateriză și își încheie traiectoria. În apă.

Vibeke Knutsen trase cu nesaț din țigară și pufăi fumul afară, pe fereastra deschisă, de la etajul patru al blocului în care locuia. Era o după-amiază fierbinte și aerul se ridica dinspre asfaltul copt de soare din curtea interioară, înălțând fumul de-a lungul fațadei albastru-deschis a clădirii, până ce se dispersa. De cealaltă parte a clădirii se putea auzi zgomotul mașinilor pe de obicei aglomeratul Ullevålsveien. Dar acum toată lumea se afla în vacanță, iar orașul era aproape părăsit. O muscă zăcea pe spate, pe pervaz, cu toate cele șase piciorușe în aer. Nu avusese instinctul de a se feri de zăpușeală. Era mai răcoare în celălalt capăt al apartamentului, care dădea spre Ullevålsveien, dar lui Vibeke nu îi plăcea priveliștea de acolo. Cimitirul Mântuitorului. Înțesat cu oameni faimoși. Oameni faimoși morți. La parter se afla un magazin în care se vindeau „monumente“, după cum spunea inscripția, cu alte cuvinte, pietre de mormânt. Ceea ce se putea numi „a sta aproape de piață“.

Vibeke își lipi fruntea de geamul rece al ferestrei.

Se bucurase când venise vremea caldă, dar fericirea ei dispăruse curând. Chiar și acum tânjea după nopțile mai răcoroase și după oamenii de pe stradă. Astăzi avusese cinci clienți în galerie, înainte de prânz, și trei după. Fumase un pachet și jumătate de țigări din pură plictiseală. Inima îi bubuia în piept și o durea gâtul. De fapt, abia dacă putuse vorbi atunci când o sunase șeful și o întrebase cum stau lucrurile. Cu toate astea, nici nu ajunsese bine acasă și pusese cartofii la foc, că simțise din nou pofta în stomac.

Vibeke încetase să mai fumeze când îl cunoscuse pe Anders, cu doi ani înainte. Nu îi ceruse el să facă asta. Dimpotrivă. Când se întâlniseră în Gran Canaria, pufăise, chiar, o țigară de la ea. Așa,

de amuzament. După ce se mutaseră împreună, la numai o lună după întoarcerea la Oslo, unul dintre primele lucruri pe care le spusese fusese acela că relația lor probabil că va rezista fumatului pasiv și că medicii care avertizau împotriva pericolelor cancerului fără îndoială că exagerau. Cu un pic de răbdare, probabil că se va obișnui cu mirosul de țigări din haine. A doua zi de dimineață, ea se decisese. Când, câteva zile mai târziu, el îi pomenise la masă că nu o mai văzuse de mult timp cu o țigară în mână, ea îi răspunsese că niciodată de fapt nu fusese o fumătoare pasionată. Anders zâmbise, se aplecase peste masă și o ciupise de obraz.

– Știi ceva, Vibeke? Așa am gândit și eu tot timpul.

Auzea oala fierbând în spatele ei și se uită către țigară. Încă trei fumuri. Îl trase pe primul. Nu avea nici un gust.

Abia dacă își mai amintea când se apucase din nou de fumat. Poate că anul trecut, în perioada în care el începuse să stea plecat în lungi călătorii de afaceri. Sau poate după Anul Nou, când ea începuse să lucreze ore suplimentare aproape în fiecare seară? Poate pentru că era nefericită? Era ea nefericită? Niciodată nu se certau. Aproape că nu mai făceau nici dragoste, dar asta pentru că Anders lucra atât de mult, spusese el, punând capăt oricărei discuții. Nu că ea ducea în mod deosebit dorul. Când, din an în paște, făceau o încercare, fără chef, era ca și cum el nici nu era de față. Așa că își dăduse seama că nici ea nu trebuia să fie prezentă.

Dar, de fapt, nu se certau. Lui Anders nu îi plăcea tonul ridicat.

Vibeke se uită la ceas: 17.15. Ce se întâmplase cu el? În general, o anunța dacă se întâmpla să întârzie. Stinse țigara, o aruncă în curtea din spate și se întoarse către mașina de gătit ca să verifice cartofii. Înfipse furculița în cel mai mare dintre ei. Era aproape făcut. Niște bucățele negre fremătau în sus și în jos în apa ce clocotea. Ciudat. Erau de la cartofi sau de la oală?

Tocmai încerca să își aducă aminte pentru ce folosisese ultima dată oala, când auzi că se deschide ușa din față, pe cineva gâfâind pe hol și pantofi aruncați din picioare. Anders intră în bucătărie și deschise frigiderul.

– Ei bine? zise el.

– Chifteluțe.

– Păi...?

Intonația lui se ridică spre final și formă un semn de întrebare. Vibeke știa ce voia să însemne: „Din nou carne? N-ar trebui să mâncăm pește ceva mai des?”

– Bine, zise el pe un ton indiferent, aplecându-se deasupra oalei.

– Ce-ai făcut? Ești leoarcă de transpirație.

– N-am mai făcut nici un fel de antrenament în seara asta, așa că m-am dus cu bicicleta până în Sognsvann și înapoi. Ce e cu bucățelele din apă?

– Nu știu, zise Vibeke. Abia le-am observat.

– Nu știi? N-ai lucrat parcă pe post de bucătăreasă la un moment dat?

Cu o mișcare îndemânată luă una dintre bucățele între degetul arătător și cel mare și o vârî în gură. Femeia se uită țintă la ceafa lui. La părul brunet și subțire pe care odată îl găsisese atât de atrăgător. Bine îngrijit și la lungimea potrivită. Cu cărare într-o parte. Îi păruse atât de inteligent. Ca un om cu viitor. Cu suficient viitor pentru amândoi.

– Ce gust are? întrebă ea.

– De nimic, răspunse el, continuând să stea aplecat asupra cratiței. De ou.

– De ou? Dar am spălat cratița...

Se opri busc.

Bărbatul se răsuci către ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Avem o... scurgere.

Arată către capul lui.

Anders se încruntă și își atinse ceafa. Apoi, dintr-o singură mișcare, își ridică privirea către tavan. Două picături atârnavă de tavanul alb. Vibeke, care era puțin mioapă, nu ar fi putut vedea picăturile dacă ar fi lucit. Dar nu luceau.

– Se pare că e inundație la Camilla, zise Anders. Dacă urci tu la ea să suni la ușă, mă duc eu după administrator.

Vibeke se uită cu atenție la tavan. Și jos, la bucățelele din cratiță.

- Dumnezeu, șopti ea, simțind cum inima îi bubuie în piept.
- Ce mai este acum? întrebă Anders.
- Du-te după administrator. Apoi mergeți împreună să sunați la ușa Camillei. Eu o să sun la poliție.

VINERI. CONCEDIUL PERSONALULUI

Sediul central al poliției din Oslo, de la Grønland, era amplasat pe creasta dintre Grønland și Tøyen și avea vedere spre partea estică a centrului orașului. Era construit din sticlă și oțel și fusese terminat în 1978. Nu exista nici o suprafață oblică. Avea o simetrie perfectă, iar arhitecții Telje, Torp și Aasen primiseră un premiu pentru el. Electricianul care instalase cablurile în cele două aripi lungi de birouri, de la etajele șapte și nouă, primise ajutor social și o muștruluială bună de la tatăl său atunci când căzuse de pe schelă și își rupsese spatele.

„De șapte generații suntem zidari, legănându-ne între cer și pământ, înainte ca gravitația să ne doboare. Bunicul meu a încercat să fugă de blestem, dar acesta l-a urmărit peste Marea Nordului. Așa că, în ziua în care te-ai născut, mi-am jurat că nu vei suferi aceeași soartă. Și credeam c-am reușit. Electrician... Ce mama dracului face un electrician la șase metri înălțime?”

Semnalul de la dispeceratul central trecu prin cuprul aceluiași cabluri pe care le întinsese fiul, prin partiția dintre etaje, făcută cu un amestec din ciment industrial, până la biroul inspectorului-șef al Secției Omucideri, Bjarne Møller, de la etajul șase. În acel moment, Møller stătea și se întreba dacă aștepta oare cu nerăbdare, sau cu

spaimă, iminenta vacanță cu familia, într-o cabană montană din Os, undeva lângă Bergen. După toate probabilitățile, Os în iulie însemna o vreme îngrozitoare. Bjarne Møller nu avea nimic împotriva să schimbe canicula ce fusese prognozată pentru Oslo cu puțină burniță, dar era o adevărată provocare să țină ocupați doi băieți energici, neavând altceva la dispoziție în afară de un pachet de cărți de joc, fără valetul de inimă roșie.

Bjarne Møller își întinse picioarele lungi și se scărpină după ureche, în timp ce ascultă mesajul.

– Cum au descoperit-o? întrebă el.

– S-a produs o scurgere în apartamentul de dedesubt, răspunse vocea de la dispecerat. Administratorul și vecinul de jos au sunat la ușă, dar nu a răspuns nimeni. Ușa nu era încuiată, așa că au intrat.

– Bine. O să trimit doi oameni acolo.

Møller puse jos receptorul, oftă și își trecu degetul peste lista plastifiată cu situația personalului aflată pe biroul său. Jumătate din secție era în concediu. Așa stăteau lucrurile în această perioadă a anului. Nu însemna că populația din Oslo se afla în vreun pericol, de vreme ce ticăloșii din oraș păreau să aprecieze și ei o mică vacanță în iulie. Era clar un sezon slab în ceea ce privește infracțiunile de care se ocupa Secția Omucideri.

Degetul lui Møller se opri în dreptul numelui Beate Lønn. Formă numărul de la *Krimteknisk*, Departamentul de investigații din Kjølberggata. Nu primi nici un răspuns. Așteptă ca apelul să treacă prin centrală.

– Beate Lønn este în laborator, spuse o voce veselă.

– Sunt Møller, Secția Omucideri. Ai putea să dai de ea?

Așteptă. Karl Weber, șeful *Krimteknisk*, care se pensionase de curând, o recrutase pe Beate Lønn de la Secția Omucideri. Møller văzuse asta ca pe o nouă dovadă a teoriei neodarwiniste că singura pornire a omului este să își perpetueze propriile gene. Cu siguranță că Weber gândea că Beate Lønn împărtășea câteva gene cu el. La prima vedere, Karl Weber și Beate Lønn ar fi putut părea destul de diferiți. Weber era morocănos și irascibil; Lønn era ca un șoricel cenușiu și tăcut care, după ce absolvise Academia de Poliție, roșea

de fiecare dată când ~~cineva vorbea cu ea~~. Dar genele lor polițienești erau identice. Reprezentau tipul pasional care, atunci când dădeau de urma prăzii, aveau capacitatea de a exclude orice altceva și de a se concentra pe un fir al medicinei legale, pe o dovadă circumstanțială, o înregistrare video, o descriere vagă, până ce, în cele din urmă, totul începea să aibă un oarecare sens. Limbile malițioase bârfeau că locul lui Weber și al lui Lønn erau în laborator, iar nu în comunitate, acolo unde cunoașterea de către investigator a comportamentului uman era mai importantă decât o amprentă plantară sau o ață desprinsă dintr-o haină.

Weber și Lønn erau de acord cu ceea ce se spunea despre ei și laborator, dar nu și despre amprente și ațe desprinse.

– Lønn la telefon.

– Bună, Beate. Sunt Bjarne Møller. Te deranjez?

– Bineînțeles. Ce s-a întâmplat?

Møller îi povesti pe scurt și îi dădu adresa.

– Trimit câțiva băieți de-ai mei cu tine, spuse el.

– Care dintre ei?

– Va trebui să mă uit, să văd pe cine pot să găsesc. E vacanța de vară, știi.

Møller puse receptorul în furcă și își coborî degetul mai jos pe listă.

Se opri la Tom Waaler.

Căsuța din dreptul vacanței de vară era goală. Lucrul acesta nu îl surprinse pe Bjarne Møller. Din când în când, se întreba dacă inspectorul Tom Waaler își lua vreodată liber sau dacă avea măcar timp să doarmă. Ca detectiv, era unul din cele două vedete ale secției. Era întotdeauna prezent, întotdeauna la minge și aproape întotdeauna avea succes. În contrast cu celălalt detectiv de vârf, Tom Waaler era de încredere, avea un dosar fără pată și era respectat de toată lumea. Pe scurt, subordonatul ideal. Cu abilitățile indiscutabile de conducător pe care le avea, era foarte probabil că, atunci când va veni vremea, Tom urma să ia locul lui Møller, ca inspector-șef.

Apelul lui Møller pârâi pe fir.

- Aici Waaler, răspunse o voce sonoră.
- Møller. Noi...
- Așteaptă o clipă, Bjarne. Vorbesc la alt telefon.

Bjarne Møller bătu darabana pe masă în timp ce aștepta. Tom Waaler ar putea deveni cel mai tânăr inspector-șef de la Secția Omucideri. Vârsta era oare cea care îl făcea pe Bjarne Møller să se simtă uneori oarecum neliniștit la gândul că urma să îi predea responsabilitățile lui Tom? Sau poate erau cele două incidente cu împușcături? Inspectorul își scosese de două ori arma în timpul unor arestări și, fiind unul dintre cei mai buni țințași din corpul polițienesc, atinsese de fiecare dată ținta, cu rezultate letale. Destul de paradoxal, Møller mai știa că unul din cele două episoade ar fi putut, în cele din urmă, să forțeze numirea noului inspector-șef în favoarea lui Waaler. SEFO, autoritatea independentă de investigație a poliției, nu dezvăluisese nimic care să indice faptul că Tom nu trăsesese în legitimă apărare. De fapt, în ambele cazuri se ajunsese la concluzia că acesta dăduse dovadă de raționament corect și reacție rapidă într-o situație limită. Ce referințe mai bune ar fi putut avea un candidat la postul de șef?

- Scuză-mă, Bjarne. Vorbeam la mobil. Cu ce te pot ajuta?
- Am o misiune.
- În sfârșit.

Conversația dură zece secunde. Acum nu îi mai trebuia decât o singură persoană.

Møller se gândise la Halvorsen, dar, conform listei, urma să plece în concediu acasă, în Steinkjer. Degetul își continuă drumul în josul coloanei. Concediu, concediu, concediu medical. Inspectorul-șef oftă când degetul său se opri în dreptul numelui pe care sperase să îl evite.

Harry Hole.

Lupul singuratic, bețivul, copilul teribil al departamentului și, în afară de Tom Waaler, cel mai bun detectiv de la etajul șase. Doar din acest motiv și datorită faptului că, de-a lungul vremii, Bjarne Møller dezvoltase un soi de înclinație perversă în a-și pune pielea la bătaie pentru acest polițist cu serioase probleme cu băutura, Harry

Hole nu fusese dat afară cu mulți ani în urmă. În mod normal, Harry ar fi fost prima persoană pe care ar fi sunat-o și căreia i-ar fi dat această misiune, dar lucrurile nu erau normale acum.

Sau ca să spunem altfel: erau mai extraordinare decât de obicei.

Situația se agravase cu o lună în urmă, după ce Hole petrecuse iarna lucrând din nou la un caz mai vechi – asasinarea colegei lui celei mai apropiate, Ellen Gjeltten, care fusese omorâtă în apropiere de râul Akerselva. În acea perioadă, Hole își pierduse orice interes pentru vreun alt caz. Cazul Ellen Gjeltten fusese închis cu mult timp în urmă, dar Harry devenise din ce în ce mai obsedat, iar Møller începuse, până la urmă, să își facă griji pentru sănătatea lui mintală. Criza se produsese când Harry apăruse în biroul său, cu patru săptămâni în urmă, și își prezentase teoriile conspirației care îi făceau părul maciucă. În esență, fără nici o dovadă, aducea acuzații fanteziste împotriva lui Tom Waaler.

Apoi Harry pur și simplu dispăruse. Câteva zile mai târziu, Møller sunase la restaurantul Schrøder și afluase exact ce se temea mai mult: că Harry băuse încontinuu. Ca să îi acopere absența, Møller îl trecuse pe Harry ca fiind în concediu. Încă o dată. În general, Harry apărea după o săptămână, dar până acum trecuseră patru săptămâni. Concediul său se terminase.

Møller se uită cu atenție la receptor, se ridică și se duse la fereastră. Era ora 17.30 și totuși parcul din fața secției de poliție era aproape gol. Numai ciudatul adorator al soarelui înfrunta căldura. Pe Grønlandsleiret, câțiva proprietari de magazine stăteau sub o tendă de pânză, lângă legumele lor. Chiar și mașinile – în ciuda orei de vârf – se deplasau mai încet. Møller își trecu degetele prin părul negru, un obicei de o viață, la care soția îi sugera că ar trebui să renunțe dacă nu voia ca oamenii să creadă că încerca să își ascundă începutul de chelie. Chiar nu mai rămăsese nimeni în afară de Harry? Møller privi un bețivan împleticindu-se pe Grønlandsleiret. Presupuse că se îndrepta spre Raven, dar nu avea să primească de băut acolo. Probabil că urma să sfârșească în Boxer. Locul în care cazul Ellen Gjeltten fusese încheiat într-un mod atât de categoric. Poate la fel și cariera lui Harry Hole în poliție.

Møller era strâns cu uşa. În curând avea să fie nevoit să ia o decizie în privinţa lui Harry. Dar asta putea să mai aştepte. Important acum era acest caz.

Møller ridică receptorul şi se gândi câteva clipe la ceea ce era pe punctul să facă: să îi pună pe Harry Hole şi Tom Waaler în acelaşi caz. Perioadele de vacanţă erau foarte proaste. Impulsul electric îşi începu călătoria de la monumentul unei societăţi ordonate construit de Telje, Torp şi Aasen spre un loc în care domnea haosul – un apartament de pe bulevardul Sofies.

VINERI. TREZIREA

Femeia țipă din nou și Harry Hole deschise ochii. Soarele strălucea prin draperiile trase care fluturau încet în vânt în vreme ce scârțâitul neplăcut al tramvaiului ce încetinea pe Pilestredet se stinse. Harry încercă să își adune gândurile. Zăcea întins pe podea, în propria cameră de zi. Îmbrăcat, deși nu prea bine. Pe tărâmul celor vii, el nu era foarte viu.

Transpirația se pusese ca o pojghiță lipicioasă de machiaj pe față, iar inima îi era ușoară, deși încordată, ca o minge de ping-pong pe o suprafață de beton. Capul îl durea și mai rău.

Harry ezită o clipă înainte să se hotărască dacă să continue să respire. Tavanul și pereții se învârteau în jurul lui și nu avea nici un tablou sau o lustră de care privirea să se poată agăța. La periferia câmpului său vizual era o bibliotecă de la IKEA, un spătar de scaun și o măsuță verde de cafea de la Elevator. Cel puțin, scăpase de vise.

Avusese același coșmar dintotdeauna. Țintuit pe loc, incapabil să se miște, încercase în van să închidă ochii și să nu îi mai vadă gura, strâmbată și deschisă într-un ținț tăcut. Ochii larg deschiși, zgâindu-se în gol, cu o acuzație mută. Când era tânăr, fusese sora lui mai mică, Sis. Acum era Ellen Gjeltén. La început, țințele fuseseră tăcute, acum se auzeau ca sunetul ascuțit al unor frâne bruște. Nu ar fi putut spune care erau mai rele.

Harry stătu nemișcat, uitându-se afară, printre perdele, la soarele ce strălucea peste străzi și curțile din spate de pe Bislett. Numai tramvaiul mai rupea nemișcarea verii. Nici măcar nu clipi. Se uită atent la soare, până ce acesta deveni o inimă aurită ce bătea pe o membrană subțire, albăstrie, lăptoasă și pompa afară căldură. Când era mic, mama lui îi spusese că, dacă se uita drept la soare, acesta i-ar fi ars vederea, iar lumina soarelui i-ar fi rămas în cap, cât era ziua de lungă, pentru tot restul vieții. Lumina soarelui care arde orice altceva. Ca imaginea țestei zdrobite în zăpadă a lui Ellen, lângă Akerselva, cu o umbră atârănând deasupra ei. Trei ani se chinuise să prindă umbra aceea. Dar nu reușise.

Rakel...

Harry ridică cu grijă capul și se uită la beculețul negru, lipsit de viață, al robotului telefonic. Așa fusese toate săptămânile care trecuseră de la întâlnirea cu șeful *Kripos*, Departamentul norvegian de Criminalistică, la Boxer. Probabil că fusese și el ars de soare.

La naiba, ce cald era!

Rakel...

Își aminti. La un moment dat în vis, fața se schimbase și devenise cea a lui Rakel. Sis, Ellen, mama, Rakel. Fețe de femei. De parcă, într-o mișcare pulsatorie, ar fi putut să se schimbe și să se reunească din nou.

Harry gemu și își lăsă capul să cadă înapoi pe podea. Zări cu coada ochiului sticla ce se balansa pe marginea mesei de deasupra lui. Jim Beam din Clermont, Kentucky. Conținutul dispăruse. Se evaporase, se vaporizase. Rakel. Închise ochii. Nu mai rămăsese nimic.

Habar n-avea cât era ceasul, știa doar că era târziu. Sau de vreme. Îndiferent de caz, era un moment nepotrivit să se trezească. Sau, ca să fim mai exacti, să doarmă. Altceva ar trebui să facă în acest moment al zilei. De exemplu, să bea.

Harry se ridică în genunchi.

În pantalonii săi vibra ceva. Își dădu seama că de fapt asta îl trezise. O molie prinsă în capcană, dând cu disperare din aripi. Vârî mâna în buzunar și scoase telefonul mobil.

Harry merse încet către St Hanshaugen. Durerea de cap îi pulsa în spatele globilor oculari. La adresa pe care i-o dăduse Møller se putea ajunge pe jos. Se stropise cu niște apă pe față, găsisse o picătură de whisky în dulapul de sub chiuvetă și plecase, sperând că plimbarea îi va limpezi mintea. Trecu pe lângă Underwater: deschis în fiecare zi de la 16 la 3 dimineața, până la 1 dimineața, luna, și închis duminica. Nu era unul dintre localurile cele mai frecventate, de vreme ce preferatul său, Schrøder, se afla pe o stradă paralelă, dar ca majoritatea băutorilor serioși, Harry avea un locșor în creier în care orarul barurilor era stocat automat.

Zâmbi la reflecția sa din ferestrele murdare. Altă dată.

La colț coti la dreapta, pe Ullevålsveien. Nu îi plăcea să meargă pe Ullevålsveien. Era o stradă pentru mașini, nu pentru pietoni. Cel mai bun lucru pe care îl putea spune despre Ullevålsveien era că trotuarul din dreapta oferea o oarecare umbră pe o vreme ca aceea.

Harry se opri în fața casei pe care se afla numărul ce i se dăduse. O examinează în fugă.

La parter se afla o spălătorie cu mașini roșii de spălat. Bilețelul de pe fereastră anunța că era deschis în fiecare zi între orele 8.00 și 21.00 și oferea o uscare de 20 de minute la prețul redus de 30 de coroane. O femeie cu pielea închisă la culoare, cu un șal pe umeri, stătea lângă un uscător rotativ, uitându-se în gol. Lângă spălătorie se afla vitrina unui magazin cu pietre funerare, iar mai departe, firma luminoasă, verde, ce anunța Casa Kebab, deasupra unui snack-bar cu băcănie. Vopseaua de pe tocurile ferestrei vechi se scorojise, dar ferestrele tip lucarnă sugerau că se făcuseră modificări ale mansardei deasupra primelor patru niveluri originare. O cameră era instalată deasupra interfonului nou, lângă poarta de fier forjat. Apăsă pe soneria de sus, din dreptul numelui Camilla Loen.

– Da, se auzi în interfon.

Møller îl prevenise, dar Harry fu totuși surprins când auzi vocea lui Tom Waaler.

Încercă să răspundă, dar nu reuși să smulgă nici un sunet din corzile vocale. Tuși și făcu o nouă încercare.

– Hole. Deschide.

Se auzi un bâzâit și apucă mânerul rece, aspru, din fier negru al ușii.

– Bună.

Harry se răsuci pe loc.

– Bună, Beate.

Beate avea puțin sub înălțimea medie, cu păr blond-închis și ochi albaștri, fără să arate nici bine, dar nefiind nici neatrăgătoare. Pe scurt, nu era nimic deosebit la Beate Lønn, exceptând hainele ei. Purta o salopetă albă, care semăna puțin cu echipamentul de astronaut.

Harry ținu ușa larg deschisă, în vreme ce femeia cără înăuntru două valize mari de metal.

– Acum ai ajuns?

Încercă să nu îi respire în nas când trecu pe lângă ea.

– Nu. M-am întors la mașină ca să iau restul lucrurilor. Suntem aici de o jumătate de oră. Te-ai lovit?

Harry își trecu degetul peste crusta de pe nas.

– Așa se pare.

O urmă pe ușa care dădea spre casa scărilor.

– Cum stă treaba acolo, sus?

Beate puse cutiile în fața ușii verzi a liftului, continuând să îl privească.

– Credeam că unul dintre principiile tale este mai întâi să te uiți și să pui întrebări mai târziu, spuse ea, apăsând pe butonul liftului.

Harry dădu din cap. Beate Lønn aparținea acelei părți a rasei umane care ținea minte totul. Putea cita din memorie detalii din cazuri de crimă pe care el le uitase de mult și care datau dinainte ca ea să înceapă Academia de Poliție. Mai mult, avea neobișnuit de dezvoltată acea parte a creierului care reține fețele. Făcuse teste, iar psihologii fuseseră uimiți. Norocul lui că ea își amintea puținul pe care reușise să o învețe atunci când lucraseră împreună la cazul spărgătorilor de bănci, care devastase orașul Oslo cu un an înainte.

– Da, vreau să fiu cât mai deschis posibil la propriile impresii prima dată când ajung la scena crimei, spuse Harry și tresări când

liftul se puse în mișcare. Începu să se cotrobăie prin buzunare, după țigări. Dar mă îndoiesc că o să lucrez la acest caz.

– De ce?

Harry nu răspunse. Scoase un pachet mototolit de țigări Camel din buzunarul stâng al pantalonilor și extrase o țigară fărâmată.

– Oh, da, îmi amintesc, zise Beate, zâmbind. Ai spus astă-pri-măvară că pleci în vacanță. În Normandia, nu-i așa? Norocosule...

Harry puse țigara între buze. Avea un gust oribil. Și nici nu ajuta cu nimic la ușurarea durerii lui de cap. Un singur lucru l-ar fi putut ajuta. Se uită la ceas. Lunea, de la 4 după-amiaza la 1 dimineața.

– N-o să fie nici o Normandie, zise el.

– Da?

– Nu, deci nu ăsta e motivul. Ci pentru că *el* conduce cazul ăsta. Harry trase adânc din țigară și dădu din cap în sus.

Femeia îl privi îndelung, cu duritate.

– Ai grijă ca asta să nu devină o obsesie. Mergi mai departe.

– Să merg mai departe? Harry scoase afară fumul. Face rău oamenilor, Beate. Tu ar trebui să știi asta.

Femeia roși.

– Eu și Tom am avut o foarte scurtă aventură, asta-i tot, Harry.

– Nu era cumva perioada în care umblai cu gâtul rănit?

– Harry! Tom niciodată...

Beate se opri când își dădu seama că ridică vocea. Eco-ul răsuna în sus, pe scări, dar fu înăbușit de liftul ce se opri în fața lor cu o bufnitură surdă.

– Nu-l placi, zise ea. Așa că îți închipui tot felul de lucruri. De fapt, Tom are mai multe părți bune despre care tu nu știi nimic.

– Mda.

Harry stinse țigara pe perete, în timp ce Beate deschise ușa liftului și intra.

– Nu vii sus? întrebă ea, uitându-se la Harry care era încă afară, privind cu insistență la ceva.

La lift. După ușa ascensorului era o ușă glisantă, un simplu grilaj de fier pe care îl deschizi sau îl închizi în spatele tău pentru ca liftul să poată funcționa. Auzi din nou țipătul. Țipătul neauzit.

Simți cum corpul lui transpiră brusc. Gura de whisky nu fusese suficientă. Nici pe departe.

– S-a întâmplat ceva? întreabă Beate.

– Nu, răspunse Harry, cu voce îngroșată. Doar că nu-mi plac lifturile astea demodate. O să urc pe scări.

VINERI. STATISTICI

Casa avea două apartamente la mansardă. Ușa unuia din ele era deschisă, dar o panglică portocalie de poliție stabilea perimetrul dincolo de care nu se putea trece. Harry se opri ca să își treacă întreaga înălțime de 1,92 metri pe sub bandă și, când se ridică în partea cealaltă, făcu repede încă un pas ca să își recapete echilibrul. Se afla în mijlocul unei camere cu parchet din lemn de stejar, tavan în pantă și ferestre de fronton. Era cald ca într-o saună. Apartamentul era mic și mobilat numai cu strictul necesar, la fel ca al său, dar aici se oprea orice asemănare. Apartamentul acesta avea cea mai nouă canapea de la Hilmers Hus, măsuță de cafea de la r.o.o.m. și un televizor Philips cu diagonala de 38 de centimetri, într-o carcasă de plastic translucidă albastru gheață, care se asorta cu sistemul stereo. Harry se uită din cadrul ușilor la o bucătărie și un dormitor. Asta era tot. Și ciudat de nemișcat. Un polițist în uniformă stătea cu brațele încrucișate lângă ușa bucătăriei, balansându-se pe călcâie. Transpira și îl urmărea pe Harry pe sub sprâncenele ridicate. Clătină din cap și zâmbi afectat când Harry se apropie și îi arată legitimația.

„Toată lumea cunoaște maimuța, gândi Harry. Maimuța nu cunoaște pe nimeni.“ Își șterse fața cu mâna.

– Unde sunt legiștii?

– În baie, răspunse polițistul, arătând cu capul către dormitor. Lønn și Weber.

– Weber? Au început acum să cheme și pensionari?

Polițistul ridică din umeri.

– Perioadă de vacanță.

– OK, bine, atunci închide intrarea și ușa. Oamenii intră și ies din clădirea asta destul de liberi.

– Dar...

– Ascultă. Și asta face parte din scena crimei. Bine?

– Înțeleg, zise polițistul cu iritare în voce, iar Harry își dădu seama că din două propoziții reușise să își mai facă un dușman în forțele de poliție. Iar rândul se întindea pe kilometri întregi.

– Dar mi s-au dat instrucțiuni clare să... continuă acesta.

– ... să stai cu ochii prin jur, se auzi o voce din dormitor.

Tom Waaler apăru în cadrul ușii.

În ciuda costumului închis la culoare pe care îl purta, nu se vedea nici o picătură de transpirație la rădăcina părului său negru. Tom Waaler era un bărbat arătos. Poate nu unul fermecător, dar avea trăsături regulate, simetrice. Nu era atât de înalt ca Harry, dar mulți îl percepeau astfel. Poate din cauza staturii lui drepte. Sau a încrederii dezinvolve de sine pe care o emana. Majoritatea celor care lucrau în preajma lui erau nu numai impresionați, dar simțeau, de asemenea, cum stăpânirea lui de sine îi molipsea și pe ei, așa că se relaxau și își găseau locul firesc. Impresia de bărbat chipeș era probabil emanată, de asemenea, din prezența sa fizică – nici un costum nu ar fi putut ascunde cinci ședințe de sport pe săptămână, în care făcea karate și ridica greutăți.

– Și ar trebui să continue să fie atent la ce se întâmplă, zise Waaler. Tocmai am trimis pe cineva jos, ca să închidă tot ceea ce este necesar. Totul este în ordine, Hole.

Spuse ultima propoziție pe un ton atât de plat, încât era neclar dacă trebuia luată ca o afirmație sau ca o întrebare. Harry își dresă vocea.

– Unde e femeia?

– Aici, înăuntru.

Fața lui Waaler simulă o expresie preocupată în timp ce se dădea la o parte ca să îl lase pe Harry să treacă.

– Te-ai lovit, nu-i așa, Hole?

Dormitorul era simplu mobilat, dar cu gust și avea chiar o nuanță romantică. Un pat de o persoană – dar cu suficient spațiu pentru două – deasupra căruia se vedea o grindă de susținere în care fusese sculptată o formă ce semăna cu o inimă, cu un triunghi în interior. Poate amprenta unui iubit, gândi Harry. Pe perete, deasupra patului, atârnavau trei imagini înrămate, ilustrând bărbați dezbrăcați, undeva între porno ușor și artă intimă. Nu se vedea nici o fotografie sau alte obiecte personale.

Urma imediat baia. Nu era mai mare decât o cameră în care să încapă o chiuvetă, o toaletă, un duș fără perdea și Camilla Loen. Zăcea pe gresie, cu fața răsucită către ușă, dar privea în sus, către duș, ca și cum ar fi așteptat mai multă apă.

Era goală pe sub halatul de baie alb, ud leoarcă, care era desfăcut și acoperea scurgerea. Beate stătea în cadrul ușii și făcea fotografii.

– A verificat cineva de cât timp e moartă?

– Legistul e pe drum, zise Beate. Dar rigiditatea cadaverică nu s-a instalat încă și nu e complet rece. Cred că de cel mult două ore.

– Dușul nu era pornit când vecinul și administratorul au găsit-o?

– Ba da.

– Apa caldă i-ar fi putut menține temperatura corpului și amâna declanșarea rigidității.

Harry se uită la ceas: era 18.15.

– Să zicem că a murit cam pe la ora cinci.

Era vocea lui Waaler.

– De ce? întrebă Harry, fără să se întoarcă.

– Nimic nu sugerează că trupul a fost mutat, deci putem presupune că a fost ucisă în timp ce se afla la duș. După cum vezi, corpul ei și halatul blochează scurgerea. Asta a provocat inundația. Administratorul care a oprit dușul a spus că era deschis la maximum și am verificat presiunea apei. Destul de bună pentru un apartament de mansardă. Baia fiind atât de mică, nu se poate să fi

durat prea multe minute înainte ca apa să se verse peste prag și afară, în dormitor. Și apoi nu prea mult până ce apa a găsit o cale să se scurgă în apartamentul de dedesubt. Femeia de jos spune că era exact cinci și douăzeci când a observat scurgerea.

– Adică acum o oră, zise Harry. Iar voi sunteți aici de o jumătate de oră. Se pare că toată lumea a reacționat neașteptat de repede.

– Păi nu chiar toată lumea, replică Waaler.

Harry nu răspunse.

– Mă gândeam la legist, zâmbi Waaler. Ar fi trebuit să vină până acum.

Beate termină de făcut fotografii și schimbă o privire cu Harry.

Waaler îi atinse brațul.

– Sună-mă dacă *apare* ceva. Mă duc la etajul doi ca să discut cu administratorul.

– Bine.

Harry așteaptă până ce Waaler părăsi camera.

– Pot...? întrebă el.

Beate aprobă dând din cap.

Pantofii lui Harry scârțâiră pe podeaua udă. Pe toate suprafețele încăperii se făcuse condens de la abur și picura în șiroaie. Oglinda arăta de parcă ar fi plâns. Harry trebui să se sprijine de perete ca să își mențină echilibrul. Inspiră pe nări, dar identifică numai mirosul de săpun și nici unul dintre celelalte care știa că ar fi trebuit să se afle acolo. Se numea disosmie, conform cărții pe care Harry o împrumutase de la Aune, psihologul rezident al Secției Omucideri. O afecțiune a creierului care refuza să recunoască anumite mirosuri, scria în ea; adesea rezultatul unei traume emoționale. Harry nu era atât de sigur în această privință. Știa numai că nu putea mirosi un cadavru.

Camilla Loen era tânără. Undeva între 27 și 30 de ani, presupuse el. Arăta bine. Față rotundă. Pielea era netedă și bronzată, dar cu paloarea pe care cadavrele o capătă cu repeziciune. Avea părul brunet, care cu siguranță devenea mai deschis ca nuanță după ce se usca și o gaură mică în frunte care avea să dispară de îndată ce antreprenorul de pompe funebre își va fi făcut meseria. Nu avea

ce altceva să mai facă, decât să pună un machiaj peste ceea ce părea a fi o vânătaie sub ochiul drept.

Harry se concentrează asupra găurii negre, circulare, din fruntea ei. Era doar cu puțin mai mare decât o monedă de o coroană. Întotdeauna îl mira cât de mici puteau fi găurile, și totuși luau o viață de om. Uneori erau înșelătoare, deoarece pielea se întindea peste rana de intrare. Harry presupuse că în acest caz glonțul fusese mai mare decât rana pe care o lăsase în urmă.

– Păcat c-a zăcut în apă, zise Beate. Altfel poate că am fi găsit pe ea amprentele ucigașului sau urme de ADN.

– Hm. În orice caz, fruntea a stat deasupra apei. Și nici nu s-a udat prea mult de la duș.

– Oh?

– În jurul rănii de intrare a glonțului se află sânge negru, coagulat. Iar pe piele se văd urme de arsură de la împușcătură. Poate că găurica asta ne-ar putea spune câte ceva acum. Ai o lupă?

Fără să își ia ochii de la Camilla Loen, Harry întinse mâna, pipăi instrumentul optic german ce îi fusese înmânat și începu să analizeze zona din jurul rănii de glonț.

– Ce vezi?

Vocea coborâtă a lui Beate se auzea chiar lângă urechea lui. Era întotdeauna nerăbdătoare să învețe mai multe. Harry știa că nu va mai dura mult până ce nu va mai avea ce să o învețe.

– Coloratura cenușie a arsurii sugerează că s-a tras de la distanță mică, dar nu zero, zise el. Cred că s-a tras de la o jumătate de metru.

– Corect.

– Lipsa de simetrie a arsurii arată că persoana care a tras era mai înaltă decât ea și a tras în jos, la un anumit unghi.

Harry întoarse cu grijă capul fetei moarte. Fruntea ei nu se răcise încă de tot.

– Nici o rană de ieșire, zise el. Asta susține teoria că glonțul a fost tras în jos. Poate că îngenunchea în fața persoanei care l-a tras.

– Poți să-ți dai seama ce tip de armă s-a folosit?

Harry clătină din cap.

– Legistul o să afle asta, la fel ca și băieții de la balistică. Dar există urme de arsură graduală și asta sugerează o armă cu țeava scurtă, cum ar fi un pistol.

Harry analiză sistematic întregul corp; încerca să observe fiecare detaliu, dar își dădea seama în același timp că amorțeala de după beție filtra detalii pe care el le-ar fi putut folosi. Nu, pe care *ei* le-ar fi putut folosi. Nu era cazul său. Când ajunsese în dreptul mâinii, observă că lipsea ceva.

– Rățoiul Donald, murmură el, aplecându-se mai aproape.

Beate îl privi întrebător.

– Astfel le desenează în benzile desenate, zise Harry. Cu patru degete.

– Nu citesc benzi desenate.

Degetul arătător fusese tăiat. Nu mai rămăseseră decât dâre negre de sânge închegat și capete lucitoare de tendoane. Tăietura însăși era egală și curată. Harry atinse cu grijă cu vârful degetului zona albă strălucitoare din carnea roz. Suprafața osului retezat era netedă și dreaptă.

– Clește, zise el. Sau un cuțit foarte ascuțit. A fost găsit degetul?

– Nu.

Harry simți dintr-odată cum i se face greață și închise ochii. Inspiră adânc de câteva ori. Apoi deschise din nou ochii. Existau mai multe motive pentru care degetul unei victime ar fi putut fi smuls. Nu avea nici un motiv să gândească în funcție de tiparele pe care le avea deja.

– Ar putea fi un torționar, zise Beate. Lor le place să utilizeze cleștele.

– Da, ar putea fi, murmură Harry, ridicându-se și descoperind spațiile albe de sub propriii pantofi, de pe ceea ce crezuse a fi gresie roz.

Beate se aplecă și se uită mai de aproape la fața fetei moarte.

– A sângerat foarte mult.

– Asta pentru că mâna a stat în apă, zise Harry. Apa împiedică coagularea sângelui.

– Și tot sângele ăsta numai de la un deget tăiat?

- Da. Și știi ce indică asta?
- Nu, dar am sentimentul că o să aflu în curând.
- Înseamnă că degetul Camillei Loen a fost tăiat în timp ce inima încă îi mai bătea. Cu alte cuvinte, înainte să fie împușcată.

Beate făcu o grimasă.

- Mă duc să discut cu vecinii de dedesubt, zise Harry.

– Când ne-am mutat noi, Camilla locuia deja aici, spuse Vibeke Knutsen, aruncând o privire rapidă către partenerul său. Nu ne cunoșteam foarte bine.

Stăteau cu Harry în camera de zi, la etajul patru, chiar sub apartamentul de la mansardă. Semăna cu locuința în care ar fi putut sta Harry. Cuplul ședea cu spatele drept pe marginea canapelei, în vreme ce Harry era tolănit într-unul din fotolii.

Lui Harry îi păru imediat un cuplu ciudat. Amândoi aveau în jur de treizeci de ani, dar Anders Nygård era slab și musculos, ca un alergător de maraton. Cămașa lui albastru-deschis era călcată de curând, iar părul, tuns scurt. Avea buzele subțiri, iar limbajul corpului indica neliniște. Deși fața lui era deschisă și băiețească, aproape inocentă, emana ascetism și austeritate. Roșcata Vibeke avea gropițe adânci și o voluptate fizică accentuată de o bluză mulată ce imita pielea de leopard. Lăsa impresia că trăise viața din plin. Ridurile de deasupra buzelor sugerau multe țigări, iar cele din jurul ochilor mult râs.

- Cu ce se ocupa? întrebă Harry.

Vibeke aruncă o privire către partenerul ei, dar când acesta nu răspunse, răspunse ea:

- Din câte știu, lucra la un birou de publicitate. Design. Sau ceva de genul ăsta.

- Sau ceva de genul ăsta, repetă Harry, luând cam fără entuziasm, notițe pe carnetelul din fața lui.

Era un truc pe care îl folosea când interoga oamenii. Dacă nu te uitai direct la ei, se relaxau mai mult. Dacă lăsați impresia că ceea ce spuneau nu era foarte interesant, atunci făceau automat efortul de a spune ceva care să atragă atenția. Ar fi trebuit să se facă ziarist.

Simțea că ziariștii care veneau beți la muncă erau tratați cu mai multă înțelegere.

– Prieteni?

Vibeke clătină din cap.

– Amanți?

Vibeke râse nervos și întoarse capul dinspre partenerul ei.

– Nu ne pierdem timpul trăgând cu urechea, zise Anders Nygård. Credeți că un amant a făcut asta?

– Nu știu, zise Harry.

– Pot să văd că nu *știți*.

Harry remarcă iritarea din vocea lui.

– Dar noi, cei care locuim aici, am vrea să știm dacă asta pare o chestiune personală sau dacă s-ar putea să avem un asasin nebun prin cartier.

– S-ar putea să aveți un asasin nebun care bântuie prin cartier, zise Harry, punând jos pixul și așteptând.

Văzu reacția speriată a lui Vibeke Knutsen, dar se concentrează asupra lui Anders Nygård.

Când oamenii sunt înspăimântați, își pierd mult mai repede cumpătul. Era o lecție pe care o învățase în timpul primului an la Academia de Poliție. Ca recruți, li se spusese să nu întărate fără rost oamenii înspăimântați, dar Harry descoperise că exact contrariul era mult mai util. Să îi stârnească. Oamenii furioși spun adesea fără să vrea lucruri, sau, mai exact, lucruri pe care nu au intenția să le spună.

Anders Nygård îl privi impasibil.

– Dar este mult mai probabil ca persoana care a făcut asta să fie un amant, zise Harry. Un amant sau cineva cu care ea a avut o relație sau pe care l-a respins.

– De ce?

Anders Nygård își puse brațul în jurul umerilor lui Vibeke.

Era o imagine amuzantă, pentru că brațul său era atât de scurt, iar umerii ei atât de largi.

Harry se lăsă pe spate în fotoliu.

– Statistica. Se poate fuma aici?

– Încercăm să menținem aici un spațiu în care nu se fumează, zise Anders Nygård cu un zâmbet subțire.

Harry observă că Vibeke își coborî privirea în timp ce își îndesa pachetul de țigări înapoi în buzunar.

– Ce vreți să spuneți prin statistici? întrebă bărbatul. Ce vă face să credeți că sunt valabile într-un astfel de caz?

– Ei bine, înainte să vă răspund la cele două întrebări, ce știți despre statistici, domnule Nygård? Distribuție gaussiană, semnificație, deviație standard?

– Nimic, dar eu...

– Bine, îl întrerupse Harry. Pentru că în acest caz nici nu trebuie să știți. Sute de ani de statistici criminalistice din toată lumea ne-au învățat un lucru simplu, fundamental. Acela că ea este victima tipică. Sau dacă nu este tipică, el este genul care crede că era. Asta ca să vă răspund la prima întrebare. Acum cea de-a doua.

Anders Nygård pufni și îi dădu drumul lui Vibeke.

– Este complet neștiințific. Nu știți nimic despre Camilla Loen.

– Corect, zise Harry.

– Atunci de ce ați spus ceea ce ați spus?

– Pentru că ați întrebat. Și dacă ați terminat cu întrebările, pot să continui cu ale mele?

Nygård păru să se afle pe punctul de a dori să spună ceva, dar se răzgândi și se uită urât la masă. Poate că Harry se înșela, dar i se păru că între gropițele lui Vibeke se formă un mic zâmbet.

– Credeți că Camilla Loen se droga? întrebă Harry.

Capul lui Nygård țâșni în sus.

– Ce vă face să credeți asta?

Harry închise ochii și așteptă.

– Nu, zise Vibeke. Vocea ei era blândă și joasă. Nu credem.

Harry deschise ochii și îi zâmbi recunoscător. Anders Nygård îi aruncă o privire oarecum surprinsă.

– Ușa ei de la intrare nu era încuiată, nu-i așa?

Anders Nygård dădu din cap aprobator.

– Nu credeți că lucrul acesta este ciudat? întrebă Harry.

– Nu foarte. La urma urmelor, se afla acasă.

– Hmm. La ușă aveți o încuietoare simplă și am observat că... ați încuiat după ce am intrat, zise, arătând cu capul către Vibeke.

– Acum e puțin cam neliniștită, replică Nygård, bătându-și partenera pe genunchi.

– Oslo nu mai este ce-a fost odată, zise Vibeke.

Pentru o clipă, privirea ei o întâlnește pe aceea a lui Harry.

– Aveți dreptate, zise Harry. Și se pare că Camilla Loen vă împărtășea părerea. Apartamentul ei are încuietoare dublă și lanțuri de siguranță pe interior. Nu mi se pare o femeie care ar face duș cu ușa descuiată.

Nygård ridică din umeri.

– Oricine a făcut-o ar fi putut descuia ușa cu șperaclul.

Harry clătină din cap.

– Oamenii descuie cu șperaclul numai în filme.

– Poate că cineva se afla deja în apartament cu ea, zise Vibeke.

– Cine?

Harry așteaptă în tăcere. Când înțelese că nimeni nu avea să rupă tăcerea, se ridică în picioare.

– Cineva vă va chema pentru interogatoriu. Deocamdată vă mulțumesc. În hol se întoarce. Apropo, cine a chemat poliția?

– Eu, zise Vibeke. Am sunat în timp ce Anders s-a dus după administrator.

– Înainte să o găsiți? Cum ați știut?

– Picura de sus sânge în oală.

– Da? Și cum v-ați dat seama de asta?

Anders Nygård scoase un suspin zgomotos, exagerat și își puse mâna pe gâtul lui Vibeke.

– Era roșu, nu?

– Ei bine, zise Harry, mai sunt și alte lucruri roșii în afară de sânge.

– Așa este, zise Vibeke. Totuși n-a fost numai culoarea.

Anders Nygård îi aruncă o privire uimită. Femeia zâmbi, dar Harry observă că se îndepărtase de mâna partenerului ei.

– Am trăit cu un bucătar și conduceam împreună un mic restaurant. Atunci am învățat câteva lucruri despre mâncare. Unul

dintre ele a fost că sângele conține albumină și dacă torni sânge într-o cratiță cu apă încălzită la peste șaiszeci și cinci de grade, sângele se coagulează și se transformă în cocoloașe. Ca atunci când oul se sparge în apa care fierbe. Când Anders a gustat bucățelele din apă și a spus că aveau gust de ou, mi-am dat seama că era vorba de sânge. Și că se întâmplase ceva îngrozitor.

Anders Nygård rămase cu gura căscată. Se făcu dintr-odată foarte palid pe sub bronz.

– *Bon appetit*, murmură Harry și plecă.

VINERI. SUBMARIN

Harry detesta barurile tematice: baruri irlandeze, baruri topless, baruri cu ciudățenii sau, cele mai rele, baruri ale celebrităților, în care pereții erau tapetați cu portrete ale clienților regulați sau ale vreunei celebrități. Barul Submarin era un amestec vag nautic având ca tematică scufundările și romantismul vechilor vase de lemn. Dar la un moment dat, mult după ce începuse cea de-a patra bere, lui Harry nu îi mai păsa de acvariile cu apă verde ce bolborosea, căștile de scufundare și interioarele rustice de lemn ce trosnea. Ar fi putut fi mult mai rău. Ultima dată când fusese aici, câțiva clienți începuseră dintr-odată să cânte o serie de arii de operă celebre; pentru o clipă, avusese sentimentul că musicalul luase locul realității. Aruncă o privire în jur și își spuse cu ușurare că, cel puțin pentru moment, nici unul dintre cei patru clienți ai barului nu părea că ar avea chef să înceapă să cânte.

– Toată lumea-i în vacanță? o întrebă el pe fata din spatele barului, în timp ce aceasta îi punea berea în față.

– E ora șapte.

Îi dădu restul la o bancnotă de o sută de coroane, deși el îi dăduse două.

Dacă ar fi putut, s-ar fi dus la Schröder, dar avea vaga senzație că îi era interzis accesul acolo și nu avea tupeul să se ducă și să afle

adevărul. Nu astăzi. Își aminti fragmente dintr-o scenă de marți. Sau fusese miercuri? Cineva ironizase momentul în care el apăruse la televizor și fusese numit „Polițistul norvegian erou“ pentru că împușcase un bandit în Sydney. Un tip făcuse câteva remarci și îi dăduse tot felul de porecle. El replicase prompt câteva lucruri. Ajunseseră oare la bătaie? Nu era imposibil, dar desigur că rănilor de pe încheieturile degetelor și nas cu care se trezise ar fi putut fi la fel de ușor cauzate de o cădere pe pavajul de pe Dovregata.

Telefonul mobil al lui Harry sună. Se uită la număr și văzu că nici de data asta nu era Rakel.

– Salut, șefu’.

– Harry? Unde ești?

Bjarne Møller părea îngrijorat.

– Submarin. Ce s-a întâmplat?

– În apă?

– Apă. Apă proaspătă. Apă sărată. Apă tonică. Pari... care era cuvântul? Dărmămat.

– Ești beat, cumva?

– Nu suficient de beat.

– Poftim?

– Nimic. Motorul încă funcționează, șefu’.

– Unul dintre polițiștii de la locul crimei a amenințat că-ți face raport. Spune că erai vizibil sub influența băuturilor alcoolice când ai ajuns acolo.

– De ce „a amenințat“ și nu „amenință“?

– Pentru că l-am convins eu să n-o facă. Erai, Harry?

– Sigur că nu eram, șefu’.

– Ești absolut sigur că-mi spui adevărul acum, Harry?

– Ești absolut sigur că vrei să știi?

Harry îl auzi pe Møller gemând la celălalt capăt al firului.

– Lucrurile nu mai pot continua așa, Harry. O să fiu nevoit să pun capăt la toate astea.

– Bine. Poți să începi prin a-mi lua cazul ăsta.

– Ce?

– M-ai auzit. Nu vreau să lucrez cu nenorocitul ăla. Numește pe altcineva în locul meu.

– N-avem personalul necesar să...

– Atunci concediază-mă. Mă doare-n fund.

Harry puse telefonul înapoi în buzunarul interior. Auzea vocea lui Møller vibrând ușor pe sfârcul lui. De fapt era o senzație chiar plăcută. Dădu pe gât restul paharului, se ridică și plecă împleticindu-se în seara caldă de vară. Cel de-al treilea taxi după care strigă pe Ullevålsveien opri și îl luă.

– Holmenkollveien, zise el, așezându-și gâtul transpirat pe pielea rece a banchetei.

Pe drum, privi pe geam rândunelele care săgetau cerul de un albastru pal în căutare de hrană. Insectele apăruseră deja. Era ocazia rândunelelor, șansa lor de a supraviețui. De acum până ce apunea soarele.

Taxiul opri lângă o casă mare, din lemn închis la culoare.

– Să merg mai departe? întrebă taximetristul.

– Nu, așteptăm aici puțin, zise Harry.

Se uită lung spre casă. I se păru că o vede pe Rakel la fereastră. Probabil că în curând Oleg avea să meargă la culcare. Probabil că acum încerca să o convingă pe mama lui să stea treaz până târziu pentru că era...

– E vineri astăzi, nu-i așa?

Taximetristul îl privi cu prudență în oglinda retrovizoare și aprobă dând ușor din cap.

Zilele. Săptămânile. Dumnezeu, cât de repede creșteau puștii. Harry își frecă fața, încercând să aducă un pic de viață în masca palidă a morții pe care o afișa. Iarna trecută nu fusese atât de rea. Rezolvase câteva cazuri mai mari, apăruse ca martor în cazul Ellen Gjellen, era pe val, iar el și Rakel depășiseră de mult stadiul de proaspăt îndrăgostiți și făceau împreună lucruri de familiești. Iar lui îi plăcuse; îi plăceau excursiile de la sfârșit de săptămână și compania copiilor. Harry făcea grătarul. Îi plăcea să își invite tatăl și pe

Sis duminica la masă și să își vadă sora, care avea sindromul Down, jucându-se cu Oleg, care avea nouă ani. Și cel mai grozav lucru: erau foarte îndrăgostiți. Rakel începuse chiar să bată apăsori că ar fi o idee bună ca Harry să se mute la ea. Argumentase că avea o casă mult prea mare doar pentru ea și pentru Oleg. Iar Harry nu își bătuse prea mult capul pentru a găsi contraargumente.

„Mai vedem după ce terminăm cu cazul Ellen Gjelten“, spusese el.

Călătoria pe care o rezervaseră în Normandia – trei săptămâni la o fermă veche și o săptămână pe un vas – ar fi trebuit să fie un fel de test ca să vadă dacă erau pregătiți.

Atunci începuseră să se întâmple lucruri.

Petrecuse întreaga iarnă lucrând la cazul Ellen Gjelten. Era intens, mult prea intens, dar era singurul mod în care Harry știa să lucreze. Ellen Gjelten nu fusese numai o colegă; fusese cel mai apropiat prieten și spirit înrudit cu al său. Trei ani trecuseră de când amândoi porniseră pe urmele unui contrabandist de arme, cunoscut sub numele de Prințul și de când o bătă de baseball alungase lumina vieții din ea. Dovezile de la scena crimei, de pe Akerselva, îl indicaseră pe Sverre Olsen, un neonazist bătrân pe care poliția îl cunoștea foarte bine. Din păcate, nu mai apucaseră să îi asculte explicația pentru că fusese împușcat în cap de Tom Waaler în timp ce se opunea arestării. Harry era totuși convins că adevăratul vinovat din spatele crimei era Prințul și îl convinsese pe Møller să îl lase să facă propriile investigații. Era ceva personal, așa că încălcase toate principiile după care funcționa Secția Omucideri, dar Møller îi acordase permisiunea, pe termen scurt, ca un soi de răsplată pentru rezultatele pe care Harry le obținuse în alte cazuri. Rezolvarea apăruse în cele din urmă în iarna trecută. Cineva îl văzuse pe Sverre Olsen stând într-o mașină roșie, pe Grünerløkka, împreună cu o altă persoană, în noaptea omorului, la numai câteva sute de metri de locul crimei. Martorul era Roy Kvinsvik, un fost neonazist condamnat, acum proaspăt penticostal, convertit la secta Philadelphia. Kvinsvik nu era ceea ce putea fi numit un martor

model, dar se uitase cu maximă atenție la fotografia pe care Harry i-o dăduse și spusese „Da“, aceasta era persoana pe care o văzuse în mașină cu Sverre. Bărbatul din fotografie era Tom Waaler.

Deși Harry îl suspecta de mult timp pe Tom Waaler, confirmarea fusese un șoc. Și nu în ultimul rând pentru că asta însemna că multe alte cârțițe lucrau cu el în secție. Prințul nu ar fi putut opera fără ajutor cu o rețea atât de extinsă. Asta însemna, în schimb, că Harry nu mai putea avea încredere în nimeni. Așa că tăcuse în privința lucrurilor pe care i le spusese Roy Kvinsvik pentru că știa că va avea o singură șansă, iar întregul adevăr sordid trebuia să iasă la iveală. Iar el trebuia să fie absolut sigur că surprindea rădăcina răului; dacă nu, era un om terminat.

Acesta fusese motivul pentru care Harry începuse să lucreze în secret la construirea unui caz fără fisuri împotriva lui Waaler. Totuși, cum nu știa în cine putea avea încredere să stea de vorbă, lucrul acesta se dovedise a fi mai dificil decât își imaginase. Începuse să pescuiască prin arhive cu mult după ce restul lumii pleca acasă, să caute în rețeaua informatică internă, să printeze e-mailuri și liste de telefoane date și primite către și de la oameni cu care știa că se asociază Waaler. După-amiezile stătea în mașină, în apropiere de Youngstorget, ca să supravegheze Pizzeria lui Herbert. Teoria lui Harry era aceea că neonaziștii care frecventau pizzeria făceau, de asemenea, și trafic de arme. Când teoria lui nu condusesese nicăieri, începuse să îi urmărească pe Waaler și pe câțiva dintre colegii lui. Se concentrase pe aceia despre care știa că petreceau mult timp trăgând la țintă în poligonul din Økern. Îi urmărise de la o distanță sigură, stătuse în apropierea caselor lor, tremurând în mașină, în vreme ce ei dormeau înăuntru, apoi se întorcea dis-de-dimineată la Rakel, complet extenuat. Dormea câteva ore, apoi se ducea din nou la serviciu. După o vreme, ea îl rugase să doarmă în propriul apartament, în nopțile în care făcea tură dublă. El nu îi spusese că noaptea lucra în afara serviciului, în afara schimburilor, în afara științei superiorilor, în afara tuturor lucrurilor.

Apoi începuse să se abată și pe Broadway.

La început, într-o seară, se oprise la Pizzeria lui Herbert, apoi din nou, într-o altă seară, pălăvrăgind cu băieții, dând câte un rând de bere. Sigur că ei știau cine este, dar berea gratis era totuși bere gratis, așa că o băuseră, rânjiseră cunoscător și își ținuseră gura. Treptat, își dăduse seama că nu știau de fapt nimic, dar continuase să se ducă acolo, nu era sigur de ce, poate pentru că îi dădea sentimentul că se afla aproape de ceva, de vizuina dragonului. Tot ceea ce trebuia să facă era să aibă răbdare, trebuia numai să aștepte, iar dragonul avea să iasă la iveală. Dar nici Waaler, nici vreuna dintre cunoștințele lui nu apăruseră. Așa că se întorsese la pândă, pe strada pe care locuia Waaler.

Într-o noapte, la minus douăzeci de grade, când străzile erau complet pustii, un bărbat îmbrăcat cu o jachetă scurtă și subțire se apropiase de mașina lui, cu mersul legănat caracteristic toxicomanilor. Se oprise lângă intrarea ce dădea spre blocul lui Waaler, se uitase în dreapta și la stânga, apoi atacase încuietoarea cu o rangă. Harry privise nemișcat, conștient de riscul la care s-ar fi expus dacă ar fi intervenit. Probabil că omul era prea drogat ca să proptească bine ranga și, când trăsese de ea în jos, o bucată mare de lemn se desprinsese de ușă, cu zgomot puternic. În același timp, omul căzu pe spate și ateriză pe un morman de zăpadă din fața clădirii. Și acolo rămase, nemișcat. La câteva ferestre se aprinseră luminile. Perdelele de la apartamentul lui Waaler se mișcaseră. Harry așteptase. Nu se întâmplase nimic. Douăzeci de grade sub zero. Lumina era încă aprinsă la fereastra lui Waaler. Toxicomanul nu se clintea. După aceea, Harry se întrebase de multe ori ce anume ar fi trebuit să facă. Bateria de la telefonul mobil i se descărcase din cauza frigului, așa că nu ar fi putut suna după salvare. Așteptase. Minutele treceau încet. Nenorocit de drogat. Minus douăzeci și unu de grade. Jigodie de drogat. Sigur că s-ar fi putut duce cu mașina la serviciul de ambulanță ca să le spună de el. La ușa de la intrare se produsese mișcare. Era Waaler. Era comic în halat, cizme, căciulă și mănuși. Căra două pături de lână. Harry nu își putuse crede ochilor când Waaler verificase pulsul drogatului și pupilele, înainte să îl înfășoare

în pături. Waaler rămăsese pe loc bătându-și corpul în jur cu brațele ca să se încălzească și uitându-se atent în direcția mașinii lui Harry. Câteva minute mai târziu, ambulanța oprise în fața clădirii de apartamente.

În noaptea aceea, Harry se întorsese acasă, își aprinsese o țigară și ascultase Raga Rockers și Duke Ellington. Apoi se dusesse la serviciu, deși nu mai ieșise din aceleași haine de 48 de ore.

Harry și Rakel avuseseră prima ceartă într-o seară de aprilie. El anulasese în ultimul moment o excursie de weekend, iar ea subliniasse că era a treia oară când încălca o promisiune, într-o perioadă foarte scurtă de timp. O promisiune făcută lui Oleg, spusese ea. El o acuzase că îl folosește pe Oleg drept scuză și că ceea ce voia ea de fapt era ca el să facă o prioritate din nevoile ei, minimalizând efortul de a găsi persoana care o ucisese pe Ellen. Ea spusese atunci că Ellen e o stafie, că el se închisese în sine cu un cadavru, că nu era normal, ca să hrănea cu o tragedie, că era vorba de necrofilie, că nu Ellen îl impulsiona, ci propria dorință de răzbunare.

„Ai fost rănit, spusese ea. Și ai renunțat la toate ca să te răzbuni.“

În timp ce Harry ieșise furios pe ușă, zărise pijamalele lui Oleg și niște ochi roșii sub balustrada scării.

După aceea, încetase să mai facă orice altceva ce nu avea legătură directă cu urmărirea celor vinovați de uciderea lui Ellen. Citea e-mailuri la lumina veiozelor de birou, se uita la ferestre întunecate de case și blocuri, așteptând oameni care niciodată nu apăreau, și dormea pe apucate câteva ore în apartamentul lui de pe bulevardul Sofies.

Zilele crescuseră și se mai luminaseră, dar el nu făcuse absolut nici un progres. Într-o noapte, din senin, coșmarul lui din copilărie se întorsese: Sis, cu părul ei lung și negru prins, cu expresia de groază pe față. Era împietrit de frică. Coșmarul se întoarse în noaptea următoare. Și în cea de după aceea.

Øystein Eikeland, un prieten din copilărie care bea la Malik atunci când nu își conducea taxiul, îi spusese lui Harry că arăta

zdruncinat și îi oferise niște droguri ieftine. Harry refuzase. Externuat și furios, continuase căutarea neobosită.

Era numai o chestiune de timp până când totul avea să iasă la iveală. Ceva banal, o factură neplătită, era suficient ca să declanșeze totul. Era sfârșitul lunii mai și nu mai vorbise cu Rakel de câteva zile. Fusese trezit, în scaunul său de la birou, de sunetul telefonului. Rakel spusese că agenția de voiaj îi reamintise că nu plătiseră pentru ferma din Normandia. Aveau la dispoziție o săptămână, după care agenția va închiria altcuiva ferma.

„Vineri este termenul limită“, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Rakel, înainte să închidă.

Harry se dusesese la toaletă, se stropise cu apă rece pe față și contemplase imaginea din oglindă. Sub părul blond ud, tuns foarte scurt, văzu o pereche de ochi injectați, cu cearcăne negre și obraji trași, supti. Încercase să zâmbească. Dinți ce începuseră să se îngălbenească rânjiră înapoi către el. Nu se putea recunoaște. Și știa că Rakel avea dreptate, era termenul limită. Pentru el și Ellen. Pentru el și Tom Waaler.

În aceeași zi, se dusesese la superiorul său cel mai apropiat, Bjarne Møller, care era singura persoană din sediul central al poliției în care avea încredere totală. Pe rând, Møller dăduse afirmativ din cap, apoi îl clătinase în timp ce Harry îi spusese ceea ce dorea. Din fericire, spusese el, aceasta nu era responsabilitatea lui și Harry trebuia să se ducă direct la comisarul-șef. Totuși, socotea că ar fi fost mai bine ca Harry să se gândească de două ori înainte să facă asta. Harry se dusesese direct din biroul pătrat al lui Møller, în cel oval al șefului *Kripas*. Ciocănise, intrase și spusese ceea ce avea de spus, despre martorul care îl văzuse pe Tom Waaler împreună cu Sverre Olsen și despre faptul că nimeni altul decât Tom Waaler îl împușcase pe Olsen în timp ce acesta se opunea arestării. Asta fusese tot. Era tot ceea ce avea după cinci luni de bătaie de cap, cinci luni de pândă, cinci luni la granița nebuniei.

Șeful *Kripas* îl întrebase pe Harry care credea că ar fi motivul lui Tom Waaler să o omoare pe Ellen Gjeltén.

Harry răspunsese că Ellen se afla în posesia unor informații periculoase. În aceeași seară în care fusese ucisă, îi lăsase lui Harry pe robot mesajul că știa cine era Prințul. Știa numele capului din spatele importului ilegal de arme și persoana responsabilă pentru înarmarea până în dinți a comunității criminale din Oslo cu arme profesionale.

– Din păcate, când am sunat-o era deja prea târziu, spusese Harry, încercând să descifreze expresia comisarului-șef.

– Și Sverre Olsen? întrebese comisarul.

– Când am luat urma lui Sverre Olsen, Prințul l-a omorât ca să nu poată dezvălui numele asasinului lui Ellen.

– Și acest Prinț, spuneai, este...?

Harry repetase numele lui Tom Waaler, iar șeful *Kripos* dăduse din cap în tăcere.

– Deci unul de-ai noștri, zisese el. Unul dintre cei mai respectați detectivi ai noștri.

Următoarele zece secunde, Harry se simțise de parcă ar fi stat în vid, fără aer și fără sunet. Știa că, foarte ușor, cariera lui în poliție ar fi putut lua sfârșit chiar în acea clipă.

– Bine, Hole. O să mă întâlnesc cu martorul ăla al tău înainte să decid care ar trebui să fie următorul nostru pas.

Comisarul se ridicase.

– Presupun că înțelegi, până la noi date, aceasta este o chestiune care trebuie să rămână între noi doi.

– Cât trebuie să mai stăm aici?

Harry tresări la auzul vocii taximetristului. Adormise.

– Întoarce-te, zise el, aruncând o ultimă privire către casa din lemn.

În timp ce se întorceau pe Kirkevein, îi sună telefonul mobil. Era Beate.

– Credem că am găsit arma, zise ea. Și ai avut dreptate. E un pistol.

– În acest caz, felicitări pentru noi amândoi.

– Păi nici n-a fost chiar așa greu de găsit. Era în coșul de gunoi de sub chiuvetă.

– Marca și numărul?

– Glock 23. Numărul a fost șters.

– Urme de pilitură?

– Dacă te întrebi dacă nu cumva seamănă cu cele pe care le-am găsit la majoritatea armelor mici confiscate în Oslo, răspunsul este da.

– Înțeleg. Harry își mută telefonul în mâna stângă. Ceea ce nu înțeleg este de ce mă suni pe mine ca să-mi spui toate astea. Nu e cazul meu.

– N-aș fi chiar așa sigură de asta, Harry. Møller a spus...

– Møller și toată forța polițienească din Oslo pot să se ducă dracului! Harry fu surprins de propria voce ascuțită. Văzu cum sprâncenele în formă de V ale șoferului se ridică în oglinda retrovizoare. Scuză-mă, Beate... Mai ești acolo?

– Îhî.

– Nu prea sunt în apele mele în clipa asta.

– Poate să aștepte.

– Ce poate să aștepte?

– Nu-i nici o grabă.

– Haide.

Femeia oftă.

– Ai observat umflătura pe care Camilla Loen o avea pe pleoapă?

– Sigur că da.

– M-am gândit că poate asasinul a lovit-o, sau că poate a căpătat-o când a căzut, dar s-a dovedit a nu fi vânătaie.

– Nu?

– Legistul a apăsât pe umflătură. Era tare ca piatra. Așa că i-a ridicat pleoapa și știi ce a găsit în partea superioară a globului ocular?

– Ei bine, nu, zise Harry.

– O piatră prețioasă mică, roșiatică, tăiată în formă de stea. Credem că e un diamant. Ce părere ai despre asta?

Harry inspiră și se uită la ceas. Mai erau încă trei ore până să se închidă la Sofie.

– Că nu e cazul meu, răspunse el, închizând telefonul.

VINERI. APĂ

E secetă, dar l-am văzut pe polițist venind dinspre adăpătoare. Apă pentru cei însetați. Apă de ploaie, apă de râu, ape amniotice.

Nu m-a văzut. Se împleticea pe Ullevålsveien și încerca să oprească un taxi. Nici unul n-a vrut să-l ia. Era ca un suflet neliniștit care rătăcește pe malul râului, fără să-l ia nici un luntraș ca să-l poarte dincolo. Am simțit de câteva ori cum e să fii astfel. Să fii bântuit de cei pe care i-ai hrănit. Să fii respins când, pentru prima dată în viață, tu ești cel care are nevoie de ajutor. Să descoperi că ești scuipat și că tu, în schimb, nu ai pe cine să scuipi. Gândindu-te, în tăcere, ce trebuie să faci. Paradoxul este, desigur, că taximetristului căruia i se face milă de tine și te ia, chiar lui îi tai gâtul.

MARȚI. CONCEDIERE

Harry se duse în spatele magazinului, deschise ușa de sticlă a frigiderului pentru lapte și se aplecă înăuntru. Își ridică în sus tricoul transpirat, închise ochii și savură aerul rece pe piele.

Prognoza anunța o noapte tropicală și puținii clienți din magazin doreau produse la grătar, bere sau apă minerală.

Harry o recunoscuse după culoarea părului. Stătea cu spatele la el și cu fața la galantarul cu carne. Fundul ei mare îi umplea perfect blugii. Când se întoarse spre el, văzu că purta o bluză cu dungi ca de zebra, la fel de strâmt ca și cea care imita pielea de leopard. Apoi Vibeke Knutsen se răzgândi, puse înapoi bucățile de carne de vită gătite, împinse căruciorul pentru cumpărături până la congelator și scoase două pachete cu file de cod.

Harry trase jos tricoul și închise ușa de sticlă. Nu voia lapte. Nu voia nici carne sau cod. Voia de fapt cât mai puține posibil, ceva ce putea mânca, nu pentru că îi era foame, ci de dragul stomacului său. Începuse să îi facă probleme cu o noapte în urmă. Și știa din experiență că, dacă nu băga acum în el mâncare solidă, nu va mai fi capabil să mai bea nici o picătură de alcool. În căruciorul său se afla o pâine integrală și o pungă de hârtie maro ce conținea o sticlă de la Vinmonopol. Adăugă jumătate de pui, un pachet de șase doze de Hansa și se fâțâi pe la teigheaua cu fructe înainte să ajungă la

casă, chiar în spatele lui Vibeke Knutsen. Nu fusese intenționat, dar poate că nu era nici pură coincidență.

Femeia se întoarse pe jumătate, fără să îl vadă, strâmbând din nas de parcă ar fi venit un miros urât de undeva, ceea ce era o posibilitate pe care Harry nu ar fi putut să o excludă în totalitate. Îi ceru fetei de la casă un pachet de Prince Mild.

– Credeam că încerci să te lași.

Vibeke se răsuci surprinsă, îl cercetă cu privirea și afișă treptat trei zâmbete diferite. Primul scurt automat. Apoi unul al recunoașterii. Apoi, după ce plăti, unul de curiozitate.

– Iar tu văd că ai de gând să dai petrecere.

Își puse cumpărăturile într-o pungă de plastic.

– Ceva de genul ăsta, murmură Harry, întorcându-i zâmbetul.

Vibeke înclină capul într-o parte. Dungile de zebură se mișcară.

– Mulți oaspeți?

– Câțiva. Toți neinvitați.

Fata de la casă îi întinse restul, dar Harry făcu semn cu capul către cutia în care se strângeau bani pentru Armata Salvării.

– Ai putea să le arăți ușa, nu?

Zâmbetul ei ajunsese acum până la ochi.

– Bineînțeles. Dar de niște oaspeți ca ăștia nu se poate scăpa așa ușor.

Când ridică pungile, sticla de Jim Beam scoase un clinchet voios lovindu-se de pachetul cu doze de bere.

– Oh? Vechi tovarăși de băutură?

Harry zăbovi cu privirea galeșă asupra ei. Părea să știe despre ce vorbește. Lucrul acesta i se păru și mai ciudat având în vedere că locuia cu o persoană care îi lăsase impresia că este foarte austeră. Sau, mai exact, era ciudat că o astfel de persoană austeră ar fi putut locui cu ea.

– N-am nici un tovarăș, zise el.

– Atunci sigur e vorba de doamne. Genul care nu se dau bătute așa ușor.

Intenționase să țină ușa deschisă pentru ea, dar descoperi că aceasta era automată. Făcuse cumpărăturile acolo de câteva sute de ori. Stăteau față în față pe trotuarul de afară.

Harry nu știa ce să spună. Poate de aceea se trezi că zice primul gând:

– Trei doamne. Poate vor pleca dacă beau suficient de mult.

– Cum?

Vibeke își feri ochii de soare.

– Nimic. Scuză-mă. Gândesc cu voce tare. Adică, nu gândesc... dar o fac totuși cu voce tare. Vorbește gura fără mine. Eu...

Nu putea înțelege de ce femeia se mai afla încă acolo.

– Tot weekendul au urcat și au coborât scările, zise ea.

– Cine?

– Poliția, cred.

Harry absorbi încet informația că trecuse un weekend de când se aflate în apartamentul Camillei Loen. Încercă să se întrezărească pe sine în fereastra magazinului. Un weekend întreg? Oare cum arăta acum?

– Nu vor să ne spună nimic, zise ea. Iar ziarele spun numai că nu au nici un indiciu. E adevărat?

– Nu este cazul meu, replică el.

– Da, zise Vibeke Knutsen dând din cap. Apoi începu să zâmbească. Și știi ceva?

– Ce?

– De fapt, poate că e totuși un lucru bun.

Trecură câteva secunde până ce Harry își dădu seama la ce se referea. Începu să râdă. Râsul se transformă într-o tuse înecăcioasă.

– Ciudat că nu te-am mai văzut niciodată în magazinul ăsta, zise el după ce își reveni.

Vibeke ridică din umeri.

– Cine știe? Poate ne vom revedea aici în curând?

Îi zâmbi și începu să se îndepărteze. Pungile de plastic și fundul ei se legănau dintr-o parte în alta.

„Da, tu și eu, când o zbură porcul.“

Harry gândeă furios și pentru o clipă se temu că o făcuse cu voce tare.

Un bărbat, cu jacheta atârnată pe umăr și o mână apăsând pe stomac, stătea pe scări, la intrarea blocului de pe bulevardul Sofies. Cămașa lui avea pete întunecate, de transpirație, în față și la subsuori. Când îl văzu pe Harry, se ridică.

Harry inspiră adânc și își luă inima în dinți. Era Bjarne Møller.

– Dumnezeule, Harry.

– Dumnezeule și ție, șefu’.

– Tu ai văzut cum arăți?

Harry scoase cheile.

– Nu sunt tocmai Mister Universe?

– Ți s-a cerut să asisti la un caz de crimă în weekend și nimeni nu ți-a văzut fața pe-acolo. Azi nici n-ai apărut la serviciu.

– Am dormit până târziu, șefu’. Și nici măcar nu sunt prea departe de adevăr, așa cum ai crede.

– Poate c-ai dormit până târziu și în săptămânile alea când apăreai numai vinerea?

– Probabil. M-am adunat puțin după prima săptămână. Așa că am sunat la muncă și mi s-a spus că cineva m-a pus pe lista de concedii. Mi-am dat seama că tu.

Harry înaintă cu greu pe hol, cu Møller pe urmele lui.

– Nu am avut absolut nici o alternativă, zise Møller, gemând și apăsându-și mâna pe stomac. Patru săptămâni, Harry!

– Ei, numai o nanosecundă în univers...

– Fără să spui măcar un singur cuvânt pe unde ai umblat!

Harry vârî cu oarecare dificultate cheia în broască.

– Spun acum, șefu’.

– Ce anume?

– Un singur cuvânt despre unde m-am aflat. Aici. Harry deschise ușa apartamentului și un iz acru de bere, mucuri de țigară și gunoi vechi îi întâmpină. Te-ai fi simțit mai bine dacă ai fi știut?

Harry intră, urmat, după o oarecare ezitare, de Møller. Nu e nevoie să te descalți, șefu', îi strigă Harry din bucătărie.

Møller își dădu ochii peste cap și încercă, în timp ce străbătea camera de zi, să nu calce pe nici una dintre sticlele goale, scrumierele pline de chiștoace de țigări și discuri vechi de vinilin.

– Harry, ai stat aici și ai băut timp de patru săptămâni?

– Cu unele pauze, șefu'. La urma urmelor, sunt în concediu, nu? Săptămâna trecută aproape că nu m-am atins de nici o picătură.

– Am vești proaste pentru tine, Harry, strigă Møller, desfăcând încuietorile de la ferestre și împingând febril în geamuri.

La a treia încercare, fereastra se deschise. Møller gemu, își slăbi cureaua și își desfăcu nasturele de sus al pantalonilor. Când se întoarse, îl văzu pe Harry stând în ușa camerei de zi cu o sticlă desfăcută de whisky.

– Ți-e rău, nu? întrebă Harry, observând cureaua slăbită a inspectorului-șef. O să fiu devastat sau încântat?

– Digestie lentă, explică Møller.

– Hm. Harry puse înapoi capacul sticlei de whisky. Ce expresie amuzantă, digestie lentă. Și eu am suferit puțin de stomac, așa că am mai citit despre asta. Durează cam între douăsprezece și douăzeci și patru de ore să digeri mâncarea. Pentru oricine. Oricine și orice. Poate că va continua să te doară, dar intestinele tale nu au nevoie de mai mult timp.

– Harry...

– Un pahar, șefu'? Adică dacă nu cumva îl vrei și curat.

– Am venit să-ți spun că s-a terminat, Harry.

– Îți dai demisia?

– Ajunge cu asta! Møller izbi în masă atât de tare, încât sticlele goale săriră de pe ea. Apoi se prăbuși într-un fotoliu verde. Își trecu mâna peste față. Mi-am riscat de prea multe ori slujba ca să o salvez pe-a ta, Harry. În viața mea există oameni de care sunt mai apropiat decât de tine. Oameni de care am grijă. Aici se oprește totul, Harry. Nu te mai pot ajuta.

– Bine. Harry se așează pe canapea și turnă whisky într-unul dintre pahare. Nu ți-a cerut nimeni să mă ajuți, șefu', dar mulțumesc oricum. Atât cât a durat. *Skål*.

Møller inspiră adânc și închise ochii.

– Știi ceva, Harry? Uneori ești cel mai arogant, mai egoist și mai tâmpit munte de rahat de pe planetă.

Harry ridică din umeri și își goli paharul dintr-o înghițitură.

– Ți-am completat actele de concediere, continuă Møller.

Harry își umplu din nou paharul.

– Sunt pe biroul comandantului. Nu mai lipsește decât semnătura lui. Înțelegi ce înseamnă asta, Harry?

Harry aprobă din cap.

– Sigur nu vrei o înghițitură de tărie înainte să pleci, șefu'?

Møller se ridică în picioare. Se opri în pragul ușii camerei de zi.

– Habar n-ai cât mă doare să te văd așa, Harry. Rakel și munca ta erau tot ce aveai pe lume. Mai întâi ai scuipat pe Rakel, acum scuipi pe slujba ta.

„Am scuipat pe amândouă exact acum patru săptămâni“, își zise Harry în gând.

– Îmi pare tare rău, Harry.

Møller închise încet ușa în urma lui și plecă.

Trei sferturi de oră mai târziu, Harry dormea pe scaun. Fusese vizitat. Nu de cele trei femei obișnuite, ci de șeful de la *Kripos*. Ca să fim mai exacti, în urmă cu patru săptămâni și trei zile.

Comisarul-șef însuși îi ceruse să se întâlnească la Boxer, un bar pentru cei însetați, aflat la o aruncătură de băț de sediul poliției și la câțiva pași de canal. Numai el, Harry și Roy Kvinsvik. Îi explicase lui Harry că atâta timp cât nu fusese luată nici o decizie oficială, cel mai bine era ca totul să fie făcut în modul cel mai neoficial cu putință, astfel ca el să aibă loc de manevră.

Nu spusese nimic despre locul de manevră al lui Harry.

Când Harry sosi la Boxer, cu un sfert de oră mai târziu decât stabiliseră, comisarul-șef stătea la o masă, în spatele barului, cu o

bere în față. Harry îi simți privirea ațintită asupra lui în timp ce se așeza, ochii albaștri lucindu-i în orbitele adânci, de fiecare parte a nasului subțire. Avea păr des, cărunt, o postură dreaptă și era zvelt pentru vârsta lui. Comandantul era unul dintre acei oameni de șaizeci de ani pe care nu ți-i poți închipui tineri. Sau fiind vreodată cu adevărat bătrâni. În Secția Omucideri era numit Președintele pentru că biroul său era oval și pentru că – mai ales cu ocaziile publice – vorbea ca unul. Dar acum era „cât se poate de neoficial“. Gura fără buze a comisarului-șef se deschise.

– Ai venit singur.

Harry îi ceru chelnerului o apă minerală Farris, luă meniul de pe masă, cercetă prima pagină și afirmă nepăsător, de parcă ar fi fost o informație oarecare:

– S-a răzgândit.

– Martorul tău s-a răzgândit?

– Da.

Șeful *Kripos* sorbi din bere.

– De cinci luni a tot spus că o să vină ca martor, continuă Harry. Ultima dată a fost alaltăieri. Credeți că ciolanul de porc e bun?

– Ce-a spus?

– A fost de acord să ne întâlnim după Întrunirea de la biserica Philadelphia de azi. Când l-am văzut, a spus că s-a răzgândit și că a ajuns la concluzia că nu era Tom Waaler în mașină, alături de Sverre Olsen.

Comisarul-șef îl țintui pe Harry cu privirea. Trase apoi mâneca hainei și se uită la ceas, o mișcare ce îl făcu pe Harry să înțeleagă că întâlnirea luase sfârșit.

– Atunci nu putem decât să credem că martorul tău a văzut pe altcineva, iar nu pe Tom Waaler. Sau crezi altceva?

Harry înghiți. Apoi înghiți din nou. Se uită țintă la meniu.

– Ciolan de porc. Cred că iau porc.

– Sigur. Trebuie să plec, dar trece totul în contul meu.

Harry râse scurt.

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule, dar ca să fiu sincer, am sentimentul oribil că totuși eu o să plătesc totul.

Comisarul-șef se încruntă, iar când vorbește se simți iritarea în voce:

– Pot să fiu foarte sincer, Hole? Toată lumea știe că tu și inspectorul Waaler nu vă suportați. Din clipa în care ai venit la mine cu acuzațiile astea fanteziste, am bănuir că ai permis antipațiilor personale să îți influențeze judecata. În ce mă privește, tocmai mi s-a confirmat această bănuială. Comisarul-șef împinse paharul neterminat de bere departe de marginea mesei, se ridică și se încheie la nasturii hainei. Pot să fiu deci foarte concis și, sper, limpede, Hole. Asasinarea lui Ellen Gjeltén s-a lămurit și, prin urmare, cazul este închis. Nici tu, nici altcineva nu ați prezentat dovezi suficiente de substanțiale ca să permitem continuarea investigațiilor. Dacă vreodată te mai atingi de acest caz, se va considera că ai încălcat ordinele, iar actele pentru concedierea ta, semnate de mine, vor fi trimise mai departe, la Comisia de Numiri a Poliției. Nu spun asta pentru că vreau să închid ochii în fața polițiștilor corupți, ci pentru că e de datoria mea să mențin moralul forței de poliție la un nivel rezonabil. Deci nu putem accepta ca vreun polițist să strige lupu' fără motiv. Dacă aflu că ai făcut și cea mai mică încercare de a continua cu acuzațiile împotriva inspectorului Waaler, vei fi imediat suspendat, iar cazul va fi dus în fața SEFO.

– Care caz? întrebă Harry cu voce joasă. Waaler versus Gjeltén?

– Hole versus Waaler.

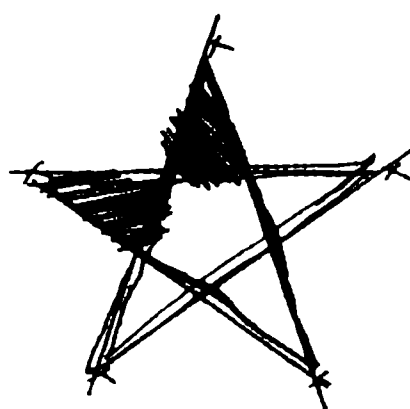
După ce comisarul-șef plecă, Harry rămase privind în gol către paharul de bere plin pe jumătate. Ar fi putut face exact ceea ce spusese șeful *Kripos*, dar asta nu ar fi schimbat nimic. Era terminat, indiferent ce ar fi făcut. Dăduse greș, iar acum devenise un risc în sânul poliției. Un trădător paranoic, o bombă cu ceas, aveau să scape de el cu prima ocazie. Depindea numai de Harry să le ofere acea ocazie.

Chelnerița sosi cu apa minerală Farris și îl întrebă dacă dorea să mănânce ceva. Sau să bea ceva. Harry își umezi buzele, în timp ce

gândurile sale se ciocniră unul de altul. Depindea numai de Harry să se ofere o ocazie; alții vor avea grijă de restul.

Dădu apa Farris într-o parte și îi răspunse chelneriței. Asta fusese în urmă cu patru săptămâni și trei zile și atunci începuse totul. Și se și terminase.

PARTEA A DOUA

MARȚI ȘI MIERCURI. CHOW-CHOW

Marți, temperatura din Oslo se ridică la 29 de grade la umbră și, până la ora trei, lucrătorii din birouri se îndreptau deja spre plajele din Huk și Hvervenbukta. Turiștii se îngrămădeau spre restaurantele în aer liber din Aker Brygge și din parcul Frogner unde, acoperiți de sudoare, făceau obligatoriu fotografii Monolitului înainte să se îndrepte spre Fântână, în speranța că o adiere de vânt va trimite spre ei o ceață răcoritoare de stropi.

În afara traseului turiștilor era liniște și puțină viață care exista se mișca cu încetinitorul. Muncitorii de la drumuri, cu busturile goale, se aplecau peste mașinăriile lor, zidarii de pe schelele de pe șantierul din jurul Rikshospital se uitau lung la străzile părăsite, iar șoferii de taxiuri găseau locuri să parcheze, la umbră, unde discutau, în grupuri, despre crima din Ullevålsveien. Numai pe Akersgata se vedeau semne de activitate intensă. Ziarele de scandal dezbatteau ridicolele știri de sezon și storceau la maximum ultima crimă. Cum mulți dintre colegii lor se aflau în vacanță, editorii puneau pe toată lumea la lucru în jurul acestei povești, de la studenții la jurnalism care aveau slujbe de vară, la comentatorii politici fără subiecte. Numai corespondenții culturali scăpaseră.

Era totuși mai liniște decât de obicei. Poate pentru că *Aftenposten* fusese mutat de la locația sa de pe Akersgata, strada pe care presa o ocupa în mod tradițional, înspre centru, la Post House, *Aftenposten* House sau clădirea Post Giro. Indiferent cum ai fi numit-o, era o versiune de oraș mic a unui zgârie-nori îndreptat spre un cer albastru, fără nori. Colosul maro-auriu de la marginea șantierului din Bjørvika fusese înfrumusețat, dar pentru moment jurnalistul de investigații Roger Gjendem avea vedere numai spre Plata, piața drogaților și locul lor de adunare, în aer liber, unde sperau că vor întâlni minunata lume nouă. Se surprindea din când în când uitându-se să vadă dacă Thomas se afla acolo. Dar Thomas era în închisoarea Ullersmo, executând o pedeapsă pentru că încercase să intre în apartamentul unui polițist iarna trecută. Cât de nebun poți fi? Sau cât de disperat? În orice caz, Roger nu trebuia să își facă griji că l-ar putea vedea pe fratele lui mai mic injectându-și o supradoză în braț.

Aftenposten nu numise încă formal un nou editor pe subiecte de crimă. Ultimului i se oferise o compensație financiară în urma reducerilor de personal, iar el o acceptase cu promptitudine și plecase. Crimele fuseseră atunci plasate pur și simplu sub umbrela știrilor și, în practică, asta însemna că Roger Gjendem trebuia să lucreze ca ziarist de investigație, dar era plătit cu salariul de bază al unui ziarist oarecare. Stătea la birou, cu degetele pe tastatură, cu ochii la femeia zâmbitoare pe care o pusese ca *screensaver* și cu mintea la femeia care își făcuse bagajele pentru a treia oară și îl părăsise pe el și apartamentul din Seilduksgata. Știa că de data asta Devi nu se va mai întoarce și că era timpul să meargă mai departe. Intră în *control panel* în calculatorul său și șterse *screensaver*-ul. Era un început. Lucrase la un caz despre heroină, dar îl dăduse la o parte. Era bine, căci ura să scrie despre droguri. Devi insista că din cauza lui Thomas. Roger încercă să îi lase la o parte și pe Devi, și pe fratele lui mai mic, ca să se poată concentra asupra cazului despre care trebuia să scrie.

Rezuma detaliile asasinatului de pe Ullevålsveien, bucurându-se de un răgaz în timp ce așteptau noi evenimente, noi dovezi sau un

suspect, doi. Va fi o sarcină ușoară. Din toate punctele de vedere era un caz sexy, cu majoritatea ingredientelor la care ar fi putut spera un reporter de investigație. O tânără femeie de 23 de ani, singură, împușcată la duș în propriul apartament, în plină zi de vineri. Pistolul găsit în coșul de gunoi din apartament se dovedise a fi arma crimei. Nici unul dintre vecini nu văzuse nimic, nici un străin nu fusese zărit bântuind în zonă și numai unul dintre vecini pretindea că auzise ceva ce ar fi putut fi o împușcătură. Cum nu era nici un semn de intrare forțată, poliția pornise de la premisa că Camilla Loen îl lăsase chiar ea pe asasin să intre, dar în cercul ei de prieteni și cunoștințe nu era nimeni care să pară suspect și toți aveau alibiuri mai mult sau mai puțin solide. Faptul că femeia plecase de la slujba pe care o avea ca grafician la Leo Burnett la ora 16.15, ca să întâlnească doi prieteni în față la Kunstnernes Hus la ora 18.00 făcea foarte improbabilă ideea că ar fi invitat pe cineva pe la ea. La fel de improbabil era și faptul că cineva ar fi sunat la ușa Camillei Loen și s-ar fi furișat în bloc folosind o identitate falsă, pentru că l-ar fi văzut pe camera video a ecranului interfonului de la intrare.

Era suficient de rău că biroul de știri putea publica titluri precum „Criminalul psihopat” și „Vecinul gustă sângele”, dar mai scăpaseră alte două detalii care dăduseră pe primele pagini încă două titluri: „Degetul Camillei Loen retezat” și „Stea roșie de diamant găsită sub pleoapă”.

Roger Gjendem își începu rezumatul folosind prezentul istoric ca să îi confere o nuanță dramatică, dar descoperi că materialul nu avea nevoie de asta și șterse tot ceea ce scrisese. Rămase o vreme cu capul în mâini. Dădu apoi dublu click pe *recycle bin*, plasă cursorul pe „Golește *recycle bin*” și ezită. Era singura poză pe care o avea cu ea. În apartament, tot ceea ce amintea de ea fusese îndepărtat. Spălase chiar și puloverul de lână pe care ea obișnuia să îl împrumute și pe care lui îi plăcea să îl îmbrace pentru că păstra mirosul ei.

– Pa, pa, șopti el și apăsă pe mouse.

Reciti introducerea și se hotărî să schimbe „Ullevålsveien“ cu „Cimitirul Mântuitorului“ – suna mai bine. Apoi începu să scrie, iar de data aceasta textul începu să curgă.

În jurul orei 19.00, oamenii începură să se îndrepte în silă dinspre plaje spre case, deși soarele continua să strălucească pe cerul fără nori. Se făcu ora 20.00, apoi 21.00. Oameni cu ochelari de soare încă mai beau bere la terase, în vreme ce chelnerii din restaurantele fără terase se uitau cu jind după clienți. Era 21.30, soarele era roșu deasupra Ullernåsen, apoi coborî. Nu și temperatura. Era o noapte tropicală, iar oamenii se întorceau acasă de la restaurante și baruri ca să stea treji și transpirați în paturile lor.

În Akersgata se apropia termenul limită, iar echipa editorială discuta pentru ultima dată prima pagină. Poliția nu mai făcuse nici un anunț nou. Nu că ascundeau informații, dar se părea că la numai patru zile de la crimă nu mai aveau nimic de spus. Pe de altă parte, tăcerea le lăsă lui Gjendem și colegilor lui și mai mult loc pentru speculații. Era momentul să fie creativi.

Cam la aceeași oră în Oppsal, telefonul sună într-o casă cu fațadă din lemn galben și cu o livadă cu meri. Beate Lønn întinse o mână afară de sub cearșaf și se întrebă dacă mama ei, care locuia la etajul de dedesubt, fusese trezită de sunetul telefonului. Probabil că da.

– Dormeai? întrebă o voce răgușită.

– Nu, zise Beate. Poate cineva să doarmă?

– Așa e. Eu abia m-am trezit. *

Beate se ridică dreaptă în pat.

– Ce mai faci?

– Ce pot să spun? Ei bine, da, cam rău, cred că pot să spun asta.

Tăcere. Nu legătura telefonică era de vină că vocea lui Harry i se părea atât de distantă lui Beate.

– Ceva nou de la medicina legală?

– Numai ce-ai citit în ziare, zise ea.

– Ce ziare?

Beate oftă.

– Nimic din ce nu știi deja. Am luat amprente și probe de ADN din apartament, dar pentru moment nu pare să existe nici o legătură directă cu crima.

– Nu știm dacă a fost premeditată, zise Harry. Un asasin.

– Asasin, zise Beate, căscând.

– Ați aflat de unde provine diamantul?

– Lucrăm la asta. Bijutierii cu care am discutat spun că diamantele roșii nu sunt ceva neobișnuit, dar că cererea este foarte mică în Norvegia. Se îndoiesc că diamantul a venit prin intermediul bijutierilor norvegieni. Dacă a venit de peste hotare, asta crește probabilitatea ca făptașul să fie un străin.

– Hm.

– Ce este, Harry?

Harry tuși zgomotos.

– Încerc doar să mă țin la curent.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că nu era cazul tău.

– Păi nu este.

– Atunci ce vrei?

– Ei bine, m-am trezit pentru că am avut un coșmar.

– Vrei să vin la tine să te învelesc?

– Nu.

Din nou tăcere.

– Am visat-o pe Camilla Loen. Și diamantul pe care l-ai găsit.

– Ah, da?

– Da. Cred că e ceva aici.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt foarte sigur, dar știi că în trecut obișnuiau să pună o monedă în ochiul cadavrului înainte să fie înmormântat?

– Nu.

– Era plata pentru luntrașul care ducea sufletul pe tărâmul morților. Dacă sufletul nu era dus acolo, atunci nu își mai găsea niciodată odihna. Gândește-te la asta.

– Mulțumesc pentru cuvintele înțelepte, dar nu cred în fantome, Harry.

Harry nu răspunse.

– Mai e ceva?

– O mică întrebare. Știi dacă șeful cel mare își începe concediul săptămâna asta?

– Da, îl începe.

– Nu știi cumva, din întâmplare... când se întoarce?

– După trei săptămâni. Dar tu?

– Eu ce?

Beate auzi clicul unei brichete. Oftă.

– Tu când te întorci?

Auzi cum Harry inspiră adânc, își ține respirația și expiră apoi adânc înainte să răspundă:

– Parc-ai spus că nu crezi în fantome.

În timp ce Beate închidea telefonul, Bjarne Møller se trezea cu dureri abdominale. Rămase întins, răsucindu-se și zvârcolindu-se până la ora 6.00, când renunță și se dădu jos din pat. Luă un mic dejun lung, fără cafea, și imediat se simți mai bine. Spre surprinderea lui, când ajunse la sediul poliției, puțin după ora opt, durerile dispăruseră complet. Luă liftul până la birou și sărbători starea de bine ridicându-și picioarele pe birou, luând prima gură de cafea și răsfoind ziarele zilei.

Dagbladet pusese o fotografie a Camillei Loen zâmbitoare pe prima pagină, sub titlul „Iubit secret?” *Verdens Gang* pusese aceeași fotografie, dar cu un titlu diferit: „Clarvăzător vede gelozie”. Numai articolul din *Aftenposten* părea să fie interesat de realitate.

Møller clătină din cap, aruncă o privire la ceas și formă numărul lui Tom Waaler. Cronometrare perfectă. Tocmai terminase ședința de dimineață cu detectivii care se ocupau de caz.

– Nici un progres încă, zise Waaler. Ne-am dus din ușă în ușă la toți vecinii și am discutat cu toate magazinele din apropiere. Am verificat taxiurile care se aflau în zonă în intervalul crimei, am vorbit cu informatorii și am verificat alibiurile prietenilor mai vechi

care au dosare pătate. Nimeni nu iese în evidență ca suspect, ca să zic așa. Și, ca să fiu sincer, în cazul ăsta nu cred că omul e cineva cunoscut de noi. Nu există nici o dovadă de viol. Banii și celelalte valori au fost neatinse. Nu există nici un indiciu familiar și nimic cunoscut. De exemplu, degetul și diamantul...

Møller simți stomacul ghiorăind. Speră că era foamea.

– Deci nici o veste bună pentru mine.

– Secția de poliție Majorstua ne-a trimis trei oameni, așa că acum avem zece oameni care lucrează la partea strategică a investigației. Iar tehnicienii de la *Kripos* o ajută pe Beate să analizeze ce au găsit în apartament. Suntem destul de bine acoperiți în ceea ce privește personalul, dacă ne gândim că e perioadă de vacanță. Sună bine asta?

– Mulțumesc, Waaler, să sperăm că lucrurile vor rămâne așa. Mă refer la oameni.

Møller puse receptorul în furcă și se uită pe fereastră, înainte să se întoarcă la ziare. Rămase totuși în această poziție, cu capul răsucit incomod și ochii ațintiți spre pajiștea din fața secției de poliție. Văzu o siluetă care mergea pe Grønlandsleiret. Persoana în chestiune nu mergea repede, dar părea că merge la pas în linie dreaptă, într-o direcție precisă: venea către secția de poliție.

Møller se ridică, ieși pe coridor și strigă la Jenny să vină imediat cu mai multă cafea și o ceașcă în plus. Apoi se întoarce, se așează și scoase niște documente mai vechi dintr-unul dintre sertare.

Trei minute mai târziu auzi un ciocănit la ușă.

– Intră! strigă Møller, fără să ridice privirea din hârtii, o reclamație de douăsprezece pagini, scrisă de proprietarul unui câine, care acuza clinica veterinară din Skippergata de administrarea unui medicament greșit care îi omorâse cei doi câini chow-chow. Ușa se deschise și Møller îi făcu un semn indiferent cu mâna să intre în timp ce citea cu atenție despre creșterea câinilor, premiile primite la concursuri și remarcabila inteligență cu care amândoi câinii fuseseră binecuvântați.

– Dumnezeule, zise Møller după ce, în cele din urmă, ridică privirea. Credeam că te-am concediat.

– Mda. Cum actele pentru concedierea mea sunt încă nesemnate pe biroul comandantului și vor continua să stea acolo în următoarele trei săptămâni, m-am gândit ca între timp să mai vin și eu la lucru. Ei, șefu'? Harry își turnă o ceașcă de cafea din bolul adus de Jenny și luă ceașca cu el în jurul biroului lui Møller, către fereastră. Dar asta nu înseamnă că voi lucra la cazul Camilla Loen.

Bjarne Møller se întoarse și îl cercetă pe Harry cu privirea. Mai văzuse toate astea de câteva ori în trecut, cum Harry ar fi putut avea într-o zi o experiență la limita morții, iar în următoarea să se fâțâie peste tot ca un Lazăr cu ochii roșii. Cu toate astea, era o surpriză de fiecare dată.

– Dacă ai impresia că e o păcăleală concedierea ta, Harry, te înșeli. De data asta nu mănânc gogoși. E definitiv. De fiecare dată când ai încălcat instrucțiunile, eu am fost cel care s-a asigurat că vei fi tratat cu indulgență. Din acest motiv, acum nu pot fugi de responsabilitățile mele. Bjarne Møller căută o frântură de rugămintă în ochii lui Harry. Nu găsi nici una. Din fericire. Așa stau lucrurile, Harry. S-a terminat.

Harry nu răspunse.

– Și, dacă îmi amintesc bine, dreptul de portarmă este retras imediat. Procedura standard. Astăzi va trebui să te duci la sala de arme și să predai echipamentul pe care îl ai asupra ta.

Harry aprobă dând din cap. Șeful departamentului îl cercetă cu atenție. Sesiza cumva o urmă vagă a școlarului derutat prins la strâmtoare? Møller puse mâna pe butoniera cea mai de jos a cămășii sale. Nu era deloc ușor să îl lase pe Harry fără serviciu.

– Dacă tu crezi că te poți face util în ultimele tale săptămâni și ai chef să vii la lucru, din partea mea e totul în regulă. Nu ești suspendat și oricum trebuie să îți dăm salariul la sfârșit de lună. Și știm alternativa ta la statul aici, nu?

– Bine, mormăi Harry și se ridică. Mă duc să văd dacă biroul meu încă mai există. Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva, șefu'.

Bjerne Møller îi aruncă un zâmbet indulgent.

– Da, va trebui să-mi dovedești asta, Harry.

– De exemplu, în cazul câinilor chow-chow, zise Harry, închi-zând încet ușa în urma sa.

Harry rămase în cadrul ușii, contemplând biroul pe care îl împărțea cu un coleg. Biroul lui Halvorsen, eliberat pe timp de vacanță și gol, se afla față în față cu al lui. Pe perete, deasupra fișetului cu dosare, atârna o fotografie a ofițerului Ellen Gjeltén, făcută în perioada în care ocupa biroul lui Halvorsen. Celălalt perete era aproape în întregime acoperit cu o hartă a străzilor din Oslo. Harta era decorată cu ace de gămălie, linii și timpi ce indicau locul în care se aflau Ellen, Sverre Olsen și Roy Kvinsvik în momentul crimei. Harry se apropie de perete și se opri în fața hărții. Apoi, dintr-o singură mișcare, o smulse și o îndesă într-unul dintre sertarele fișetului. Scoase un flacon plat de metal din buzunarul hainei, luă o înghițitură rapidă și își odihni fruntea pe metalul rece al fișetului.

Lucrase mai bine de zece ani în acest birou. Camera 605. Cel mai mic birou din zona roșie a etajului șase. Chiar și când veniseră cu ideea ciudată de a-l promova inspector-detectiv, insistase să rămână aici. Camera 605 nu avea ferestre, dar el observa lumea de acolo. În acești zece metri pătrați învățase meserie, sărbătorise victoriile și suferise înfrângerile și dobândise puțină introspecție pe care o avea asupra minții umane. Încercă să își amintească ce altceva mai făcuse în acești zece ani. Trebuie să mai fi fost ceva. Muncești numai între opt și zece ore pe zi. În nici un caz mai mult de douăsprezece. Plus weekendurile.

Harry se trânti în scaunul său uzat și arcurile stricate scârțâiră voioase. Cu bucurie putea sta acolo în următoarele două săptămâni.

În mod normal, la ora 17.25, Bjarne Møller se afla acasă, cu soția și copilul. Totuși, cum aceștia se aflau în vizită la bunica, se hotărî să folosească aceste zile de liniște de vacanță ca să ajungă la zi cu hârtoagele neglijate. Împușcăturile din Ullevålsveien îi stricaseră în oarecare măsură aceste planuri, dar se decise să recupereze timpul pierdut.

Când primi un telefon de la dispecerat, Møller răspunse pe un ton iritat că ar fi trebuit să le spună că polițiștii de la Secția Omucideri nu putea începe să își asume responsabilitatea pentru persoane dispărute.

– Îmi cer scuze, Møller. Polițiștii de patrulă erau ocupați la un poligon din Grefsen. Apelantul este convins că persoana dispărută a fost victima unei crime.

– Tot personalul rămas lucrează la crima de pe Ullevålsveien. Asta înseamnă... Møller se opri deodată. Sau, stai puțin. Așteaptă o secundă, să verific...

MIERCURI. O PERSOANĂ DISPĂRUTĂ

Polițistul apăsă fără tragere de inimă pe frână și mașina de poliție se opri în fața semaforului aflat pe culoarea roșie, lângă piața Alexander Kiellands.

– Sau să dăm drumul la sirenă și să pornim? întrebă polițistul, întorcându-se către locul pasagerului.

Harry clătină absent din cap. Privi către cealaltă parte spre parc, care era odinioară o zonă cu iarbă, cu două bănci ocupate de bețivi care încercau să înece zgomotul traficului cu cântecele lor și suvoaiele de injurii. Cu vreo doi ani în urmă se hotărâseră totuși să cheltuie câteva milioane ca să igienizeze piața ce purta numele scriitorului, iar parcul fusese curățat, se plantaseră pomi, se asfaltase, se făcuseră alei și fusese instalată o fântână impresionantă în trepte. Era, fără îndoială, un decor mult mai potrivit pentru cântat cântece și aruncat invective.

Mașina de poliție coti la dreapta pe Sannergata, traversă podul peste Akerselva și se opri la adresa pe care Møller i-o dăduse lui Harry.

Harry îi spuse polițistului că se va întoarce singur, coborî pe trotuar și își îndreptă spatele. De cealaltă parte a străzii se afla

o clădire cu birouri nou ridicată, care încă era goală și, conform ziarelor, avea să mai stea așa o perioadă de timp.

Ferestrele reflectau blocul cu apartamente a cărui adresă o căuta. Era o construcție albă din anii '40, sau cam de atunci, nu în întregime funcțională. Fațada era bogat acoperită cu însemne graffiti ce marcau diferite teritorii. În stația de autobuz se afla o fată cu pielea închisă la culoare, cu brațele încrucișate, mestecând gumă, în timp ce studia mulțimea de pe cealaltă parte a străzii. Harry găsi numele pe soneria de sus.

– Poliția, zise Harry și se pregăti să o ia pe scări.

O figură ciudată îl aștepta în cadrul ușii de sus, în timp ce Harry urca greoi treptele. Bărbatul avea o coamă mare de păr ciufulit, barbă neagră pe fața de un roșu aprins și un veșmânt ca o tunică asortată ce îl acoperea de la gât până la picioarele încălțate în sandale.

– Ce bine că ați venit atât de repede, spuse el, întinzând mâna.

Era cât o labă, căci mâna aproape că o acoperi complet pe a lui Harry atunci când bărbatul se prezentă ca fiind Wilhelm Barli.

Harry se prezentă și el și încercă să își retragă mâna. Nu îi plăcea contactul fizic cu bărbații, iar această strângere de mână aproape că intra în categoria îmbrățișărilor. Totuși, Wilhelm îl ținea strâns ca pe propria viață.

– Lisbeth a dispărut, șopti el. Vocea lui era surprinzător de limpede.

– Da, am primit mesajul. Intrăm?

– Da, intrați.

Wilhelm intră înaintea lui Harry. Era doar un apartament de mansardă, însă, în vreme ce acela al Camillei Loen era mic și mobilat într-un stil minimalist strict, acesta era mare, iar decorul era exagerat și țipător, ca o postişă a noului clasicism. Era, oricum, exagerat până la punctul că aproape părea fundalul unui bal costumat. În loc de canapele și fotolii normale, erau aranjamente în genul versiunii hollywoodiene a Romei antice, iar grinzile de lemn erau tencuite astfel încât să formeze coloane dorice sau corintice. Harry nu reușise niciodată să facă diferența, dar recunoștea

reliefurile puse pe peretele alb din hol. Când erau mici, mama lui îi dusesese pe el și pe Sis la un muzeu în Copenhaga și văzuseră *Iason și lâna de aur* a lui Bertel Thorvaldsen. Era clar că apartamentul abia fusese renovat. Harry observă lemnul abia vopsit și bucățele de bandă pentru mascare și simți mirosul încântător de solvenți.

În camera de zi se afla o măsuță joasă pregătită pentru două persoane. Harry îl urmă pe Barli sus pe scări, către o terasă mare cu gresie, aflată pe acoperiș, închisă pe toate cele patru laturi de blocurile alăturate. Decorul exterior era norvegian contemporan. Pe grătar se carbonizau trei antricoate.

– După-amiaza se face atât de cald în apartamentele astea de mansardă, se scuză Barli, arătând către un scaun de plastic alb în stil baroc.

– Am observat asta, zise Harry, apropiindu-se de margine și privind în jos, către zona centrală.

În general, înălțimile nu îl deranjau, dar după episoade mai lungi de abuzuri alcoolice, înălțimi relativ modeste îl puteau face să îl ia brusc cu amețeală. La cincisprezece metri mai jos, văzu două biciclete vechi și un cearșaf alb atârând de un uscător de rufe rotativ și fâlfâind în aer. Trebui să își ridice rapid privirea.

În fața lor, de cealaltă parte a curții interioare, de la un balcon cu balustradă de fier forjat, doi vecini ridicară înspre el sticlele de bere în chip de salut. Jumătate din suprafața mesei din fața lor era acoperită cu sticle maronii. Harry îi salută și el din cap. Se întreabă cum se făcea că jos, în curte, era vânt, iar acolo sus, nu.

– Un pahar de vin roșu?

Barli începuse deja să își toarne un pahar dintr-o sticlă pe jumătate goală. Harry observă că mâna lui Barli tremura. „Domaine La Bastide Sy“, citi el pe etichetă. Numele era și mai lung, dar niște degete agitate rupseseră restul.

Harry se așează.

– Mulțumesc, dar nu beau în timpul serviciului.

Barli făcu o grimasă și puse repede sticla înapoi pe masă.

– Sigur că nu, scuzați-mă, dar sunt copleșit de îngrijorare. Nici eu n-ar trebui să beau într-o astfel de situație.

Când duse paharul la gură și bău, vinul picură pe partea din față a tunicii, unde o pată roșie începu să se mărească.

Harry se uită la ceas, sugerându-i astfel lui Barli că ar trebui să fie succint.

– Trebuia numai să dea o fugă până la magazin să cumpere salată de cartofi, ca garnitură pentru antricoate, bolborosi Barli. Cu nici două ore în urmă, stătea chiar aici, în locul dumitale.

Harry își potrivi ochelarii de soare.

– Soția dumneavoastră lipsește de două ore?

– Da, ei bine, nu sunt foarte sigur dacă nu a trecut mai mult, dar trebuia să se ducă numai până la Kiwi, după colț și să vină înapoi.

Soarele străluci în sticlele de bere de pe balconul de vizavi. Harry își trecu mâinile peste față, își simți degetele umede și se întrebă pe ce ar fi putut să-și șteargă sudoarea. Puse vârfurile degetelor pe plasticul fierbinte al scaunului și simți cum umezeala se evaporă treptat.

– Ați sunat pe la prieteni și cunoștințe? Ați fost jos la magazin, ca să verificați? Poate s-a întâlnit cu cineva și s-au dus la o bere. Poate...

– Nu, nu, nu! exclamă Barli, ridicându-și palmele în fața pieptului, cu regetele rășchirate. N-a făcut asta! Ea nu e așa.

– Așa cum?

– Ea e genul... care se întoarce.

– Mda...

– În primul rând, am sunat-o pe mobil, dar sigur că l-a lăsat acasă. Apoi am sunat la cunoscuți cu care s-ar fi putut întâlni. Am sunat la Kiwi, la sediul central al poliției, trei secții de poliție, toate departamentele care se ocupă de accidente, la spitalul Ullevål și Rikshospital. Nimic. *Nada. Nichts.*

– Văd că sunteți îngrijorat.

Barli se aplecă peste masă, iar buzele umede îi tremurară în barbă.

– Nu sunt îngrijorat. Sunt mort de frică. Ai mai auzit de cineva care iese numai în bikini, cu o bancnotă de cincizeci de coroane, în

timp ce carnea se frige pe grătar și apoi să se hotărască brusc că e o ocazie bună să o întindă la plimbare?

Harry ezită. Tocmai când se hotărâse să accepte până la urmă un pahar de vin, Barli turnă în propriul pahar restul rămas în sticlă. Așa că ce-ar fi fost să se ridice, să spună ceva liniștitor despre cât de mulți oameni sună la Persoane dispărute cu cazuri exact ca acesta, că majoritatea au o explicație firească, deloc spectaculoasă, și apoi, după ce îi cerea lui Barli să sune mai târziu, dacă nevasta nu apăsese acasă până la ora de culcare, să plece? Poate era detaliul minor legat de bikini și de bancnota de 50 de coroane. Sau poate pentru că Harry așteptase toată ziua să se întâmple ceva, iar asta era măcar o ocazie de a amâna ce îl aștepta în propriul apartament. Dar cel mai mult conta teroarea illogică și vădită a lui Barli. Harry subapreciase intuiția și altă dată, atât a lui, cât și a altora, și de fiecare dată asta îl costase.

– Trebuie să dau câteva telefoane, zise Harry.

La 18.45, Beate Lønn sosi la apartamentul lui Wilhelm și Lisbeth Barli în Sannergata și, un sfert de oră mai târziu, un dresor de câini polițiști ajunse cu un ciobănesc german. Bărbatul se prezentă pe sine și pe câinele lui drept Ivan.

– E o coincidență, zise bărbatul. Nu e câinele meu.

Harry observă că Ivan aștepta un comentariu spiritual, dar el nu avea nici unul pregătit.

În timp ce Wilhelm Barli se duse în dormitor ca să caute fotografii recente ale lui Lisbeth și niște haine de pe care Ivan – câinele – să ia mirosul, Harry vorbi repede cu ceilalți doi, cu voce joasă:

– Ar putea fi absolut oriunde. Poate l-a părăsit, poate că i-a venit vreo idee, poate c-a spus că se duce în altă parte, iar el nu și-a dat seama. Există un milion de posibilități, dar ar mai putea, de asemenea, să zacă pe bancheta din spate a unei mașini chiar în clipa asta, drogată, violată de patru puști care au luat-o razna când au văzut-o în bikini. Nu vreau să căutați ceva anume. Doar căutați.

Beate și Ivan dădură din cap în semn că au înțeles.

– În curând o să apară o mașină a poliției. Beate, ieși în calea lor și spune-le să discute cu vecinii, să stea de vorbă cu oamenii, mai ales în magazinul unde se presupune că s-a dus. Apoi discută cu oamenii din partea asta a clădirii. Eu mă duc la vecinii care stau pe balconul de vizavi.

– Crezi că știu ceva? întrebă Beate.

– Au o vedere perfectă spre acest apartament și, judecând după numărul de sticle goale, stau acolo de ceva vreme. După spusele soțului, Lisbeth a fost acasă toată ziua. Vreau să știu dacă au văzut-o pe terasă și, dacă da, când anume.

– De ce? întrebă polițistul, smucind lesa lui Ivan.

– Pentru că, dacă o doamnă în bikini în cuptorul ăsta de apartament nu a ieșit pe terasă, o să fiu al naibii de suspicios.

– Bineînțeles, șopti Beate. Îl bănuiești pe soț?

– Bănuiesc soțul din principiu, zise Harry.

– De ce? întrebă din nou Ivan.

Beate afișă zâmbetul inițiatului.

– Soțul e întotdeauna vinovat, afirmă Harry.

– Prima Lege a lui Hole, explică Beate.

Ivan se uită nedumerit de la Harry la Beate.

– Dar... nu el a dat-o dispărută?

– Ba da, el, zise Harry. Și totuși, soțul e întotdeauna vinovat. De aceea tu și Ivan nu o să începeți căutarea afară în stradă, ci aici, înăuntru. Va trebui să găsești o scuză dacă trebuie, dar vreau ca mai întâi să fie verificate apartamentul și zonele de depozitare din pod și din pivniță. După aceea poți să continui afară. În regulă?

Polițistul Ivan ridică din umeri și se uită în jos către tizul său, care îi întoarse aceeași privire resemnată.

Cele două persoane de pe balconul opus nu se dovediră a fi tineri, așa cum presupusese Harry când îi văzuse de pe terasa lui Barli. Harry era conștient de faptul că, doar fiindcă o femeie matură avea pe perete postere cu Kylie Minogue și locuia cu o femeie de aceeași vârstă, cu breton și tricou imprimat cu Trondheim Eagles, nu însemna neapărat că era lesbiană, dar trase

totuși provizoriu această concluzie. Se lăsă pe spate într-un fotoliu, cu cele două femei în fața lui, exact cum procedase cu Vibeke Knutsen și Anders Nygård cu cinci zile mai înainte.

– Îmi cer scuze că vă iau de pe balcon, zise Harry.

Cea care se prezentase drept Ruth duse mâna la gură ca să înăbușe o râgâială.

– N-are nimic. Am stat destul, nu-i așa? zise ea.

O plesni pe partenera ei peste genunchi. „Într-un mod masculin“, își zise Harry și își aminti imediat ceva ce spusese Aune, psihologul poliției: stereotipurile se consolidează singure pentru că, inconștient, cauți mereu ceva care să le confirme. De aceea polițiștii credeau – bazându-se pe așa-zisa lor experiență – că toți criminalii sunt proști, iar criminalii cred același lucru despre polițiști.

Harry le puse rapid la curent. Femeile se uitară la el, surprinse.

– Cu siguranță că totul se va rezolva curând, dar suntem obligați să respectăm procedurile polițienești obișnuite. Acum, de exemplu, încercăm numai să stabilim un orar.

Femeile aprobară din cap, cu expresii serioase pe chip.

– Excelent, zise Harry, încercând „zâmbetul Hole“.

În orice caz, așa obișnuia să numească Ellen grimasa pe care o afișa ori de câte ori încerca să pară voios și binevoitor.

Ruth confirmă faptul că petrecuseră întreaga după-amiază pe balconul lor. Îi văzuseră pe Lisbeth și pe Wilhelm Barli stând pe terasă până pe la 16.30, când Lisbeth intrase. Imediat după aceea, Wilhelm dăduse drumul la grătar. Strigase ceva legat de o salată de cartofi, iar ea răspunsese dinăuntru. Apoi bărbatul intrase și ieșise din nou cu fripturile (Harry le corectă ca fiind vorba de antricoate), cam douăzeci de minute mai târziu. După o vreme – amândouă căzură de acord că era la 17.15 – îl văzură pe Barli sunând de pe telefonul mobil.

– Sunetele se aud clar în spații închise ca acesta, zise Ruth. Am auzit un alt telefon sunând în interiorul apartamentului. Barli era clar supărat. Cel puțin, și-a trântit telefonul pe masă.

– Se pare că încerca să își sune soția, zise Harry. Sesiză un schimb rapid de priviri și regretă că spusese „se pare“. Cât durează să cumperi salată de cartofi de la magazinul de după colț?

– De la Kiwi? Pot să mă duc până acolo și să mă întorc în cinci minute, dacă nu e coadă.

– Lisbeth Barli nu e tocmai sportivă, rosti partenera cu voce joasă.

– Deci o cunoașteți?

Ruth și Trondheim Eagle schimbă priviri, de parcă ar fi vrut să se pună de acord în privința răspunsului.

– Nu. Dar știm cu siguranță cine este.

– Serios?

– Da, sigur ați văzut afișul mare din *Verdens Gang* despre faptul că Wilhelm Barli regizează un musical la Teatrul Național în vara asta.

– Era mic, avea numai câteva rânduri, Ruth.

– Ba nu-i adevărat, replică Ruth prompt. Lisbeth joacă rolul principal. O poză mare și tot tacâmul. Trebuie să-l fi văzut.

– Hm, zise Harry. Nu prea am ajuns... să mai citesc ziarele vara asta.

– A fost mare scandal. Toată elita culturală a considerat că este scandalos să pui în scenă un spectacol de vară la Teatrul Național. Cum se numea piesa parcă? *My Fat Lady*?

– *Fair Lady*, murmură Trondheim Eagle.

– Deci vă duceți regulat la teatru? interveni Harry.

– Câte un pic din toate. Wilhelm Barli este genul care se ocupă cu tot felul de lucruri. Teatru de revistă, filme, musicaluri...

– Este producător. Iar ea cântă.

– Serios?

– Da. Sigur v-o amintiți pe Lisbeth din perioada dinainte să se căsătorească, pe când purta numele Harang.

Harry clătină cu regret din cap, iar Ruth scoase un oftat adânc.

– În perioada aceea cânta cu sora ei în Roata de Tors. Lisbeth era o adevărată apariție, aducea un pic cu Shania Twain. Cu o voce nemaipomenită.

– Nu era atât de bine-cunoscută, Ruth.

– Ei bine, cânta în programul acela al lui Vidar Lønn Arnesen. Și au vândut un munte de discuri.

– Casete, Ruth.

– Am văzut Roata de Tors la festivalul country Momarkedet. Sună bine, să știi. Ar fi trebuit să înregistreze în Nashville și tot tacâmul, dar apoi a fost descoperită de Barli. Avea de gând să o facă star de musical. Deși i-a luat destul de mult timp să reușească.

– Opt ani, spuse Trondheim Eagle.

– În orice caz, Lisbeth Harang a încetat să mai cânte cu Roata de Tors și s-a măritat cu Barli. Bani și frumusețe, ai mai auzit vreodată așa ceva?

– Și roata a încetat să se mai toarcă?

– Poftim?

– Întreabă de formație, Ruth.

– Oh, da. Sora a cântat solo, dar Lisbeth era adevăratul star. Cred că acum cântă pe la hotelurile de vacanță și pe feriboturile din Danemarca. Sigur așa fac.

Harry se ridică.

– O ultimă întrebare de rutină. Aveți idee cum era căsnicia dintre Wilhelm și Lisbeth?

Trondheim Eagle și Ruth schimbă din nou priviri.

– Sunetele se propagă în spații închise ca acesta, după cum v-am mai spus, zise Ruth. De asemenea, dormitorul lor dă spre curtea interioară.

– I-ați auzit cumva certându-se?

– Nu certându-se.

Susținură privirea lui Harry cu expresii sugestive. Trecură câteva secunde înainte ca el să se prindă la ce anume se refereau și, spre enervarea lui, roși.

– Deci impresia voastră este că mariajul mergea foarte bine?

– Ușa de la terasa lui este lăsată întredeschisă toată vara, așa că glumeam că ar trebui să ne furișăm pe acoperiș, să ocolim curtea și să sărim pe terasa lui, rânji Ruth. Îi spionăm puțin, de ce nu? Nu e

greu, te ridici puțin pe balustrada balconului nostru, pui un picior pe canalul de scurgere și...

Trondheim Eagle îi dădu partenerei sale un ghiont în coaste.

– Deși nici nu e necesar, continuă Ruth. La urma urmelor, Lisbeth este o profesionistă... cum se numește?

– Comunicatoare, completă Trondheim Eagle.

– Exact. Știi, toată marea imaginație stă în corzile vocale.

Harry își frecă ceafa.

– Se manifestă foarte vocal, zise Trondheim Eagle cu o tentativă de zâmbet.

Când Harry se întoarse, cei doi Ivan încă mai cercetau apartamentul. Polițistul Ivan transpira de zor, iar limba ciobănescului german Ivan atârna prin botul deschis ca un covor roșu pentru vedete.

Harry se așază cu grijă pe unul dintre aranjamentele romane și îi ceru lui Wilhelm Barli să îi povestească totul de la început. Relatarea sa privind după-amiaza și timpii indicați confirmau ceea ce spusese Ruth și Trondheim Eagle.

Harry recunoscuse disperarea autentică din ochii soțului. Și începu să suspecteze că, dacă avusese loc o crimă, atunci aceasta ar putea – *ar putea* – reprezenta o excepție de la statistici. Dar, mai presus de toate, îi întărea credința că Lisbeth va apărea destul de curând. Dacă nu era soțul, atunci nu era nimeni. Statistic vorbind.

Beate se întoarse și raportă că oamenii erau acasă în numai două apartamente din clădire și nu auziseră și nici nu văzuseră nimic, nici pe scară, nici afară, în stradă.

Se auzi un ciocănit la ușă și Beate deschise. Era unul dintre polițiștii în uniformă din mașina de patrulă. Harry îl recunoscuse imediat. Era același polițist care stătuse de pază pe Ullevålsveien. Acesta se întoarse către Beate, fără să pară că e conștient de prezența lui Harry.

– Am vorbit cu oamenii de pe stradă și de la Kiwi. Am verificat intrarea și curtea. Nimic. Dar este perioada de vacanță și străzile sunt aproape pustii, așa că doamna ar fi putut fi trasă cu ușurință într-o mașină fără să observe ceva.

Harry simți cum Wilhelm Barli, care stătea lângă el, tresări puternic.

– Poate ar trebui să-i verificăm pe pakistanezii care au magazine în zonă, zise polițistul, vârându-și degetul mic în ureche și învârtindu-l.

– De ce ei, mai exact? întrebă Harry.

În cele din urmă, polițistul se întoarse și apăsă exagerat de mult pe ultimul cuvânt:

– N-ați citit statisticile asasinatelor, domnule inspector?

– Ba am făcut-o, replică Harry. Și din câte îmi amintesc, proprietarii de magazine sunt cam în josul listei.

Polițistul își studie degetul mic.

– Știu despre musulmani câteva lucruri pe care le știți și dumneavoastră, domnule inspector. Pentru ei, o femeie care iese în bikini cerșește să fie violată. S-ar putea spune că este aproape o datorie.

– Da?

– Așa este religia lor.

– Cred că confunzi islamul cu creștinismul.

– Eu și Ivan am terminat aici, zise instructorul, coborând scările cu câinele. Am găsit câteva oase în coșul de gunoi, asta e tot. Apropo, au mai fost de curând pe aici alți câini?

Harry se uită la Wilhelm, care doar clătină din cap. Expresia lui facială sugera că nu era în stare să vorbească.

– În holul de la intrare, Ivan a reacționat de parcă s-ar mai fi aflat un alt câine acolo, dar trebuie să fi fost altceva. Suntem gata pentru pod și pivniță acum. Poate veni cineva cu noi?

– Da, sigur, zise Wilhelm, ridicându-se în picioare.

Ieșiră pe ușă, iar polițistul de pe mașina de patrulă o întrebă pe Beate dacă poate pleca.

– Va trebui să-l întreb pe șefu', spuse ea.

– S-a dus la culcare.

Făcu semn cu capul, batjocoritor, în direcția lui Harry, care proba scaunul roman înclinat.

– Sergent, zise Harry cu voce joasă, fără să deschidă ochii. Vino, te rog, mai aproape.

Polițistul se opri în fața lui Harry, cu picioarele depărtate și degetele mari vârâte la curea.

– Da, domnule *inspector*.

Harry deschise un ochi.

– Dacă îl lași pe Tom Waaler să te convingă să mai faci un raport despre mine, o să mă asigur că o să stai în mașina de patrulă pentru tot restul carierei tale. Ai înțeles, *sergent*?

Mușchii feței polițistului tresăriră. Când deschise gura, Harry se așteptă la înjurături și nervi. În schimb, polițistul vorbi cu o voce controlată, joasă:

– În primul rând, nu cunosc nici un Tom Waaler. În al doilea rând, consider că este de datoria mea să raportez autoritățile polițienești care se supun pe sine și pe colegi riscului prin faptul că vin la lucru sub influența băuturilor alcoolice. Și în al treilea rând, nu doresc să lucrez nicăieri altundeva decât pe mașini de patrulă. Pot să plec acum, domnule *inspector*?

Harry se uită la polițist cu ochiul deschis. Apoi îl închise din nou și înghiți.

– Te rog, zise el.

Auzi ușa exterioară trântindu-se și gemu. Avea nevoie de ceva de băut. Și urcă repede.

– Vii? întrebă Beate.

– Nu, du-te tu, îi spuse Harry. Stau aici să-i ajut pe Ivani să adulmece pe străzi de îndată ce termină cu podul și pivnița.

– Sigur?

– Absolut.

Harry urcă scările și ieși pe terasă. Privi rândunelele și ascultă sunetele ce veneau dinspre ferestrele deschise ce dădeau spre curte. Ridică sticla de vin roșu de pe masă. Mai rămăsese doar o picătură. O înghiți și făcu cu mâna către Ruth și Trondheim Eagle care, până la urmă, nu băuseră destul și intrară din nou în casă.

O simți imediat ce deschise ușa dormitorului. Adesea o observase, dar niciodată nu descoperise de unde venea nemișcarea din dormitoarele altor oameni.

Se mai vedeau încă semne că cineva încă nu terminase de decorat.

O ușă a șifonierului, cu oglindă pe interior, era întredeschisă și o trusă de scule stătea deschisă lângă patul dublu bine făcut. Deasupra patului se afla o fotografie a lui Wilhelm și Lisbeth. Harry nu privise cu atenție fotografia pe care Wilhelm o dăduse polițistului de patrulă, dar acum înțelese că Ruth avea dreptate. Lisbeth era cu adevărat o tipă tare. Păr blond, ochi albaștri strălucitori și un corp zvelt și agil. Era probabil cu zece ani mai tânără ca Wilhelm. În fotografie erau bronzăți și fericiți – probabil că se întorseseră de curând dintr-o vacanță în străinătate. În spatele lor se distingeau o clădire magnifică și o statuie ecvestră. Poate undeva în Franța. Normandia.

Harry se așeză pe marginea patului și tresări uimit când patul se mișcă. Avea saltea cu apă. Se întinse pe spate și simți cum aceasta se mulează după corpul lui. Cuvertura rece era minunată pe pielea brațului lui. Apa plescăi ușor în interiorul saltelei de plastic atunci când își schimbă poziția. Închise ochii.

Rakel. Se aflau pe un râu. Nu, pe un canal. Barca lor aluneca ușor, iar apa lovea din ambele părți, scoțând un sunet ca de sărut. Se aflau sub punte, Rakel stând tăcută lângă el în pat. Râse ușor când îi șopti ceva la ureche. Acum se prefăcea că doarme. Adora asta. Că se prefăcea că doarme. Era un fel de joc al lor. Harry se răsuci într-o parte ca să o privească. Privirea îi căzu pe oglinda ușii de la șifonier ce reflecta întregul pat. Se uită la cutia de scule deschisă. Deasupra se afla o daltă scurtă cu un mâner din lemn verde. Ridică unealta. Ușoară, mică, fără urme de rugină sub stratul fin de tencuială de construcții.

Se pregătea să pună daltă înapoi, când mâna îi îngheță. În cutie se afla un organ uman retezat. Mai văzuse același lucru la alte locuri ale crimei. Părți sexuale tăiate. Dură o secundă până își dădu seama că penisul de culoarea pielii, ce părea foarte realist, era un simplu vibrator.

Se așeză din nou pe pat, cu daltă încă în mână. Înghiți cu greutate.

După ce făcuse treaba asta atât de mulți ani – de a umbla prin lucrurile personale ale oamenilor și prin intimitatea lor de fiecare zi – nu era mare scofală. Dar nu de aceea înghițise.

Aici – în acest pat.

Trebuia să bea ceva acum.

Sunetele se propagă limpede în spațiile închise.

Rakel.

Încercă să nu se gândească, dar era prea târziu. Corpul ei lipit de al lui.

Rakel.

Erecția se produse. Harry închise ochii și îi simți mâna mișcându-se, mișcarea inconștientă și arbitrară a unei persoane adormite, apoi așezându-se pe stomac. Mâna ei zăcea acolo de parcă nu ar fi avut nici o intenție să se ducă altundeva. Buzele ei la urechea lui, respirația ei fierbinte ce se auzea ca trosnetul unui foc. Buzele ei începură să se miște de îndată ce o atinse. Sâni ei mici și fini, cu sfârcuri sensibile care se întăreau și numai dacă Harry sufla asupra lor; sexul ei care se deschidea și îl devora. Simți o explozie în gât de parcă ar fi vrut să plângă.

Harry tresări când auzi o ușă închizându-se la etajul de dedesubt. Se sculă în capul oaselor, netezi cuvertura, se ridică în picioare și se privi în oglindă. Își frecă puternic fața cu ambele mâini.

Wilhelm insistă să stea afară ca să vadă dacă Ivan câinele poate lua vreo urmă.

Pe când ieșeau afară de pe Sannergata, un autobuz roșu alunecă fără zgomot, pornind din stație. O fetiță se zgâi la Harry prin lunetă; fața ei rotundă se făcu din ce în ce mai mică în timp ce autobuzul dispărea către Rodeløkka.

Merseră până la Kiwi și înapoi fără să obțină nici o reacție din partea câinelui.

– Asta nu înseamnă că soția nu a fost aici, zise Ivan. Pe o stradă cu mult trafic și mulți oameni în jur este dificil să distingă mirosul unei singure persoane.

Harry se uită în jurul lui. Avea sentimentul că este privit, dar strada era pustie și tot ceea ce văzu în ferestrele șirului de fațade de case fu cerul și un soare întunecat. Paranoia de alcoolic.

– Ei bine, zise Harry. Nu mai putem face nimic pentru moment. Wilhelm se uită la el disperat.

– O să fie bine, continuă Harry.

– Nu, n-o să fie bine, răspunse Wilhelm cu aceeași voce plată cu care meteorologii de serviciu spun prognoza la radio.

– Vino aici, Ivan! strigă polițistul, smucind de zgardă.

Câinele își vârâse nasul sub bara din față a unui VW Golf parcat aproape de bordură.

Harry îl bătu pe Wilhelm pe umăr și îi evită privirea intensă.

– Toate mașinile de patrulă au fost informate. Dacă nu apare până la miezul nopții, o să facem o echipă de căutare. Bine?

Wilhelm nu răspunse.

Ivan lătră la Golf și trase de zgardă.

– Așteptați o clipă, zise polițistul.

Se lăsă în patru labe, coborî capul aproape de asfalt și întinse brațul sub mașină.

– Ai găsit ceva? întrebă Harry.

Polițistul se întoarse. În mână ținea un pantof de damă cu toc înalt. Harry îl auzi pe Wilhelm suspinând în spatele lui și întrebă:

– E pantoful ei, Wilhelm?

– N-o să fie bine, zise Wilhelm. N-o să fie bine.

JOI ȘI VINERI. COȘMARURI

Joi după-amiaza, o camionetă roșie a poștei opri în fața unui oficiu poștal din Rodeløkka. Conținutul cutiilor poștale a fost golit într-un sac, ridicat ușor în spatele camionetei și dus la sediul central de pe bulevardul Biskop Gunnerus la nr. 14, cunoscut mai bine în Oslo drept Post House. În aceeași seară, la centru, poșta a fost sortată în funcție de mărime, astfel că plicul maro ajunse într-o tavă cu alte scrisori de format C5. Plicul trecu prin câteva perechi de mâini, deși, evident, nimeni nu îi acordă o atenție specială, nici când a fost sortat după zona geografică și pus mai întâi în tava Østland, apoi în aceea pentru codul poștal 0032.

Când scrisoarea ajunse, în cele din urmă, într-un sac poștal în spatele camionetei roșii, gata pentru livrare, a doua zi de dimineață, era deja noapte și majoritatea oamenilor din Oslo dormeau.

– O să fie bine, zise băiatul, mângâind ușor capul fetei cu față rotundă.

Simți cum părul ei lung și subțire i se încurcă printre degete. Era electrizat.

El avea unsprezece ani. Ea avea șapte și era surioara lui mai mică. O vizitaseră pe mama lor la spital.

Sosi.liftul și deschiseră ușa. Un bărbat îmbrăcat cu un halat alb împinse grilajul într-o parte, le zâmbi scurt și plecă. Intrară în lift.

- De ce e un lift atât de vechi? întrebă fetița.
- Pentru că este o casă veche, răspunse băiatul, închizând grilajul.
- Este un spital?
- Nu tocmai, zise el, apăsând butonul pentru parter. Este o casă pentru oameni care sunt foarte obosiți, ca să se odihnească puțin.
- Mami e obosită?
- Da, dar o să se facă bine. Nu te sprijini de ușă, Sis.
- Poftim?

Liftul porni cu o smucitură și părul ei lung și blond se mișcă. Electricitate, gândi el și se uită la părul care începu să se ridice ușor. Mâinile ei se înălțară spre cap și țipă. Un țipăt subțire și pătrunzător care îl țintui locului. Părul ei era prins de cealaltă parte a grilajului. Trebuie să fi fost prins în ușa liftului. Băiatul încercă să se miște, dar parcă era și el blocat.

- Tati! țipă ea și se ridică în vârful picioarelor.

Dar tati se dusesse înainte ca să scoată mașina din parcare.

- Mami! țipă ea, în timp ce era trasă de la pământ de ușa liftului.

Dar mami stătea întinsă în pat, cu un zâmbet șters pe față.

Fetița dădu cu sălbăticie din picioare, cu mâinile prinse de păr. Dacă măcar s-ar fi putut mișca.

- Ajutor!

Harry se ridică în capul oaselor, speriat. Inima îi bătea ca o tobă care o luase razna.

- Doamne!

Își auzi propria voce răgușită și își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

Lumina ce se strecura prin crăpătura dintre draperii era cenușie. Se uită la cifrele digitale roșii de pe noptieră: 4.12. Noptile de vară erau un iad.

Își aruncă picioarele jos din pat și se duse la baie. Urina improșcă apa, în timp ce el privea fără țintă, în depărtare. Știa că nu va mai putea adormi.

Frigiderul era gol, cu excepția unei sticle de bere slab alcoolizată care sfârșise în coșul lui de cumpărături numai pentru că vederea i se încetșase. Deschise dulapul de deasupra chiuvetei. O armată de sticle de bere și whisky luară poziția de drepti și îl țintuiră în tăcere. Toate goale. Într-un acces brusc de furie, le zbură pe toate dintr-o singură mișcare și încă le mai auzi zăngănind mult timp după ce închise ușile dulapului. Se uită din nou la ceas. Era vineri dimineață. La Vinmonopol nu deschidea decât după încă cinci ore lungi. Harry se așează lângă telefonul din sufragerie și formă numărul de mobil al lui Øystein Eikeland.

– Taxi Oslo.

– Cum e traficul?

– Harry?

– Bună seara, Øystein.

– Așa să fie? N-am mai avut nici un client de o jumătate de oră.

– Așa e perioada de vacanță.

– Mie-mi spui? Proprietarul a plecat la cabana lui de la Kragerø și m-a lăsat pe mine să răspund la cel mai mort telefon din Oslo. Și în cel mai mort oraș din nordul Europei. De parcă ar fi aruncat cineva o nenorocită de bombă cu neutroni.

– Credeam că nu-ți place să transpiri prea mult la muncă.

– Ha, transpir ca un porc. Nenorocitul zgârcit cumpără mașini fără aer condiționat. După fiecare tură trebuie să beau ca o cămilă ca să înlocuiesc lichidul pierdut. Și asta mă aduce la sapă de lemn. Ieri m-a costat mai mult decât am adunat toată ziua.

– Chiar îmi pare rău să aud asta.

– Ar fi trebuit să rămân la spartul de coduri.

– Când făceai pe hackerul, adică? Din care cauză ai fost dat afară de la banca Den Norske și ai primit șase luni cu suspendare?

– Da, da' eram bun. Pe când asta... Apropo, proprietarul se gândește să reducă numărul de ore în care conduce, dar eu deja fac ture de douăsprezece ore și nu se mai găsesc șoferi de taxi pe nicăieri. Nu-ți surâde să faci un pic și de-asta, Harry?

– Mulțumesc, o să mă gândesc.

– Ce cauți?

– Am nevoie de ceva care să mă adoarmă.

– Du-te la doctor.

– Am fost. Mi-a dat Imovane, niște somnifere. N-au avut efect. Am cerut ceva mai tare, dar m-a refuzat.

– Nu-i o idee prea bună să miroși a băutură când ceri medicului tău Rohypnol, Harry.

– A spus că sunt prea tânăr pentru medicamente puternice. Ai așa ceva?

– Rohypnol? Ai înnebunit? E ilegal, nu? Dar am Flunipam. Cam aceeași marfă. Jumătate de tabletă și adormi cum ai stinge lumina.

– Bine. Sunt cam lefter acum, dar o să primești banii la sfârșitul lunii. Te scapă și de vise?

– Poftim?

– O să mă facă să nu mai visez?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

– Știi ceva, Harry? Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu mai am Flunipam. Și, în plus, e periculos. Și n-o să te facă să nu mai visezi, dimpotrivă.

– Minți.

– Poate, dar oricum Flunipam nu e ceea ce-ți trebuie ție. Încearcă s-o lași mai moale, Harry. Ia o pauză.

– Să iau o *pauză*? Eu nu *am* pauze. Știi asta.

Harry auzi cum cineva deschide portiera taxiului și cum Øystein îl trimite la dracu'. Apoi îi auzi din nou vocea.

– E vorba de Rakel?

Harry nu răspunse.

– Te-ai certat cu Rakel?

Harry auzi un sunet ca un pârâit și presupuse că Øystein asculta frecvența poliției.

– Alo! Harry! Nu poți să răspunzi când un prieten din copilărie te întreabă dacă fundamentul existenței tale se mai află încă la locul lui?

– Nu mai este, murmură Harry.

– De ce?

Harry inspiră adânc.

– Pentru că practic am silit-o să o dezgroape. Ceva la care am muncit atât de mult timp s-a destrămat și nu am putut să ajung la nici un compromis. M-am dus la o băută și-am zăcut timp de trei zile în propriul rahat, fără să răspund la telefon. În a patra zi, a venit și a sunat la ușă. La început a fost furioasă. A spus că nu pot să fug, pur și simplu, că Møller a întrebat de mine, apoi m-a plesnit peste față. M-a întrebat dacă am nevoie de ajutor.

– Și cum te știi eu, probabil i-ai arătat ușa sau ceva de genul ăsta, nu?

– I-am spus că sunt bine. Și a devenit foarte nefericită.

– Evident. Fata ține mult la tine.

– Asta a și spus, dar a mai zis și că nu mai poate să treacă din nou prin asta.

– Prin ce să treacă din nou?

– Tatăl lui Oleg e alcoolic. Și asta îi distrugea pe toți trei.

– Și ce ai răspuns?

– Am spus că avea dreptate și că ar trebui să stea departe de oameni ca mine. S-a strâmbat. Apoi a plecat.

– Și acum ai coșmaruri?

– Da.

Øystein oftă din toți rărunchii.

– Știi ceva, Harry? Nimic nu te poate ajuta în situația asta. De fapt, ar fi un lucru.

– Știu, zise Harry. Un glonț.

– Tu însuși, asta voiam să spun.

– Știu și asta. Uită că am sunat, Øystein.

– Deja am uitat.

Harry se duse să ia sticla de bere slab alcoolizată. Se așeză în fotoliu și se uită cu dușmănie la etichetă. Dopul sări cu un pocnet de ușurare. Puse dalta pe măsuța de cafea. Mânerul de lemn era verde, iar lama era acoperită cu un strat fin de tencuială galbenă.

La ora 6 dimineața a zilei de vineri, soarele strălucea deja peste Ekeberg Ridge, făcând sediul central al poliției să strălucească

precum un cristal. Gardianul de la recepție căscă zgomotos și își ridică privirea de pe *Aftenposten* când primul angajat își trecu cardul de identificare prin aparat.

– Cică o să fie și mai cald, anunță gardianul, bucuros că în sfârșit avea și el cu cine să schimbe câteva vorbe.

Bărbatul înalt, blond și cu ochii injectați îi aruncă o privire, dar nu îi răspunse.

Gardianul observă că preferă să urce pe scări, deși nici unul din cele două lifturi de la parter nu era ocupat.

Se întoarse apoi concentrat la articolul din *Aftenposten* despre femeia care dispăruse într-o dimineață însorită înainte de weekend și încă nu apăruse. Ziaristul, Roger Gjendem, îl cita pe inspectorulșef Bjarne Møller, care confirmase că poliția descoperise unul din pantofii femeii sub o mașină, chiar lângă blocul în care locuia și că faptul acesta întărea bănuiala că avusese loc o crimă. Încă nu aveau totuși nimic concret care să confirme asta.

Harry răsfoi ziarul în drum spre colțișorul său retras, unde găsi rapoartele ultimelor două zile de căutare a lui Lisbeth Barli. Erau cinci mesaje pe robotul telefonului său, absolut toate de la Wilhelm Barli. Harry ascultă mesajele, care erau aproape identice: că trebuia să desfășoare mai mulți oameni, că știa de un clarvăzător și că voia să se ducă la presă și să ofere recompensă pentru oricine care ar fi putut ajuta poliția să o găsească pe Lisbeth.

În ultimul mesaj era doar cineva care respira. Și asta era tot.

Harry derulă banda și o puse din nou.

Și din nou.

Era imposibil să fie sigur dacă era bărbat sau femeie. Chiar și mai imposibil să audă dacă era Rakel. Afișajul arăta că primise telefonul la ora 11.10 de la un „număr necunoscut“, ca atunci când Rakel suna de la telefonul ei din Holmenkollveien. Dacă era ea, atunci de ce nu îl suna pe numărul de acasă sau pe telefonul mobil?

Harry verifică rapoartele. Nimic. Le mai citi încă o dată. Tot nimic. Își limpezi mintea și o luă din nou de la capăt.

După ce termină, se uită la ceas și se uită prin celelalte birouri ca să verifice dacă mai sosise ceva. Luă cu el raportul unui detectiv, puse un plic adresat lui Bjarne Møller în biroul corect și se întoarse la locul său.

Raportul detectivului era concis și la obiect: nimic.

Harry rederulă caseta robotului de la telefon, apăsă pe „play” și dădu volumul la maximum. Închise ochii și se lăsă pe spate în scaun. Încercă să își amintească respirația ei. Să îi simtă respirația.

– Enervant atunci când nu spun cine sunt, nu?

Nu cuvintele, ci vocea îl făcu să i se zbârlească firele de păr de pe gât. Se întoarse încet cu scaunul, care scoase un scârțâit chinuit.

Tom Waaler se sprijinea de tocul ușii, cu un zâmbet pe față. Mânca un măr și îi oferi punga.

– Nu-ș de care sunt. Australiene? Au un gust minunat.

Harry clătină din cap fără să își ia ochii de la el.

– Pot să intru? întrebă Waaler.

Cum Harry nu răspunse, intră și închise ușa în urma lui. Ocoli biroul și se așeză pe scaunul celui alt birou. Se lăsă pe spate și mestecă zgomotos din mărul roșu și apetisant.

– Ai observat că noi doi suntem aproape întotdeauna primii care sosesc la lucru, Harry? Ciudat, nu-i așa? Cum suntem și ultimii doi care pleacă acasă.

– Stai pe scaunul lui Ellen, zise Harry.

Waaler mângâie brațul scaunului.

– E timpul ca noi doi să avem o discuție, Harry.

– Discută, zise Harry.

Waaler ridică mărul în lumina becului din tavan și miji un ochi.

– Nu e deprimant să n-ai fereastră în birou?

Harry nu răspunse.

– Se zvonește că pleci, continuă Waaler.

– Se zvonește?

– Ei bine, poate că e exagerat să îl numesc zvon. Să zicem că am sursele mele. Probabil că ai căutat alte locuri de muncă – agenții de securitate, de asigurări, poate chiar de recuperare a

datoriilor? Probabil există multe locuri unde este nevoie de un investigator cu ceva cunoștințe de drept.

Dinții albi și puternici se afundară în pulpa mărului.

– Poate că nu prea multe unde la vechime se cer rapoarte pentru beție, absențe nemotivate, abuz de autoritate, insubordonare în fața superiorilor și lipsă de loialitate față de poliție.

Mușchii maxilarului său măcinau și mestecau.

– Dar – dar, zise Waaler. Poate nu-i chiar atât de rău că nu te angajează acum. Nimeni nu oferă o provocare prea spectaculoasă, ca să zic așa. Nu pentru cineva care, la urma urmelor, a fost inspector și a fost recunoscut drept unul dintre cei mai buni din domeniul său. Și nici nu plătesc foarte bine. Și la asta se reduce analiza finală, nu? La a fi plătit pentru serviciile tale. La a primi suficienți bani ca să plătești mâncarea și chiria. Suficient pentru o bere și o sticlă de coniac. Sau whisky?

Harry își dădu seama că își încleșta dinții atât de tare, încât începuseră să îl doară gingiile.

– Cel mai bun lucru, continuă Waaler, ar fi, fără îndoială, să te tratezi cu câte ceva, mai presus de nevoile de bază, adică dacă ai bani suficienți. Cum ar fi o excursie cu familia, în vacanță, în Normandia, de exemplu.

Harry își simți capul vâjâind, de parcă ar fi fost aprins un fitil.

– Noi doi suntem diferiți în multe privințe, Harry, dar asta nu înseamnă că nu te respect ca profesionist. Îți urmărești scopul, ești inteligent, creativ, iar integritatea ta e ireproșabilă. Asta am crezut întotdeauna. Și, mai presus de toate, ești puternic mental. Într-o societate în care competiția devine tot mai dură, e nevoie de această calitate. Din păcate, competiția nu folosește întotdeauna mijloacele pe care ni le dorim, dar dacă vrei să fii câștigător, trebuie să fii dispus să folosești aceleași mijloace ca și competitorii tăi. Ar mai fi un lucru...

Waaler își coborî vocea.

– Trebuie să joci în echipa care trebuie, echipa cu care poți câștiga ceva.

– Ce urmărești, Waaler?

Harry simți că îi tremură vocea:

– Vreau să te ajut. Waaler se ridică. Știi, lucrurile nu trebuie să stea așa...

– Cum așa?

– Așa, ca și cum tu și eu suntem dușmani. Așa, ca și cum inspectorul-șef trebuie să semneze actele alea. Știi tu. Waaler se apropie de ușă. Așa, ca și cum niciodată nu o să îți permiți să faci ceva drăguț pentru tine și cei pe care îi iubești... Își așeză mâna pe clanța ușii. Gândește-te, Harry. Un singur lucru te poate ajuta în jungla de acolo, de afară.

„Un glonț“, gândi Harry.

– Tu însuși, zise Waaler și plecă.

DUMINICĂ. PLECARE

Femeia era întinsă în pat, fumând o țigară. Îl studie în timp ce stătea în fața unui scrin scund, îi privi omoplații mișcându-se sub vestă și făcând-o să lucească în tente de negru și albastru. Își mută privirea spre oglindă și urmări mișcările blânde, sigure, ale mâinilor care făceau nod la cravată. Îi plăceau mâinile lui, îi plăcea să le vadă în mișcare.

– Când te întorci? întrebă ea.

Privirile li se întâlneau în oglindă. Zâmbetul lui. Și acesta era blând și sigur. Își bosumflă buza de jos.

– Cât de repede pot, *Liebling*.

Nimeni nu spunea „dragă” așa ca el. *Liebling*. Cu accentul lui ciudat și cu acea intonație cântată care aproape că o făcuse să îi placă din nou germana.

– Cu zborul de mâine-seară, sper, zise el. Vii să mă aștepți?

Nu se putu abține să nu zâmbească. Bărbatul izbucni în râs. Izbucni și ea în râs. Blestemat să fie, întotdeauna reușea.

– Sunt sigură că te așteaptă o armată de femei în Oslo, spuse ea.

– Așa sper.

Își încheie nasturii vestei și luă sacoul de pe umerașul din șifonier.

– Ai călcat batistele, *Liebling*?

– Ți le-am pus în valiză cu șosetele, zise ea.

– Excelent.

– Ai întâlnire cu vreuna dintre ele?

Bărbatul începu să râdă, se apropie de pat și se aplecă asupra ei.

– Tu ce crezi?

– Nu știu. Își puse brațele în jurul gâtului lui. Cred că simt un parfum de femeie ori de câte ori vii aici.

– Asta pentru că niciodată nu sunt plecat atât de mult încât să dispară parfumul tău, *Liebling*. Cât a trecut de când te-am descoperit prima dată? Douăzeci și șase de luni. Am mirosul tău pe mine de douăzeci și șase de luni.

– Și nici un altul?

Femeia se foi mai jos în pat și îl trase după ea. O sărută ușor pe buze.

– Și nici un altul. Avionul meu, *Liebling*.

Se eliberă din brațele ei.

Îl privi apropiindu-se de scrin, deschise un sertar, scoase pașaportul și biletele de avion, le puse în buzunarul interior și încheie nasturii sacoului. Totul se întâmplă dintr-o singură mișcare lină. Această eficiență fără efort și siguranța de sine pe care le găsea senzuale și totodată înspăimântătoare. Dacă nu ar fi făcut aproape toate celelalte lucruri cu același efort minim, ar fi putut crede că se antrenase pentru asta toată viața lui: plecare; deplasare.

Având în vedere că petrecuseră foarte mult timp împreună în ultimii doi ani, știa surprinzător de puține lucruri despre el, deși nu făcuse niciodată un secret din faptul că fusese cu foarte multe femei în viața lui de dinainte. Obişnuia să spună că asta se întâmplase pentru că o căutase cu disperare pe ea. Le respingea de îndată ce își dădea seama că nu erau ea și își continuase căutarea neobosită până ce într-o zi de toamnă, cu doi ani în urmă, se întâlniseră în barul de la Grand Hotel Europa în Wenceslas Square.

Era cea mai frumoasă descriere a promiscuității pe care o auzise vreodată. În orice caz, mai frumoasă ca a ei, care avusese un motiv simplu – banii.

– Ce faci în Oslo?

– Afaceri, zise el.

– De ce nu-mi spui niciodată mai exact ce anume faci?

– Pentru că ne iubim unul pe celălalt.

Închise încet ușa în urma lui și îi auzi pașii coborând scările.

Din nou singură. Închise ochii și speră că mirosul lui va stărui în așternuturi până ce se va întoarce. Își puse mâna pe lăntșorul de la gât. Nu îl mai dăduse jos încă de când i-l dăruise, nici măcar când făcea baie. Mângâie pandantivul cu degetele și se gândi la valiza lui. La gulerul alb și rigid de cleric pe care îl văzuse lângă șosete. De ce nu îl întrebase despre el? Poate pentru că avea sentimentul că punea prea multe întrebări. Nu trebuia să îl enerveze.

Oftă, se uită la ceas și închise din nou ochii. Ziua nu avea nici o perspectivă. O programare la doctor, la ora 14.00, și asta era tot. Începu să numere secunde, în timp ce degetele continuă să strângă pandantivul, un diamant roșu, modelat ca o stea cu cinci colțuri.

Pe prima pagină din *Verdens Gang* era un articol despre o celebritate, căreia nu i se dădea numele, din mass-media norvegiană, care avusese o relație „scurtă, dar foarte intensă” cu Camilla Loen. Puseseră mâna pe o mică poză de vacanță a Camillei, în care purta un bikini minuscule, ca să sublinieze, evident, aluziile făcute în articol referitoare la ingredientul principal al relației lor.

În aceeași zi, *Dagbladet* publica un interviu cu sora lui Lisbeth Barli, Toya Harang, care, într-un paragraf intitulat „Întotdeauna pe fugă”, oferea copilăria surorii ei drept o posibilă explicație pentru dispariția ei inexplicabilă. Era citată spunând: „A fugit și de la Roata de Tors, deci de ce nu și acum?”

Era publicată o fotografie a ei, purtând o pălărie Stetson și pozând în fața autobuzului formației. Zâmbea. Harry presupuse că nu se gândise cu adevărat la ceea ce făcea înainte să fie fotografiată.

– O bere.

Se așază pe scaunul de bar, la Submarin, și trase aproape *Verdens Gang*. Biletele la concertul lui Springsteen, de la Valle Hovin, se epuizaseră. Din partea lui, mare pagubă. În primul rând, Harry detesta concertele de pe stadioane, iar în al doilea rând, pe la 15 ani, el și Øystein intraseră la Drammenshallen cu bilete false la

Springsteen pe care le făcuse Øystein. Atunci erau toți la apogeu: Springsteen, Øystein și Harry.

Harry dădu la o parte ziarul și își deschise propriul *Dagbladet*, cu fotografia surorii lui Lisbeth. Asemănarea dintre cele două era izbitoare. Vorbise cu ea, la telefon, la Trondheim, dar nu avusese nimic să îi spună sau, mai exact, nu avusese nimic interesant de spus. Faptul că discuția lor durase 20 de minute nu fusese vina lui. Ea îi explicase că numele ei ar trebui pronunțat cu accent pe *a*. ToyA. Și că nu fusese botezată după sora lui Michael Jackson, care se numește La Toya, cu accentul pe *oy*.

Până acum, trecuseră patru zile de la dispariția lui Lisbeth, iar cazul murise de tot.

Același lucru era valabil și pentru cazul Camillei Loen. Până și Beate era frustrată. Muncise tot weekendul ca să îi ajute pe cei câțiva detectivi care nu se aflau în vacanță. Fată bună, Beate. Păcat că a fi bun nu era prețuit.

Cum Camilla fusese în mod clar o tânără domnișoară sociabilă, reușiseră să pună cap la cap majoritatea mișcărilor ei din acea săptămână, dinainte de a fi împușcată, dar indiciile pe care le aveau nu îi duceau nicăieri.

Harry intenționase să îi spună lui Beate că Waaler fusese în biroul lui și că îi sugerase, mai mult sau mai puțin, să își vândă sufletul lui, dar din nu se știe ce motive, se abținu. Și apoi, avea destule pe cap. Dacă i-ar fi spus lui Møller, s-ar fi ajuns la ceartă, așa că imediat respinse ideea.

Harry începuse de mult a doua bere când o văzu. Stătea singură la una dintre mese, în semiîntuneric, lângă perete. Se uita drept la el și îi zâmbi ușor. Pe masa din fața ei se afla o bere, iar între index și degetul mijlociu, o țigară.

Harry își luă paharul și își croi drum către masa ei.

– Pot să mă așez?

Vibeke Knutsen făcu semn cu capul către scaunul liber.

– Cum de te gălesc aici?

– Locuiesc chiar după colț, zise Harry.

– M-am gândit eu, dar nu te-am mai văzut niciodată aici.

– Nu. Eu și localul meu preferat avem interpretări diferite legate de un incident care a avut loc săptămâna trecută.

– Te-au dat afară? întrebă ea, cu un râs răgușit.

Lui Harry îi plăcea felul în care râdea. Și i se părea atrăgătoare, poate din cauza machiajului și pentru că stătea în întuneric. Și ce dacă. Îi plăceau ochii ei; erau jucăuși și plini de viață, copilărești și inteligenți, ca ai lui Rakel, dar asemănarea se oprea aici. Rakel avea o gură mică, senzuală. A lui Vibeke era mare și părea chiar și mai mare cu rujul de un roșu aprins de pe buze. Rakel era elegantă și agilă într-un mod discret, zveltă aproape ca o balerină, fără forme generoase. Vibeke purta dungi tigrate astăzi, dar erau la fel de stridente ca cele de leopard și de zebra. Majoritatea lucrurilor legate de Rakel erau întunecate: ochii, părul și pielea. Niciodată nu mai văzuse o piele lucind ca a ei. Vibeke avea părul roșu și era palidă. Picioarele, încrucișate, străluceau albe în întuneric.

– Ce faci aici de una singură? întrebă el.

Femeia ridică din umeri și sorbi din pahar.

– Anders e plecat și nu se întoarce până diseară. Așa că mă răsfaț puțin.

– A plecat departe?

– Undeva în Europa. Știi cum e. Niciodată nu-ți spun nimic.

– Cu ce se ocupă?

– Vinde accesorii pentru biserici și capele. Piese de altar, amvoane, cruci și lucruri de genul ăsta. Folosite și noi.

– Hm. Și face asta în Europa?

– Când o biserică din Elveția are nevoie de un amvon nou, poate foarte bine să vină din Ålesund. Iar cel vechi ar putea ajunge să fie restaurat în Stockholm sau în Narvik. Călătorește tot timpul. E mai mult plecat decât acasă. Mai ales în ultimele luni. De fapt, chiar în ultimul an. Trase un fum din țigară. Totuși nu e creștin, adăugă ea, în timp ce inhala.

– Nu?

Clătină din cap, în vreme ce fumul se ridică, în rotocoale dense, de pe buzele roșii, cu riduri fine deasupra lor.

– Părinții lui făceau parte din secta pentecostalilor, iar el a crescut cu chestia asta. Am fost la o singură întrunire, dar știi ceva? Cred că e înfiorător. Când încep să vorbească în alte limbi și chestii de genul ăsta. Ai fost vreodată la o adunare de genul ăsta?

– De două ori, zise Harry. La biserica Philadelphia.

– Ai fost salvat?

– Din păcate, nu. M-am dus acolo numai ca să gădesc pe cineva care a spus că vine în instanță ca martor pentru mine.

– Ei bine, dacă nu l-ai găsit pe Isus, cel puțin ți-ai găsit martorul. Harry clătină din cap.

– Mi-au spus că nu mai vine pe acolo și că nu locuiește la nici una dintre adresele care mi se dăduseră. Deci nu, n-am fost în nici un caz salvat.

Harry își goli paharul de bere și făcu semn către bar. Își aprinse altă țigară.

– Am încercat să iau legătura cu tine în timpul zilei, zise ea. La serviciu.

– Da?

Harry se gândi la mesajul fără cuvinte de pe robotul telefonic.

– Da, dar mi s-a spus că nu tu te ocupi de caz.

– Dacă te referi la cazul Camillei Loen, atunci ți s-a spus corect.

– Așa că am vorbit cu celălalt care a fost la noi. Cel care arăta bine.

– Tom Waaler?

– Da. I-am spus câteva lucruri despre Camilla. Genul de lucru pe care nu l-aș fi putut spune când ai venit tu.

– De ce nu?

– Pentru că Anders era de față. Trase îndelung din țigară. Nu suportă când spun ceva de rău despre Camilla. Devine foarte furios. Deși abia dacă o cunoșteam. Ridică din umeri. Eu nu cred că este de rău. Anders e cel care gândește așa. Cred că e vorba de educația primită. Cred că el chiar gândește că toate femeile ar trebui să treacă prin viață făcând sex cu un singur bărbat. Cel mult, adăugă ea cu glas scăzut, în timp ce își stingea țigara.

– Hm. Și Camilla a făcut sex cu mai mult decât un singur bărbat?

– Numele ei sofisticat spune tot.

– De unde știi asta? Puteați auzi zgomote?

– Nu între etaje. Așa că iarna nu auzeam mare lucru. Dar vara, cu ferestrele deschise, știi, sunetul...

– ... se propagă în spațiile închise.

– Exact. Anders obișnuia să se scoale și să trântescă fereastra dormitorului. Și, dacă făceam vreun comentariu de genul „acum chiar l-a pus pe foc“, se enerva atât de tare, încât se ducea să se culce în camera de zi.

– Și ai încercat să iei legătura cu mine ca să îmi spui asta?

– Da. Și mai e un lucru. Am primit un telefon. La început am crezut că este Anders, dar când sună el, aud de obicei sunete de fond. De regulă sună de pe câte o stradă din vreun oraș european. Ciudat este că sunetul este exact același, de parcă ar suna de fiecare dată din același loc. În orice caz, de data asta suna diferit. În mod normal, aș fi trântit receptorul, fără să mă mai gândesc o secundă la asta, dar de când cu Camilla, și cu Anders plecat...

– Da?

– Ei bine, n-a fost mare lucru.

Zâmbi obosit. Lui Harry i se păru un zâmbet minunat.

– Era cineva care respira în receptor. Totuși, mi s-a părut cam sinistru, așa că m-am gândit să-ți spun. Waaler a zis că o să cerceteze, dar nu cred că vor putea găsi numărul de la care s-a sunat. Se întâmplă ca asasinii să se întoarcă la locul faptei, nu-i așa?

– Cred că asta e mai mult în romanele polițiste, zise Harry. Eu nu mi-aș bate capul cu asta.

Își răsuci paharul. Medicamentul începea să își facă efectul.

– Cumva tu și partenerul tău o cunoașteți, din întâmplare, pe Lisbeth Barli?

Vibeke îi susținu privirea, cu sprâncenele subțiri ridicate.

– Femeia care a dispărut? De ce Dumnezeu am cunoaște-o?

– Ai dreptate, de ce s-o cunoașteți? murmură Harry și se întrebă ce anume îl făcuse să întrebe asta.

Era aproape ora 21 când ieșiră afară, în față la Submarin. Harry se clătina pe picioare.

– Eu locuiesc mai jos, pe strada asta, zise Harry. Ce-ai zice...

Vibeke înclină capul într-o parte și zâmbi.

– Nu spune ceva ce o să regreti mai târziu, Harry.

– Să regret?

– În ultima jumătate de oră ai vorbit încontinuu despre o anume Rakel. N-ai uitat, nu-i așa?

– Am spus că nu mă vrea.

– Da, iar tu nu mă vrei pe mine. O vrei pe Rakel. Sau o înlocuitoare a lui Rakel. Își puse mâna pe brațul lui. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate mi-aș fi putut imagina că sunt o astfel de persoană, pentru o vreme, dar nu stau altfel. Iar Anders vine în curând acasă.

Harry ridică din umeri și se echilibrează făcând un pas în lături.

– Atunci dă-mi voie să te conduc până la ușă, mormăi el.

– Sunt două sute de metri, Harry.

– Mă descurc eu.

Vibeke râse zgomotos și își trecu brațul pe sub al lui.

Merseră pe Ullevålsveien, în vreme ce mașini și taxiuri ocupate treceau pe lângă ei, iar aerul de seară le mângâia pielea, așa cum se întâmplă în Oslo în iulie, dar numai atunci. Harry ascultă murmurul constant al vocii ei și se întrebă ce făcea Rakel acum.

Se opriră lângă intrarea din fier forjat negru.

– Noapte bună, Harry.

– Hm. Ai de gând să iei liftul?

– Poftim?

– Nimic. Harry își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, în încercarea de a-și păstra echilibrul. Ai grijă de tine. Noapte bună.

Vibeke zâmbi, se apropie de el, iar Harry îi inspiră parfumul în timp ce îl săruta pe obraz.

– Într-o altă viață, cine știe? șopti ea.

Poarta se închise în urma ei, cu un declic ușor, de balamale bine unse. Harry rămase pe loc, încercând să se orienteze, când îi atrase atenția ceva din dreptul vitrinei magazinului. Nu era vorba de șirul de pietre funerare, ci reflexia din ea. O mașină roșie parcată lângă trotuar, de cealaltă parte a străzii. Dacă Harry ar fi fost cătuși de

puțin interesat de mașini, ar fi știut că jucăria aceasta selectă era o Tommykaira ZZ-R.

– Du-te dracului, murmură Harry și porni să traverseze.

Un taxi zbură pe lângă el, claxonând. Harry traversă până la mașina sport și se opri în dreptul portierei șoferului. Un geam fumuriu se lăsă silențios în jos.

– Ce dracu' cauți aici? șuieră Harry. Mă spionezi?

– Bună seara, Harry, îl salută Tom Waaler căscând. Supraveghez apartamentul Camillei Loen, urmăresc cine vine și cine pleacă. Știi, nu sunt numai vorbe goale că asasinii se întorc la locul faptei.

– Ba sunt. Exact asta sunt, zise Harry.

– Dar, așa cum probabil ți-ai dat seama, este tot ce avem. Criminalul nu ne-a lăsat prea multe indicii.

– Nu știm dacă bărbatul... zise Harry.

– Sau femeia, îl întrerupse Waaler.

Harry ridică din umeri și se echilibra. Portiera de la locul pasagerului se deschise.

– Urcă, Harry. Aș vrea să schimbăm o vorbă.

Harry se uită cu ochi mijiți la portiera deschisă. Se clătină și făcu încă un pas ca să-și recapete echilibrul. Ocoli apoi mașina și urcă.

– Te-ai gândit? întrebă Waaler, dând muzica mai încet.

– Da, cred că da, zise Harry, foindu-se pe scaunul îngust.

– Și ai ajuns la concluzia care trebuie?

– E clar că-ți plac mașinile japoneze sport roșii. Harry ridică mâna și plesni tabloul de bord cu ceva forță. Marfă solidă. Spune-mi... Harry se concentrează asupra dicției. Așa ați stat în mașină, pălăvrăgind, tu și Sverre Olsen, în Grünerløkka în noaptea în care Ellen a fost ucisă?

Waller îl privi îndelung pe Harry, înainte să deschidă gura și să răspundă:

– Harry, habar n-am despre ce vorbești.

– Nu? Știai că Ellen te-a numit drept șeful rețelei de contrabandă cu arme, nu-i așa? Tu ai fost cel care s-a asigurat că Sverre

Olsen a omorât-o înainte să poată spune și altcuiva. Și când ți s-a spus că mă aflu pe urmele lui Sverre Olsen, ai aranjat în grabă să pară că a scos arma și s-a opus când tu încerci să îl arestezi. Ca și cu celălalt tip din Havnelageret. Este un fel de specialitate a ta, să execuți prizonierii care fac probleme.

– Ești beat, Harry.

– Am pierdut doi ani încercând să găsesc ceva despre tine, Waaler. Știi asta?

Waaler nu răspunse.

Harry începu să râdă și lovi din nou cu palma tabloul de bord care scoase un pârâit amenințător.

– Sigur că știi! Se pare că Prințul moștenitor știe totul. Cum faci? Spune-mi.

În oglinda retrovizoare, Waaler observă un bărbat care ieșea de la Kebabgården; se opri și privi în ambele direcții, înainte să se îndrepte spre biserica Sfânta Treime. Nici unul din ei nu scoase vreo vorbă până ce bărbatul coti pe strada dintre cimitir și spitalul Sfânta Fecioară.

– Bine, mormăi Waaler. Pot să mă confesez foarte ușor, dacă asta vrei. Dar ține minte că atunci când auzi o confesiune, poți foarte repede să fii prins în dileme neplăcute.

– Neplăcerile nu mă deranjează.

– I-am dat lui Sverre Olsen pedeapsa pe care o merita.

Harry întoarse încet capul către Waaler, care se sprijinea de tetieră, cu ochii pe jumătate închiși.

– Dar nu de teama că ar putea dezvălui că eu și el eram în cârdășie. Acea parte a teoriei tale este incorectă.

– Chiar așa?

Waaler oftă.

– Nu te întrebi ce anume îi face pe oamenii ca noi să facă tot ceea ce facem noi?

– Eu niciodată nu fac nimic altceva.

– Care e cea mai timpurie amintire a ta, Harry?

– Când?

– Cea mai timpurie amintire a mea e dintr-o noapte, cu tata aplecându-se asupra patului meu. Waaler lovi ușor volanul. Cred că aveam patru sau cinci ani. Mirosea a tutun și a siguranță. Știi, cum miros tații. Venea acasă după ce mă duceam la culcare. Și știam că va pleca la serviciu cu mult înainte să mă trezesc eu, dimineața. Știam că dacă deschideam ochii, avea să zâmbească, să mă mângâie pe cap și să plece. Așa că mă prefăceam că dorm, ca să mai stea puțin. Câteodată, când aveam coșmarurile cu femeia cu cap de porc care bântuia pe străzi în căutare de sânge de copii, deschideam ochii când se ridica să plece și îl rugam să mai stea puțin cu mine. Și se așeza, în vreme ce eu îl priveam cu ochii larg deschiși. Așa era și cu tatăl tău, Harry?

Harry ridică din umeri.

– Tata era profesor. Era întotdeauna acasă.

– Deci un cămin din clasa de mijloc, nu?

– Ceva de genul ăsta.

Waaler dădu din cap.

– Tata a fost muncitor. La fel ca tații celor mai buni prieteni ai mei, Geir și Solo. Locuiau chiar deasupra noastră, într-un apartament din blocurile orașului vechi, unde am crescut. Zona de est din Oslo, cu blocuri cenușii, dar bune, aflate în proprietatea sindicatului. Nu ne consideram clasă muncitoare, eram cu toții antreprenori. Tatăl lui Solo avea chiar un magazin și toți membrii familiei aveau câte un rol. Toți oamenii din vecinătate munceau din greu, dar nici unul cât tata – din zori și până în noapte. Era ca o mașină care nu se oprea decât duminica. Nici unul din părinții mei nu era un creștin practicant. Tata a studiat teologia timp de o jumătate de an la seral, pentru că bunicul ar fi vrut să îl facă preot, dar când bunicul a murit, tata a renunțat. Cu toate astea, mergeam la biserica Vålerenga în fiecare duminică, iar după aceea, tata mergea cu noi la Ekeberg sau Østmarka. La ora cinci, ne schimbam și luam masa de duminică în salon. Poate că pare plictisitor, dar crede-mă, toată săptămâna așteptam duminica.

Apoi venea ziua de luni și pleca din nou. Întotdeauna se găsea o treabă în construcții care îl solicita să facă ore suplimentare. „Unii

bani sunt mai albi decât albul, alții gri și alții negri“, obișnuia el să spună. Era singura modalitate prin care puteai pune ceva deoparte muncind în acest domeniu. Când aveam treisprezece ani, ne-am mutat într-o casă cu livadă de meri. Tata a spus că era mai bine acolo. Eram singurul din clasă ai cărui părinți nu erau avocați, economiști, medici sau alte profesii. Vecinul era judecător și avea un băiat de vârsta mea. Tata spera că o să ajung și eu ca el. Spunea că dacă voiam vreodată să urmez una dintre aceste profesii, era important să am prieteni în domeniu, să învăț codurile, limbajul și regulile nescrise. Nu l-am văzut totuși niciodată pe fiul lor, ci numai câinele, un ciobănesc german care lătra toată noaptea pe verandă. După școală, luam trenul până în Orașul Vechi și mă întâlneam cu Geir și Solo. Mama și tata i-au invitat pe toți vecinii la o petrecere cu grătar, dar cu toții s-au scuzat și au refuzat politicos invitația noastră, cu excepția unei persoane. Îmi amintesc mirosul de fum de la grătare și râsetul răgușit din celelalte grădini, din vara aceea. Niciodată nu am primit o invitație la rândul nostru.

Harry se concentrează asupra dicției.

– Povestea asta are vreun sens?

– Tu va trebui să decizi asta. Să mă opresc?

– Nu, continuă, n-am nimic special de văzut la televizor în seara asta.

– Într-o duminică, ne duceam, ca de obicei, la biserică. Îi așteptam afară pe tata și pe mama, uitându-mă cum ciobănescul german latră înnebunit la mine, de cealaltă parte a gardului, în grădină. Nu știu de ce am făcut-o, dar m-am dus și am deschis poarta. M-am gândit că era furios pentru că era atât de singur. Câinele a sărit pe mine, m-a doborât la pământ și m-a mușcat chiar de obraz. Și acum mai am cicatricea.

Waler îi arată locul, dar Harry nu văzu nimic.

– Judecătorul a strigat câinele de pe verandă. Animalul mi-a dat drumul, apoi omul mi-a spus să ies dracului din grădina lui. Mama plângea și tata abia dacă a spus două cuvinte în drum spre spital. La întoarcere, aveam o linie groasă și neagră de copci care se întindea de la bărbie până sub ureche. Tata s-a dus să vorbească cu

judecătorul. Când s-a întors, avea ochii întunecați de furie și a vorbit chiar și mai puțin. Am luat masa de duminică într-o tăcere totală. În noaptea aceea, m-am trezit și am rămas așa, întrebându-mă ce anume mă trezise. Era tăcere peste tot. Apoi mi-am dat seama. Ciobănescul german. Nu mai lătra. Am auzit cum se închide ușa de la intrare și am știut instinctiv că nu voi mai auzi niciodată câinele lătrând. Când ușa dormitorului s-a deschis ușor, mi-am închis ochii strâns, dar tot am reușit să zăresc ciocanul. Tata mirosea a tutun și a siguranță. Și m-am prefăcut că dorm. Waaler șterse un fir invizibil de praf de pe schimbătorul de viteze. Am făcut ceea ce am făcut pentru că știam că Sverre Olsen luase viața unuia dintre colegii noștri. Am făcut-o pentru Ellen, Harry. Pentru noi. Acum știi că am omorât un om. O să mă denunți sau nu?

Harry nu putu decât să se privească înainte, nemișcat. Waaler închise ochii.

– Aveam numai dovezi circumstanțiale împotriva lui Olsen, Harry. Reușise să scape. Nu puteam îngădui să se întâmple asta, nu? Tu ai fi lăsat să se întâmple asta, Harry? Waaler întoarse capul și întâlni privirea nemișcată a lui Harry. Așa ai fi făcut?

Harry înghiți.

– Cineva v-a văzut pe tine și pe Sverre Olsen împreună într-o mașină, cineva care era dispus să depună mărturie pentru asta, dar probabil că știai, nu?

Waaler ridică din umeri.

– Am vorbit cu Olsen de câteva ori. Era un neonazist și un criminal. E treaba noastră să urmărim îndeaproape astfel de oameni, Harry.

– Persoana care te-a văzut, dintr-odată, nu mai vrea să vorbească. Ai discutat cu el, nu-i așa? L-ai intimidat să păstreze tăcerea.

Waaler clătină din cap.

– Nu pot să răspund la așa ceva, Harry. Chiar dacă te hotărăști să te alături echipei noastre, regula de fier este că nu vei afla decât strictul necesar pentru ca tu să îți faci treaba. Poate suna rigid, dar funcționează. Funcționează pentru noi.

– Ai vorbit cu Kvinsvik? bolborosi Harry.

– De Kvinsvik este numai gura, Harry. Uită-l. Ar fi mai bine să te gândești la tine. Se apropie mai mult de Harry și își coborî vocea. Ce ai de pierdut? Uită-te bine în oglindă...

Harry clipi.

– Exact, continuă Waaler. Ești un bărbat de aproape patruzeci de ani, cu o problemă cu alcoolul și fără slujbă, fără familie și fără bani.

– Pentru ultima dată! încercă Harry să strige, dar era prea beat. Ai vorbit cu... cu Kvinsvik?

Waaler se ridică drept în scaun.

– Du-te acasă, Harry. Și gândește-te cui îi ești de fapt dator aici. Poliției? Care se hrănește din tine, nu îi place gustul și apoi te scuipă? Șefilor, care se împrăștie ca niște șoricei speriați de îndată ce simt miros de necaz? Sau poate datorezi ceva ție însuși? Ai muncit pe brânci ani de-a rândul ca străzile din Oslo să fie oarecum sigure, într-o țară care protejează criminalii mai bine decât pe propriii funcționari. Ești, de fapt, unul dintre cei mai buni în ceea ce faci, Harry. Spre deosebire de alții, ai talent. Și totuși, ai un salariu de mizerie. Pot să-ți ofer de cinci ori mai mult decât câștigi acum, dar nu asta e cel mai important. Pot să-ți ofer demnitate, Harry. Demnitate. Gândește-te la asta.

Harry se strădui să își mențină privirea asupra lui Waaler, dar fața acestuia părea să tot alunece. Bâjbâi în jur, căutând mânerul portierei, dar nu îl găsi. Nenorocite de mașini japoneze! Waaler se aplecă pe lângă el și îi deschise ușa.

– Știu că ai încercat să îl găsești pe Kvinsvik, continuă Waaler. Dă-mi voie să te scutesc de efort. Da, am vorbit cu Olsen pe Grünerløkka în seara aia, dar asta nu înseamnă că am avut de-a face cu asasinarea lui Ellen. Mi-am ținut gura ca să nu complic situația. Poți să faci ce vrei, dar crede-mă: Roy Kvinsvik n-are nimic de spus care să merite ascultat.

– Unde e?

– Ar avea vreo importanță dacă ți-aș spune? Atunci m-ai crede?

– Poate, zise Harry. Cine știe?

Waaler oftă.

– Sognsvannveien numărul 32. Are o cameră la demisolul casei fostului său tată vitreg.

Harry se întoarce și fluieră un taxi ce se apropia cu semnul de liber aprins.

– Dar în seara asta face repetiții la cor, la corul Menna, explică Waaler. Foarte aproape de mers pe jos. Repetă în holul bisericii Gamle Aker.

– Gamle Aker?

– S-a convertit de la Philadelphia la Bethlehem.

Taxiul liber încetini, ezită, apoi accelerează din nou și se îndepărtă înspre centrul orașului. Waaler zâmbi forțat.

– Nu trebuie să-ți pierzi convingerile ca să te convertești, Harry.

DUMINICĂ. BETHLEHEM

Era ora 21. Bjarne Møller căscă, încuie sertarul biroului și întinse mâna ca să stingă lampa de lucru. Era obosit, dar mulțumit de el însuși. Cel mai virulent atac violent al ziariștilor, după împușcături și dispariție, se mai liniștise, iar el putuse lucra netulburat tot sfârșitul de săptămână. Teancul de dosare care se strânsese pe biroul său la începutul perioadei de vacanță se înjumătățise. Acum se putea duce acasă, să savureze un whisky Jameson și reluarea la televizor a *Beat for Beat*. Degetul era pe întrerupător. Aruncă o ultimă privire pe biroul acum ordonat. Abia atunci observă plicul cu hârtie maro. Își aminti vag cum vineri îl luase din cutie. Era limpede că fusese ascuns în spatele teancului de hârtii.

Ezită. Putea aștepta până a doua zi. Strânse plicul. Simți un obiect înăuntru, ceva pe care nu reuși să îl identifice imediat. Îl deschise cu cuțitul pentru scrisori. Nu era nici o scrisoare. Întoarse plicul cu gura în jos, dar nu căzu nimic. Îl scutură cu putere și auzi cum ceva se desprinde de căptușeala cu bule de aer, se izbește de birou, se rostogolește în salturi până la telefon și aterizează pe mapa de birou cu sugativă, chiar pe lista cu ofițeri de serviciu.

Durerile de stomac îl apucară brusc. Bjarne Møller se chirci de durere și rămase fără suflare. Abia după câteva minute reuși să se

îndrepte de spate și să formeze un număr. Dacă nu ar fi avut dureri atât de mari, poate ar fi observat că numărul de telefon pe care tocmai îl formase aparținea numelui de pe listă de serviciu către care arăta obiectul din plic.

Marit era îndrăgostită.

Din nou.

Aruncă o privire către treptele din holul bisericii. Lumina strălucea prin fereastra circulară a ușii ce avea încastrată Steaua din Bethlehem, căzând pe chipul băiatului celui nou, Roy. Acesta discuta cu una dintre celelalte fete din cor. De câteva zile se tot gândea cum l-ar fi putut face să o observe, dar o părăsise inspirația. Să se ducă direct la el ca să stea de vorbă ar fi fost un început prost. Era nevoită să aștepte până ce avea să se ivească ocazia. La ultima repetiție a corului, el mărturisire, cu o voce clară și răspicată, despre trecut, despre cum devenise membru al bisericii Philadelphia și cum fusese un neonazist înainte să fie salvat! Una dintre fete auzise un zvon cum că avea un tatuaj neonazist mare undeva pe corp. Căzuseră de acord că era îngrozitor, dar Marit simțea cum numai simplul gând îi făcea trupul să freamăte de incitare. În adâncul sufletului, știa că acesta era motivul pentru care se îndrăgostise. Noutatea, necunoscutul, acest fior minunat, dar trecător. Știa că, până la urmă, va fi cu altcineva. Cineva precum Kristian. Kristian era conducătorul corului. Amândoi părinții lui se aflau în congregație, iar el începuse să predice la întrunirile tinerilor. Oamenii ca Roy sfârșeau adesea în rândul dezertorilor.

În seara aceasta, făcuseră o repetiție îndelungată. Repetaseră un cântec nou și trecuseră, de asemenea, prin aproape tot repertoriul. Kristian avea tendința să facă acest lucru atunci când li se alăturau noi membri, ca să le arate cât sunt ei de buni. De obicei, repetau în propriile camere din Geitmyrsveien, dar acum erau închise din cauza sărbătorii naționale, așa că împrumutaseră holul bisericii Gamle Aker din Akersbakken. Deși trecuse de miezul nopții, stăteau afară, după repetiția corului. Vocile lor zumzăiau ca un roi de insecte și parcă în seara asta se simțea un nou fior în aer. Poate

era numai căldura. Sau poate pentru că membrii căsătoriți și logodiți ai corului erau în vacanță și deci ei erau scutiți de privirile zâmbitoare, tolerante, dar cu toate acestea muștrătoare pe care membrii mai tineri le primeau atunci când se socotea că merseseră prea departe cu flirtul. Marit răspunse fără să gândească atunci când prietenele ei o întrebară ceva, aruncând totodată o privire furișă către Roy. Se întrebă unde și-ar fi putut face un tatuaj nazist mare.

Una dintre prietene o înghionti și făcu semn cu capul către un bărbat care venea pe Akersbakken.

– Ia uite. E beat, șopti o fată.

– Săracul om, zise alta.

– Acestea sunt sufletele pierdute pe care Isus vrea să le salveze.

Sofie fusese cea care vorbise. Întotdeauna rostea astfel de lucruri. Celelalte o aprobară dând din cap. Și Marit la fel. Apoi își dădu seama. Aceasta era ocazia. Și fără ezitare se desprinse de grupul de prietene și se proțăpi în calea omului.

Bărbatul se opri și se uită în jos la ea. Era mai înalt decât anticipase Marit.

– Îl cunoști pe Isus? întrebă Marit cu voce tare, clară, zâmbind.

Fața bărbatului era de un roșu aprins și avea vederea încețoșată. Conversația din spatele ei se opri dintr-odată și cu colțul ochiului văzu că Roy și fetele de pe trepte se întorseseră către ei.

– Din păcate, nu, pufni bărbatul. Și nici tu, fata mea, dar îl cunoști, poate, pe Roy Kvinsvik?

Marit simți cum i se îmbujorează obrazii și cuvintele „Știi că abia așteaptă să te cunoască?” îi rămaseră în gât.

– Ei bine? întrebă bărbatul. E aici?

Marit observă părul tuns scurt al bărbatului și bocancii. Se făcu dintr-odată foarte roșie la față. Era, oare, acest bărbat un neonazist, cineva din trecutul lui Roy? Venise să răzbune trădarea lui? Sau să îl convingă să se întoarcă?

– Eu...

Dar bărbatul trecuse deja pe lângă ea.

Marit se răsuci la timp cât să mai vadă că Roy se retrage repede în holul bisericii, trântind ușa în urma lui.

Bețivul porni cu pași mari pe pietriș, cu bustul aplecat ca un catarg bătut de o rafală bruscă de vânt. În fața treptelor alunecă și căzu în genunchi.

– Oh, Dumnezeu, icni una dintre fete.

Bărbatul se ridică din nou.

Marit văzu cum Kristian se dă în grabă înapoi, în timp ce bărbatul urcă scările în fugă. Se opri pe ultima treaptă de sus, clătinându-se înainte și înapoi. Pentru o clipă, crezură cu toții că o să cadă pe spate. Își recăpătă apoi echilibrul și smuci clanța ușii.

Marit își duse mâna la gură.

Apăsă pe clanță. Din fericire, Roy încuiase ușa.

– La dracu’!

Bărbatul strigase cu o voce înecată în alcool. Își luă avânt și lovi cu putere cu capul.

Se auzi zăngănitul de sticlă spartă când fruntea sa sparse fereastra circulară din ușă, iar cioburile se împrăștiară pe trepte.

– Oprește-te! strigă Kristian. Nu poți...

Bărbatul se întoarse și se uită urât la el. Un fragment triunghiular de sticlă îi străpungea fruntea. Sângele șiroia într-un firicel subțire și se bifurca în dreptul nasului.

Kristian nu mai scoase nici un cuvânt.

Bărbatul deschise gura și începu să urle. Sunetul le îngheță sângele în vine. Începu să atace ușa cu o furie pe care Marit nu o mai văzuse niciodată, lovind ușa solidă, albă, cu pumnii încleștați. Urlând ca un lup, lovi iarăși și iarăși, carne împotriva lemnului. Păreau parcă lovituri de topor în nemișcarea dimineții în pădure. Începu apoi să izbească fierul Stelei din Bethlehem, din fereastra circulară. Fetei i se păru că aude sunetul de piele sfâșiată și sângele începu să improaște ușa albă.

– Să facă cineva ceva! țipă o voce.

Îl văzu pe Kristian scoțându-și telefonul mobil.

Steaua de fier se desprinsese. Dintr-odată, bărbatul căzu în genunchi.

Marit se apropie. Ceilalți se traseră înapoi, dar ea trebuia să se apropie. Inima îi bubuia în piept. În fața scărilor, simți mâna lui

Kristian pe umăr și se opri. Auzea cum bărbatul icnește după aer, ca un pește ce se îneacă pe uscat. I se păru că plânge.

Când mașina de poliție veni, un sfert de oră mai târziu, bărbatul stătea ghemuit pe scări. Îl ridicară în picioare și el îi lăsă să îl conducă la mașină fără să opună nici un fel de rezistență. Unul dintre polițiști întrebă dacă avea ceva daune de raportat. Clătinară cu toții din cap, prea șocați ca să se mai gândească la geamul spart.

Mașina plecă și nu mai rămase decât noaptea caldă de vară. Lui Marit îi trecu prin minte că de fapt nu se întâmplase nimic. Abia dacă îl văzu pe Roy ieșind, palid și bulversat, apoi dispărând din nou, sau pe Kristian punându-și brațul în jurul ei. Se uită la steaua stricată din fereastră. Era îndoită și contorsionată. Două dintre cele cinci colțurile ale stelei arătau în sus, iar unul în jos. În ciuda căldurii nopții, își trase jacheta mai strâns pe umeri.

Era de mult trecut de miezul nopții, iar luna se reflecta în ferestrele sediului central al poliției. Bjarne Møller străbătu parcare goală și intră în sectorul de arest. Se uită repede în jur, de la intrare. Cele trei birouri de la recepție erau goale. Doi polițiști se uitau la televizor în camera de pază. Ca un vechi fan al lui Charles Bronson, recunoscuseră filmul. *Justițiarul*. Și îl recunoscuseră pe cel mai bătrân dintre cei doi polițiști. Era Groth, cunoscut și ca „Torționarul“, după cicatricea care se întindea dinspre ochiul stâng până în partea de sus a obrazului. Groth lucra în sectorul de arest de când știa Møller și toată lumea cunoștea faptul că din toate punctele de vedere, el conducea locul.

– Hei! strigă Møller.

Fără să își ia ochii de la ecranul televizorului, Groth ridică degetul și arată către tânărul polițist care, fără tragere de inimă, răsuci scaunul până ajunse cu fața la el.

Møller își arată legitimația, dar se pare că fără rost, pentru că îl cunoșteau.

– Unde de Hole? strigă el.

– Idiotul? pufni Groth, în timp ce Charles Bronson își ridică pistolul ca să se răzbune.

– Cred că în celula cinci, răspunse tânărul ofițer. Întrebați pe unul dintre gardienii de acolo, dacă găsiți vreunul.

– Mulțumesc, zise Møller și intră pe ușa ce dădea către celule.

Erau aproximativ o sută de camere de detenție, iar numărul de locatari varia în funcție de sezon. Acum era clar un sezon slab. Møller nu se mai obosi să se ducă în camera gardienilor, ci străbătu coridoarele dintre celulele de metal. Pașii săi răsunau în liniștea nopții. Întotdeauna îi displăcuse sectorul de arest. În primul rând, era absurd ca oamenii să fie încarcerați aici. În al doilea rând, era atmosfera de canal și de vieți distruse. În al treilea rând, știa cam ce gen de lucruri se petreceau acolo. Ca atunci când un prizonier îl reclamase pe Groth că îl bătuse cu furtunul stingătorului. SEFO respinsese acuzația după ce scosese furtunul și descoperiseră că ajungea numai până la jumătatea drumului către celula unde se pretindea că avusese loc bătaia. Se pare că SEFO erau singurii oameni din sediul central care nu știau că Groth putea pur și simplu să taie o bucată de furtun, dacă era deranjat.

Ca toate celelalte celule, numărul cinci nu avea încuietoare și cheie, ci numai un dispozitiv de deschidere din exterior.

Harry stătea pe podea, cu capul prins în mâini. Primul lucru pe care Møller îl observă era că bandajul de pe mâna dreaptă a lui Harry era îmbibat de sânge. Harry ridică încet capul și se uită la el. Avea un plasture pe frunte și avea ochii umflați, de parcă plânsese. Mirosea a vomă.

– De ce nu te întinzi pe pat? întrebă Møller.

– Nu vreau să dorm, șopti Harry, cu o voce de nerecunoscut. Nu vreau să visez.

Møller se strâmbă ca să ascundă faptul că era șocat. Îl mai văzuse pe Harry la pământ, dar nu ca acum, nu atât de dărâmat. Niciodată zdrobit.

Își dresе vocea.

– Să mergem.

Groth „Torționarul“ și tânărul polițist nu le aruncară nici măcar o privire când trecură pe lângă camera de gardă, dar Møller îl surprinse pe Groth clătinând sugestiv din cap.

Harry vomită în parcare. Stătu aplecat, scuipând și înjurând, în timp ce Møller aprinse o țigară și i-o dădu.

– Asta e în afara serviciului, zise Møller. Rămâne neoficial.

Harry se înecă de răs.

– Mulțam, șefu'. E bine să știu că o să fiu concediat cu un dosar ceva mai bun decât ar fi putut fi.

– Nu asta am spus. Dar altfel ar trebui să te suspend pe loc.

– Și?

– Am nevoie de un detectiv ca tine pentru următoarele câteva zile. Adică detectivul care ești când ești treaz. Deci întrebarea e dacă poți sta treaz.

Harry se îndreptă și expiră fumul de țigară.

– Știi că pot, șefu'. Dar oare vreau?

– Nu știu. Vrei, Harry?

– Trebuie să am un motiv, șefu'.

– Da. Presupun că trebuie să ai.

Møller își cercetă inspectorul din priviri, gânditor. Evaluează situația. Iată-i, se aflau în mijlocul unei parcări goale, într-o noapte de vară în Oslo, sub lumina lunii și un felinar plin de insecte moarte. Se gândi la toate lucrurile prin care trecuseră împreună, la toate lucrurile pe care le realizaseră și pe care nu le realizaseră. În pofida a tot, după toți acești ani, se va întâmpla aici, astfel, într-un mod cât se poate de banal, să pornească fiecare pe calea lui?

– De când te cunosc, un singur lucru te-a ținut pe linia de plutire, și acela a fost munca, zise Møller.

Harry nu răspunse.

– Am o treabă pentru tine. Dacă o vrei.

– Și este vorba despre...

– Am primit asta astăzi într-un plic maro. De atunci mă tot străduiesc să dau de tine.

Møller deschise mâna și analiză reacția lui Harry. Luna și felinarul luminară palma lui Møller și una dintre pungile departamentului de medicină legală.

– Hm, zise Harry. Și restul corpului ei?

În punga de plastic se afla un deget lung și subțire, cu o unghie dată cu ojă roșie. Degetul purta inel. Bijuteria încastrată în inel era în forma unei stele cu cinci colțuri.

– E tot ce avem, zise Møller. Degetul mijlociu de la mâna stângă.

– Legiștii au reușit să identifice degetul?

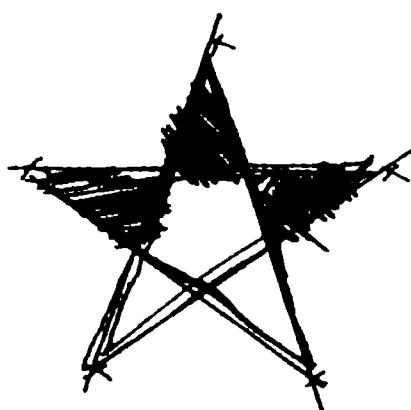
Bjarne Møller dădu din cap.

– Așa repede?

Møller se apăsă cu mâna pe stomac și dădu din nou din cap.

– Da, zise Harry. Atunci e Lisbeth Barli.

PARTEA A TREIA

LUNI. ATINGERE

Ești la televizor, iubito. E un perete întreg numai cu tine. Douăsprezece clone ale tale, toate mișcându-se la unison, copii în variații aproape imperceptibile de culoare și umbre. Mergi pe un podium de modă la Paris. Te oprești, ridici un șold și mă privești de sus cu acea privire rece, plină de ură pe care ai învățat-o, și îmi întorci spatele. Funcționează. Respingerea funcționează de fiecare dată, știi asta, iubito, nu-i așa?

Apoi știrea se termină și îmi arunci douăsprezece priviri severe în vreme ce citești douăsprezece știri identice, iar eu citesc de pe 24 de buze roșii, dar ești tăcută și te iubesc pentru tăcerea ta.

Apoi sunt imagini cu inundații undeva în Europa. Uite, iubito, mergem cu dificultate pe străzi. Îmi trec degetul peste ecranul televizorului și desenez semnul stelei tale. Chiar dacă televizorul e mort, pot să simt tensiunea dintre ecranul prăfuit și degetul meu. Electricitatea. Viața pusă într-o capsulă. Atingerea mea o aduce la viață.

Vârful unuia dintre brațele stelei întâlnește trotuarul de lângă clădirea din cărămidă roșie de cealaltă parte a intersecțiilor, iubito. Pot să stau aici în magazinul de televizoare și să o cercetez prin spațiile dintre aparate. Este una dintre cele mai aglomerate intersecții din Oslo și de obicei sunt șiruri lungi de vehicule, dar astăzi sunt numai mașini pe două dintre străzile care pornesc din inima de asfalt. Cinci străzi, iubito. Ai stat în pat toată ziua, așteptându-mă. Trebuie numai să fac asta și apoi vin. Dacă vrei, pot să scot scrisoarea din

spatele peretelui și să îți șoptesc cuvintele. „Iubita mea! Ești tot timpul în gândurile mele. Încă îți mai simt buzele pe ale mele, pielea ta pe a mea.”

Deschid ușa magazinului ca să ies. Soarele mă inundă. Soare. Inundație. Curând voi fi cu tine.

Ziua începuse prost pentru Møller.

În noaptea anterioară, îl adunase pe Harry din arest, iar de dimineață, fusese trezit de durerile de stomac, care căpătase forma unei mingii de plajă umflate în exces.

Și totuși, urma să fie și mai rău.

Dar la ora 9, lucrurile nu păreau atât de rele, când un Harry aparent treaz intră pe ușa sălii de ședințe a Secției Omucideri de la etajul șase. În jurul mesei deja se aflau Tom Waaler, Beate Lønn și patru dintre detectivii responsabili cu strategia cazului, împreună cu doi colegi specialiști convocați din concedii cu o noapte înainte.

– Bună dimineața tuturor, începu Møller. Presupun că știți deja ce anume avem aici: două cazuri, posibil două crime, cu câteva indicii că făptașul este una și aceeași persoană. Pe scurt, arată suspect de asemănător cu coșmarul pe care cu toții îl avem uneori.

Møller puse prima folie transparentă pe proiector.

– În stânga, putem vedea mâna dreaptă a Camillei Loen, cu indexul tăiat. În dreapta, putem vedea degetul mijlociu de la mâna stângă al lui Lisbeth Barli, care mi-a fost trimis mie prin poștă. Deși deocamdată nu avem un cadavru la care să îl potrivim, Beate a identificat degetul comparând amprenta cu cele găsite de ea în apartamentul lui Barli. O bună inițiativă și bună treabă, Beate.

Beate se îmbujoră în vreme ce lovea cu creionul pe carnețel, încercând să pară neafectată.

Møller schimbă folia transparentă.

– Am găsit această piatră prețioasă sub pleoapa Camillei, un diamant roșu în formă de stea cu cinci colțuri. Acest inel din dreapta provine de pe degetul lui Lisbeth. După cum puteți vedea, diamantul de pe inel este mai deschis, dar forma este identică.

– Am încercat să aflăm de unde provine primul diamant, interveni Waaler. Fără rezultat. Am trimis fotografii la două dintre

cele mai mari ateliere de tăiere a diamantelor din Anvers, dar au spus că acest tip de lucrare provine probabil din alt loc din Europa. Au sugerat Rusia sau sudul Germaniei.

– Am contactat un expert în diamante care lucrează pentru De Beers, de departe cel mai mare cumpărător de diamante neprelucrate din lume, zise Beate. După părerea ei, este posibil să folosim spectrometria și microtomografia ca să identificăm cu precizie de unde provine diamantul. Vine cu avionul în seara asta de la Londra, ca să ne ajute.

Magnus Skarre, unul dintre detectivii mai tineri și relativ nou în Secția Omucideri, ridică mâna.

– Întorcându-mă la ceea ce ați spus la început, domnule, nu înțeleg de ce este așa un coșmar dacă este crimă dublă. La urma urmelor, căutăm un singur criminal în loc de doi, deci cu toții putem lucra cu aceeași concentrare. După părerea mea, ar trebui să fie invers...

Magnus Skarre auzi cum cineva își drege vocea și atenția celor prezenți se întoarse către fotoliul în care Harry Hole rămăsese cufundat până atunci.

– Cum ai zis ca te cheamă? întrebă Harry.

– Magnus.

– Numele de familie.

– Skarre. Vocea trăda iritarea. Va trebui să îți amintești...

– Nu, Skarre, n-o să-mi amintesc. Tu, în schimb, încearcă să ții minte ce îți spun acum. Când detectivii se confruntă cu o crimă premeditată și, în acest caz, planificată cu atenție, știu că făptașul are câteva avantaje clare. Poate că a înlăturat toate dovezile, și-a stabilit un alibi aparent solid pentru momentul morții, a scăpat de armă și așa mai departe. Dar există un lucru pe care asasinul nu poate, ca să zic așa, să îl ascundă într-o investigație. Care ar fi ăla?

Magnus Skarre clipi de câteva ori.

– Motivul, zise Harry. Un lucru de bază, nu? Motivul – și de acolo începem investigația. E așa de fundamental, încât uneori uităm. Până când într-o zi, din senin, apare asasinul din cel mai groaznic coșmar al oricărui detectiv. Sau vis erotic, după cum își e setată mintea. Iar

coșmarul e despre criminalul care nu are motiv. Sau, ca să fiu mai precis: care nu are un motiv omenește comprehensibil.

– Tocmai l-ai descris pe diavol, nu-i așa, inspectore Hole? Skarre se uită în jur la ceilalți. Încă nu știm dacă în spatele acestor crime se află un motiv sau nu.

Tom Waaler își dresе vocea.

Møller văzu cum mușchii maxilarului lui Harry se încordează.

– Are dreptate, zise Waaler.

– Sigur că am dreptate, zise Skarre. Este evident că...

– Taci din gură, Skarre, inspectorul Hole are dreptate. Am lucrat la aceste două cazuri de zece, respectiv cincisprezece zile fără să descoperim nici cel mai mic element care ar putea lega cele două victime. Și când singura legătură dintre victime este felul în care au fost omorâte, ritualurile și lucrurile care par mesaje codate, atunci începem să ne gândim la un cuvânt pe care sugerez să nu îl pronunțăm deocamdată cu voce tare, dar pe care fiecare dintre noi îl are în minte. Mai propun, de asemenea, ca Skarre și ceilalți băieți noi de la colegiu să își țină gura de acum înainte și să ciulească urechile când vorbește inspectorul Hole.

În cameră se făcu liniște.

Møller îl văzu pe Harry holbându-se la Waaler.

– Ca să rezumăm, zise Møller, trebuie să ținem permanent minte două lucruri. Pe de o parte, vom lucra sistematic, ca și cum ar fi două crime obișnuite. Pe de altă parte, am descris un diavol mare, gras și rău. Absolut nimeni nu vorbește cu presa în afară de mine. Următoarea ședință e la cinci. Acum, la treabă.

Bărbatul din lumina reflectorului era îmbrăcat elegant în tweed, cu o pipă à la Sherlock Holmes, legănându-se pe călcâie în timp ce o privea pe femeia în zdrențe din fața lui cu o expresie compătimitoare.

– Cât propui să mă plătești pentru lecții?

Femeia în zdrențe își dădu capul pe spate și își puse mâinile în șolduri.

– Oh, știu cât trebuie. O prietenă de-a mea ia lecții de franceză cu optsprezece penny pe oră de la un domn francez adevărat. Dumneata n-ai avea tupeul să-mi ceri la fel ca să mă înveți propria limbă cât ai cere pentru franceză; deci n-o să-ți dau mai mult de un șiling. Accepți sau nu.

Wilhelm Barli se așeză pe rândul doisprezece și își lăsă lacrimile să curgă în voie. Le simți alunecând pe gât și pe sub cămașa din mătase thailandeză, până pe piept. Simți cum sarea îl face să îl usture sfârcurile, înainte ca lacrimile să își continue drumul spre stomac.

Nu putea să le oprească.

Ridică mâna la gură pentru ca suspinele să nu distragă atenția actorilor sau a regizorului de scenă, aflat pe rândul cinci.

Tresări când simți o mână pe umăr. Se întoarse și văzu un bărbat înalt în spatele lui. O premoniție îl țintui de scaun.

– Da? rosti el încet cu o voce sugrumată.

– Sunt eu, șopti bărbatul. Harry Hole. Poliția.

Wilhelm Barli luă mâna de la gură și cercetă cu atenție fața lui Harry.

– Sigur că da, zise el, cu ușurare în glas. Îmi pare rău, inspectore. E așa de întuneric. Am crezut...

Polițistul se așeză pe scaunul de lângă Wilhelm.

– Ce ai crezut?

– Ești îmbrăcat în negru. Wilhelm își suflă nasul într-o batistă. Am crezut că ești un preot. Un preot care vine... cu vești proaste. Ce idioțenie, nu?

Polițistul nu răspunse.

– M-ai prins într-un moment destul de emoțional, inspectore. Avem prima repetiție cu costume astăzi. Uită-te la ea.

– La cine?

– Eliza Doolittle. Acolo, sus. Când am văzut-o pe scenă, pentru o clipă mi s-a părut că e Lisbeth și că am visat numai că a dispărut. Wilhelm inspira adânc și tremura. Dar apoi a început să vorbească și Lisbeth a mea a dispărut. Wilhelm descoperi că polițistul se uită

uimit la scenă. O asemănare izbitoare, nu-i așa? De aceea am adus-o pe ea. Trebuia să fie muzicalul lui Lisbeth.

– Este...? începu Harry.

– Da, este sora ei.

– Toya? Adică Toy-A?

– Am reușit să păstrăm secretul până acum. Conferința de presă este astăzi, mai târziu.

– Da. Asta ar trebui să facă ceva publicitate.

Toya se răsuci și înjură cu voce tare când se împiedică. Partenerul ei ridică brațele exasperat și îl caută pe regizor cu privirea.

Wilhelm oftă.

– Publicitatea nu este totul. După cum poți vedea, este foarte mult de muncă. Are ceva talent neprelucrat, dar a apărut pe scena Teatrului Național e diferit de a interpreta cântece country la centrul cultural într-un mic orașel din centrul Norvegiei. Mi-a luat doi ani să o învăț pe Lisbeth cum să se poarte pe scenă, dar cu ea va trebui să facem treaba în două săptămâni.

– Dacă deranjez, pot să fac treaba asta foarte repede, *herr* Barli.

– Să faci treaba asta repede?

Wilhelm încercă să citească în întuneric expresia de pe fața lui Harry. Frica îl cuprinse din nou în ghearele ei și, când Harry deschise gura, instinctul îl copleși și Wilhelm îl întrerupse:

– Nu deranjezi deloc, inspectore. Eu sunt numai producătorul. Știi, cel care pune lucrurile în mișcare. Ceilalți vor prelua treaba acum.

Făcu cu mâna către scenă, unde bărbatul îmbrăcat în tweed declama cu voce sonoră în acel moment:

– O să fac o ducasă din stricata asta zdrențuită!

– Regizor, decorator, actori, zise Barli. De mâine, o să fiu un simplu spectator care urmărește această – continuă să fluture mâna în aer până ce reuși să găsească cuvântul – comedie.

– Ei bine, cu toții trebuie să ne descoperim propriile talente.

Wilhelm scoase un hohot de râs fals, dar se opri când văzu capul regizorului întorcându-se brusc înspre ei. Se aplecă înspre polițist și șopti:

– Ai dreptate. Am fost dansator timp de douăzeci de ani. Un dansator foarte prost, dacă vrei să știi, dar întotdeauna e mare lipsă de dansatori bărbați la operă, așa că acceptă întotdeauna pe oricine dansează măcar puțin. În orice caz, suntem pensionați la vârsta de patruzeci de ani și atunci a trebuit să gădesc ceva nou. Abia atunci mi-am dat seama că adevăratul meu talent era să-i fac pe alții să danseze. Regie de scenă, inspectore. Este singurul lucru pe care pot să-l fac. Dar știi ceva? Devenim patetici la cea mai mică urmă de succes. Pentru că se întâmplă ca lucrurile să meargă așa cum vrem noi la vreo două spectacole, credem că suntem zei care pot controla toate variabilele și că suntem arhitecții norocului nostru în toate privințele. Și apoi se întâmplă ceva de genul ăsta și descoperim cât de neajutorați suntem. Eu... Wilhelm se opri dintr-odată. Te plictisesc, nu-i așa?

Celălalt bărbat clătină din cap și își dresе vocea.

– E despre soția ta.

Wilhelm strânse din ochi de parcă s-ar fi pregătit să audă un sunet puternic și neplăcut.

– Am primit un pachet care conținea un deget retezat. Mă tem că era al ei.

Wilhelm înghiți cu greutate. Întotdeauna se socotise un om iubitor, dar acum simțea cum crește din nou – umflătura de sub inima lui care apăruse acolo încă din acea zi. Tumoarea care îl ducea până la granița nebuniei. Simțea că era colorată, simțea că ura era galbenă.

– Știi ceva, inspectore? E aproape o ușurare. Am știut-o de la început. Că o va răni.

– Răni?

Wilhelm detectă o undă de surprindere îngrijorată în vocea celui alt.

– Poți să îmi promiți ceva, Harry? Pot să îți spun Harry?

Polițistul dădu din cap aprobator.

– Găsește-l. Găsește-l, Harry. Și pedepsește-l. Pedepsește-l cu severitate. Îmi promiți asta?

Lui Wilhelm i se păru că bărbatul dă din cap, dar nu era sigur. Lacrimile distorsionau totul.

Apoi bărbatul dispăru. Wilhelm inspiră adânc și încercă să se concentreze din nou la scenă.

– Nu! O să sun la poliție, o s-o fac! striga Toya.

Harry stătea la biroul său, privind în gol. Era atât de obosit încât nu știa dacă va mai fi capabil să o mai facă.

Escapadele din ziua anterioară – perioada petrecută în celulă și încă o noapte de coșmaruri – își spusese cuvântul. Întâlnirea cu Wilhelm Barli însă îl secătuisese de puteri. Îi promisese că îl vor prinde pe făptaș, se abținuse să spună ceva când Barli zisese că soția lui fusese „rănită”. Căci dacă Harry era sigur de ceva era că Lisbeth Barli era moartă.

Harry simțise cum îl roade pofta de alcool din momentul în care se trezise de dimineată. La început, ca o dorință fizică instinctivă, apoi ca un atac de panică, pentru că pusese distanță între el și „medicamentul” său prin faptul că nu își luase la serviciu nici sticluta de buzunar, nici bani. Acum pofta intra într-o nouă fază în care era atât durere fizică, cât și un sentiment de teroare oarbă că va fi sfâșiat în bucățele. Inamicul din adâncuri smucea de lanțuri, câinii lătrau la el de undeva din stomac, sub zona inimii. Dumnezeu, cum îi ura. Îi ura la fel de mult pe cât se ura pe sine.

Harry se ridică în picioare. Luni ascunsese în fișet o jumătate de sticlă de Bell. Asta îi venise în minte acum, sau fusese conștient de ea tot timpul? Harry era obișnuit ca Harry să îi joace, în sute de moduri, feste lui Harry. Se afla pe punctul de a trage sertarul, când dintr-odată ridică privirea. Sesizase o mișcare. Ellen îi zâmbea din fotografia ei. Înnebunea cumva, sau gura ei tocmai se mișcase?

– La ce ce uiți, ticăloaso? murmură el și în clipa imediat următoare fotografia căzu de pe perete și se făcu țandări pe podea.

Harry se holbă la Ellen care îi zâmbea, imperturbabilă, din rama spartă. Își apucă mâna dreaptă, acolo unde durerea îi pulsa pe sub bandaje.

Numai când se întoarse să deschidă sertarul îi observă pe amândoi stând în cadrul ușii. Își dădu seama că stăteau probabil acolo de ceva vreme și că probabil văzuse mișcând reflexia lor în geamul fotografiei.

– Bună, zise Oleg, uitându-se la Harry cu un amestec de mirare și teamă.

Harry înghiți îndepărtându-și mâna de sertar.

– Bună, Oleg.

Oleg purta o pereche de teniși, pantaloni albaștri și un tricou cu culorile naționale ale Braziliei. Harry știa că pe spatele tricoului era numărul nouă, cu numele Ronaldo deasupra lui. Îl cumpăraseră de la o stație de benzină într-o duminică, atunci când Rakel, Oleg și el se duseseră la Norefjell la ski.

– L-am găsit jos, zise Tom Waaler. Își ținea mâna pe capul lui Oleg. Întreba de tine la recepție, așa că l-am adus aici, sus. Deci joci fotbal, Oleg?

Oleg nu răspunse, ci doar se uită la Harry. Cu ochii întunecați ai mamei lui, care puteau uneori să fie atât de nesfârșit de blânzi, iar alteori atât de duri și de nemiloși. În acel moment, Harry nu putu citi cum erau, dar erau întunecați.

– Atacant, ei? întrebă Waaler, zâmbind și ciufulind părul puștiului.

Harry rămase cu ochii pironiți la degetele puternice, vânjoase ale colegului său, la șuvițele închise de păr ale lui Oleg pe mâna bronzată a lui Waaler. Simți cum i se înmoaie picioarele.

– Nu, răspunse Oleg, cu ochii încă ațintiți ferm asupra lui Harry. Joc în apărare.

– Hei, Oleg, zise Waaler, uitându-se întrebător la Harry. Harry mai are încă de făcut ceva antrenament de box aici – și eu fac așa când mă calcă ceva pe nervi –, dar poate că noi doi am putea merge pe acoperiș ca să admirăm priveliștea de pe terasă până ce termină Harry.

– Rămân aici, zise Oleg fără echivoc.

Harry dădu din cap aprobator.

– Bine. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Oleg.

Waler îl bătu pe băiat pe umăr și plecă. Oleg rămase în cadrul ușii.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Harry.

– Cu metroul.

– Singur?

Oleg aprobă din cap.

– Rakel știe că ești aici?

Oleg clătină din cap.

– Nu vrei să intri?

Harry își simți gâtul uscat.

– Vreau să vii acasă, zise Oleg.

La patru secunde după ce Harry apăsă pe sonerie, Rakel smuci ușa deschizând-o. Privirea îi era întunecată de furie.

– Unde ai fost?

Pentru o clipă, Harry crezu că întrebarea era adresată amândurora, înainte ca ochii ei să alunece pe lângă el și să se focalizeze pe Oleg.

– Nu aveam cu cine să mă joc, răspunse Oleg, cu capul plecat. Am luat metroul până în oraș.

– Metroul. De unul singur? Dar cum...?

Vocea i se frânse.

– M-am strecurat afară, zise Oleg. Am crezut că o să fii fericită, mami. La urma urmelor, ai spus că și tu vrei...

Dintr-odată, Rakel îl luă pe Oleg în brațe.

– Îți dai seama cât am fost de îngrijorată din cauza ta, copile?

Se uită strâmb la Harry, în timp ce îl strângea pe Oleg în brațe.

Rakel și Harry stăteau lângă gardul din fundul grădinii, privind de sus orașul și fiordul Oslo. Erau tăcuți. Ambarcațiunile cu pânze punctau marea albastră ca niște triunghiuri mici și albe. Harry se întoarse cu fața spre casă. Păsările își luară zborul de pe pajiște și planară printre merii din fața ferestrelor deschise. Era o casă mare,

acoperită cu cherestea neagră – o casă construită pentru iarnă, nu pentru vară.

Harry o privi lung. Avea picioarele goale și purta o jachetă subțire, roșie, cu nasturi sus, peste o rochie albastră. Soarele strălucea peste picăturile de sudoare de pe pielea goală de sub lăncișorul cu cruce pe care îl moștenise de la mama ei. Harry se gândi că știa totul despre ea: mirosul jachetei de bumbac, curba lină a spatelui sub rochie, mirosul pielii transpirate și sărate, ce voia de la viață, de ce nu spunea nimic acum.

Și lista continua la nesfârșit.

– Cum îți mai merge? întrebă el.

– Bine, zise ea. Am închiriat o cabană. Nu o putem avea până în august. M-am interesat prea târziu.

Tonul era neutru, acuzația abia perceptibilă.

– Te-ai rănit la mână?

– Doar o tăietură, zise Harry.

O șuviță de păr îi căzu pe față. Harry rezistă tentației de a i-o da la o parte.

– Ieri am adus pe cineva să evalueze casa, zise ea.

– S-o evalueze? Nu te gândești s-o vinzi, nu?

– Casa este prea mare pentru numai doi oameni, Harry.

– Da, dar adori casa asta. Ai crescut aici. La fel și Oleg.

– Nu e nevoie să-mi aduci aminte. Problema este că pe timp de iarnă cheltuielile sunt de două ori mai mari decât mi-aș fi imaginat. Iar acoperișul trebuie refăcut. E o casă veche.

– Hm.

Harry îl privea pe Oleg lovind mingea de ușa garajului. Lovi mingea din nou și imediat închise ochii și își ridică mâinile către o mulțime imaginară de fani.

– Rakel.

Rakel oftă.

– Ce este, Harry?

– Ai putea măcar să te uiți la mine când vorbesc?

– Nu.

Vocea ei nu era nici mânioasă, nici supărată; stabilea doar o stare de lucruri.

– Ar avea vreo importanță dacă aș renunța?

– Nu poți să renunți, Harry.

– Mă refer la poliție.

– Mi-am imaginat.

Lovi cu piciorul în iarbă.

– S-ar putea să nu am de ales, zise el.

– Nu?

– Nu.

– Atunci ce e cu întrebarea ipotetică?

Rakel suflă într-o parte șuvița de păr.

– Aș putea să găsesc o slujbă mai bună, să stau acasă mai mult, să am grijă de Oleg. Am putea...

– Oprește-te, Harry!

Vocea ei era ca o șfichiuire de bici. Își aplecă fruntea și își încrucișă brațele de parcă ar fi înghețat sub soarele arzător.

– Răspunsul este nu, șopti ea. Nu va avea nici o importanță. Nu slujba ta e problema. Este... Rakel inspiră, se întoarce și îl privi în ochi. Tu ești, Harry. Tu ești problema.

Harry văzu cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Acum pleacă, șopti ea.

Harry vru să spună ceva, dar se răzgândi. În schimb, arătă cu capul spre bărcile din fiord.

– Ai dreptate, spuse el. Eu sunt problema. O să stau puțin de vorbă cu Oleg și apoi plec. Făcu vreo câțiva pași, apoi se opri și se întoarce. Nu vinde casa, Rakel. N-o face, mă auzi? Găsesc eu o soluție.

Ea zâmbi printre lacrimi.

– Ești un om ciudat, șopti ea și întinse o mână ca și cum ar fi vrut să îl mângâie pe obraz, dar era prea departe și o lăsă să cadă din nou. Ai grijă de tine, Harry.

În timp ce Harry pleca, un fior îi străbătu șira spinării. Era 17.15. Trebuia să se grăbească, să ajungă la ședință.

*

Sunt în clădire. Miroase a pivniță. Stau nemișcat și cercetez numele de pe avizierul din fața mea. Aud voci și pași pe scări, dar nu îmi este teamă. Ei nu pot vedea asta, dar sunt invizibil. Ai auzit? Ei nu pot vedea asta, dar... Nu este un paradox, iubito. Am exprimat-o în acel fel ca să pară unul. Totul poate fi formulat ca un paradox. Nu e greu. Numai că adevăratul paradox nu există. Paradox adevărat, ha, ha. Vezi cât este de ușor? Sunt numai cuvinte, lipsa de precizie în limbaj. Am terminat cu cuvintele. Cu limbajul. Mă uit la ceas. Acesta este limbajul meu. Este limpede și nu există paradoxuri. Sunt gata.

LUNI. BARBARA

Barbara Svendsen începu să se gândească destul de mult la timp în ultima perioadă, dar nu pentru că avea apucături filosofice din fire; majoritatea oamenilor pe care îi știa ar fi spus exact contrariul. Numai că nu se mai gândise niciodată până atunci la asta. Niciodată nu se gândise că era o vreme pentru toate și că timpul fugea pe nesimțite. Cu câțiva ani în urmă, își dăduse seama că niciodată nu va avea succes ca model și că va trebui să se mulțumească doar cu titlul de fost manechin. Suna bine, chiar dacă cuvântul, care își avea originea în olandeză, însemna „om mic”. Petter îi spusese asta. Și îi spusese toate lucrurile pe care el credea că ar fi trebuit să le știe. Îi găsisese o slujbă în barul Head On. Și din cauza medicamentelor, nu avea chef să meargă de la lucru direct la Universitatea Blindern, unde studia ca să devină sociolog.

Oricum, vremea lui Petter, a pastilelor și a visurilor de a deveni sociolog trecuse și, într-o bună zi, se trezise singură, cu datorii pentru studiile neterminate și pastilele neplătite și o slujbă la cel mai plictisitor bar din Oslo. Așa că Barbara lăsase totul baltă, împrumutase bani de la părinții ei și plecase la Lisabona ca să își pună din nou viața pe picioare și poate să învețe ceva portugheză. La Lisabona fusese minunat. Zilele treceau cu repeziciune, dar asta nu o deranja. Timpul era ceva care venea și pleca, până ce banii încetaseră să mai vină, până ce Marco nu mai era „adevărata

iubire pentru totdeauna“, iar distracția luase sfârșit. Se întorsese acasă cu ceva experiențe în plus; învățase, de exemplu, că Ecstasy e mai ieftin în Portugalia decât în Norvegia, dar îți dă viața peste cap în exact același fel, că portugheza este o limbă extrem de dificilă și că timpul era o resursă limitată, ireversibilă.

Apoi ieși și își îngădui să fie întreținută de Rolf, Ron și Roland, în ordine cronologică. Părea mult mai amuzant decât fusese în realitate, cu excepția lui Roland. Roland era minunat, dar timpul trecuse, și Roland odată cu el.

Numai când se întorsese în vechea ei cameră din casa părinților lumea încetase să se mai învâртеască, iar timpul încetinise. Încetase să mai iasă, reușise să renunțe la pastile și începuse să cocheteze cu ideea că și-ar putea relua studiile. Între timp, lucra cu jumătate de normă la Manpower. După un contract de patru săptămâni cu o firmă de avocatură numită Halle, Thune & Wetterlid amplasată geografic în zona Carl Berners, iar ierarhic în partea inferioară în topul avocaților specializați în recuperarea datoriilor, i se oferise o slujbă permanentă.

Asta se întâmpla în urmă cu patru ani.

Motivul pentru care acceptase fusese în primul rând pentru că descoperise că în birourile de la Halle, Thune & Wetterlid timpul curgea mai încet decât în toate celelalte locuri în care fusese. Curgerea lentă a timpului începea din momentul în care intrai în clădirea din cărămidă roșie și apăsai pe butonul cu numărul cinci al liftului. O jumătate de eternitate trecea până ce ușile se închideau la loc, iar liftul se ridica încet către un rai în care timpul trecea chiar și mai încet. Bine ascunsă în spatele unui ghișeu, Barbara putea urmări minutarul ceasului de deasupra intrării și mersul ca de melc al secundelor, minutelor, orelor. În unele zile, putea chiar să oprească timpul în loc, era doar o chestiune de concentrare. Ciudat era că timpul părea să curgă mult mai repede pentru oamenii din jurul ei, de parcă ar fi trăit într-o dimensiune paralelă și diferită a timpului. Telefonul din fața ei suna încontinuu și oamenii roiau înăuntru și afară ca într-un film mut, dar parcă totul se întâmpla separat de ea, de parcă ar fi fost un robot cu părți

mecanice care se mișca la fel de repede ca toți ceilalți, în vreme ce viața ei interioară curgea lent.

Nu mai departe de săptămâna trecută fusese un astfel de caz. O mare firmă de recuperare a datoriilor dăduse dintr-odată faliment și toată lumea începuse să zorească de colo, colo, dând telefoane, de parcă o luaseră razna cu toții. Wetterlid îi spusese că se deschisese sezonul pentru ca vulturii să apuce noi hălci din piață și se ivise ocazia de aur ca să se ridice la nivelul elitei. În dimineața aceasta, o întrebuse pe Barbara dacă ar putea sta puțin după program. Spusese că urmau ședințe cu clienții companiei falimentare până la ora 18 și voiau să le dea impresia că totul era în regulă la Halle, Thune & Wetterlid, nu-i așa? Ca de obicei, Wetterlid se holbă la sânii ei în timp ce vorbea și, ca de obicei, ea zâmbea, trăgându-și automat umerii înapoi, așa cum o învățase Petter pe când lucra la Head On. Devenise un gest reflex. Fiecare își scotea în evidență ceea ce avea. Cel puțin, asta învățase Barbara Svendsen. Curierul care tocmai în acel moment intrase pe ușă era un exemplu. Ar fi pus pariu pe orice că nu avea ce arăta pe sub cască, ochelarii de ciclist și eșarfa legată în jurul gurii. Probabil de aceea o și ținea pe față. În schimb, îi spusese că știa pentru care dintre birouri era pachetul și pornise încet pe coridor, în pantalonii lui mulați de biciclist, astfel ca ea să aibă suficient timp să se uite la fesele lui musculoase. Femeia de serviciu era un alt exemplu. Era budistă sau hinduistă, sau cum i-o mai fi chemând, iar Allah proclamase că trebuie să își ascundă trupul sub un morman de cearșafuri, dar avea dinți superbi, prin urmare ce făcea? Exact, zâmbea încontinuu ca un crocodil drogat. Împăunare, împăunare.

Barbara urmărea minutarul ceasului, când se deschise ușa.

Bărbatul care intră era destul de scund și de durduliu. Respira cu dificultate și avea ochelarii aburiți, așa că Barbara presupuse că urcase pe scări. Când începuse lucrul aici cu patru ani în urmă, nu putea să facă diferența între o rochie de două mii de coroane de la Dressman și o Prada, dar încetul cu încetul se obișnuise și acum nu numai că putea evalua rochiile, dar și cravatele și – cel mai sigur factor care îi spunea ce nivel de servicii ar trebui să ofere – pantofii.

Nou-sositul nu părea impresionant, așa cum se oprise pe loc, ștergându-și ochelarii. De fapt, îi amintea de grăsanul din *Seinfeld* al cărui nume nu și-l amintea pentru că nu urmărea, de fapt, *Seinfeld*. Totuși, dacă era să se ia după haine – și avea ce vedea –, costumul din stofă fină cu dungi subțiri, cravata de mătase și pantofii lucrați manual sugerau că Halle, Thune & Wetterlid va avea, în curând, un client interesant.

– Bună seara. Vă pot fi de folos? întrebă ea, afișând un zâmbet seducător.

Cel mai seducător zâmbet îl păstra pentru ziua în care pe ușă urma să intre bărbatul care avea să devină al ei.

– Sper, zise bărbatul, zâmbind. Își scoase batista din buzunarul de la piept și își șterse fruntea. Am o întâlnire, dar ești drăguță ca mai întâi să îmi dai un pahar cu apă?

Barbarei i se păru că detectează un accent străin, dar nu reuși să îl identifice. Totuși, felul curtenitor, dar poruncitor cu care îi ceruse apă îi întări convingerea că bărbatul era un client important.

– Desigur, zise ea. O clipă.

Mergând pe coridor, își aminti că Wetterlid pomenise ceva despre un bonus pentru toți angajații dacă vor reuși să depășească cifrele din anii anteriori. Poate atunci firma își va permite să se gândească să cumpere un răcitor de apă, ca acelea pe care le văzuse în alte părți. Apoi, din senin, ceva straniu se întâmplă. Timpul accelerează. Țâșni înainte. Totul dură numai câteva secunde și apoi timpul își relua lentoarea, dar avu senzația nedefinită, că îi fuseseră furate secunde.

Intră în toaleta femeilor și răsuci robinetul de la unul dintre cele trei chiuvete. Trase un pahar de plastic din suport și așteptă, ținând degetul sub jetul de apă. Călduță. Bărbatul de afară trebuia să aibă răbdare. Astăzi spuseseră la radio că temperatura apei mării la Nordmarka era în jur de 22 de grade. Totuși, dacă lași apa să curgă suficient de mult, apa potabilă care venea din lacul Maridal devenea minunat de rece. În timp ce se uita la propriul deget, se întrebă cum se putea așa ceva. Când apa va deveni cu adevărat rece, degetul se va albi și va deveni insensibil. Inelarul de la mâna

stângă. Când va purta o verighetă? Spera înainte ca inima să se albească și să devină insensibilă. Simți un curent de aer care dispăru imediat, așa că nu se sinchisi să se întoarcă. Apa era tot caldută. Iar timpul trecea. Curgea, la fel ca apa. Prostii. Va face 30 de ani abia peste 20 de luni. Avea destul timp.

Un sunet o făcu să ridice privirea. În oglindă văzu două uși albe de toalete. Intrase oare cineva fără ca ea să observe?

Aproape că tresări când apa deveni rece ca gheața. Cavități adânci din pământ. Asta era, de aceea apa era atât de rece. Puse paharul sub robinet și îl umplu până la buză. Simți nevoia să se grăbească, să iasă afară. Se întoarse și scăpă paharul pe podea.

– Te-am speriat?

Vocea păru cu adevărat preocupată.

– Îmi pare rău, zise ea, uitând să-și mai tragă umerii înapoi. Sunt puțin cam sperioasă astăzi. Se aplecă să ridice paharul de pe jos. De fapt, ești în toaleta femeilor.

Paharul se răsucise pe podea și se oprise în picioare. Mai rămăsese ceva apă în el și, în timp ce întinse mâna după el, își văzu propria reflexie în suprafața circulară albă. Lângă fața ei, la marginea exterioară a reflexiei înguste, zări ceva mișcându-se. Din nou, timpul păru să curgă încet. Nesfârșit de încet. Încă o dată se trezi că se gândește la felul în care timpul se scurge.

LUNI. *VENA AMORIS*

Fordul Escort roșu cu alb al lui Harry opri în fața unui magazin de televizoare. Două mașini de poliție și mașina sport roșie a lui Waaler arătau de parcă ar fi fost aruncate la întâmplare pe trotuarele din jurul intersecției din piața Carl Berners.

Harry parcă, scoase dalta verde din buzunarul hainei și o puse pe locul pasagerului. Cum nu reușise să își găsească cheile de la mașină în apartament, luase cu el niște sârmă și dalta și hoinărise prin vecinătate. Își găsisese adorata mașină din nou pe Stensberggata. Desigur, cu cheile în contact. Dalta verde era perfectă ca să îndoaie portiera, astfel încât să poată trage în sus dispozitivul de încuiere cu ajutorul sârmei.

Harry traversă zebra pe roșu. Mergea încet. Corpul nu îi îngăduia vitezele mai mari. Îl dureau stomacul și capul, iar cămașa transpirată era lipită de spate. Era 17.55 și se descurcase fără medicament până acum, dar nu își făcea nici o promisiune.

Avizierul din hol spunea că firma de avocatură Halle, Thune & Wetterlid se afla la etajul cinci. Harry gemu. Aruncă o privire către lift. Uși glisante. Fără grilaj.

Liftul era fabricat de KONE și când ușile de metal strălucitor se închiseră, avu sentimentul că se afla într-o conservă sudată. Încercă să nu asculte sunetul mașinăriei liftului în timp ce urca. Închise

ochii, dar îi deschise repede când imaginea lui Sis îi apăru dinapoia pleoapelor.

Unul dintre polițiști deschise ușa către zona birourilor.

– E înăuntru, zise el, arătând spre un coridor aflat la stânga ghișeului de recepție.

– Ceva polițiști în uniformă pe aici?

– Sunt pe drum.

– Cu siguranță ar aprecia dacă ai bloca liftul și ușa de la intrarea de jos.

– Bine.

– A venit cineva de la medicină legală?

– Li și Hansen. I-a adunat pe toți oamenii care se mai aflau aici când a fost găsită. Îi interoghează acum într-una dintre sălile de conferințe.

Harry străbătu coridorul. Covoarele erau uzate, iar reproducerile cu comori naționale romantice erau decolorate. Era o firmă care văzuse și vremuri mai bune. Sau poate că nu.

Ușa de la toaleta femeilor era întredeschisă, iar covoarele înăbușiră pașii lui Harry în timp ce se apropia. Auzi sunetul vocii lui Tom Waaler. Harry se opri afară. Se părea că Waaler vorbește la telefonul mobil.

– Dacă este una de-a lui, e clar că nu mai trece pe la noi. Bine, las-o pe mine.

Harry deschise ușa și îl văzu pe Waaler în poziție ghemuită. Ridică privirea.

– Bună, Harry. Termin într-un minut.

Harry rămase în prag, privind scena și ascultând vocea de la celălalt capăt al convorbirii lui Waaler.

Încăperea era surprinzător de mare, cam patru metri pe cinci, cu două toalete și trei chiuvete albe plasate dedesubtul unei oglinzi lungi. Luminile de neon din tavan proiectau o strălucire aspră pe pereții și gresia albe. Absența culorii era aproape izbitoare. Poate că acest fundal făcea ca leșul să pară o mică operă de artă, un exponat atent aranjat. Femeia era tânără și subțire. Era ingenuncheată, cu fruntea pe podea, ca un musulman care se roagă, numai că brațele

erau sub trup. Fusta costumului se ridicase, dezvăluind o pereche de bikini galbeni. Un firicel îngust, roșu-închis, de sânge curgea pe rostul dintre capul femeii și scurgere. Parcă era pictat, cu scopul de a obține efectul maxim.

Corpul se afla în echilibru, susținut de cinci puncte de sprijin: labele picioarelor, genunchii și fruntea. Costumul, poziția bizară și posteriorul dezvelit îl făceau pe Harry să se gândească la o secretară care se pregătește să fie penetrată de șeful ei. Din nou stereotipuri. Din câte știa, putea foarte bine să fie chiar șefa.

– Bine, dar nu ne putem ocupa acum de asta, zise Waaler. Sună-mă în seara asta.

Inspectorul puse telefonul înapoi în buzunarul interior, dar rămase ghemuit. Harry observă că mâna cealaltă se afla pe pielea albă a femeii, chiar sub marginea lenjeriei ei intime. „Probabil ca să se sprijine“, gândi el.

– O să iasă fotografii bune, nu? zise Waaler, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Harry.

– Cine e?

– Barbara Svendsen, în vârstă de douăzeci și opt de ani, din Bestum. A fost recepționeră aici.

Harry se ghemui lângă Waaler.

– A fost împușcată în ceafă, după cum poți vedea, continuă Waaler. Probabil cu pistolul de sub chiuveta de acolo. Încă mai miroase a cordită.

Harry se uită la arma neagră de pe podea, într-un colț al camerei. De capătul țevii era atașată o bucată mare și neagră de metal.

– Un Česká Zbrojovka, zise Waaler. Cehă, cu un amortizor de sunet special.

Harry dădu din cap aprobator. Era tentat să întrebe dacă arma era una dintre cele importate de Waaler. Sau dacă despre asta vorbise la telefon.

– O poziție neobișnuită, zise Harry.

– Da, presupun că se apleca sau stătea în genunchi și a căzut în față.

– Cine a găsit-o?

– Unul dintre avocați, o femeie. Dispeceratul a primit apelul la cinci și unsprezece minute.

– Martori?

– Nimeni dintre cei cu care am discutat până acum nu a văzut nimic. Nimic neobișnuit, nici o persoană suspectă care să vină sau să plece în ultima oră. Un vizitator care trebuia să se întâlnească cu unul dintre avocați spune că Barbara a plecat de la recepție ca să îi aducă un pahar cu apă la cinci fără cinci și nu s-a mai întors.

– Și ea a venit aici?

– Cred că da. Bucătăria e destul de departe de recepție.

– Dar nimeni altcineva nu a văzut-o pe drumul de la recepție înapoi?

– Cei doi oameni cu birouri între recepție și toalete plecaseră acasă. Iar cei care se mai aflau încă aici erau fie în birourile lor, fie într-una dintre sălile de conferințe.

– Ce a făcut acest vizitator când ea nu s-a mai întors?

– Avea întâlnire la ora cinci și, când recepționera nu s-a mai întors, n-a mai avut răbdare și a căutat până a găsit biroul avocatului cu care trebuia să se vadă.

– Deci știa locurile pe aici?

– Nu, a spus că este prima dată când vine aici.

– Hm. Și este ultima persoană despre care noi știm că a văzut-o în viață.

– Mda.

Harry observă că Waaler nu își mișcase mâna.

– Deci totul s-a întâmplat la un moment dat între cinci fără cinci și cinci și unsprezece minute.

– Așa se pare, da.

Harry coborî privirea către carnețel.

– Chiar trebuie să faci asta? întrebă el, cu voce joasă.

– Ce?

– Să o atingi.

– Nu-ți place?

Harry nu răspunse. Waaler se aplecă mai aproape.

– Vrei să spui că nu i-ai atins niciodată, Harry?

Harry încercă să scrie, dar pixul nu mergea.

Waler chicoti.

– Nu trebuie să răspunzi. Pot să citesc pe fața ta. Nu e nimic rău în a fi curios, Harry. Este unul dintre motivele pentru care am intrat în poliție, nu? Curiozitatea și fiorul. Cum ar fi să afli cum e pielea când abia au murit, când nu sunt nici calzi, nici foarte reci.

– Eu...

Harry scăpă pixul când Waler îl apucă de mână.

– Atinge.

Waler apăsă mâna lui Harry pe coapsa femeii moarte. Harry respira greu pe nas. Primul impuls fu acela să își retragă mâna, dar nu o făcu. Mâna lui Waler pe a lui era caldă și uscată, dar pielea pe care o atingea el parcă nu era piele umană. Parcă era de cauciuc. Cauciuc călduț.

– Simți? Este fiorul, Harry. Te-a cuprins și pe tine. Dar cum o să-l mai găsești când nu vei mai avea slujba asta? O să faci și tu ca amărâții ceilalți? Să îl cauți în magazine video sau pe fundul sticlelor tale? Sau îl vrei în viața reală? Simte, Harry. Asta îți oferim noi. O viață reală. Da sau nu?

Harry își dresă vocea.

– Am vrut doar să spun că legiștii vor dori să examineze dovezile înainte să atingem ceva.

Waler îl privi timp îndelungat pe Harry. Apoi clipi cu veselie și îi dădu drumul la mână.

– Ai dreptate. Greșeala mea.

Waler se ridică și ieși.

Durerile de stomac continuară să îl copleșească pe Harry, dar încercă să inspire adânc și să rămână calm. Beate nu i-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi vomitat peste scena crimei sale.

Își puse obrazul pe gresia rece și ridică jacheta Barbarei ca să vadă ce se afla dedesubtul ei. Între genunchi și sub curba blândă a sânilor văzu un pahar alb. Totuși, ceea ce îi atrase cel mai mult atenția fu mâna ei.

– La dracu', șopti Harry. La dracu'.

La 18.20, Beate intră ca o vijelie în birourile Halle, Thune & Wetterlid. Harry stătea pe podea cu spatele lipit de perete, lângă toaleta femeilor, bând dintr-un pahar de plastic.

Beate se opri în fața lui, puse jos gențile metalice și își trecu dosul palmei peste fruntea umedă și roșie.

– Îmi pare rău. Eram la plajă în Ingierstrand. A trebuit să mă duc mai întâi acasă să mă schimb, apoi să vin cu mașina la Kjølberggata ca să iau echipamentul. Un idiot a dat ordinul să fie blocat liftul, așa că am urcat scările până aici.

– Hmm. Persoana de care vorbești a vrut probabil să protejeze dovezile. A venit presa să-și vâre botul?

– Sunt câțiva reporteri afară, se fac comozi la soare. Nu prea mulți. E vacanță.

– Mă tem că vacanța s-a terminat.

Beate făcu o grimasă.

– Vrei să spui...?

– Vino aici.

Harry intră în toaletă înaintea ei și se ghemui la podea.

– Uită-te dedesubtul ei, la mâna stângă. Inelarul a fost tăiat.

Beate gemu.

– Nu prea mult sânge, zise Harry. Deci a făcut-o când era deja moartă. Și apoi am găsit asta.

Ridică părul deasupra urechii stângi a Barbarei.

Beate se scărpină la nas.

– Un cerce?

– În formă de inimă. Foarte diferit de celălalt cerce de argint al ei. Am găsit celălalt cerce pe podea într-una dintre toalete. Deci asasinul i-a pus acest cerce. Ciudat e că poți să îl deschizi. Așa. Un conținut neobișnuit, nu?

Beate încuviință din cap.

– Un diamant roșu în formă de stea cu cinci colțuri, zise ea.

– Deci ce avem?

Beate se uită la el.

– Putem să spunem cuvintele cu voce tare acum? întrebă ea.

*

– Criminal în serie?

Bjarne Møller vorbește într-o șoaptă atât de joasă, încât Harry apăsă instinctiv telefonul mobil mai tare pe ureche.

– Ne aflăm la scena crimei și avem același tipar, zise Harry. Va trebui să pui lucrurile în mișcare și să anulezi concediile, șefu'. Vom avea nevoie de toți oamenii pe care poți să îi aduni.

– Nu e un imitator?

– Nici vorbă. Suntem singurii care știu de mutilări și de diamante.

– E foarte inconvenabil, Harry.

– Asasinatele în serie convenabile sunt rare, șefu'.

Møller rămase tăcut câteva momente.

– Harry?

– Sunt aici, șefu'.

– O să te rog să îți petreci ultimele tale săptămâni alături de Tom Waaler la acest caz. Ești singura persoană din Secția Omucideri care are experiență în crimele în serie. Știu că vei spune nu, dar o să-ți cer oricum asta. Până începem să ne mișcăm, Harry.

– Bine, șefu'.

– Lucrul acesta este mult mai important decât neînțelegerile dintre tine și Tom... Ce-ai spus?

– Am spus că da.

– Chiar vorbești serios?

– Da. Acum trebuie să închid. O să stăm aici cam toată seara, așa că ar fi bine dacă ai putea stabili pentru mâine prima ședință cu cei implicați în acest caz. Tom sugerează ora opt.

– Tom? întrebă Møller uimit.

– Tom Waaler.

– Știu cine este. Numai că nu te-am mai auzit niciodată folosindu-i numele mic.

– Mă așteaptă ceilalți, șefu'.

– Bine.

Harry vârî telefonul înapoi în buzunar, aruncă paharul de plastic în coșul de gunoi, se închise într-una dintre toaletele de la bărbați, se apucă cu mâinile vas și vomită.

După aceea, se opri în fața chiuvetei, dădu drumul la apă și se privi în oglindă. Ascultă zumzăitul vocilor de pe coridor. Asistentul lui Beate le cerea oamenilor să rămână în spatele barierelor; Waaler le spunea polițiștilor să afle cine se găsisse în apropierea clădirii; Magnus Skarre striga la un coleg că dorea cheeseburger fără cartofi prăjiți.

După ce apa deveni, în cele din urmă, rece, Harry își băgă capul sub robinet. Lăsă apa să îi curgă pe obraz, în ureche, pe gât, pe sub cămașă, de-a lungul umărului și în jos, pe braț. Bău cu nesaț. Refuză să îl asculte pe inamicul din adâncul său. Apoi alergă în toaletă și vomită din nou.

Seara trecu repede și piața Carl Berners era pustie când Harry ieși din clădire, își aprinse o țigară și ridică o mână, ca să se apere, parcă, în fața unui ziarist care se apropie de el. Bărbatul se opri. Harry îl recunoscuse. Gjendem, nu așa îl chema? Stătuse de vorbă cu el după cazul din Sydney. Gjendem nu era mai rău decât ceilalți, era poate ceva mai bun.

Magazinul de televizoare era încă deschis. Harry intră. Nu era nimeni, cu excepția unui bărbat gras, îmbrăcat cu un pulover murdar, care stătea în spatele tejghelei citind un ziar. Un ventilator electric de pe tejghea îi flutura șuvițele de păr atent aranjate ca să îi ascundă începutul de chelie și împrăștiat mirosul de transpirație prin tot magazinul. Pufni când Harry intră, îi arată legitimația și îl întreabă dacă văzuse pe cineva suspect înăuntrul sau în afara magazinului.

– Aici toți sunt suspecti, răspunse el. Zona asta se duce de râpă.

– Vreunul care arăta că ar omorî pe cineva? întreabă Harry sec. Bărbatul închise un ochi.

– De aceea sunt atât de multe mașini de poliție pe-aici?

Harry dădu din cap aprobator.

Bărbatul ridică din umeri și reîncepu să citească ziarul.

– Cui nu i-a trecut prin cap, la un moment dat, să omoare pe careva, domnule polițist?

În drum spre ieșire, Harry se opri când își văzu propria mașină pe unul dintre ecranele de televizor. Camera se mișcă, vizualizând

toată piața Carl Berners, și se opri când întâlni clădirea din cărămidă roșie. Apoi imaginea se mută înapoi pe știrile de pe TV2, iar în clipa următoare era difuzat un spectacol de modă. Harry trase cu nesaț din țigară și închise ochii. Rakel venea înspre el pe un podium de prezentare, nu, pe douăsprezece. Pășii prin peretele cu televizoare și se opri în fața lui cu mâinile în șolduri. Îl fixă cu privirea, dădu capul pe spate, se întoarse și plecă. Harry deschise din nou ochii.

Era ora 20. Încercă să nu își aducă aminte că se afla un bar în apropiere, pe Trondheimsveien. Aveau licență pentru băuturi spirtoase. Înainte se afla cea mai grea parte a serii.

Apoi urma noaptea.

Era ora 22 și, deși mercurul coborâse, îndurător, cu două grade, aerul era încă fierbinte și static, așteptând o briză dinspre uscat sau dinspre mare, sau orice fel de briză. Legiștii plecaseră, singura excepție fiind biroul lui Beate, unde lumina încă mai ardea. Crima din piața Carl Berners dăduse peste cap întreaga zi, iar Beate se mai afla încă la locul crimei când colegul ei Bjørn Holm sunase ca să spună că la recepție se afla o femeie de la De Beers, care venise să examineze niște diamante.

Beate se întorsese în grabă și acum se concentra asupra femeii scunde și energice din fața ei, care vorbea genul perfect de engleză pe care l-ai aștepta de la o un olandez stabilit în Londra.

– Diamantele au amprente geologice care, teoretic, ne permit să le urmărim până la proprietar pentru că certificatele, care însoțesc pretutindeni diamantul, sunt emise arătând originea lor. Deși mă tem că nu și în acest caz.

– De ce nu? întrebă Beate.

– Pentru că cele două diamante pe care le-am văzut sunt ceea ce noi numim diamante de sânge.

– Din cauza culorii roșii?

– Nu, pentru că cel mai probabil vin din minele Kiuvu din Sierra Leone. Toți dealerii din lume boicotează diamantele din Sierra Leone pentru că minele de diamante sunt controlate de

forțele rebele care exportă diamante ca să finanțeze un război care nu se poartă din cauza politicii, ci din cauza banilor. De aici numele, diamante de sânge. Cred că aceste diamante sunt noi și presupun că au fost scoase pe ascuns din Sierra Leone și duse în altă țară unde au fost emise certificate false care pretind că vin din mine bine-cunoscute, să zicem Africa de Sud.

– Aveți vreo idee în ce țară au fost duse?

– Cele mai multe dintre ele ajung în țările ex-comuniste. Când Cortina de Fier a căzut, cei care fac acte false au fost nevoiți să găsească un nou domeniu. Un certificat pentru diamante care să pară autentic costă destul de mult. Acesta nu este însă singurul motiv pentru care aș miza pe Europa de Est.

– Dar?

– Am mai văzut astfel de diamante în formă de stea. S-a făcut trafic cu ele în fosta RDG și Cehoslovacia. Ca și acestea, au fost catalogate drept diamante de calitate mediocră.

– Calitate mediocră?

– Diamantele roșii pot părea atractive, dar sunt mai ieftine decât diamantele albe și clare. Pietrele pe care le-ați găsit au în ele resturi substanțiale de carbon necristalizat, care le fac mai puțin clare decât s-ar dori. Dacă vrei să îndepărtezi atât de mult dintr-un diamant încât să obții o formă de stea, atunci s-ar putea să preferi să nu folosești de la început diamante perfecte.

– Deci Germania de Est și Cehoslovacia.

Beate închise ochii.

– Era doar o părere. Dacă nu mai este nimic altceva, aș vrea să prind zborul de seară înapoi la Londra...

Beate deschise ochii și se ridică.

– Vă rog să mă scuzați. A fost o zi lungă și agitată. Ne-ați fost de mare ajutor. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit.

– Pentru puțin. Sper că vă va ajuta să prindeți persoana care a făcut asta.

– Și noi sperăm la fel. Vă chem un taxi.

În vreme ce Beate aştepta ca Taxi Oslo să răspundă, observă că experta în diamante se uita la mâna ei dreaptă, cu care ţinea telefonul. Beate zâmbi.

– Aveţi un diamant foarte atrăgător. Pare să fie un inel de logodnă. Beate roşi fără să ştie de ce.

– Nu sunt logodită. Este inelul de logodnă pe care tata i l-a dat mamei mele. L-am moştenit după ce ea a murit.

– Da. Asta explică de ce îl purtaţi la mâna dreaptă.

– Poftim?

– Da, de obicei se poartă la mâna stângă. Sau la degetul mijlociu al mâinii stângi, ca să fim mai exacti.

– Degetul mijlociu? Credeam că inelarul este degetul de lângă cel mic.

– Nu şi dacă ai aceleaşi credinţe ca ale egiptenilor.

– Şi ce anume credeau ei?

– Credeau că vena iubirii, *vena amoris*, mergea direct de la inimă la degetul mijlociu al mâinii stângi.

După ce sosi taxiul şi femeia plecă, Beate rămase o vreme cu ochii pironiţi la mâna ei, la degetul mijlociu al mâinii stângi.

Apoi îl sună pe Harry.

– Şi arma e de origine cehă, zise Harry, după ce Beate termină.

– Poate avem ceva aici, zise Beate.

– Poate, zise Harry. Cum zici că se numea vena aia?

– *Vena amoris*?

– *Vena amoris*, murmură Harry.

Apoi puse receptorul în furcă.

LUNI. DIALOG

Dormi. Îmi pun mâna pe fața ta. Ți-a fost dor de mine? Îți sărut stomacul. Cobor mai jos și tu începi să te miști. Valuri. Un dans al elfilor. Ești tăcută. Te prefaci că dormi. Poți să te trezești acum, iubito. Ai fost găsită.

Harry sări ca ars din pat. Trecură câteva secunde înainte să își dea seama că de fapt propriul țipăt îl trezise. Rămase cu ochii deschiși în semiîntuneric și cercetă umbrele de lângă perdele și șifonier.

Își puse capul înapoi pe pernă. Ce anume visase? Se afla într-o cameră întunecată. Doi oameni se apropiau unul de celălalt într-un pat. Fețele lor erau acoperite. Își aprinsese lanterna și o îndreptase către ei când fusese trezit de propriul țipăt.

Harry se uită la ceasul digital de pe noptieră. Mai erau încă două ore și jumătate până la 7. Poți să visezi drumul până în iad și înapoi în timpul ăsta. Totuși, trebuia să doarmă. Trebuia. Inspiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde sub apă și închise ochii.

MARȚI. PROFILURI

Harry privi minutarul ceasului de perete de deasupra capului lui Tom Waaler.

Fuseseră nevoiți să aducă scaune suplimentare pentru ca toată lumea să se poată așeza în marea sală de conferințe din zona verde de la etajul șase. În încăpere era aproape o atmosferă solemnă: fără sporovăială, fără cafele, fără ziare răsfoite, doar oamenii care notau în carnețele, așteptând în tăcere să se facă ora 8. Harry numără 17 capete, ceea ce însemna că lipsea o singură persoană. Tom Waaler stătea în față, cu brațele încrucișate, uitându-se insistent la ceasul său de mână Rolex.

Minutarul ceasului de perete se mișcă și se opri, atrăgând atenția.

– Să începem, zise Tom Waaler.

Se auzi un foșnet general, pe când oamenii se îndreptară, toți ca unul, pe scaune.

– Eu o să conduc această investigație, asistat de Harry Hole.

Toate capetele din jurul mesei se întoarseră surprinse către Harry, care se afla așezat în spatele camerei.

– În primul rând, aș vrea să mulțumesc acelor dintre voi care, fără să vă plângeți, v-ați scurtat concediile, continuă Waaler. Mă tem că în zilele care vor urma vi se va cere să sacrificați mai mult decât concediile și nu sunt sigur că o să pot ajunge la fiecare în

parte ca să vă mulțumesc personal, prin urmare să spunem că acest „mulțumesc“ e valabil pentru toată lumea. În regulă?

În jurul mesei se văzură zâmbete și încuviințări din cap. „Așa cum cineva ar zâmbi unui viitor comandant“, gândi Harry.

– Aceasta este, în multe privințe, o zi specială.

Waler porni retroproiectorul. Prima pagină a ziarului *Dagbladet* apăru pe ecranul din spatele lui. CRIMINAL ÎN SERIE ÎN LIBERTATE? Fără nici o fotografie, doar acest titlu țipător scris cu litere de tipar. Rar se întâmplă ca un birou de știri cu pretenții de profesionalism să folosească semne de întrebare pe prima pagină și, ceea ce foarte puțini oameni știau – nimeni din Camera K615 – era că decizia de a se adăuga semnul de întrebare fusese luată cu câteva minute înainte ca ziarul să intre la tipar, după ce editorul îl sunase pe șeful său – aflat în vacanță la Tvedestrand – ca să îi ceară sfatul.

– Nu am mai văzut un criminal în serie în Norvegia – cel puțin din câte știm noi – de când Arnfinn Nettet a acționat în anii '80, zise Waler. Criminalii în serie sunt rari, atât de rari, încât faptul acesta va atrage atenția până dincolo de hotarele Norvegiei. Suntem deja obiectul unui foarte mare interes, oameni buni.

Pauza pe care Tom Waler o făcu pentru a accentua efectul cuvintelor sale fu inutilă. Toți cei prezenți erau deja conștienți de semnificația cazului după ce fuseseră puși în temă de Møller, la telefon, cu o seară înainte.

– Bine, continuă Waler. Dacă de data asta avem în față un criminal în serie, avem de partea noastră mai multe avantaje. În primul rând, în mijlocul nostru se află cineva care a investigat și prins un criminal în serie. Presupun că toată lumea știe despre succesul inspectorului Harry Hole de la Sydney. Harry?

Harry văzu cum toate fețele se întorc înspre el și își dresе glasul. Simți că vocea avea să îl lase, așa că și-o dresе din nou.

– Nu sunt sigur că treaba pe care am făcut-o în Sydney a fost o investigație model. Încercă un zâmbet forțat. După cum probabil vă amintiți, am sfârșit prin a-l împușca.

Nici un râset, nici măcar o încercare de zâmbet. Harry nu era un viitor comandant.

– Ne putem închipui deznodăminte și mai rele decât acesta, Harry, interveni Waaler, uitându-se din nou la Rolexul său. Mulți dintre voi îl știu pe psihologul Ståle Aune, la care am apelat în câteva cazuri, pentru o părere de expert. A fost de acord să vină și să ne facă o scurtă prezentare referitoare la fenomenul asasinatelor în serie. Pentru unii dintre voi nu este nimic nou, dar n-o să vă dăuneze dacă mai revedeți informații mai vechi. Ar trebui să sosească la...

Toate capetele se ridicară când ușa se deschise. Bărbatul care intră găfâia zgomotos. Deasupra abdomenului rotund și bombat, profilat din haina de tweed, se afla o cravată portocalie și o pereche de ochelari atât de mici, încât te întrebai dacă putea de fapt să vadă ceva prin ei. Sub țeasta strălucitoare se afla o frunte ce lucea de transpirație și, dedesubt, o pereche de sprâncene întunecate, probabil vopsite, dar în orice caz bine îngrijite.

– Vorbeam de lup... zise Waaler.

– Și lupul la ușă! îl completă Ståle Aune, scoțând o batistă din buzunarul de la piept și ștergându-și fruntea. Ce căldură infernală!

Se duse la un capăt al mesei și își trânti pe jos geanta uzată din piele maro.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor. Îmi pare bine să văd atât de mulți oameni tineri treji la o oră atât de matinală. Pe unii dintre voi i-am întâlnit deja, ceilalți se pare că ați scăpat.

Harry zâmbi. El era unul dintre cei care, evident, nu scăpase. Harry se dusese prima dată la Aune pentru problemele sale cu băutura cu mulți ani în urmă. Aune nu era expert în abuzul de droguri, dar Harry trebuia să recunoască faptul că între ei se dezvoltase o relație ce ajunsese aproape de prietenie.

– Scoateți carnețelele, molâilor! Aune își atârână jacheta pe un scaun. Arătați de parc-ați fi la înmormântare, și în unele privințe e probabil adevărat, dar aș vrea să văd câteva zâmbete înainte să plec. Țsta e un ordin. Și să profitați de ceea ce vă spun. O să vă prezint pe scurt. Aune luă un marker de pe suportul flip chart-ului și începu să scrie cu viteză în timp ce vorbea: Avem toate motivele să credem că asasini în serie au existat de când există oameni de

omorât pe pământ. Totuși, mulți consideră așa-numita „Toamnă a Terorii“ din 1888 drept primul caz de criminal în serie din epoca modernă. Este primul caz documentat al unui asasin în serie cu un motiv pur sexual. Criminalul a ucis cinci femei înainte să dispară în neant. I s-a dat porecla „Jack Spintecătorul“, dar adevărata lui identitate a luat-o cu sine în mormânt. Cea mai faimoasă contribuție națională a noastră la listă nu este Arnfinn Nesset care, după cum vă amintiți, a otrăvit douăzeci și ceva de pacienți în anii '80, ci Belle Gunness, care era rara avis: o criminală în serie. Ea a plecat în America, s-a căsătorit cu un deșirat în 1902 și s-a stabilit la o fermă de lângă La Porte, în statul Indiana. Zic „deșirat“ pentru că el cântărea șaptezeci de kilograme, iar ea 120. Aune trase ușor de bretelele pantalonilor. Dacă mă întrebați pe mine, greutatea ei era ideală.

Râsete se auziră prin încăpere.

– Această doamnă plinuță și-a ucis soțul, câțiva copii și un număr necunoscut de pretendenți pe care îi atrăgea la fermă prin intremediul anunțurilor matrimoniale în ziarele din Chicago. Cadavrele lor au fost descoperite într-o zi, în 1908, când ferma a ars în împrejurări misterioase. Printre ele se afla torsul ars și neobișnuit de voluminos al unei femei, cu capul tăiat. S-a presupus că femeia a fost pusă acolo de Belle ca să îi facă pe investigatori să creadă că era chiar ea. Poliția a primit câteva relatări de la martori care au spus că o văzuseră pe Belle prin diferite locuri din America, dar nu a fost găsită niciodată. Și asta am vrut să spun, dragi prieteni. Din păcate, cazurile lui Jack și Belle sunt destul de tipice pentru criminalii în serie. Aune termină de scris cu un gest rotund al markerului pe flip chart. Nu sunt prinși.

Adunarea îl privi în tăcere.

– Deci, continuă Aune, conceptul de criminal în serie este la fel de controversat ca tot ceea ce o să vă spun mai departe. Aceasta deoarece psihologia este o știință aflată încă la nivel incipient pentru că psihologii sunt, prin natura lor, certăreți. O să vă spun ce anume știm despre criminalii în serie – cam tot atât cât nu știm. Apropo, „criminal în serie“ este un termen pe care mulți psihologi

competenți îl socotesc lipsit de semnificație, de vreme ce este folosit pentru a descrie un set de boli mintale despre care alți psihologi pretind că nu există. Este limpede? Ei bine, câțiva dintre voi zâmbesc, ceea ce este foarte bine. Aune bătu cu degetul arătător pe primul punct pe care îl scrisese pe flip chart. Criminalul în serie tipic este un bărbat alb, cu vârsta între 24 și 40 de ani. Ca regulă generală, acționează singur, dar poate lucra și cu alții, de exemplu, în pereche. Brutalitatea împotriva victimei este un indiciu că acționează singur. Victima poate fi oricine, deși în general face parte din același grup etnic ca și criminalul și, în cazuri excepționale, sunt cunoscuți de-ai lui.

De obicei își găsește prima victimă într-o zonă pe care o cunoaște bine. În imaginația publică există întotdeauna ritualuri speciale legate de crime. Lucrul acesta nu este adevărat, dar când ritualurile într-adevăr apar, adesea sunt în legătură cu crime în serie. Aune arată către următorul punct, unde scrisese PSIHO-PAT/SOCIOPAT. Trăsătura cea mai caracteristică a asasinului în serie este aceea că este american. Numai Dumnezeu – și poate câțiva profesori de psihologie de la Blindern – știe de ce. De aceea este interesant că cei care știu cele mai multe lucruri despre crimele în serie – FBI și sistemul legal american – fac distincția între două tipuri de asasini în serie: psihopatul și sociopatul. Profesorii pe care i-am pomenit consideră că atât distincția, cât și conceptele sunt o porcărie, dar, în țara de baștină a crimei în serie, cele mai multe tribunale urmează Regula McNaughten, care decretează că numai psihopatul nu știe ce face atunci când comite o crimă. Psihopatul deci, spre deosebire de sociopat, scapă de închisoare sau – cum este probabil cazul tărâmului lui Dumnezeu – de execuție. În legătură cu asasinii în serie, părerea mea este, hmm...

Pufni către marker și ridică surprins o sprânceană.

Waler ridică mâna. Aune îi îngădui să vorbească cu o înclinare din cap.

– Este foarte interesant de aflat ce pedeapsă i se va da, începui Waler, dar mai întâi trebuie să îl prindem. Ne poți da vreun sfat practic?

– Ești nebun? Sunt psiholog, nu-i așa?

Râsete. Aune mulțumi făcând plecăciuni.

– Da, o să ajung la asta, inspector Waaler. Dă-mi voie mai întâi să spun că, dacă vreunii dintre voi sunt deja nerăbdători, vă așteaptă vremuri grele. Din experiență vă spun că nimic nu durează mai mult decât să prinzi un criminal în serie. În orice caz, dacă sunt de tipul greșit.

– Care este tipul greșit?

Era întrebarea lui Magnus Skarre.

– În primul rând, haideți să vedem cum anume oamenii care întocmesc profiluri psihologice la FBI fac distincția între psihopați și sociopați. Adesea psihopatul este un individ inadaptat, fără slujbă, fără educație, cu dosar penal și numeroase probleme sociale. Spre deosebire de sociopat, care este inteligent, aparent are succes și duce o viață normală. Psihopatul se remarcă și devine cu ușurință suspect, în vreme ce sociopatul poate dispărea în mulțime. Adesea, când un sociopat este descoperit, evenimentul este un șoc pentru vecini și prieteni. Discutam cu un psiholog care lucrează profiler pentru FBI și mi-a spus că primul lucru pe care îl ia în considerație este momentul crimelor. Sigur, crimele durează ceva vreme. Pentru ea, un indiciu util era acela dacă asasinatele aveau loc în timpul săptămânii, în weekend sau de sărbătorile naționale. Cele din urmă sugerau că asasinul avea serviciu, fapt care sporea șansele să fie sociopat.

– Deci dacă omul nostru ucide în timpul sărbătorilor naționale înseamnă că are serviciu și este sociopat? întrebă Beate Lønn.

– Sigur că este prematur să tragem o astfel de concluzie, dar merită să coroborăm lucrul acesta cu ceea ce știm deja. Este suficient de practic pentru tine?

– Da, este practic, interveni Waaler, dar, dacă te înțeleg corect, asta este și o veste proastă, nu?

– Corect. Omul nostru seamănă foarte tare cu tipul greșit de criminal în serie. Sociopatul. Aune lăsă auditoriului câteva secunde ca să asimileze informația, înainte de a continua: După psihologul american Joel Norris, criminalul în serie trece printr-un proces

mental ce implică șase faze, la fiecare crimă. Prima este numită faza aurei, când persoana pierde treptat contactul cu realitatea. Faza totem, a cincea fază, este crima însăși, punctul culminant al asasinului sau, ca să fim mai preciși, anticlimaxul, deoarece crima nu este niciodată capabilă să îndeplinească speranțele și așteptările de catharsis și purificare pe care asasinul le asociază cu luarea unei vieți. De aceea criminalul intră direct în faza a șasea, aceea a depresiei. Aceasta duce direct în faza aurei, în care se întărește din nou și este gata pentru următoarea crimă.

– Și ciclul continuă la nesfârșit, zise Bjarne Møller, care intrase pe neobservate și stătea lângă ușă. Ca un perpetuum mobile.

– Exceptând faptul că o mașină ce se mișcă perpetuu repetă operațiile fără nici o schimbare, afirmă Aune. Criminalul în serie, în schimb, trece printr-un proces care îi schimbă comportamentul pe termen lung, caracterizat, din fericire, de scăderea nivelului controlului și, din păcate, de creșterea celui al brutalității. Prima crimă este întotdeauna cea din care își revine cel mai greu și deci așa-numita perioadă de liniștire de după aceea este și ea cea mai lungă. Ea produce o perioadă a aurei mai lungă în care criminalul se alimentează pentru următorul omor și stă foarte mult timp ca să îl plănuiască. Dacă asasinul este foarte atent cu detaliile de la scena crimei, dacă ritualurile au fost îndeplinite cu precizie, iar riscul de a fi descoperit este mic, aceasta sugerează că se află încă la începutul procesului. În această fază își perfecționează tehnica, pentru a deveni și mai eficient. Este faza cea mai rea pentru cei care încearcă să îl prindă. Totuși, dacă a ucis de câteva ori, perioadele de liniștire devin din ce în ce mai scurte. Are mai puțin timp de planificare, scenele crimei sunt din ce în ce mai dezordonate, ritualurile executate, cu mai puțină precizie și își asumă riscuri mai mari. Toate acestea indică faptul că frustrarea sa crește. Sau, ca să zic așa, că setea lui de sânge sporește. Își pierde autocontrolul și este mai ușor de prins. Dar dacă în acest moment încercările de a-l prinde eșuează, se va speria și pentru o vreme se va opri din ucis. În acest fel, are timp să se calmeze și o va lua de la început. Sper că aceste exemple nu sunt prea deprimante, nu?

– O să supraviețuim, zise Waaler. Ai putea să ne vorbești puțin despre acest caz?

– Bine, răspunse Aune. Avem trei crime premeditate...

– Două! Era din nou Skarre. Deocamdată, Lisbeth Barli este numai dată dispărută.

– Trei crime, repetă Aune. Crede-mă, tinere.

Câțiva dintre polițiști schimbă priviri. Skarre păru că dorește să spună ceva, dar se răzgândi. Aune continuă:

– Cele trei crime au fost comise cu același număr de zile între ele. Iar ritualul de mutilare și decorare a corpului a fost dus până la capăt în toate cele trei cazuri. Taie un deget și compensează prin a-i da victimei un diamant. Compensația este, că veni vorba, o trăsătură familiară la acest gen de brutalitate, tipică pentru asasinii care au fost crescuți după principii morale stricte. Poate acesta este un indiciu pe care îl puteți urmări, de vreme ce nu prea a mai rămas moralitate în familiile din Norvegia.

Nici un râset.

Aune oftă.

– Se numește umor de spânzurătoare. Nu încerc să fiu cinic și poate că ideile mele ar putea fi mai bine subliniate, dar încerc să nu las acest caz să mă îngroape înainte să fi început măcar. Vă recomand să faceți la fel. Oricum, în acest caz, intervalele dintre crime și faptul că ritualurile sunt îndeplinite indică autocontrol și o fază timpurie.

Cineva își dresă încet vocea.

– Da, Harry? zise Aune.

– Alegerea victimei și a locului, spuse Harry.

Aune își frecă indexul de bărbie, se gândi o vreme, apoi dădu din cap.

– Ai dreptate, Harry.

Ceilalți din jurul mesei schimbă priviri întrebătoare.

– În ce privință are dreptate? întrebă Skarre.

– Alegerea victimei și a locului sugerează contrariul, răspunse Aune. Și anume că asasinul se deplasează cu repeziciune spre o fază în care își pierde controlul și începe să ucidă la întâmplare.

– Cum așa? întrebă Møller.

Harry vorbi fără să își ridice privirea dinspre masă:

– Prima crimă, împușcarea Camillei Loen, a avut loc într-un apartament unde locuia singură. Criminalul a putut să intre și să iasă fără riscul de a fi prins sau identificat. Putea comite crima și îndeplini ritualurile fără să fie tulburat, dar deja și-a asumat riscuri când a ajuns la a doua victimă. O răpește pe Lisbeth Barli în mijlocul unei zone rezidențiale, în miezul zilei, folosindu-se probabil de o mașină și, evident, mașina are un număr de înmatriculare. A treia crimă este pură loterie – în toaleta femeilor, într-o zonă cu birouri. Este adevărat că după orele de program ale firmei, dar cu atât de mulți oameni în jur încât trebuie să fie cu adevărat norocos să nu fie prins sau măcar identificat.

Møller se întoarce către Aune.

– Deci care este concluzia?

– Că nu putem trage nici o concluzie. În cel mai bun caz putem presupune că este un sociopat bine integrat. Și nu știm dacă se află pe punctul de a o lua razna sau încă are un puternic autocontrol.

– Și la ce ne putem aștepta?

– Un scenariu este acela că vom asista la o baie de sânge, dar există și șansa să îl prindem în timp ce riscă. Celălalt scenariu ar fi existența unor intervale mai lungi între crime, dar experiența noastră ne spune că nu vom reuși să îl prindem în viitorul apropiat. Alegeți ce vreți.

– Dar de unde să începem să căutăm? întrebă Møller.

– Dacă ar fi să mă iau după colegii mei care cred în statistici, ar zice că printre cei care fac în pat, torționari de animale, violatori și piromani, mai ales printre piromani. Dar eu nu îi cred. Din păcate, nu am idoli alternativi, așa că presupun că răspunsul este: habar n-am.

Aune puse capacul markerului. Tăcerea era apăsătoare.

Tom Waaler sări în picioare.

– Bine, oameni buni. Avem ceva treabă de făcut. Pentru început, vreau ca toți cei pe care i-am interogat până acum să fie interogați din nou. Vreau ca toți criminalii condamnați să fie verificați

și vreau o trecere în revistă a tuturor criminalilor care au fost condamnați pentru viol sau incendiere.

Harry îl observă pe Waaler în timp ce distribuia însărcinările, îi remarcă eficacitatea și stăpânirea de sine, viteza și flexibilitatea cu care trata obiecțiile relevante, practice, puterea de concentrare și de luare a deciziilor atunci când obiecțiile nu erau relevante.

Ceasul de deasupra ușii arăta 9.15. Ziua abia începuse, iar Harry deja se simțea secătuit de puteri, ca un leu bătrân, pe moarte, care se ținea pe urma turmei, când altădată putea provoca liderul. Nu că ar fi avut vreodată ambiția să conducă turma, dar lucrurile erau oricum în picaj. Tot ceea ce putea să facă era să stea cuminte și să spere că cineva îi va arunca un os.

Și cineva îi aruncase un os. Unul mare.

Acustica înăbușită din micile camere de interogatoriu îi dădea lui Harry impresia că vorbea într-o pătură.

– Import aparate auditive, zise bărbatul scund și solid, trecându-și mâna peste cravata de mătase. Un discret ac de cravată din aur o ținea prinsă de cămașa albă.

– Aparare auditive? repetă Harry, uitându-se la formularul de interviu pe care i-l dăduse Tom Waaler. În căsuța din dreptul numelui bărbatul scrisese „André Clausen“, iar sub profesie „afacerist particular“.

– Aveți probleme cu auzul? întrebă Clausen.

Harry nu își putea da seama dacă sarcasmul lui era direcționat către el, sau dacă Clausen era ironic.

– Hm. Deci vă aflați la Halle, Thune & Wetterlid ca să discutați despre aparate auditive?

– Voiam numai o evaluare a contractului unei agenții. Unul dintre colegii dumneavoastră drăguți a făcut o copie după el ieri după-amiază.

– Aceasta? întrebă Harry, arătând către un dosar.

– Exact.

– Chiar mă uitam pe el. A fost semnat și datat acum doi ani. O să fie reînnoit?

– Nu. Voiam numai să mă asigur că nu este falsificat.

– Abia acum?

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Nu aveți un avocat?

– Ba da, dar mă tem că vrea să plece de la noi. Se văzu strălucirea unui dinte de aur când Clausen zâmbi și continuă să vorbească: Am cerut o întâlnire de prezentare, ca să aflu ce poate oferi această firmă de avocatură.

– Și ați fost de acord cu această întâlnire înainte de weekend? Cu o firmă specializată în recuperarea datoriilor?

– Mi-am dat seama de asta numai în cursul întâlnirii. Adică în scurtul interval pe care l-am avut înainte de toată tevatura.

– Dar dacă sunteți în căutarea unui nou avocat, probabil că ați stabilit întâlniri cu mai mulți, zise Harry. Ne puteți spune cu care anume?

Harry nu se uită la fața lui André Clausen. Nu acolo avea să se arate minciuna. Harry își dăduse seama de îndată ce îl întâlnise că Clausen era unul dintre acei oameni cărora nu le plăcea ca expresia facială să dezvăluie ce anume gândea. Poate pentru că era timid, poate pentru că profesia îi cerea o față inexpresivă sau probabil pentru că, în trecut, autocontrolul fusese văzut ca o virtute esențială. În consecință, Harry își concentrează atenția asupra altor semne, ca de exemplu dacă își va ridica din nou mâna din poală ca să își netezească cravata. Nu o făcu. Clausen rămase nemișcat, uitându-se la Harry. Nu se holba, dar pleoapele erau grele, de parcă situația i s-ar fi părut iritantă și ușor plictisitoare.

– Majoritatea avocaților pe care i-am sunat nu au vrut să stabilească o întâlnire decât după sărbători, zise Clausen. Halle, Thune & Wetterlid au fost mult mai serviabili. Spuneți-mi: sunt suspect de ceva?

– Toată lumea este suspectă, răspunse Harry.

– Mi se pare corect.

Clausen vorbise într-o engleză cu accent curat de BBC.

– Am observat că aveți un ușor accent.

– Da? Am călătorit foarte mult în ultimii ani. Poate de aceea.

– Unde ați călătorit?

– Ca să spun drept, cel mai mult în Norvegia. Vizitez spitale și instituții. Altfel, mă duc frecvent în Elveția, la fabrica unde se fac dispozitivele auditive. În ritmul în care avansează produsele, trebuie să ții pasul, profesional vorbind.

Din nou, sarcasmul indefinibil din tonul vocii.

– Sunteți căsătorit? Aveți familie?

– Dacă v-ați uita în formularul completat de colegul dumneavoastră, ați vedea că nu am.

Harry se uită peste chestionar.

– Da, văd. Deci locuiți singur... să vedem... pe strada Gimle?

– Nu, zise Clausen. Locuiesc împreună cu Truls.

– Exact. Știam.

– Chiar așa? Clausen zâmbi și pleoapele îi coborâră imperceptibil. Truls este un golden retriever.

Harry simți cum înapoia ochilor îi apare o durere de cap. Aruncă o privire pe listă și observă că mai avea patru interogatorii înainte de prânz și cinci după aceea. Nu avea energia să se ia peste picior cu fiecare dintre ei.

Îi ceru lui Clausen să îi relateze din nou ce anume se întâmplase, din momentul în care intrase în clădirea din piața Carl Berners, până la sosirea poliției.

– Bucuros, zise el, căscând.

Harry se lăsă pe spate pe scaun, în timp ce Clausen, fluent și cu siguranță de sine, îi spuse cum sosise cu taxiul, luase liftul până sus și, după un scurt schimb de cuvinte cu recepționera, o așteptase cinci sau șase minute să revină cu apa. Când văzuse că nu se mai întoarce, pornise la întâmplare prin birouri și descoperise pe o ușă plăcuța cu numele domnului Halle.

Harry văzu în notițele lui Waaler că Halle confirmase momentul în care Clausen ciocănisese la ușă ca fiind 17.05.

– Ați văzut pe cineva intrând sau ieșind din toaleta femeilor?

– De unde stăteam eu la recepție nu puteam vedea ușa. Și nu am văzut pe nimeni îndreptându-se într-acolo sau ieșind când m-am dus spre birou. De fapt, am repetat asta de câteva ori până acum.

– Și o să mai repetați de câteva ori, zise Harry, căscând zgotos și trecându-și mâna peste față.

În acel moment, Magnus Skarre ciocăni la fereastra camerei de interogatorii și îi arătă ceasul de mână. Harry îl recunoscuse pe Wetterlid stând în spatele lui. Harry dădu din cap aprobator și aruncă o ultimă privire pe chestionar.

– Scrie aici că nu ați văzut nici o persoană suspectă intrând sau ieșind de la recepție în intervalul în care ați stat acolo.

– E corect.

– Ei bine, mulțumesc foarte mult pentru cooperarea de până acum, zise Harry punând formularul în dosar și oprind reportofonul.

– Nici o persoană *suspectă*, zise Clausen, ridicându-se.

– Poftim?

– Am spus că nu am văzut pe nimeni *suspect* la recepție, dar femeia de serviciu a intrat și s-a dus spre birouri.

– Da, am discutat cu ea. A spus că s-a dus direct la bucătărie și nu a văzut pe nimeni.

Harry se ridică și își aruncă ochii pe listă. Următorul interogatoriu era la 10.15 în camera patru.

– Și, desigur, curierul, adăugă Clausen.

– Curierul?

– Da. A ieșit pe ușa principală chiar înainte să plec să îl caut pe avocat. Probabil că a livrat ceva sau a ridicat ceva. De ce mă priviți așa, domnule inspector? Un curier obișnuit într-un birou de avocatură nu este, la drept vorbind, așa de suspect.

O jumătate de oră mai târziu, după ce verifică informația la firma de avocatură și la câteva companii de curierat din Oslo, Harry era convins de un lucru: în ziua de luni, nimeni nu înregistrase vreo livrare sau ridicare de vreun fel la birourile din Halle, Thune & Wetterlid.

La două ore după ce plecase de la sediul poliției, chiar înainte de prânz, Clausen fu luat de la birou și adus înapoi ca să îl descrie din nou pe curier.

Nu le putu spune prea multe: în jur de 1,80 m înălțime, talie medie. Clausen nu analizase îndeaproape detaliile fizice ale bărbatului. Considera că acest lucru era neinteresant și nepotrivit pentru bărbați, afirma el, repetând că omul purta ceea ce curierii pe bicicletă poartă de obicei: o bluză de ciclist galben cu negru dintr-un material elastic, șort și încălțări de ciclism care scoteau un țăcănit chiar și când mergea pe mochetă. Fața îi era mascată de cască și ochelari de soare.

– Gura? întrebă Harry.

– Un material alb îi acoperea gura, răspunse Clausen. De genul celui folosit de Michael Jackson. M-am gândit că bicicliștii curieri le folosesc pentru a nu inhala gaze de eșapament.

– În New York și Tokyo, da. Dar suntem în Oslo.

Clausen ridică din umeri.

– Ei bine, nu mi s-a părut neobișnuit.

Clausen fu lăsat să plece, iar Harry se duse în biroul lui Tom Waaler. Waaler stătea cu telefonul la ureche, murmurând *a-ha* și *hmm*.

– Cred că știu cum a intrat asasinul în apartamentul Camillei Loen, zise Harry.

Tom Waaler puse telefonul jos, fără să fi terminat conversația.

– Există o cameră de supraveghere conectată la interfonul de la intrarea principală a clădirii, nu-i așa?

– Da...?

Waaler se aplecă în față.

– Cine ar putea să sune la un apartament, să arate o față mascată în cameră și să mai fie și sigur că o să fie lăsat să intre?

– Moș Crăciun?

– Puțin probabil, dar ai lăsa să intre o persoană care aduce un pachet sau un buchet de flori, un curier, nu-i așa?

Waaler deveni și mai atent.

– Numai patru minute și ceva au trecut din momentul în care Clausen a sosit până ce a văzut curierul plecând pe la recepție. Un curier intră, lasă pachetul și pleacă, nu mai stă patru minute pe acolo, pierzând vremea.

Waaler aprobă încet din cap.

– Un curier pe bicicletă, zise el. Este simplu și ingenios. Cineva cu un motiv plauzibil să intre oriunde, cu o cârpă peste gură. Cineva pe care toată lumea îl poate vedea, dar nimeni nu îl ia în seamă.

– Un cal troian, zise Harry. Ce scenariu de vis pentru orice criminal în serie.

– Nimeni nu stă să se gândească la un curier care pleacă în mare grabă de undeva. Și folosește un mijloc de transport neînregistrat, probabil cel mai eficient mod de a te face pierdut într-un oraș.

Waler puse mâna pe telefon.

– O să pun câțiva băieți să facă cercetări în legătură cu posibila prezență a vreunui curier la scenele crimelor, în intervalele corespunzătoare.

– Mai e un lucru la care va trebui să ne gândim, zise Harry.

– Da, fu de acord Waler. Dacă ar trebui să avertizăm oamenii în privința curierilor care nu le sunt familiari.

– Da. Discuți tu asta cu Møller?

– Da. Și Harry...

Harry se opri în cadrul ușii.

– Ai făcut o treabă al dracului de bună, zise Waler.

Harry dădu scurt din cap și plecă.

Trei minute mai târziu, prin toată Secția Omucideri circula zvonul că Harry avea un fir.

MARȚI. PENTAGRAMA

Nikolai Loeb apăsă cu blândețe pe clape. Notele pianului sunau delicat și fragil în încăperea goală. Piotr Ilici Ceaikovski, *Concertul pentru pian nr. 1 în si minor*. Mulți pianiști gândeau că era straniu și lipsit de eleganță, dar pentru urechile lui Nikolai nimeni nu compusese o muzică mai frumoasă. I se făcea dor de casă numai cântând câteva acorduri pe care le știa pe dinafară și întotdeauna degetele lui căutau automat aceste note atunci când se așeza la pianul dezacordat din sala de întruniri a bisericii Gamle Aker.

Privi prin fereastra deschisă. Păsările cântau în cimitir. Îi aminteau de verile din Leningrad și de tatăl său, care îl dusesese la vechile câmpuri de bătălie din afara orașului, acolo unde bunicul și toți unchii lui Nikolai zăceau în morminte comune de mult uitate.

„Ascultă, spusese tatăl lui. Ce frumos și ce inutil e cântul lor.“

Nikolai își dădu seama că cineva își dregea vocea și se întoarse.

Un bărbat înalt, îmbrăcat în tricou cu mâneci scurte și blugi, stătea în cadrul ușii. Avea un bandaj în jurul unei mâini. Primul lucru la care se gândi Nikolai a fost că era probabil unul dintre acei dependenți de droguri care mai apăreau din când în când.

– Vă pot ajuta cu ceva? strigă Nikolai.

Acustica sobră a încăperii îi făcu vocea mai puțin prietenoasă decât intenționase.

Bărbatul păși peste prag.

– Așa sper, zise el. Am venit să repar o greșeală.

– Mă bucur foarte mult, spuse Nikolai. Dar mă tem că nu pot primi confesiuni aici. Pe hol se află o listă cu orarul. Și va trebui să mergeți la capela noastră din Inkognitogata.

Bărbatul se apropie de el. Din cearcănele întunecate și ochii injectați Nikolai trase concluzia că bărbatul nu mai dormise de ceva vreme.

– Am venit să despăgubesc pentru că am distrus steaua de pe ușă.

Trecură câteva secunde până ce Nikolai își dădu seama la ce se referea bărbatul.

– Oh, am înțeles. În acest caz, nu cu mine ar trebui să vorbiți. Exceptând faptul că văd steaua desprinsă și că atârnă cu susul în jos. Zâmbi. Puțin nepotrivit într-un lăcaș religios, ca să zic așa.

– Deci nu lucrați aici?

Nikolai clătină din cap.

– Trebuie să împrumutăm aceste încăperi la ocazii. Sunt de la biserica Sfintei Prințese Apostolice Olga.

Harry ridică sprâncenele, întrebător.

– Biserica Ortodoxă Rusă, adăugă Nikolai. Sunt pastor și administrator-șef. Va trebui să mergeți la biroul bisericii, să vedeți dacă puteți găsi acolo pe cineva care să vă ajute.

– Aha. Mulțumesc.

Bărbatul nu dădu nici un semn că ar vrea să plece.

– Ceaikovski, nu-i așa? *Primul concert pentru pian?*

– Corect, zise Nikolai cu surprindere.

Norvegienii nu erau tocmai ceea ce s-ar putea numi un popor cult. Și, în plus, bărbatul purta tricou și părea terminat.

– Mama obișnuia să mi-l cânte, explică bărbatul. Spunea că este greu.

– Aveți o mamă bună. Care vă cânta partituri pe care le socotea prea grele pentru dumneavoastră.

– Da, a fost bună. O sfântă.

Era ceva în zâmbetul strâmb al bărbatului care îl nedumerea pe Nikolai. Era un zâmbet contradictoriu. Închis și deschis, prietenos și cinic, vesel și dureros. Dar probabil că își imagina prea multe, ca de obicei.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse bărbatul, îndreptându-se către ușă.

– Pentru puțin.

Nikolai își îndreptă iar atenția asupra pianului și se concentra. Apăsă pe o clapă suficient de ușor cât să facă contactul, dar fără sunet – simțea pâsla pe coarda pianului – și în acel moment deveni conștient de faptul că nu auzise ușa închizându-se. Se întoarse și îl văzu pe bărbat stând pe loc, cu mâna pe clanța ușii, uitându-se la steaua din fereastra spartă.

– S-a întâmplat ceva?

Bărbatul ridică privirea.

– Nu. Mă întrebam numai ce ați vrut să spuneți când ați afirmat că e nepotrivit ca steaua să atârne cu susul în jos.

Nikolai scoase un hohot de râs care reverberă în sala vastă.

– Este pentagrama întoarsă, nu? Din expresia feței celuilalt, Nikolai își dădu seama că nu înțelesese. Pentagrama este un vechi simbol religios, nu numai pentru creștinism. După cum puteți vedea, este o stea cu cinci colțuri făcută dintr-o linie continuă care se intersectează de câteva ori: a fost descoperită săpată pe pietre funerare vechi de mii de ani. În orice caz, atunci când atârnă invers, cu un vârf în jos și două în sus, este ceva complet diferit. Este unul dintre cele mai importante simboluri în demonologie.

– Demonologie?

Bărbatul punea întrebări cu o voce calmă și totuși fermă, precum cineva obișnuit să primească răspunsuri, gândi Nikolai.

– Studiul răului. Termenul a apărut în perioada în care oamenii credeau că răul emană din existența demonilor.

– Hm. Iar acum demonii au fost aboliți?

Nikolai se roti pe scaunul pianului. Îl judecase cumva greșit? Părea să fie puțin prea abil pentru un dependent de droguri sau un nenorocit.

– Sunt polițist, zise bărbatul, răspunzându-i parcă la gânduri. Avem tendința să punem întrebări.

– Bine, dar de ce întrebați aceasta în mod special?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu știu. Am văzut recent acest simbol, dar nu pot să îmi dau seama unde. Nu sunt sigur dacă are vreo semnificație sau nu. Care demon folosește acest simbol?

– Thor, răspunse Nikolai, apăsând cu blândețe trei clape deodată. Disonanță. Numit, de asemenea, și Satana.

După-amiază, Olaug Sivertsen deschise ușile franțuzești ale balconului ce dădea spre Bjørvika, se așeză pe scaun și privi trenul roșu alunecând pe lângă casa ei. Era o casă obișnuită, o clădire din cărămidă roșie ce data din 1891; extraordinară era însă locația ei. Vila Valle – numită după bărbatul care o proiectase – era plasată, singură, lângă calea ferată, chiar lângă gara centrală din Oslo, în interiorul domeniului feroviar. Cele mai apropiate clădiri din vecinătate erau niște barăci joase și ateliere ce aparțineau Căilor Ferate Norvegiene. Vila Valle fusese construită pentru șeful de gară, familia și servitorii lui și era proiectată cu pereți deosebit de groși, astfel ca șeful de gară și soția lui să nu fie treziți ori de câte ori trecea un tren. Mai mult, șeful de gară ceruse constructorului – care căpătase slujba pentru reputația sa că folosea un mortar special pentru a face pereți deosebit de solizi – să o întărească și mai mult. În cazul în care trenul deraia de pe șine și lovea casa, șeful de gară dorea ca numai conductorul să aibă de suferit, nu și familia lui. Până acum, nici un tren nu se izbise de eleganta casă a șefului de gară, aflată într-o atât de ciudată izolare, ca un castel în aer, deasupra unei sălbăticii de pietriș negru în care șinele licăreau și se întortocheau ca niște șerpi la soare.

Olaug închise ochii, încălzindu-se la soare. În tinerețe nu îi plăcuse căldura. I se făcea pielea roșie și o mânca, și tânjea îndelung după verile răcoroase, umede din nord-vestul Norvegiei. Acum era bătrână, avea aproape 80 de ani, și prefera căldura frigului, lumina întunericului, compania singurătății, sunetul tăcerii.

Lucrurile nu stăteau așa când, în 1941, la vârsta de 16 ani, plecase din Averøya la Oslo, pe chiar acea cale ferată, și începuse să lucreze ca fată în casă pentru Gruppenführer Ernst Schwabe și soția sa Randi în Vila Valle. El era un bărbat înalt, chipeș și provenea dintr-o familie aristocratică. În primele zile, Olaug fusese îngrozită. Totuși o trataseră bine și îi arătaseră respect, iar Olaug își dăduse în curând seama că nu avea de ce să se teamă atâta timp cât își făcea treaba cu seriozitatea și punctualitatea pentru care germanii sunt, și pe drept cuvânt, faimoși.

Ernst Schwabe era responsabil pentru WLTA, *Landtransportabteilung*-ul Wehrmacht-ului, divizia lor de transport, și chiar el alesese casa de lângă calea ferată. Soția sa, Randi, probabil că lucra și ea în WLTA, dar Olaug nu o văzuse niciodată în uniformă. Camera lui Olaug dădea spre sud, iar de la fereastră putea vedea grădina și șinele. În primele câteva săptămâni, zăngănitul trenurilor lungi, fluierile ascuțite și toate celelalte zgomote ale orașului o țineau trează noaptea, dar treptat începuse să se obișnuiască. Când, un an mai târziu, se dusesse acasă în primul concediu, stând întinsă în pat în casa în care crescuse și ascultând tăcerea absolută, tânjea după sunetele vieții și ale oamenilor vii.

Oameni vii fuseseră foarte mulți în Vila Valle în timpul războiului. Familia Schwabe era foarte activă social vorbind și atât germanii, cât și norvegienii erau prezenți la evenimentele sociale. Dacă ar fi știut populația ce fruntași ai societății norvegice se aflau acolo, bând, mâncând și fumând alături de invitații din Wehrmacht! Unul dintre primele lucruri care i se spusese după război a fost să ardă plăcuțele cu nume pe care le așeza pe mese. Făcuse ceea ce i se spusese și niciodată nu spusese un cuvânt cuiva. Desigur, simțise uneori nevoia de a se destănuia atunci când în presă

apăreau, fotografii ale acelor persoane care vorbeau despre traiul sub jugul ocupației germane. Își ținuse totuși gura dintr-un singur motiv: la venirea păcii, amenințaseră să îi ia tânărul fiu, iar el era tot ceea ce avusese și prețuisese mai mult vreodată. Frica era încă adânc înrădăcinată în ființa ei.

Olaug închise ochii în fața soarelui slab. Descreștea acum, lucru destul de puțin remarcabil, cum strălucise toată ziua și făcuse tot ce putuse ca să îi ucidă florile de la ferestre. Olaug zâmbi. Dumnezeu, fusese atât de tânără, nimeni nu fusese mai tânăr. Tânjea oare să fie tânără din nou? Poate că nu, poate își dorea companie, viață, oameni care să se agite în jurul ei. Niciodată nu înțelesese ce voiau oamenii să spună când se refereau la singurătatea bătrâneții, dar acum...

Nu o durea faptul că era singură, cât mai ales că nu putea ajuta pe nimeni. Căpătase o tristețe profundă de la simplul fapt că se trezea dimineața știind că putea sta în pat toată ziua, fără ca lucrul acesta să conteze pentru cineva.

De aceea luase în gazdă o tânără plină de viață din Trøndelag.

Era ciudat să știe că Ina, care avea numai câțiva ani mai mulți decât avusese ea când se mutase la Oslo, locuia acum în vechea ei cameră. Probabil că stătea trează noaptea, gândindu-se cât își dorea să se afle departe de zarva vieții la oraș, undeva în liniștea nordului Trøndelagului.

Totuși, poate că Olaug se înșela. Ina avea un domn prieten. Nu îl văzuse, ca să nu mai vorbim că nu îl întâlnise, dar din dormitorul ei îi auzise pașii pe scările din spate, spre intrarea în camera Inei. Nu era posibil să îi interzică Inei să primească bărbați în dormitor, așa cum era pe vremea ei, dar nici nu ar fi vrut asta. Singura ei speranță era că nu va veni nimeni care să i-o ia de acolo. Ajunsese să îi fie prietenă bună, aproape ca o fiică, fiica pe care nu o avusese niciodată.

Olaug era conștientă de faptul că, într-o relație între o doamnă bătrână și o femeie tânără ca Ina, întotdeauna tânăra va fi aceea care va oferi prietenia, iar bătrâna cea care o va primi. În consecință,

era atentă să nu fie băgăcioasă. Ina era întotdeauna prietenoasă, dar Olaug credea că lucrul acesta avea de-a face cu chiria mică.

Devenise un fel de ritual: Olaug făcea ceai și în jurul orei șapte seara bătea la ușa Inei, ducând o tavă cu biscuiți. Olaug prefera să stea împreună acolo. Era ciudat, dar continua să fie camera în care se simțea cel mai acasă. Pălăvrăgeau despre câte în lună și în stele. Ina era în mod deosebit interesată de război și de câte se petrecuseră la Vila Valle. Și Olaug îi povestise. Cât de mult se iubiseră Ernst și Randi, cum stăteau ore în șir în salon vorbind, alintându-se, dându-și la o parte de pe față vreo șuviță de păr, cum stăteau cu capul pe umărul celuilalt. Olaug îi spusese cum uneori îi observa în taină din spatele ușii de la bucătărie. Descriesese silueta dreaptă a lui Ernst Schwabe, părul negru și des și fruntea deschisă și înaltă, cum expresia ochilor lui putea alterna între glumă și seriozitate, mânie și răs, stăpânire de sine în problemele importante ale vieții și tulburare băiețească în lucrurile mai mici, triviale. Dar cel mai mult o privea pe Randi Schwabe, cu părul ei de un roșu strălucitor, gâtul subțire și alb și ochii sclipitori cu irisul de un albastru palid, înconjurat de un cerc de albastru-închis. Erau cei mai frumoși ochi pe care Olaug îi întâlnise vreodată.

Văzându-i astfel, Olaug se gândea că erau făcuți unul pentru celălalt, că erau suflete pereche și nimic nu ar fi putut să îi despartă vreodată. Și totuși, îi spusese Inei, atmosfera fericită a petrecerilor de la Vila Valle se putea dezintegra în certuri furioase de îndată ce oaspeții plecau acasă.

După o astfel de ceartă, după ce Olaug se dusesse la culcare, Ernst Schwabe ciocănise la ușa ei și intrase în dormitor. Fără să aprindă lumina, se așezase pe marginea patului ei și îi spusese că soția plecase de acasă furioasă și că va sta la un hotel în acea noapte. Din mirosul respirației lui, Olaug își dăduse seama că băuse, dar era tânără și nu știa ce ar fi trebuit să facă atunci când un bărbat cu douăzeci de ani mai mult ca ea, un om pe care îl respecta, admira și de care era chiar puțin îndrăgostită, îi ceruse să își scoată cămașa de noapte ca să o poată vedea goală.

Nu o atinsese în prima noapte, numai o privise, îi mângâiasse obrazul, îi spusese că era frumoasă, mai frumoasă decât ar fi putut ea să înțeleagă vreodată, apoi se ridicase în picioare. În timp ce pleca, păruse că avea lacrimi în ochi.

Olaug se ridică și închise ușile dinspre terasă. Era aproape ora șapte. Aruncă o privire către ușa de la capătul scărilor din spate și văzu o pereche de pantofi bărbătești eleganți pe preșul de la ușa Inei. Deci avea un vizitator. Olaug se așează pe pat și ascultă.

La ora opt se deschise ușa. Auzi cum cineva se încalță și coboară scările, dar mai era încă un sunet, un râcâit, un hârșăit, ca ghearele unui câine. Intră în bucătărie și puse apă fierbinte pentru ceai.

Când ciocăni la ușa Inei, câteva minute mai târziu, rămase surprinsă de faptul că Ina nu îi răspunse, mai ales că auzea o muzică lentă venind din camera ei.

Ciocăni din nou, dar tot nu primi nici un răspuns.

– Ina?

Olaug împinse și ușa se deschise. Primul lucru pe care îl remarcă fu aerul foarte apăsător. Fereastra era închisă, iar draperiile trase, așa că era aproape complet întuneric.

– Ina?

Nici un răspuns. Poate că dormea. Olaug intră și se uită în dosul ușii unde se afla patul. Gol. Ciudat. Ochii ei bătrâni se obișnuiseră acum cu întunericul și o văzu pe Ina. Stătea în fotoliul-balansoar lângă fereastră și chiar părea că doarme. Ochii erau închiși, iar capul îi atârna într-o parte. Olaug tot nu își putea da seama de unde venea murmurul lent al muzicii.

Se apropie de scaun.

– Ina?

Chiriașa ei nu îi răspunse nici acum. Olaug ținutava cu o mână și pe cealaltă o puse cu blândețe pe obrazul fetei.

Se auzi un bufnet ușor când ceainicul lovi covorul. Urmă imediat de două cești, un bol de argint cu zahăr cu vulturul imperial german pe el, o farfurie și șase prăjituri Maryland.

În același moment în care ceștile de ceai ale lui Olaug – sau, mai exact, ale familiei Schwabe – loviră podeaua, Ståle Aune își ridică ceașca – sau, mai exact, a Departamentului de Poliție din Oslo.

Bjarne Møller studie degetul mic ridicat și grăsuț al psihologului durduliu și se întrebă cât era teatru și cât era numai un simplu deget mic ridicat.

Møller anunțase o ședință în biroul lui și, pe lângă Aune, le ceruse celor care conduceau investigația – Tom Waaler, Harry Hole și Beate Lønn – să participe.

Păreau cu toții epuizați, poate mai ales pentru că speranța care le apăruse odată cu descoperirea falsului curier începuse să pălească.

Tom Waaler tocmai se uitase peste rezultatele apelului la informații pe care îl făcuseră la TV și radio. Primiseră douăzeci și patru de apeluri, dintre care 13 de la obișnuiții care sunau întotdeauna indiferent dacă văzuseră ceva sau nu. Dintre celelalte unsprezece apeluri, șapte se dovediseră a fi curieri autentici cu slujbe autentice. Patru apelanți le spusese că ceea ce știau deja: că un curier se aflate luni în piața Carl Berners, în jurul orei 17. Ceea ce era nou era faptul că fusese văzut mergând cu bicicleta în jos pe Trondheimsveien. Singurul apel interesant venise de la un taximetrist care văzuse un biciclist ce purta cască, ochelari și un tricou galben cu negru lângă Școala Tehnică și de Artă, în timp ce mergea pe Ullevålsveien în jurul orei la care fusese ucisă Camilla Loen. Nici unul dintre serviciile de curierat nu avuseseră livrări în apropiere de zona Ullevålsveien în acel moment al zilei. Apoi cineva de la firma de curierat Førstemann sunase ca să spună că ocolise pe Ullevålsveien, la terasa restaurantului St Hanshaugen ca să bea o bere.

– Cu alte cuvinte, cercetările noastre nu au dus nicăieri, zise Møller.

– E încă devreme, spuse Waaler.

Møller încuviință din cap, dar expresia sa arăta că nu se simțea deloc încurajat. În afară de Aune, toată lumea din cameră știa că primele răspunsuri erau cele importante. Oamenii uită repede.

– Ce se mai spune în departamentul ăla fără personal suficient de medicină legală? întrebă Møller. Au descoperit ceva care să poată ajuta la identificarea omului nostru?

– Mă tem că nu, răspunse Waaler. Au lăsat la o parte toate celelalte autopsii și le-au făcut prioritare pe ale noastre, dar până acum nimic. Nici urmă de spermă, sânge, păr, nimic. Singurul indiciu fizic lăsat de criminal sunt găurile de glonț.

– Interesant, zise Aune.

Deprimat, Møller întrebă ce era atât de interesant.

– Este interesant pentru că faptul acesta sugerează că nu și-a atacat sexual victimele, zise Aune. Și asta e foarte neobișnuit la criminalii în serie.

– Poate nu are de-a face cu sexul, spuse Møller.

Aune clătină din cap.

– Întotdeauna există o motivație sexuală. Întotdeauna.

– Poate e ca Peter Sellers în *Un grădinar face carieră*, zise Harry. „Îmi place să mă uit.“

Ceilalți îl priviră într-o confuzie totală.

– Vreau să zic, poate nu trebuie să le atingă pentru a obține satisfacția sexuală. Harry evită privirea lui Waaler. Poate că omorul și vederea cadavrului sunt suficiente.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Aune. De obicei criminalul vrea o eliberare orgasmică, dar poate că a ejaculat fără să își lase sperma la locul crimei. Sau poate că a avut suficient autocontrol ca să aștepte până ce se va afla în siguranță.

Rămase tăcut câteva secunde. Harry știa că toată lumea se gândea la același lucru ca și el. Ce făcuse criminalul cu femeia care dispăruse, cu Lisbeth Barli?

– Dar armele pe care le-am găsit la locul faptei?

– Le-am verificat, răspunse Beate. Testele arată că sunt 99,99% sigur armele crimelor.

– E destul de bine, zise Møller. Vreo idee în privința provenienței? Beate clătină din cap.

– Ca și data trecută, numerele de serie au fost șterse. Semnele sunt la fel ca acelea pe care le vedem pe majoritatea armelor pe care le confiscăm.

– Hm, murmură Møller. Deci iarăși marea frăție a traficantilor de arme. Sigur că băieții de la Serviciul de Securitate, POT, vor pune în curând mâna pe ele, nu-i așa?

– Interpolul a lucrat la acest caz mai bine de patru ani, fără să obțină nici un rezultat, replică Waaler.

Harry se dădu pe spate în scaun și aruncă pe furiș o privire către Waaler. Făcând aceasta, spre consternarea sa, simți ceva ce nu mai simțise niciodată pentru Waaler: admirație. Același gen de admirație pe care o ai față de animalele de pradă care și-au perfecționat arta de a supraviețui.

Møller oftă.

– Știu. Am luat deja trei goluri și adversarul nici nu ne-a arătat încă mingea. N-are nimeni vreo idee strălucită?

– Nu sunt foarte sigur dacă este o idee...

– Spune, Harry.

– Este mai mult un sentiment instinctiv legat de scenele crimelor. Toate au ceva în comun, dar nu pot să îmi dau seama ce anume. Prima crimă a avut loc într-un apartament de mansardă din Ullevålsveien. A doua la aproximativ un kilometru nord-vest, în Sannergata. Iar a treia la cam aceeași distanță tot de acolo, de data aceasta către est, într-o clădire cu birouri în piața Carl Berners. Se mișcă, dar am sentimentul că o face după o logică.

– Cum așa? întrebă Beate.

– Teritoriul lui, zise Harry. Poate că psihologul poate explica. Møller se întoarse spre Aune, care tocmai bea o gură de ceai.

– Ai vreun comentariu, Aune?

Aune făcu o grimasă.

– Ei bine, nu e tocmai Earl Grey.

– Nu mă refeream la ceai.

Aune oftă.

– Era o glumă, Møller. Știu la ce faci aluzie, Harry. Criminalul are anumite preferințe pentru localizarea geografică a crimei. Aici, în termeni mai simpli, putem distinge trei tipuri.

Aune continuă numărând pe degete:

– Avem criminalul staționar care ademenește sau silește victimele să intre în casa sa și le ucide. Avem criminalul teritorial care operează într-o zonă anume, ca Jack Spintecătorul, care ucidea numai în districtul felinarelor roșii, dar teritoriul lui ar putea foarte ușor să fie un întreg oraș. În sfârșit, avem criminalul nomad, care este probabil cel cu cele mai multe crime pe conștiință. Ottis Toole și Henry Lee Lucas mergeau din stat în stat în SUA și au ucis mai bine de trei sute de oameni.

– Da, zise Møller. Deși nu pot vedea logica despre care vorbeai, Harry.

Harry ridică din umeri.

– După cum spuneam, șefu', este numai un instinct.

– Au un anumit lucru în comun, interveni Beate.

Ca acționați de o telecomandă, ceilalți se întoarseră către ea. Imediat obrajii ei se îmbujorară și păru să regrete imediat că deschisese gura. Totuși, reuși să meargă mai departe.

– Pătrunde acolo unde femeile se simt foarte în siguranță. În casa lor. Pe stradă, la lumina zilei. În toaleta femeilor, la serviciu.

– Bine gândit, Beate, zise Harry și primi o scurtă privire de recunoștință.

– Bună observație, domniță, interveni și Aune. Și cum discutăm despre tipare comportamentale, aș vrea să mai adaug ceva. Asasinii din tipul sociopat sunt adesea foarte siguri pe sine, așa cum pare a fi și în acest caz. O trăsătură caracteristică și comună lor este aceea că urmăresc îndeaproape investigația și tind să profite de fiecare ocazie pentru a fi fizic aproape de ceea ce se întâmplă. Ar putea interpreta investigația ca pe un joc între ei și poliție. Poate că simt plăcere văzând poliția în impas.

– Ceea ce înseamnă că, chiar acum, stă undeva acolo și jubilează, zise Møller, împreunându-și mâinile. Asta este tot pentru astăzi.

– Încă un lucru, adăugă Harry. Diamantele pe care asasinul le-a plasat asupra victimelor...

– Da?

– Au cinci colțuri. Aproape ca o pentagramă.

– Aproape? Din câte știu eu, sunt exact ca o pentagramă.

– O pentagramă este trasată cu o linie neîntreruptă care se intersectează.

– Aha! exclamă Aune. Acea pentagramă. Trasată folosindu-se secțiunea de aur. O formă foarte interesantă. Apropo, știați că există o teorie care spune că în perioada vikingilor, celții erau hotărâți să convertească Norvegia la creștinism, așa că au desenat o pentagramă sfântă pe care au plasat-o peste sudul Norvegiei și o foloseau ca să determine locația orașelor și a bisericilor?

– Și ce are asta de-a face cu diamantele? întrebă Beate.

– Nu cu diamantele, zise Harry. Cu forma, cu pantagrama. Știu că am văzut-o undeva, la una dintre scenele crimelor, numai că nu îmi amintesc la care și unde. Poate că pare o prostie, dar cred că este important.

– Deci, făcu Møller sprijinindu-și bărbia în mâini. Îți amintești ceva ce nu ții minte foarte bine, dar crezi că este important?

Harry își frecă fața cu putere cu ambele palme.

– Când te duci la o scenă a crimei, te concentrezi atât de mult, încât lucrurile cele mai periferice pe care creierul tău le asimilează sunt mult mai mult decât poți de fapt procesa. Rămân pur și simplu acolo până ce se întâmplă ceva, până apare ceva nou, o piesă din puzzle care se potrivește cu alta, dar nu mai ții minte de unde ai prima piesă. Totuși, instinctul îți spune că este important. Cum ți se pare?

– Ca o psihoză, zise Aune, căscând.

Ceilalți trei se uitară la el.

– Ați putea măcar să zâmbiți atunci când sunt amuzant? întrebă el. Harry, pare ca un creier cu o funcționare absolut normală. Nimic de care să te temi.

– Cred că aici avem patru creiere care au muncit suficient pentru o zi, zise Møller și se ridică.

În acel moment sună telefonul din fața lui.

– Møller la telefon... Numai o clipă.

Îi dădu receptorul lui Waaler, care îl luă și îl puse la ureche.

– Da?

Se auziră scaune trase, dar Waaler le făcu semn cu mâna să aștepte.

– Minunat, zise el și închise.

Ceilalți se întoarseră către el cu interesul renăscut.

– A sunat un martor. O femeie care a văzut un biciclist ieșind dintr-un bloc de pe Ullevålsveien, în apropiere de Cimitirul Mântuitorului în după-amiaza de vineri în care Camilla Loen a fost ucisă. Își amintește pentru că i s-a părut ciudat că purta o pânză albă peste gură. Curierul care a făcut popas la St Hanshaugen nu purta așa ceva.

– Și?

– Nu știa de la care număr anume de pe Ullevålsveien, dar Skarre a dus-o cu mașina acolo. Femeia a indicat o clădire și era cea a Camillei Loen.

Møller plesni cu putere mâna pe suprafața mesei.

– În sfârșit!

Olaug stătea pe pat, cu mâna la gât, simțind cum pulsul îi revine la normal.

– Ce m-ai speriat, șopti ea cu o voce răgușită, de nerecunoscut.

– Îmi pare atât de rău, zise Ina, luând ultima prăjitură Maryland. Nu te-am auzit intrând.

– Eu ar trebui să mă scuz, zise Olaug. Că am dat buzna așa. N-am văzut că purtai acele...

– Căști, zise Ina, râzând. Probabil că aveam muzica destul de tare. Cole Porter.

– Știi că nu sunt la curent cu muzica modernă.

– Cole Porter este un vechi cântăreț de jazz. De fapt, a și murit.

– Vai de mine, cineva așa de tânără ca tine nu ar trebui să asculte oameni morți.

Ina râse din nou. Când simțise că ceva îi atinsese obrazul, automat lovise cu mâna și dărmase tava cu setul de ceai. Pe covor încă mai era un strat fin de zahăr.

– Cineva mi-a pus discurile lui.

– Ce zâmbet secretos, zise Olaug. E vorba despre prietenul tău?

Regretă întrebarea din clipa în care o formulă. Ina avea să creadă că o spiona.

– Poate, zise Ina, cu o sclipire în ochi.

– E mai bătrân decât tine. Nu-i așa? Pe ocolite, Olaug dorea să sugereze că nu ieșise special ca să îl vadă mai bine. Vreau să zic pentru că ascultă muzică veche.

Își dădu seama că nici de data asta nu sunase bine. Punea întrebări și testa terenul ca o țăță bătrână. Într-o străfulgerare de panică, văzu deja cum Ina căuta deja pe altcineva cu care să locuiască.

– Da, puțin mai bătrân. Zâmbetul jucăuș al Inei o derută pe Olaug. Poate ca tine și *herr* Schwabe.

Olaug râse fericită împreună cu Ina, aproape ușurată.

– Imaginează-ți. Stătea exact unde stai tu acum, zise Ina din senin.

Olaug își trecu mâna peste cuvertura de pe pat.

– Da, ca să vezi.

– Când a plâns în seara aceea, a fost pentru că nu te putea avea?

Olaug încă mai mângâia cuvertura. Îi plăcea senzația dată de lâna aspră.

– Nu știu, zise ea. Nu am îndrăznit să întreb. Mi-am dat în schimb propriile răspunsuri, cele care îmi plăceau cel mai mult,

visă la care mă puteam gândi noaptea. Probabil de aceea eram atât de îndrăgostită.

– Ați ieșit vreodată împreună?

– Da. M-a luat o dată cu el cu mașina la Bygdøy. Ne-am dus să înotăm. Adică eu am înotat, în vreme ce el a stat și a privit. Îmi spunea nimfa lui personală.

– Când ai rămas însărcinată, a aflat soția că tatăl copilului era chiar el?

Olaug o privi gânditoare pe Ina. Apoi clătină din cap.

– Au plecat din țară în mai 1945. Nu i-am mai văzut niciodată. Abia în iulie am descoperit că eram însărcinată. Olaug plesni cuvertura cu palma. Dar probabil că ești sătulă de poveștile mele vechi, draga mea. Hai să vorbim despre tine. Cine este prietenul tău?

– Este un om bun. Ina purta încă pe chip expresia visătoare pe care o avea de obicei când Olaug îi povestea despre prima și ultima ei dragoste, Ernst Schwabe. Mi-a dat ceva, zise, deschizând un sertar al biroului, din care scoase un pachet mic legat cu fundă aurie. Mi-a spus că nu îl pot deschide până nu ne vom logodi.

Olaug zâmbi și atinse obrazul Inei. Era fericită pentru ea.

– Ții la el?

– Este diferit de ceilalți. Nu este atât de... este de modă veche. Vrea să așteptăm. Cu... știi tu.

Olaug încuviință din cap.

– Pare că este serios.

– Da.

Îi scăpă un mic oftat.

– Va trebui să te asiguri că este bărbatul potrivit pentru tine, înainte să mergi mai departe, zise Olaug.

– Știu, răspunse Ina. Asta e așa de greu. Tocmai a fost aici și, înainte să plece, i-am spus că am nevoie de timp de gândire. Mi-a spus că înțelege, că sunt mult mai tânără decât el.

Olaug se afla pe punctul de a întreba dacă avea un câine, dar se opri la timp. Făcuse destule investigații pentru moment. Își trecu mâna peste cuvertură pentru ultima dată și se ridică în picioare.

– O să mă duc înapoi ca să mai pun ceai, draga mea.

Era o revelație. Nu un miracol, o revelație.

Trecuse o jumătate de oră de când ceilalți plecaseră, iar Harry tocmai termina de citit rapoartele interogatoriilor celor două femei care locuiau împreună, vizavi de Lisbeth Barli. Stinsese lampa de birou, clipise în întuneric și dintr-odată îi venise în minte. Poate pentru că stinsese lampa ca atunci când vrei să te duci la culcare. Sau poate pentru că încetase să mai gândească pentru câteva clipe. Indiferent care era motivul, era de parcă cineva îi vârase brusc sub ochi o fotografie.

Intră în biroul unde erau ținute cheile de la locurile crimelor și o găsi pe cea pe care o căuta. Conduse până la bulevardul Sofies, își luă lanterna, apoi merse pe jos pe Ullevålsveien. Era aproape miezul nopții. Parterul era încuiat, iar spălătoria, închisă. În vitrina magazinului de pietre funerare se afla o reclamă luminoasă cu „Odihnească-se în pace“.

Harry intră în apartamentul Camillei Loen.

Nu fusese scoasă mobila și, de altfel, nimic altceva, dar ecoul pașilor săi se auzea totuși. De parcă decesul proprietarului conferise apartamentului un vid fizic care nu existase înainte. În același timp, avea sentimentul că nu era singur. Harry credea în existența sufletului. Nu că ar fi fost deosebit de religios, dar de fiecare dată când vedea un cadavru era uimit de un lucru: corpul era văduvit de ceva, ceva ce nu avea de-a face cu procesul schimbării fizice prin care trecea cadavrul. Timpurile arătau ca niște carcase goale de insecte în pânza unui păianjen – creatura dispăruse, lumina dispăruse, nu exista strălucirea iluzorie pe care o au stelele după ce au murit. Trupului îi lipsea sufletul și exact această absență a sufletului îl făcea pe Harry să creadă.

Nu aprinse lumina; razele lunii ce răzbăteau prin luminatoare erau suficiente. Se duse direct în dormitor, unde aprinse lanterna și o îndreptă spre traversa de deasupra patului. Inspiră adânc. Nu era o inimă în jurul unui triumghi, așa cum crezuse la început.

Harry se așeză pe pat și își trecu vârful degetelor de-a lungul canelurilor din grindă. Tăieturile din lemnul maro, vechi, erau atât de evidente, încât trebuia să fie recente. Și era clar că era o singură tăietură. O tăietură lungă, compusă din linii drepte ce se întorceau și se intersectau una pe cealaltă. O pentagramă.

Harry îndreptă lanterna spre podea. Văzu un strat fin de praf și câteva ghemotoace de praf. Camilla Loen nu făcuse curățenie înainte de moarte. Dar acolo, lângă unul dintre picioare de la capul patului, văzu ceea ce căuta. Așchii de lemn.

Harry se întinse pe pat. Salteaua era moale și elastică. Își fixă privirea asupra tavanului înclinat, încercând să se gândească. Dacă într-adevăr criminalul fusese cel care sculptase steaua în grindă, deasupra patului, ce însemna asta?

– Odihnească-se în pace, murmură Harry, închizând ochii.

Era prea obosit ca să gândească limpede. Mai era o întrebare care îi frământa mintea. De ce nu observase pentagrama? De ce nu adunase doi și cu doi, steaua și diamantele? Sau o făcuse? Poate că fusese prea rapid, poate subconștientul său făcuse legătura între pentagramă și altceva, ceva ce văzuse la unul dintre locurile crimelor, dar nu reușise să aducă asta la nivel conștient.

Încercă să stabilească o imagine mentală a scenelor crimelor.

Lisbeth în Sannergata. Barbara în piața Carl Berners. Și Camilla aici la duș, în camera de alături. Era aproape goală. Pielea udă. O simțise. Apa fierbinte făcuse să pară că era moartă de mai puțin timp decât în realitate. Îi atinsese pielea. Beate îl privise. Nu se putuse abține să nu o atingă. Era de parcă și-ar fi trecut degetele peste un cauciuc cald și fin. Își ridică privirea și văzu că erau singuri și abia atunci simți suvoiul cald de apă al dușului. Privirea îi coborî din nou. Văzu că femeia îl privește de jos, cu o licărire ciudată în ochi. Tresări și își retrase mâinile; privirea ei se stinse ca ecranul unui televizor când e închis. Ciudat, gândi el și își puse mâna pe obrazul ei. Așteptă, în vreme ce apa fierbinte a dușului îi îmbibă hainele. Licărirea din privire reveni treptat. Își puse cealaltă mână pe stomacul ei. Ochii îi deveniră vii și simți cum corpul se trezește

la viață sub degetele lui. Știa că atingerea lui o adusese înapoi la viață, că fără ea avea să dispară, să moară. Își lipi fruntea de a ei. Apa curse pe sub haine, îi udă pielea și se întinse ca un filtru cald între ei. Atunci observă că ochii ei nu erau albaștri, ci căprui. Iar buzele nu mai erau palide, ci roșii și pline de viață. Rakel. Își lipi buzele de ale ei. Se retrase când descoperi că erau reci ca gheața.

Femeia se holbă la el. Gura ei se mișcă.

– Ce faci?

Inima lui Harry încetă să mai bată, în parte pentru că ecoul cuvintelor încă mai răsuna în cameră, așa că își dădu seama că nu putea fi un vis, în parte pentru că vocea nu aparținea unei femei, dar mai ales pentru că cineva stătea lângă pat și se apleca deasupra lui.

Inima i-o luă la galop din nou și se răsuci, în încercarea de a înșfăca lanterna care era încă aprinsă. Aceasta căzu la podea cu un bufnet înăbușit și se roti în cerc, făcând ca raza de lumină și umbra siluetei să alerge pe pereți.

Apoi se aprinseră luminile de pe tavan.

Harry fu orbit și prima lui reacție instinctivă fu aceea de a-și ridica mâinile în fața ochilor. Trecură câteva secunde. Nu se întâmplă nimic. Nici o împușcătură, nici o lovitură. Harry își coborî brațele.

Îl recunosc pe bărbatul care stătea în fața lui.

– Ce Dumnezeu pui la cale? întrebă bărbatul.

Purta un halat roz, dar altfel nu arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit. Cărarea într-o parte a părului era impecabilă.

Era Anders Nygård.

– Am fost trezit de zgomot, zise Nygård, împingând în fața lui Harry o ceașcă de cafea de la filtru. Primul gând a fost că cineva și-a dat seama că sus e liber și a intrat abuziv. Așa că m-am dus sus ca să verific.

– E de înțeles, spuse Harry. Deși am crezut că am încuiat ușa după mine.

– Am luat cheia de la administrator. Pentru orice eventualitate. Harry auzi târșăitul unor picioare și se întoarse.

Vibeke Knutsen, îmbrăcată în halat, apăru în cadrul ușii cu o față de om adormit și cu părul roșu zbârlit în toate direcțiile. Fără machiaj și în lumina dură a bucătăriei părea mai bătrână decât versiunea pe care Harry o văzuse altădată. Femeia tresări când îl descoperi.

– Ce se întâmplă? murmură ea, cu ochii când la Harry, când la partenerul ei.

– Verificam câteva lucruri în apartamentul Camillei, interveni repede Harry când văzu că se înspăimântă. Stăteam pe pat și îmi odihneam ochii pentru câteva secunde, apoi am ațipit. Nygård, aici de față, a auzit zgomote și m-a trezit. Am avut o zi lungă.

Fără să fie foarte sigur de ce, Harry căscă demonstrativ.

Vibeke îl țintui cu privirea pe partenerul ei.

– Cu ce ești îmbrăcat?

Anders Nygård se uită la halatul roz, de parcă atunci și-ar fi dat seama că îl purta.

– Uau, probabil că arăt ca un adevărat travestit. Chicoti. Este un cadou pe care ți l-am cumpărat, iubire. Încă se mai afla în valiza mea și în grabă este tot ce am nimerit. Poftim.

Dezlegă cordonul, dădu jos veșmântul și îl aruncă spre Vibeke. Femeia fu luată prin surprindere, dar îl prinse.

– Mulțumesc, zise ea, uimită.

– Apropo, mă mir că te văd trează, continuă el. Nu ți-ai luat somniferul?

Vibeke aruncă o privire stânjenită spre Harry.

– Noapte bună, murmură ea și plecă.

Anders se duse la filtru și puse înapoi cana de cafea. Spatele și partea de sus a brațelor erau palide, aproape albe, dar antebrațele erau bronzate, exact cum se întâmplă vara șoferilor de camioane. Același contrast izbitor se vedea și în dreptul genunchilor.

– De obicei doarme buștean toată noaptea, zise el.

– Dar tu nu?

– Poftim?

– Păi dacă știi că doarme buștean.

– Asta spune ea.

– Deci nu trebuie decât să meargă cineva pe podeaua etajului de deasupra și gata, te trezești?

Anders îl privi pe Harry și încuviință din cap.

– Ai dreptate, inspectore. Nu dorm. Nu este așa ușor, după câte s-au întâmplat. Stai treaz, pe gânduri, și îți vin în cap tot felul de teorii posibile.

Harry sorbi o gură de cafea.

– Vrei să ne împărtășești și nouă vreuna?

Anders ridică din umeri.

– Nu știu așa de multe despre ucigașii în masă. Dacă într-adevăr asta este.

– Nu este. Este un criminal în serie. Mare diferență.

– Da, dar nu ai observat că victimele au ceva în comun?

– Sunt femei tinere. Altceva?

– Sunt promiscue, sexual vorbind. Sau au fost.

– Oh?

– Poți să citești despre asta în ziare. Ceea ce citești despre trecutul acestor femei vorbește de la sine.

– Lisbeth Barli a fost o femeie măritată și, din câte știu eu, fidelă.

– Da, după ce s-a căsătorit, dar înainte de asta a făcut parte dintr-o formație care călătorea prin toată țara ca să cânte pe la petreceri. Nu ești atât de naiv, nu-i așa, inspectore?

– Hmm. Atunci ce concluzie tragi din această similitudine?

– Genul acesta de asasin care activează ca arbitru al vieții și al morții s-a ridicat pe sine la rang de Dumnezeu. Și, în Biblia noastră, în Evrei, capitolul 13, versetul 4, scrie că Dumnezeu îi va judeca pe toți cei care comit păcate trupești.

Harry încuviință din cap și ridică mâna să se uite la ceas.

– O să țin minte asta.

Nygård își agită ceașca.

– Ai găsit ceea ce căutai?

– Poți să spui și așa. Am găsit o pentagramă. Presupun că de vreme ce ai de-a face cu interioare de biserici știi despre ce este vorba.

– Te referi la steaua cu cinci colțuri?

– Da, trasată cu o linie continuă. Ai idee ce ar putea simboliza un astfel de semn?

Capul lui Harry era aplecat deasupra mesei, dar studia pe furiș fața lui Nygård.

– Da, destul de multe, zise Nygård. Cinci este cea mai importantă cifră în magia neagră. Avea unul sau două colțuri ridicate în sus?

– Unul.

– Atunci nu este semnul răului. Semnul pe care îl descrii ar putea simboliza vitalitatea și pasiunea. Unde l-ai găsit?

– Pe o grindă de deasupra patului ei.

– Oh, înțeleg, zise Nygård. Atunci este vorba de unul simplu.

– Adică?

– Este ceea ce numim o cruce *mar*, sau steaua diavolului.

– O cruce *mar*?

– Un simbol păgân. Obișnuiau să îl sculpteze deasupra paturilor sau a ușilor ca să țină departe *marul*. Un demon femeie care stă pe pieptul unei persoane adormite și o călărește ca să aibă coșmaruri. Pagânii credeau că este un spirit. Nu e așa ciudat, de vreme ce „mar“ este derivat din cuvântul indo-german „mer“.

– Trebuie să mărturisesc că indo-germana mea nu e așa de bună.

– Înseamnă „moarte“. Nygård se zgâi în ceașca sa de cafea. Sau, ca să fim mai exacti, „crimă“.

Când ajunse acasă, Harry găsi un mesaj pe robotul telefonului. Era de la Rakel. Se întreba dacă nu cumva ar putea să stea cu Oleg la piscina de la Frogner, în ziua care urma, pentru că ea avea programare la dentist de la ora trei până la ora cinci. Oleg dorise asta, preciza ea.

Harry se așează și o reascultă de câteva ori, ca să vadă dacă putea auzi respirația, ca în telefonul pe care îl primise cu câteva zile mai înainte, dar fără succes.

Se dezbracă și se urcă în pat gol. Cu o noapte înainte, scosese pilota din cearșaf și dormise numai cu cearșaful pe el. Îl dădu o vreme de colo, colo, adormi, își prinse piciorul în ochiul cearșafului, se panică și se trezi la sunetul bumbacului sfâșiat. Întunericul de afară deja căpătase o nuanță cenușie. Aruncă pe podea ceea ce mai rămăsese din așternut și rămase cu fața la perete.

Atunci veni ea. Se așează călare pe el. Îi puse căpăstrul în gură și trase. Capul lui se smuci în lături. Se aplecă asupra lui și îi răsufă fierbinte în ureche. Un dragon ce scuipă flăcări. Un mesaj fără cuvinte, un sâsâit, pe robotul telefonului. Îi biciui coastele, pulpele, iar durerea era dulce și în curând, spuse ea, ea va fi singura femeie pe care el va fi capabil s-o iubească, așa că el ar putea foarte bine să afle asta de la bun început.

Femeia nu îi dădu drumul până ce soarele străluci deasupra celor mai înalte acoperișuri.

MIERCURI. SUB APĂ

Când Harry parcă lângă piscina în aer liber de la Frogner, puțin după ora 15.00, își dădu seama că toți oamenii care mai rămăseseră în Oslo dispăruseră. În fața ghișeului de bilete era o coadă de o sută de metri. Citi *Verdens Gang* în timp ce rândul alunecă ușor spre mântuirea apei cu clor.

Nu apăruse nimic nou în cazul asasinului în serie, dar ziariștii reușiseră totuși să adune suficient material ca să umple patru pagini întregi. Titlurile erau într-o câțva criptice și direcționate către cititorii care urmăriseră cazul de ceva vreme. Acum vorbeau despre omoruri cu apelativul „crimele curierului“. Totul era dezvăluit, poliția nu mai era cu un pas înaintea presei, iar Harry își închipuia că ședințele de dimineață cu editorii nu se deosebeau cu nimic de cele pe care el le avea cu ceilalți detectivi din acest caz. Citi declarațiile martorilor pe care chiar el îi interogase la sediul poliției, dar care își aminteau și mai multe detalii pentru presă. Citi sondaje despre oameni care spuneau că se tem, că le este foarte frică sau că sunt îngroziți, și despre firme de curierat care spuneau că ar trebui să primească compensații pentru că nu își mai puteau face treaba, de vreme ce oamenii nu îi mai lăsau să intre în casă și, până la urmă, era responsabilitatea autorităților să îl prindă pe individ, nu-i așa? Era clar că legătura dintre crimele curierului și dispariția lui Lisbeth Barli nu mai era socotită drept o speculație. O fotografie

mare plasată sub titlu „Preia rolul surorii“ îi arăta pe Toya Harang și Wilhelm Barli stând în fața Teatrului Național. Subtitlul de sub fotografie spunea: „Dinamicul producător nu are nici o intenție să anuleze“.

Harry își aruncă ochii peste text, unde Wilhelm Barli era citat afirmând:

„Spectacolul trebuie să continue“ este mai mult decât un clișeu ieftin, este ceva foarte serios în domeniul nostru de activitate și știu că Lisbeth ne susține în acest demers, indiferent ce i s-a întâmplat. Bineînțeles, situația a avut un impact, dar, cu toate acestea, încercăm să rămânem optimiști. Spectacolul va fi un tribut adus lui Lisbeth; este o mare artistă, care nu și-a conștientizat încă potențialul, dar o va face. Nu îmi pot îngădui să cred altfel.

Când Harry trecu în cele din urmă de intrare, se opri și privi în jur. Probabil trecuseră douăzeci de ani de când venise ultima dată la piscina în aer liber de la Frogner, dar în afară de exterioarele renovate ale clădirilor și un uriaș tobogan albastru plasat la capătul mai puțin adânc, nu se schimbase mare lucru. Încă se mai simțea mirosul de clor, stropi fini dinspre dușuri înspre piscine descriau mici curcubeie, sunetul picioarelor lipăiau pe asfalt, copii tremurau în costume de baie ude, stând la coadă în fața chioșcului.

Îi găsi pe Rakel și Oleg pe panta acoperită de iarbă de lângă piscina copiilor.

– Bună.

Rakel zâmbi cu gura, dar era greu de văzut ce anume făceau ochii ei în spatele ochelarilor mari de soare Gucci. Purta un bikini galben. Nu sunt prea multe femeile care pot face un bikini galben să arate bine, dar Rakel era una dintre ele.

– Știi ceva? izbucni Oleg, cu capul aplecat într-o parte, în timp ce încerca să își scoată apa din urechi. Am sărit de pe trambulina de cinci metri.

Harry se așeză pe iarbă lângă ei, chiar dacă era suficient loc pe pled.

- Ee, acum îmi spui minciuni gogonate.
- Ba îți spun adevărul, pe bune.
- Cinci metri? Ești un adevărat cascador.
- Ai sărit vreodată de la cinci metri, Harry?
- Cinci și ceva.
- De la șapte?
- Ei bine, am luat o burtă...

Harry îi aruncă lui Rakel o privire semnificativă, dar femeia se uita la Oleg, care dintr-odată încetase să mai scuture din cap și întrebă în șoaptă:

- De la zece?

Harry aruncă o privire în sus, spre ultima trambulină, de unde se auzeau toate țipetele de plăcere și urletele salvamarului prin megafon. Zece metri. Marea trambulină arăta ca un T în alb și negru pe cerul albastru. Nu era adevărat că ultima dată venise aici acum douăzeci de ani. Venise aici într-o noapte de vară, la câțiva ani după aceea. El și Kristin se cățăraseră peste gard, urcaseră treptele spre ultima trambulină și stătuseră întinși acolo, unul lângă altul. Stătuseră pur și simplu acolo și vorbiseră, și vorbiseră, în vreme ce rogojina aspră și rigidă le zgâria spatele, iar cerul plin de stele licărea deasupra lor. Crezuse că era singura iubire pe care o va trăi vreodată.

- Nu, n-am sărit niciodată de la zece metri, răspunse el.
- Niciodată.

Harry simți dezamăgirea din vocea lui Oleg.

- Niciodată. Doar am plonjat.

– Ai plonjat? se entuziasmă din nou Oleg. Dar asta e și mai tare. Te-au văzut mulți oameni?

Harry clătină din cap.

- Am făcut-o noaptea. Singur-singurel.

Oleg gemu.

– Ce rost are să faci asta? Ce rost are să fii curajos dacă nu te vede nimeni...?

– Și eu mă întreb asta din când în când.

Harry încercă să prindă privirea lui Rakel, dar ochelarii de soare erau prea întunecați. Își strânsese bagajele și îmbrăcase un tricou și o fustă scurtă albastră peste bikini.

– Dar ăsta e și cel mai dificil lucru, zise Harry. Să fii singur, să nu te privească nimeni.

– Îți mulțumesc pentru acest favor, Harry, spuse Rakel. E drăguț din partea ta.

– Plăcerea e de partea mea, răspunse el. Stai cât timp ai nevoie.

– Cât îi trebuie dentistului, zise ea. Și sper să nu fie prea mult.

– Cum ai aterizat? întrebă Oleg.

– În mod obișnuit, replică Harry, fără să își ia ochii de la Rakel.

– Mă întorc la cinci, zise ea. Nu vă schimbați locul.

– N-o să schimbăm nimic, zise Harry, dar în clipa următoare regretă că spusese asta.

Nu era locul și momentul să fie patetic. Aveau să vină ocazii mai potrivite.

Harry o privi plecând, până dispăru din vedere. Se întrebă cât de greu fusese să facă o programare în mijlocul unei sărbători naționale.

– Te uiți la mine cum sar de la cinci? întrebă Oleg.

– Sigur, spuse Harry, scoțându-și tricoul.

Oleg se holbă la el.

– Tu nu faci niciodată plajă, Harry?

– Niciodată.

După ce Oleg sări de două ori, Harry își dădu jos blugii și i se alătură pe trambulină. Boxerii săi lăsați cu steagul UE pe ei atraseră privirile dezaprobatore ale câtorva dintre băieți de la coadă, în vreme ce îi explica lui Oleg cum să facă un briceag.

– Șmecheria e să stai orizontal în aer. Arată destul de ciudat. Oamenii cred că o să aterizezi ca o plăcintă. Dar în ultima clipă...

Harry își apăsă degetul mare de cel arătător.

– ... te îndoi de la mijloc, ca un briceag, și străpungi suprafața apei cu mâinile și picioarele în același timp.

Harry făcu un salt și sări. Auzi fluierul salvamarului când se îndoi de mijloc și atinse suprafața apei cu fruntea.

– Hei, tu de colo, am spus că cinci este limita, țipa vocea de la megafon în timp ce reapăru la suprafață.

Oleg îi făcu un semn de pe trambulină, iar Harry ridică degetul mare în sus, ca să îi arate că înțelesese.

Ieși din apă, coborî cu prudență scările și se opri la una dintre ferestrele ce dădeau spre piscină. Își trecu două degete peste geam și desenă ceva în condens, privind prin peisajul subacvatic verde și albastru. La suprafață putea vedea costume ce înotau, picioare lovind apa și contururile unui nor pe cerul albastru. Se gândi la Submarin.

Apoi sosi Oleg. Se opri brusc într-un nor de bule, dar în loc să înoate către suprafață, dădu de câteva ori din picioare și se apropie de fereastra unde se afla Harry.

Se uitară unul la celălalt. Oleg zâmbea, dând din mâini și arătând undeva. Fața îi era palidă, verzuie. Harry nu putea auzi nici un sunet din interiorul piscinei; vedea numai gura lui Oleg mișcându-se și părul negru plutind, lipsit de greutate, deasupra capului, dansând ca iarba de mare, și pe el arătând undeva în sus. Îi amintea lui Harry de ceva, ceva la care nu voia să se gândească în acest moment. Stând acolo, cu Oleg de cealaltă parte a geamului, cu soarele arzând sus pe cer, în mijlocul veselelor sunete ale vieții din jurul lui și totuși în absolută nemișcare, Harry avu brusca premoniție că se va întâmpla ceva îngrozitor.

În clipa imediat următoare uitase deja, iar premoniția fu înlocuită de un alt sentiment atunci când Oleg dădu o dată din picioare și dispăru din raza sa vizuală. Harry rămase cu ochii lipiți de ecranul TV gol acum. Ecranul TV gol. Cu liniile pe care le desenase în condens. Acum știa unde îl mai văzuse.

– Oleg!

O luă la fugă pe scări.

În general, Karl nu era interesat de oameni. Deși conducea magazinul de televizoare din piața Carl Berners de mai bine de

douăzeci de ani, niciodată nu fusese suficient de interesat, de exemplu, să afle detalii despre tizul său după care fusese numită piața. Nu era interesat să afle nici despre bărbatul înalt care stătea în fața lui cu o legitimație de poliție, sau despre băiatul cu păr ud care îi era alături. Sau despre fata despre care vorbea polițistul, cea pe care o găsiseră în toaleta biroului de avocatură de peste drum. Singura persoană de care Karl era interesat acum era fata de pe coperta *Vi Menn*, și anume de câți ani avea, dacă chiar venea din Tønsberg și îi plăcea să facă plajă goală pe balconul apartamentului ei, astfel ca trecătorii de sex masculin să o poată vedea.

– Au fost aici în ziua în care Barbara Svendsen a fost ucisă, afirmă polițistul.

– Dacă spui tu, zise Karl.

– Vezi televizorul de la fereastră? Nu este băgat în priză, continuă polițistul, arătând cu degetul.

– Philips, zise Karl, împingând într-o parte *Vi Menn*. Drăguț, nu-i așa? Cincizeci de hertzi. Ecran plan. Sunet surround, teletext și radio. Face șaptezeci și nouă, dar ție ți-l dau cu cincizeci și nouă.

– Cineva a desenat pe praful de pe ecran. Vezi?

– Bine, oftă Karl. Cincizeci și șase.

– Nu dau doi bani pe televizor, zise polițistul. Vreau să aflu cine a făcut-o.

– De ce? întrebă Karl. Nu aveam de gând să îl reclam pentru asta.

Polițistul se aplecă peste teighea. După culoarea feței lui, Karl își dădu seama că nu îi plăceau răspunsurile pe care le primca.

– Ascultă-mă cu atenție. Încercăm să descoperim un asasin și am motive să cred că a intrat aici și că a desenat pe ecranul celui televizor. E suficient pentru tine?

Karl dădu din cap, amuțit.

– Excelent. Și acum vreau să te gândești bine.

Polițistul se întoarse când auzi clopoțelul ușii de la intrarea în magazin. În cadul ei apăru o femeie cu o geantă metalică.

– Televizorul Philips, zise polițistul, arătând locul.

Femeia dădu din cap aprobator fără să scoată nici un alt cuvânt, se ghemui în fața peretelui unde se afla aparatul și își deschise geanta.

Karl se uită la ei cu ochii larg deschiși.

– Ei bine? făcu polițistul.

Karl începu să priceapă că ceea ce i se întâmpla era mult mai important decât Liz din Tønsberg.

– Nu pot să îmi amintesc toată lumea care intră aici, nu-i așa, se bâlbâi el, vrând să spună că nu își amintește de nimeni.

Așa stăteau lucrurile. Fețele nu îi spuneau nimic. Chiar și fața lui Liz era deja uitată.

– Nu am nevoie să știu despre toți, preciză polițistul. Numai despre acesta. Lucrurile par să fie destul de liniștite astăzi.

Resemnat, Karl clătină din cap.

– Dar dacă te-ai uita la câteva poze? întrebă polițistul. L-ai recunoaște?

– Nu știu. Nu te-am recunoscut pe tine...

– Harry... zise băiatul.

– Dar ai văzut pe cineva desenând pe televizor?

– Harry...

Karl văzuse pe cineva în magazin în ziua aceea. Își dăduse seama atunci când venise poliția și îl întrebase dacă văzuse ceva suspect. Problema era că acea persoană nu făcuse nimic deosebit, ci se holbase numai la ecranele televizoarelor. Deci ce ar fi putut spune? Că cineva a cărui față nu și-o putea aminti se aflase în magazinul lui și se comportase suspect? Și pentru asta să se aleagă cu un frecuș bun și o atenție nedorită pe deasupra?

– Nu, zise Karl. N-am văzut pe nimeni desenând pe televizor.

Polițistul murmură ceva indescifrabil.

– Harry... Băiatul se prinse zdravăn de tricoul polițistului. E ora cinci.

Polițistul se îndreptă și se uită la ceas.

– Beate, zise el. Poți vedea ceva?

– E prea curând să spun, răspunse ea. Sunt suficiente urme, dar și-a tras degetul continuu, deci e greu să găsesc o amprentă completă.

– Sună-mă.

Clopoțelul de la ușă sună din nou și Karl și femeia cu valiza metalică rămaseră singuri în magazin.

Karl o luă din nou pe Liz din Tønsberg, dar se răzgândi. O lăsă cu fața în jos și se apropie de femeia polițist. Cu o pensulă micuță îndepărta cu delicatețe un soi de pudră pe care o împrăștiase pe tot ecranul. Acum putea vedea și el desenul din praf. Trecuse printr-o perioadă de economii, inclusiv în privința curățeniei, așa că nu era de mirare că desenul se afla acolo după atâtea zile. Totuși, desenul era surprinzător.

– Ce ar trebui să fie asta? întrebă el.

– Nu știu, zise ea. Tocmai mi s-a spus și mie cum este numit.

– Și cum e numit?

– Steaua diavolului.

MIERCURI. CONSTRUCTORII DE CATEDRALĂ

Harry și Oleg se întâlniră cu Rakel în timp ce aceasta ieșea de la piscina în aer liber de la Frogner. Alergă spre Oleg și îl cuprinse în brațe, în vreme ce îl săgeta pe Harry cu privirea.

– Ce îți închipui că faci? șopti ea.

Harry rămase ținut locului, cu brațele atârându-i într-o parte, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Știa că i-ar fi putut da un răspuns. Ar fi putut să spună că nu „făcea” decât să încerce să salveze niște vieți din oraș, dar chiar și asta ar fi fost o minciună. Adevărul era că își „făcea” treaba lui, lăsându-i pe cei din jur să plătească pentru asta. Întotdeauna fusese și va fi astfel și, dacă se mai întâmpla să mai și salveze vieți, atunci asta era un bonus.

– Îmi pare rău, zise el, în schimb.

În orice caz, acesta era adevărul.

– Ne-am dus undeva unde a fost și criminalul în serie, interveni Oleg foarte încântat, dar se opri când văzu privirea aspră a mamei sale.

– Păi... începu Harry.

– Nu, îl întrerupse Rakel. Nici măcar să *nu încerci*.

Harry ridică din umeri și îi zâmbi cu tristețe lui Oleg.

– Dă-mi voie să vă conduc totuși acasă.

Știa care avea să fie răspunsul înainte să îl audă. Rămase pe loc, privindu-i cum pleacă. Rakel mergea cu pas alert. Oleg se întoarse și îi făcu cu mâna. Harry îi răspunse și el.

Soarele îi pulsa înapoia pleoapelor.

Cantina se afla la ultimul etaj din sediul poliției. Harry se opri în cadrul ușii și își roti privirea în încăpere. În afară de o persoană care stătea cu spatele la una dintre mese, spațiul era complet gol. Harry condusesese de la parcul Frogner direct la sediul poliției. Străbătând coridorul de la etajul șase, observă că biroul lui Tom Waaler era neocupat, dar lumina era aprinsă.

Harry se apropie de tejghea, unde grilajul metalic era lăsat. La televizorul suspendat în colț se făcea extragerea la loterie. Harry privi cum bila se rostogolește pe pâlnie în jos. Sonorul era dat destul de încet, dar Harry auzi vocea unei femei spunând: „Cinci, numărul este cinci“. Cineva fusese norocos. Un scaun scârțâi lângă masă.

– Bună, Harry. E închis.

Era Tom.

– Știu, zise Harry.

Harry se gândi la ceea ce îl întrebase Rakel, la ceea ce făcea el de fapt.

– M-am gândit să vin la o țigară.

Harry făcu semn cu capul către ușa ce dădea spre terasa acoperișului, care de fapt funcționa ca loc de fumat în tot timpul anului.

Vederea de pe acoperiș era minunată, dar aerul era la fel de fierbinte și de nemișcat ca și jos în stradă. Soarele după-amiezii strălucea peste oraș, odihnindu-se în Bjørvika, o zonă din Oslo unde se aflau o autostradă, un depozit pentru containere navale și un adăpost pentru drogați, dar în curând avea să primească o operă, hoteluri și apartamente pentru milionari. Bogăția începea să ia orașul cu asalt. Faptul acesta îl făcea pe Harry să se gândească la somnii din râurile Africii, peștele mare și negru care nu avea instinctul de la înota în ape mai adânci atunci când venea seceta și în cele din urmă rămânea prins într-una dintre gropile noroioase

care, încet, încet, se usca. Începuse toată munca de construcție. Macaralele se ridicau ca niște siluete de girafe în soarele după-amiezii.

– O să fie minunat.

Nu îl auzise pe Tom apropiindu-se.

– O să mai vedem.

Harry trase din țigară. Nu era sigur la ce dăduse răspuns.

– O să-ți placă. Trebuie numai să te obișnuiești, zise Waaler.

Harry putea vedea somnii în fața ochilor, în noroi, după ce se retrăsese apa, bătând din coadă, cu gurile larg deschise, încercând să se obișnuiască să respire aer.

– Dar am nevoie de un răspuns, Harry. Trebuie să știu dacă te bagi sau nu.

Să te îneci cu aer. Moartea unui somn poate că nu era mai rea decât oricare altă moarte. Se zicea că moartea prin înecare este relativ plăcută.

– A sunat Beate, zise Harry. A verificat amprente din magazinul de televizoare.

– Și?

– Numai amprente parțiale. Iar proprietarul nu își amintește nimic.

– Păcat. Aune spune că au obținut rezultate foarte bune cu hipnoza la martori care au uitat, în Suedia. Poate ar trebui să încercăm și asta.

– Sigur.

– În după-amiaza asta, legiștii ne-au dat o informație destul de interesantă. Despre Camilla Loen.

– Hm?

– Se pare că era gravidă. În două luni. Dar nimeni din cercul ei nu avea habar cine ar fi putut fi tatăl. Nu cred că are prea multe legături cu moartea ei, dar ar fi interesant de știut.

– Hm.

Rămaseră în tăcere. Waaler se apropie de balustradă și se aplecă peste margine.

– Știu că nu mă placi, Harry. Și nu îți cer să începi să mă placi așa, peste noapte. Făcu o pauză. Dar dacă o să lucrăm împreună,

trebuie să începem de undeva, poate să fim un pic mai deschiși unul față de celălalt.

– Mai deschiși?

– Da. Sună dubios?

– Un pic.

Tom Waaler zâmbi.

– Bine, dar poți să începi tu. Întreabă-mă orice ai vrea să știi despre mine.

– Să știi?

– Da. Absolut orice.

– Tu l-ai împușcat...? Harry se opri. Bine, zise el. Vreau să știu ce anume te face să funcționezi.

– Ce vrei să spui?

– Ce anume te face să te trezești în fiecare dimineața și să faci ceea ce faci. Ce urmărești și de ce?

– Înțeleg.

Tom se gândi. Destul de mult. Apoi arată către macarale.

– Vezi alea? Străbunicul meu a emigrat din Scoția cu șase oi Sutherland și o scrisoare de la breasla zidarilor din Aberdeen. A ajutat la construcția caselor pe care le vezi pe Akerselva, spre est, de-a lungul căii ferate. Mai târziu, fiii săi i-au urmat profesia, la fel ca și fiii fiilor lor, până la tata. Tatăl meu a luat un nume norvegian, dar când ne-am mutat în vestul orașului Oslo, l-a schimbat înapoi. Waaler. *Wall*. Era un pic de mândrie, dar s-a mai gândit și că Andersen era un nume prea obișnuit pentru un viitor judecător.

Harry îl privi pe Waaler. Încercă să îi localizeze cicatricea de pe bărbie.

– Deci te pregăteai să devii judecător?

– Ăsta era planul când am început Facultatea de Drept. Și probabil că aș fi continuat dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-ar fi întâmplat.

– Ce anume?

Waaler ridică din umeri.

– Tatăl meu a murit într-un accident de muncă. Este ciudat, dar după dispariția propriului tată, descoperi brusc că alegerile pe care le-ai făcut au fost mai degrabă pentru el decât pentru tine. Imediat

mi-am dat seama că nu aveam nimic în comun cu ceilalți studenți de la Drept. Presupun că eram un soi de idealist naiv. Credeam că e vorba numai să susții cauza dreptății și să împingi mai departe statul democratic modern. Am descoperit totuși că pentru majoritatea oamenilor era vorba de a obține un titlu și de a obține o slujbă și bani suficienți ca s-o impresioneze pe fata din vecini din Ullern. De fapt, ai făcut și tu Dreptul.

Harry încuviință din cap.

– Poate că e în gene, continuă Waaler. În orice caz, întotdeauna mi-a plăcut să construiesc lucruri. Lucruri mari. Încă de când eram mic. Construiam palate uriașe din piese Lego, mult mai mari decât toate celelalte lucruri pe care le construiau ceilalți copii. Desigur că la Drept mi-am dat seama că eram alcătuit cu totul altfel decât toți oamenii aceștia cu minți și gânduri mărunte. La două luni după moartea tatălui meu, am depus cererea de înscriere la Academia de Poliție.

– Hm. Și ai plecat cadet de frunte, după cum spun zvonurile.

– Al doilea.

– Și aici, la sediul central al poliției, trebuia să construiești un palat?

– Nu *trebuia*. Nu există *trebuie*, Harry. Când eram mic, luam piesele Lego de la ceilalți copii ca să îmi fac construcția suficient de mare. Problema e ceea ce vrei. Vrei o casă mică și mizerabilă, pentru niște oameni cu vieți mici și mizerabile, sau vrei o operă și catedrale, clădiri maiestuoase care se înalță către ceva mai mareț decât tine, ceva după care poți tânji.

Waaler își trecu mâna peste balustrada de oțel.

– Construirea catedralelor este o chemare, Harry. În Italia, masonii care au murit în timpul construirii unei biserici au statutul unui martir. Deși constructorii de catedrale le înalță pentru restul oamenilor, nu există nici o singură catedrală în istoria umanității care să nu fi fost fondată pe oase și sânge uman. Bunicul meu obișnuia să spună asta. Și așa va fi întotdeauna. Sângele familiei mele a fost folosit la mortarul multora dintre clădirile pe care le vezi

de aici. Vreau numai mai multă dreptate. Pentru toți. Și voi folosi toate materialele de construcții care sunt necesare.

Harry privi cu atenție capătul aprins al țigării.

– Iar eu sunt material de construcție?

Waler zâmbi.

– Poți să spui și așa. Dar răspunsul este da. Dacă vrei. Eu am alternative...

Nu termină propoziția, dar Harry știa cum trebuia să se termine: „... însă *tu* nu ai”.

Harry trase îndelung din țigară și întreabă pe o voce joasă:

– Și dacă sunt de acord să urc și eu la bord?

Waler ridică o sprânceană și îl fixă pe Harry cu privirea înainte să răspundă.

– O să primești prima însărcinare, pe care o vei îndeplini de unul singur și fără să pui nici o întrebare. Toți cei dinaintea ta au făcut asta. Ca o dovadă a loialității.

– Și despre ce e vorba?

– O să le afli pe toate la timpul lor. Dar o să fie ceva radical.

– Poate să însemne încălcarea legii norvegiene?

– Probabil.

– Aha, zise Harry. Ca să mă aveți cu ceva la mână, în caz că încerc să vă torn.

– Ai exprimat ideea într-un mod aparte, dar da, te-ai prins despre ce e vorba.

– Și despre ce vorbim aici? Furtașaguri?

– Încă nu pot să-ți spun asta.

– De unde știi că nu sunt o cârțiță trimisă de POT sau SEFO?

– O vezi, Harry?

Harry se aplecă peste margine și își concentrează privirea înspre parc. Oameni mai stăteau încă la iarbă verde, profitând de ultimele raze ale soarelui.

– Femeia în bikini galbeni, zise Waler. Frumoasă culoare pentru niște bikini, nu-i așa?

Harry simți cum i se strânge stomacul și se ridică din nou, drept.

– Nu ești prost, zise Waaler, fără să își ia privirea de la pajiște. Îi urmărim pe cei care dorim să ni se alăture. Se îmbracă bine. Intelligentă și independentă, din câte am putut vedea. Dar desigur că își dorește ceea ce își doresc toate femeile în poziția ei. Un bărbat care să aibă grijă de ea. Este pură biologie. Și tu nu mai ai prea mult timp. Femeile ca ea nu stau singure prea mult timp.

Țigara lui Harry căzu peste margine, lăsând în urmă o cascadă de scânteii.

– Am auzit ieri un avertisment de incendii forestiere pentru Østland, zise Waaler.

Harry nu răspunse. Se înfioră numai atunci când simți mâna lui Waaler pe umăr.

– La drept vorbind, termenul limită deja a trecut, Harry. Dar ca să îți arătăm ce de treabă suntem, îți mai dau două zile. Dacă nu aud nimic în acest răstimp, oferta va fi anulată.

Harry înghiți cu greutate și încercă să pronunțe acel unic cuvânt, dar limba refuză să execute comanda și glandele salivare se transformară într-o albie secată de râu din Africa.

În cele din urmă, reuși.

– Mulțumesc.

Lui Beate Lønn îi plăcea ceea ce făcea. Îi plăcea rutina, siguranța, conștiința faptului că era competentă și știa că și toți ceilalți de la Institutul de Medicină Legală de la Kjølbeggata 21 A știau asta. Cum munca era singurul lucru din viața ei pe care îl considera important, era suficient ca să se trezească pentru asta în fiecare dimineață. Toate celelalte erau un interludiu muzical. Locuia în casa mamei sale din Oppsal, iar un etaj întreg era în întregime al ei. Se înțelegeau nemaipomenit. Fusesse dintotdeauna fata lui tata, atâta timp cât el fusese în viață. Presupunea că acesta fusese motivul pentru care și intrase în poliție. Ca să fie ca el. Nu avea nici un hobby. Deși ea și Halvorsen, polițistul cu care Harry împărțea biroul, deveniseră un fel de cuplu, nu era foarte convinsă. Citise într-o revistă pentru femei că genul ăsta de îndoială era firesc

și că trebuia să își asume riscuri. Lui Beate nu îi plăcea să riște. Sau să aibă îndoieli. Tocmai de aceea se bucura din plin de munca ei.

În adolescență, roșea la gândul că oamenii s-ar putea gândi la ea, așa că își petrecea cea mai mare parte a timpului căutând modalități de a se ascunde. Încă mai roșea, dar acum găsea niște ascunzători foarte bune. Putea sta ore întregi între pereții roșii și uzați ai Institutului, analizând amprente, rapoarte balistice, înregistrări video, comparații între voci, analize de ADN sau fibre textile, urme plantare, sânge și un număr nesfârșit de indicii tehnice care ar putea soluționa cazuri importante, complicate, controversate, în liniște și pace desăvârșite. Mai descoperise, de asemenea, că lucrul nu era nici pe departe așa periculos pe cât părea. Atâta timp cât vorbea cu voce tare și limpede și reușea să își reprime panica legată de îmbujorare, haine, expunerea în prim-plan în fața celorlalți, plină de rușine, fără să știe vreodată din ce motiv. Biroul din Kjøllberggata era castelul ei, iar uniforma și îndatoririle profesionale, armura ei mentală.

Ceasul arăta 0.30 când telefonul de pe biroul ei sună, întrerupându-i lectura raportului de laborator referitor la degetul lui Lisbeth Barli. Inima i-o luă la galop când văzu pe afișaj că apelantul suna de la un „număr necunoscut“. Asta nu putea decât să însemne că era el.

– Beate Lønn.

El era. Cuvintele lui veniră ca niște șfichiuri de bici.

– De ce nu mi-ai spus de amprente?

Își ținu respirația o secundă, înainte să replice:

– Harry a spus că va transmite mesajul mai departe.

– Mulțumesc. L-am primit. Data viitoare mă suni mai întâi pe mine. E clar?

Beate înghiți cu greutate. Nu știa însă dacă de teamă sau de furie.

– Bine.

– Mai e ceva ce i-ai spus lui și nu mi-ai spus mie?

– Nu. Exceptând faptul că am primit rezultatele de la laborator legate de materia găsită sub degetul trimis prin poștă.

– Al lui Lisbeth Barli? Și ce era?

- Excremente.
- Ce?
- Caca.
- Mulțumesc foarte mult. Știu ce este. Ai idee de unde provine?
- Hmm, da.
- Corecție. *De la cine* provine.
- Nu știu sigur, dar pot să presupun.
- Și ai putea fi atât de bună...

– Excrementul conține sânge, poate de la un hemoroid. În acest caz, grupa de sânge B. Numai șapte la sută din populația țării are această grupă. Wilhelm Barli este un donator de sânge cu acte. El a...

- Bine. Și ce concluzie tragi de aici?
- Nu știu, zise Beate repede.
- Dar știi că anusul este o zonă erogenă, Beate? La bărbați și la femei. Sau ai uitat?

Beate strânse tare din ochi. Se rugă în gând să nu înceapă din nou. Nu din nou. Se petrecuse cu mult timp în urmă, începuse să uite, să elimine informația din propriul sistem. Dar vocea era reală, calmă și dură, ca pielea de șarpe.

– Te pricepi să joci rolul de fată obișnuită, Beate. Îmi place asta. Îmi plăcea când te prefăceai că nu vrei.

„Tu știi ceva, eu știu ceva, nimeni altcineva nu știe nimic“, gândi ea.

- Halvorsen ți-o trage la fel de bine ca mine?
- O să închid acum, zise Beate.

Râsul lui îi răni timpanele. Și atunci știu. Nu avea unde să se ascundă. Te puteau găsi oriunde, așa cum le găsiseră pe cele trei femei acolo unde se simțeau cel mai în siguranță. Nu exista nici un castel. Și nici o armură.

Øystein stătea în taxi, la coada de taxiuri de la bulevardul Thereses și asculta o casetă cu Rolling Stones, când sună telefonul.

- Oslo Ta...
- Bună, Øystein. Sunt Harry. Ai vreun client în mașină?

- Numai pe Mick și Keith.
- Poftim?
- Cea mai tare formație din lume.
- Øystein.
- Mda?

– Stones nu e cea mai tare formație din lume. Nici măcar cea mai bună a doua formație din lume. Sunt numai cea mai supraevaluată trupă din lume. Și nici Keith, nici Mick nu au scris *Wild Horses*. Gram Parsons a scris-o.

- Astea sunt minciuni și o știi foarte bine! Cred c-o să închid...
- Alo? Øystein?
- Spune-mi ceva drăguț. Repede.
- *Under My Thumb* nu e rea deloc. Și *Exlie On Main Street* a avut clipele ei de glorie.

- Bine. Ce vrei?
- Am nevoie de ajutorul tău.
- E trei dimineața. N-ar trebui să dormi acum?
- Nu pot, zise Harry. Mă îngrozesc de câte ori închid ochii.
- Același coșmar ca altădată?
- La cererea ascultătorilor din iad.
- Chestia cu liftul?
- Știu exact ce o să se întâmple și sunt la fel de înspăimântat de fiecare dată. Cât de repede poți ajunge la mine?
- Nu-mi place deloc asta, Harry.
- Cât de repede?

Øystein suspină.

- În șase minute.

Harry stătea în cadrul ușii, având pe el numai o pereche de blugi, când Øystein urcă.

Se așezară în sufragerie, fără să aprindă luminile.

- Ai o bere?

Øystein își scoase șapca neagră inscripționată cu logoul PlayStation și dădu la o parte o şuviță subțire de păr transpirat.

Harry clătină din cap.

– Ia asta, zise Øystein, punând pe masă un tub negru de film foto. Ți-o dau gratis. Flunipam. Knockout sigur. O pastilă e mai mult decât suficient.

Harry se zgâi la tub.

– Nu de asta te-am rugat să vii, Øystein.

– Nu?

– Nu. Trebuie să sparg un cod. Cum trebuie să procedez?

– Vrei să spui hacking? Øystein îl privi surprins pe Harry. Trebuie să spargi o parolă?

– Într-un fel. Ai citit din ziare despre criminalul în serie? Cred că ne trimite coduri.

Harry aprinse o lampă.

– Uită-te la asta.

Øystein examinează cu atenție foaia de hârtie pe care Harry o pusese pe masă.

– O stea?

– O pentagramă. A lăsat semne la două dintre scenele crimei. Una era încrustată într-o grindă de deasupra unui pat, iar cealaltă trasată în praful de pe ecranul unui televizor, într-un magazin aflat vizavi de locul crimei.

Øystein cercetă steaua și dădu din cap.

– Și tu crezi că pot să-ți spun ce înseamnă?

– Nu. Harry își cuprinse capul în mâini. Dar speram că îmi poți spune ceva privind principiile legate de spargerea codurilor.

– Codurile pe care le-am spart eu erau matematice, Harry. Codurile interpersonale au o semnificație complet diferită. De exemplu, eu încă nu pot decoda ce spun de fapt femeile.

– Închipuie-ți că e vorba de ambele. Logică simplă și un subtext.

– Bine, hai să vorbim despre criptologie. Cifruri. Ca să vezi că ai nevoie atât de gândire logică, cât și de aceea numită analogică. Cea din urmă înseamnă că folosești subconștientul și intuiția, cu alte cuvinte ceea ce nu îți dai seama că știi deja. Și apoi combini gândirea lineară cu recunoașterea tiparelor. Ai auzit vreodată de Alan Turing?

– Nu.

– Un englez. A spart codurile germane în timpul războiului. Într-un cuvânt, i-a făcut să piardă al Doilea Război Mondial. El spunea că pentru a sparge coduri, în primul rând trebuie să știi în ce dimensiune operează adversarul tău.

– Și ce înseamnă asta?

– Dacă pot să spun așa, este nivelul aflat deasupra literelor și numerelor. Dincolo de limbaj. Răspunsurile care nu îți spun cum, ci de ce. Înțelegi?

– Nu, dar spune-mi cum s-o fac.

– Nimeni nu știe. E ceva în legătură cu viziunea religioasă și este mai degrabă un dar.

– Să presupunem că știu de ce. Ce se întâmplă mai departe?

– Poți porni pe calea cea lungă. Și să faci toate permutările până mori.

– Nu eu o să fiu cel care moare. Nu am timp decât pentru calea cea scurtă.

– Cunosco o singură metodă.

– Care?

– Transa.

– A, da, sigur, transa.

– Nu glumesc. Te uiți insistent la simbol, până ce încetezi să mai gândești conștient. Ca și cum ai încorda un mușchi până ce face o crampă și începe să acționeze de capul lui. Ai văzut vreodată piciorul unui alpinist în convulsii atunci când rămâne blocat pe munte? Nu, ei bine, cam așa ceva. În '88 am intrat în conturile băncii Den Danske în patru nopți, folosindu-mă de patru picături înghețate de LSD. Dacă subconștientul tău sparge codul, ai reușit. Dacă nu...

– Da?

Øystein începu să râdă.

– O să te spargă el. Secțiile de psihiatrie sunt pline de oameni ca mine.

– Mm. Transă?

– Transă. Intuiție. Și un mic ajutor farmaceutic...

Harry luă tubul negru și îl ridică în fața ochilor.

– Știi ceva, Øystein?

– Ce?

– Am mințit în legătură cu *Under My Thumb*.

Øystein puse tubul pe marginea mesei în timp ce își lega șireturile la o pereche de teniși Puma neobișnuit de uzați, cumpărați cu mult înainte de moda retro.

– Știu. Ai mai văzut-o pe Rakel?

Harry clătină din cap.

– Asta te deranjează, nu-i așa?

– Poate, zise Harry. Mi s-a oferit o slujbă. Nu știu dacă să o refuz.

– Ei bine, e limpede că nu vorbim de genul de slujbă pe care ți-ar oferi-o șeful meu.

Harry zâmbi.

– Îmi pare rău, nu sunt cel mai potrivit om căruia să îi ceri sfaturi legate de carieră, continuă Øystein și se ridică. Las tubul aici. Fă ce vrei cu el.

MARȚI. PYGMALION

Șeful de sală îl măsură cu privirea din cap până în picioare. Treizeci de ani în acest serviciu îi formaseră instinctul să miroasă scandalul, iar bărbatul din fața lui mirosea de la o poștă. Nu că toate scandalurile erau rele. Un scandal bun, din când în când, era savurat și așteptat de clienții care veneau la Cafeneaua Teatrului Vienez. Trebuia să fie totuși scandalul potrivit, ca atunci când tinerii artiști aspiranți proclamaseră de la galeria Cafenelei Teatrului că erau viitoarele staruri sau când o fostă mare vedetă de la Teatrul Național susținuse sus și tare că singura afirmație pozitivă pe care o putea face în legătură cu un finanțator faimos aflat la o masă vecină era aceea că e homosexual și deci incapabil să se reproducă. Persoana care stătea în fața șefului de sală totuși nu părea că are ceva inteligent sau original de spus; aspectul său sugera un gen mai neplăcut de scandal: o notă neplătită, ceartă și încăierare. Semnele exterioare – blugi negri, un nas roșu și cap ras – îl făcuseră să creadă că era unul dintre mașiniștii de la teatru care se potrivea cel mai bine în crâșma poreclită Burns. Dar când bărbatul ceru să vorbească cu Wilhelm Barli, își dădu seama că era un șobolan de la taverna ziariștilor Tostrupkjelleren, plasată sub restaurantul în aer liber inspirat numit Capacul de Veceu. Nu avea nici un fel de respect pentru vulturii care sfâșiaseră atât de nemilos

cea ce mai rămăsese din bietul Barli după ce fermecătoarea lui soție dispăruse într-un chip atât de tragic.

– Ești sigur că domnul în chestiune este aici? întrebă șeful de sală, uitându-se în registrul de rezervări, deși știa perfect că Barli venise acolo la ora 10 fix, ca de obicei, și se așezase la masa lui de lângă veranda de sticlă ce dădea spre Stortingsgata.

Un fapt neobișnuit – care îl făcuse pe șeful de sală să se îngrijoreze în legătură cu starea mentală a lui Barli – fusese acela că jovialul producător greșise ziua și venise marți, în loc de ziua lui obișnuită, miercuri.

– Las-o baltă. Pot să-l văd, zise bărbatul din fața lui.
Și plecă.

Harry îl recunoscuse pe Wilhelm Barli după coama de păr, dar în timp ce se apropia, începu să se întrebe dacă nu cumva se înșela.

– *Herr* Barli?

– Harry!

Privirea lui Wilhelm se aprinse, dar se stinse la fel de repede. Avea obrajii supti, iar pielea sănătoasă, bronzată din urmă cu câteva zile era acum acoperită de un strat de pudră albă, lipsită de viață. Wilhelm Barli părea să se fi micșorat; până și largii săi umeri păreau să se fi îngustat.

– Hering? Wilhelm arătă înspre masa din fața lui. Cel mai bun din Oslo. Mănânc în fiecare miercuri. Se spune că e bun pentru inimă. Dar asta presupune că și ai una, iar oamenii care vin în această cafenea...

Wilhelm își desfăcu brațele ca să prezinte încăperea aproape goală.

– Nu, mulțumesc, zise Harry, așezându-se.

– Servește totuși o felie de pâine, zise Wilhelm, întinzându-i coșul cu pâine. Acesta este singurul loc din Norvegia unde poți mânca pâine veritabilă cu secară dulce, cu semințe întregi de secară. Perfectă pentru hering.

– Doar cafea, mulțumesc.

Wilhelm îi făcu semn chelnerului.

– Cum m-ai găsit aici?

– Am fost la teatru.

– Oh? Li s-a zis să spună că nu sunt în oraș. Ziariștii...

Wilhelm mimă cum se strânge de gât. Harry nu era sigur dacă gestul voia să arate situația lui Wilhelm sau dacă arăta ceea ce dorea să le facă ziariștilor.

– Le-am arătat legitimația de poliție și le-am spus că este important, explică Harry.

– Bine. Bine.

Atenția lui Wilhelm era concentrată undeva în fața lui Harry, când chelnerul sosi cu o a doua ceașcă și turnă cafea din vasul aflat deja pe masă. Chelnerul se retrase, iar Harry își dresă vocea. Wilhelm tresări și își întoarse din nou atenția spre el.

– Dacă ai venit cu vești proaste, spune-mi-le imediat, Harry.

Harry clătină din cap în timp ce bău din cafea.

Wilhelm închise ochii și murmură ceva ininteligibil.

– Cum merge piesa? întrebă Harry.

Wilhelm zâmbi trist.

– A sunat ieri o femeie de la biroul de cultură de la *Dagbladet* și a întrebat exact același lucru. Am explicat cum mergea partea artistică a lucrurilor, dar apoi s-a dovedit că de fapt voia să afle dacă publicitatea din jurul dispariției misterioase a lui Lisbeth și intrarea în breaslă a surorii ei era de efect pentru vânzarea билетelor.

Își dădu ochii peste cap.

– Și așa este? întrebă Harry.

– Ai înnebunit, omule? Vocea lui Wilhelm bubui rău prevestitor. E vară. Oamenii vor să se distreze, nu să jelească după o femeie pe care nici măcar nu au cunoscut-o. Am pierdut principala atracție: Lisbeth Barli, cântăreața star nedescoperită. Să o pierdem chiar înainte de premieră *nu* face bine afacerilor!

Câteva capete din colțurile îndepărtate ale camerei se întoarseră, dar Wilhelm continuă cu aceeași voce tare:

– Aproape că nu am vândut nici un bilet. Ei bine, exceptându-le pe cele pentru premieră – pentru seara aceea, biletele s-au vândut ca pâinea caldă. Oamenii sunt atât de însetați de sânge, încât aproape că pot mirosi scandalul. În esență, Harry, suntem complet

dependenți de recenziile critice ca să o scoatem la capăt de data asta. Dar acum... Wilhelm izbi pumnul de față de masă albă și cafeaua sări în aer. ... cel mai puțin important lucru pentru mine este nenorocita asta de *afacere*!

Wilhelm se uită la Harry. Erau toate semnele că ieșirea va continua când, fără nici un semn prevestitor, o mână invizibilă șterse furia din expresia celuiilalt. Pentru o clipă rămase năucit, de parcă nu știa unde se află. Apoi chipul i se schimonosi și Wilhelm își ascunse repede fața în mâini. Harry văzu că șeful de sală îi aruncă o privire stranie, plină de speranță.

– Îmi cer scuze, murmură Wilhelm dinapoia degetelor. De obicei nu... Nu sunt adormit... Of, rahat, sunt atât de teatral! Suspina, un sunet care era undeva între râs și plâns, lovi din nou masa cu palma și făcu o grimasă pe care reuși să o transforme într-un fel de rânjel disperat. Cu ce te pot ajuta, Harry? Parcă ți-ai plânge de milă.

– Să-mi plâng mie de milă?

– Întristat. Melancolic. Lipsit de veselie.

Wilhelm ridică din umeri, umplu o furculiță cu hering și o vârî în gura deschisă. Pielea peștelui luci. Chelnerul alunecă fără zgomot lângă masă și turnă Chatelain Sancerre dintr-o sticlă în paharul lui Wilhelm.

– Trebuie să te întreb despre o chestiune intimă care va fi probabil neplăcută, zise Harry.

Wilhelm clătină din cap în timp ce spală mâncarea cu vin.

– Cu cât este mai intim, cu atât este mai puțin neplăcut, Harry. Adu-ți aminte că sunt artist.

– Bine.

Harry luă o altă gură de cafea ca să poată revedea mental întreaga problematică.

– Am găsit urme de excremente și sânge sub unghia lui Lisbeth. Analizele preliminare au făcut potrivirea cu grupa ta de sânge. Aș vrea să știu dacă trebuie să îți facem testul ADN.

Wilhelm se opri din mestecat, își puse degetul arătător pe buze și privi gânditor în gol.

- Nu, spuse el. Nu trebuie să vă deranjați.
- Deci degetul ei s-a aflat în contact cu... excrementele tale.
- Am făcut dragoste cu o noapte înainte să dispară. Făceam dragoste în fiecare noapte. Am fi făcut dragoste și în timpul zilei, dacă nu ar fi fost atât de cald în apartament.
- Și atunci...
- Te întrebi dacă practicam sexul anal?
- Păi...?
- Dacă îi plăcea să mi-o tragă cu degetul în anus? Cât de frecvent putea. Dar cu grijă. La fel ca șaizeci la sută dintre bărbații norvegieni de vârsta mea, am hemoroizi. De aceea Lisbeth nu își lăsa niciodată unghiile să crească prea mult. Practici sexul anal, Harry?

Harry se înecă cu cafea.

- Pe tine însuși sau cu alții? întrebă Wilhelm. Ar trebui s-o faci, Harry. Mai ales ca bărbat. Dacă îngădui să fii penetrat, vei atinge lucruri absolut fundamentale. Dacă vei îndrăzni, o să descoperi că ai o capacitate emoțională mult mai mare decât îți poți imagina. Dacă te blochezi, îi închizi pe ceilalți afară și pe tine înăuntru. Dar deschizându-te, făcându-te vulnerabil și arătând încredere, vei da celorlalți șansa de a intra în sinele tău. Wilhelm gesticula cu furculița. Desigur, sunt riscuri și aici. Ei te-ar putea distruge, te-ar putea spinteca din interior. Dar ar putea să te și iubească. Și atunci ai putea îmbrățișa întreaga lor iubire, Harry. Este a ta. Noi spunem că bărbatul posedă femeia în timpul actelor sexuale, dar oare este asta adevărat? Cine posedă sexul cui? Gândește-te la asta, Harry.

Harry se gândi la asta.

- E la fel ca la artiști. Trebuie să ne deschidem, să ne facem vulnerabili, să îi lăsăm să intre. Pentru a avea șansa să fim iubiți, trebuie să ne asumăm riscul de a fi distruși în interior. Și discutăm despre sporturi extreme aici, Harry. Mă bucur că nu mai dansez.

Când Wilhelm zâmbi, două lacrimi i se rostogoliră pe obraji – câte una din fiecare ochi – într-un slalom paralel, după care dispărură în barbă.

- Mi-e dor de ea, Harry.

Harry se concentrează la fața de masă. Se gândește dacă nu cumva era cazul să plece, dar rămase pe loc.

Wilhelm scoase o batistă și își suflă nasul cu un zgomot de trompetă, după care turnă în pahar vinul care mai rămăsese în sticlă.

– Nu vreau să fac pe grozavul, Harry, dar când am spus că pari să-ți plângi de milă, mi-am dat seama că de fapt întotdeauna pari să-ți plângi singur de milă. Este vorba de vreo femeie?

Harry se juca absent cu ceașca de cafea.

– De mai multe?

Harry avea de gând să dea un răspuns care să stăvilească viitoare întrebări, dar ceva îl făcu să se răzgândească. Aprobă dând din cap.

Wilhelm își ridică paharul.

– Întotdeauna este vorba despre femei. Ai observat? Pe cine ai pierdut?

Harry îl privi pe Wilhelm. Era ceva în expresia producătorului bărbos, o sinceritate dureroasă, o deschidere francă ce îi spunea că poate avea încredere în el.

– În copilărie, mama s-a îmbolnăvit și a murit, zise Harry.

– Și ți-e dor de ea?

– Da.

– Dar sunt mai multe, nu-i așa?

Harry își încovoie umerii.

– Acum șase luni, o colegă de-a mea a fost ucisă. Rakel, iubita mea...

Harry se opri.

– Da?

– De fapt, nu e nimic interesant.

– Presupun că am ajuns la esența problemei, zise Wilhelm, suspinând. Ați pornit pe căi diferite.

– Nu noi. Ea. Încerc să o fac să se răzgândească.

– Aha. Și de ce vrea să plece?

– Pentru că sunt așa cum sunt. E o poveste lungă, dar ca să fac un rezumat, eu sunt problema. Iar ea și-ar dori ca eu să fiu altfel.

– Știi ceva? Am o idee. Adu-o la spectacolul meu.

– De ce?

– Pentru că *My Fair Lady* este bazată pe un mit grecesc despre sculptorul Pygmalion, care se îndrăgostește de una dintre sculpturile lui, frumoasa Galatea. O imploră pe Venus să dea viață statuii, astfel încât să se poată căsători cu ea, iar rugămintea îi este ascultată. Spectacolul poate că îi va arăta lui Rakel ce anume se poate întâmpla când încerci să schimbi o altă persoană.

– Și se sfârșește prost?

– Nu, dimpotrivă. Pygmalion, întrupat pe profesorul Higgins, are succes total în intențiile sale în *My Fair Lady*. Pun în scenă numai spectacole care au final fericit. Acesta este mottoul meu în viață. Iar dacă nu există un final fericit, inventez eu unul.

Harry clătină din cap și zâmbi strâmb.

– Rakel nu încearcă să mă schimbe. Este o femeie inteligentă. Dar va merge în schimb pe drumul ei.

– Ceva îmi spune că te vrea înapoi. O să îți trimit două bilete pentru seara premierei.

Wilhelm îi făcu semn ospătarului să aducă nota de plată.

– Ce Dumnezeu te face să crezi că mă vrea înapoi? întrebă Harry. Nu știi nimic despre ea.

– Ai dreptate. Vorbesc prostii. Vinul alb la micul dejun este o idee bună, dar numai teoretic. În acest moment beau mai mult decât ar trebui. Îmi cer scuze.

Ospătarul veni cu nota de plată. Wilhelm o semnă fără să se uite și îl rugă să o pună lângă celelalte. Ospătarul plecă.

– Și totuși a invita o femeie în seara unei premiere, cu bilete de lux, nu poate să fie o idee cu totul greșită. Wilhelm zâmbi. Crede-mă. Am testat lucrul ăsta de mai multe ori.

Zâmbetul lui Wilhelm îi aminti lui Harry de zâmbetul trist și resemnat al tatălui lui, zâmbetul unui om care se uită în urmă, pentru că acolo se află lucrurile care îl fac să zâmbească.

– Îți mulțumesc foarte mult, dar...

– Fără nici un „dar“. În lipsă de altceva, este un bun pretext să o suni în caz că nu vorbești în acest moment. Dă-mi voie să îți trimit

două bilete, Harry. Cred că lui Lisbeth i-ar fi plăcut. Iar Toya e tot mai bună. O să fie o producție reușită.

Harry se jucă cu fața de masă.

– Lasă-mă să mă gândesc la asta.

– Excelent. O să rezolv treaba asta înainte să mă duc la culcare.

Wilhelm se ridică în picioare.

– Apropo. Harry vârî mâna în buzunarul jachetei. Am găsit acest simbol în apropierea celorlalte două locuri ale crimei. Se numește steaua diavolului. Îți poți aminti dacă l-ai văzut pe undeva după dispariția lui Lisbeth?

Wilhelm analiză cu atenție fotografia.

– Nu pot să spun că l-am văzut.

Harry întinse mâna după fotografie.

– Stai puțin.

Wilhelm se uită din nou cu atenție, scărpinându-și barba.

Harry așteaptă.

– L-am văzut, zise Wilhelm. Dar unde?

– În apartament? Lângă scări? Pe stradă?

Wilhelm clătină din cap.

– În nici unul dintre aceste locuri. Și nu recent. E altceva, cu mult timp în urmă. Dar unde? Este important?

– Ar putea fi. Sună-mă dacă îți amintești ceva.

Când se despărțiră, Harry se opri în loc și privi pe Drammensveien, unde soarele strălucea peste liniile de tramvai, iar aerul fierbinte și tremurător lăsa impresia că tramvaiul plutea.

JOI ȘI VINERI. REVELAȚIA

Jim Beam este făcut din secară, orz și 75 la sută porumb, care dă bourbonului gustul dulce, complet ce îl diferențiază de simplul whisky. Apa cu care se face Jim Beam provine de la o sursă aflată lângă distileria din Clearmont, Kentucky, unde se mai face acea drojdie de bere specială despre care unii oameni susțin că provine din aceeași rețetă pe care Jacob Beam a folosit-o în 1795. Rezultatul este depozitat cel puțin patru ani înainte să fie trimis în întreaga lume și să fie băut de de Harry Hole, căruia nu îi pasă de Jacob Beam și știe că aiurelile despre sursa de apă este o gogoriță de marketing pusă la cale cu Farris, apa minerală norvegiană și sursa Farris. Iar singurul procent de care îi pasă este cel scris cu litere mici pe eticheta sticlei.

Harry rămase în fața frigiderului, cu un cuțit în mână, uitându-se la sticlă și la lichidul ei auriu-marونی. Era complet dezbrăcat. Zăpușeala din dormitor îl silise să se dezbrace de chiloți, care erau încă umezi și miroseau ă clor.

Era abstinent de patru zile. Ceea ce fusese mai greu trecuse, își zisese. Nu era adevărat. Răul era departe de a se fi terminat. Aune îl întrebase odată de ce credea el că bea. Harry răspunsese fără ezitare: „Pentru că mi-e sete“. Într-o varietate de feluri, Harry, deplângea faptul că trăia într-o societate într-o perioadă în care dezavantajele băuturii depășeau avantajele. Motivele pentru a nu se

îmbăta nu fuseseră niciodată principii, ci doar practice. Era extrem de obositor să fii un băutor înrăit, iar răsplata era o viață scurtă, nefericită de plictiseală și oboseală fizică. Pentru un alcoolic, viața era alcătuită din a fi beat și intervalele dintre perioadele în care era beat. Care dintre părți era viața reală era o chestiune filosofică pe care nu avusese niciodată suficient timp să o studieze, de vreme ce răspunsul nu era capabil să îi ofere o viață mai bună. Sau mai rea. Conform principiului de bază al vieții alcoolicului – Marea Sete –, tot ceea ce e bun, absolut totul, se va pierde mai devreme sau mai târziu. Așa văzuse el ecuația, până ce îi întâlnise pe Rakel și Oleg. Lucrul acesta dăduse cumpătării o nouă dimensiune. Dar nu invalidase legea alcoolicului. Iar acum nu mai putea îndura coșmarurile. Nu mai putea îndura țipetele ei. Nu mai suporta să vadă șocul din ochii ei rigizi, lipsiți de viață, în timp ce capul i se ridica înspre tavan, în lift. Mâna i se mișcă înspre dulap. Nu putea lăsa nimic necercetat. Puse cuțitul jos lângă Jim Beam și închise ușa dulapului. Apoi se întoarse în dormitor.

Nu aprinse lumina. Razele lunii se strecurau printre draperii.

Pernele și salteaua păreau că încearcă să scape de așternutul moale și lipicios, învălmășit.

Se ghemui în pat. Ultima dată când dormise fără să aibă un coșmar fusese atunci când ațipise câteva minute în patul Camillei Loen. Și atunci visase despre moarte, dar diferența era că nu îi fusese teamă. Un om poate să se închidă în sine, dar trebuie să doarmă. Și în vis nimeni nu se poate ascunde.

Harry închise ochii.

Draperiile se mișcară, iar razele lunii tremurară. Străluciră pe peretele de deasupra capului patului și peste urmele negre de cuțit. Probabil că fuseseră făcute cu multă forță, pentru că tăietura străpunsese adânc lemnul din spatele tapetului alb. Canelura continuă forma, o stea mare cu cinci colțuri.

Femeia asculta traficul de pe stradă, în Trojská, și respirația lui profundă, regulată, lângă ea. Din când în când, i se părea că aude țipete de la grădina zoologică, dar ar fi putut foarte bine să fie

trenurile de noapte de cealaltă parte a râului, care frânează înainte să intre în stație. El spunea că îi plac trenurile care plecau spre Troja, care era poziționată în partea de sus a semnelui de întrebare maro pe care râul Vltava îl forma în drum spre Praga.

Ploua.

El fusese plecat toată ziua. În Brno, zisese el. Când, în cele din urmă, auzise că descuie ușa apartamentului lor, se calmase. Auzise sunetul valizei lui în contact cu podeaua, înainte să intre în dormitor. Se prefăcuse că doarme, dar îl analizase în secret în timp ce el își aranja încet și cu calm hainele și, din când în când, arunca o privire în oglinda de lângă dulap ca să se uite la ea. Apoi se strecurase în pat. Mâinile îi erau reci, iar pielea lipicioasă de transpirație uscată. Făcuseră dragoste în sunetul ploii ce cădea pe acoperiș, iar el avea gust de sare, și adormise după aceea ca un copil. De obicei, și ea era somnoroasă după ce făceau dragoste, dar acum era trează, în vreme ce seva lui curgea din ea și îmbiba așternutul.

Se prefăcea că nu știe ce anume o ține trează, deși mintea i se întorcea sistematic la același lucru. Și anume că găsisese un fir de păr lung și blond pe mâneca costumului lui, atunci când îl periasese după ce se întorsese de la Oslo. Și că el avea să se întoarcă la Oslo sâmbătă. Că era a patra oară în patru săptămâni. Și că tot nu îi spunea ce anume făcea acolo. Desigur, firul ar fi putut proveni de oriunde, de la un bărbat, sau chiar de la un câine.

Bărbatul începu să sforăie.

Se gândi la perioada în care se cunoscuseră. La chipul lui deschis și la confidențele sincere pe care ea le interpretase greșit ca venind de la o persoană deschisă. O topise ca pe zăpezile de primăvară în piața Václav, dar când cedezi atât de ușor unui bărbat, întotdeauna va exista bănuiala că nu ești singura care a cedat în același fel.

O trata totuși cu respect, aproape ca pe un egal, deși ar fi putut să o cumpere ca pe oricare altă prostituată din Perlová. Pentru ea, el era un dar neașteptat, singurul pe care îl primise vreodată, singurul pe care l-ar fi putut pierde. Certitudinea aceasta o făcea să

fie prudentă, o împiedica să îl întrebe unde a fost, cu cine a fost, ce făcea el de fapt.

Totuși, se întâmplase ceva care stârnise în ea nevoia de a ști că putea avea încredere în el. Avea ceva chiar și mai prețios de pierdut. Încă nu îi spusese nimic lui. Nici ea nu fusese sigură, până nu se dusesse la doctor, cu trei zile în urmă.

Se strecură din pat și merse în vârful picioarelor până la ușă. Apăsă cu grijă pe clanță, privindu-i chipul în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Ajunse în hol și închise cu grijă ușa în urma ei.

Valiza era de un gri-închis, modern și purta însemnul firmei Samsonite. Era aproape nouă, și totuși marginile erau zgâriate și acoperite cu etichete rupte puse după controlul de securitate de la aeroport și cu numele unor destinații de care ea nu auzise.

În lumina scăzută văzu combinația 0-0-0. Întotdeauna arăta astfel. Și nu avea nevoie să pună mâna. Știa că valiza nu se va deschide. Niciodată nu văzuse valiza deschisă, exceptând momentele când ea stătea în pat, iar el lua haine din sertare și le așeza în ea. Fusese o pură întâmplare faptul că fusese de față ultima dată când el împachetase. Avusese noroc că numărul combinației încuietorii se afla în interior. Nu era prea greu să rețină trei numere. Nu când ești nevoit să faci asta. Nu era greu să uite orice altceva și să își amintească cele trei numere ale unei camere de hotel, când sunaseră și îi spusese că era nevoie de serviciile ei, zicându-i totodată ce să poarte și toate celelalte cereri speciale.

Ascultă. Sforăitul lui era ca sunetul jos al unei mașini de cusut dinapoia unei uși. Erau lucruri pe care el nu le știa. Lucruri pe care nu trebuia să le știe, lucruri pe care fusese silită să le facă, dar totul era în trecut acum. Puse vârfurile degetelor pe clapetele închise de deasupra numerelor și răsuci. Viitorul era singurul lucru care conta de acum.

Încuietoarea se deschise cu un declic ușor.

Privi din poziția ei ghemuită.

Sub capac, deasupra unei cămăși albe, se afla un obiect urât, negru, din metal.

Nu avea nevoie să îl atingă ca să își dea seama că arma era autentică. Mai văzuse așa ceva și altădată, mai demult.

Înghiți și simți că o podidesc lacrimile. Își apăsă degetele pe ochi. De două ori șopti numele mamei sale.

Dură numai câteva secunde.

Inspiră atunci adânc, liniștitor. Trebuia să treacă peste asta. Trebuia ca amândoi să treacă peste asta. Măcar asta explica de ce nu putea să îi spună prea multe despre profesia lui, care îi îngăduia să câștige atât de mulți bani, după cum era evident. Și gândul îi trecuse prin cap, nu?

Se decise.

Erau lucruri pe care ea nu le știa. Lucruri pe care nu avea nevoie să le știe.

Închise valiza și răsuci cifrul lacătului înapoi la zero. Ascultă la ușă înainte să o deschidă cu grijă și să se strecoare înăuntru. Un fascicul de lumină cădea pe pat. Dacă ar fi aruncat o privire în oglindă înainte să închidă ușa, ar fi văzut unul din ochii lui deschi-zându-se. Dar era mult prea preocupată de propriile gânduri. Sau, mai degrabă, de gândul la care revenea iarăși și iarăși, în timp ce asculta traficul, țișetele de la grădina zoologică și respirația lui profundă, regulată. Viitorul era singurul lucru care conta acum.

Un țișăt, o sticlă spartă de asfalt, urmată de un hohot de râs răgușit. Înjurături și ropotul unor pași grăbiți îndepărtându-se spre bulevardul Sofies, în direcția stadionului Bislett.

Harry se uită la tavan și ascultă sunetele nopții de afară. Dormise trei ore fără vise, înainte să se trezească și să înceapă să se gândească. La trei femei, două locuri ale crimei și un om care oferea un preț bun pe sufletul lui. Încercă să găsească un sistem aici. Să descifreze codul. Să vadă tiparul. Să înțeleagă dimensiunea de dincolo de tiparul la care se referise Øystein, întrebarea care o preceda pe „cum“. De ce.

De ce un om se îmbrăca în curier, ucidea două femei și probabil o a treia? De ce complica lucrurile pentru sine atunci când alegea locul crimei? De ce lăsa mesaje? Când toate modelele anterioare de

asasini în serie sugerau faptul că erau motivați sexual, de ce nu existau indicii de abuz sexual în cazurile Camillei Loen și Barbarei Svendsen?

Harry simți cum îl apucă durerea de cap. Se dezveli și se întinse pe o parte. Numerele roșii ale ceasului deșteptător arătau 2.51. Ultimele două întrebări ale lui Harry erau pentru el însuși. De ce să te ții cu atâta disperare cu dinții de propriul suflet, dacă asta îți frânge inima? Și de ce să te sinchisești de un sistem care te urăște?

Își coborî picioarele pe podea, se duse în bucătărie și se holbă la dulapul de deasupra chiuvetei. Turnă apă în pahar, până la buză. Apoi deschise sertarul cu cuțite, luă tubul negru, scoase capacul gri și turnă conținutul în palmă. O pastilă îl va face să dormă. Două, cu un pahar de Jim Beam, l-ar face surescitat. Trei sau mai multe ar avea consecințe neprevăzute.

Harry deschise larg gura, aruncă înăuntru trei tablete și le înghiți cu apă caldută.

Se duse apoi în camera de zi, puse un disc cu Duke Ellington pe care îl cumpărase după ce îl văzuse pe Gene Hackman stând în autobuzul de noapte în *Conversația*, în sunetul unor acoduri fragile de pian care erau cele mai triste pe care Harry le auzise vreodată.

Se așeză în scaunul balansoar.

„Știu o singură metodă“, spusese Øystein.

Harry o luă de la capăt. În ziua în care trecuse împleticindu-se pe lângă Submarin, în drum spre adresa pe pe Ullevålsveien. Vineri. Sannergata. Sâmbătă. Carl Berner. Luni. Trei femei. Trei degete retezate. Mâna stângă. Mai întâi degetul arătător, apoi degetul mijlociu, apoi inelarul. Trei locuri. Locuri cu vecini, fără familie. Un bloc de apartamente de la sfârșitul secolului trecut, unul din anii 1930 și o clădire cu birouri din anii 1940. Putea vedea numerele etajelor deasupra ușilor liftului. Skarre discutase cu majoritatea curierilor specializați din Oslo și din zonele înconjurătoare. Nu fuseseră de nici un ajutor în privința echipamentului de ciclist sau a tricourilor galbene, dar prin intermediul unui aranjament cu serviciile de urgență reușiseră cel puțin să facă o listă a

tuturor oamenilor care în ultimele șase luni cumpăraseră biciclete scumpe de tipul celor folosite de curieri.

Simți cum îl cuprinde senzația de amorțeală. Lâna aspră a tapițeriei scaunului îi înțepa coapsele și fesele goale.

Victimele: Camilla, copywriter pentru o firmă de publicitate, singură, 28 de ani, brunetă, puțin durdulie; Lisbeth, cântăreață, căsătorită, 33 de ani, blondă, slabă; Barbara, recepționeră, 28 de ani, locuia cu părinții, blond mediu. Toate trei arătau bine, dar nu erau remarcabile. Momentele crimelor. Dacă se considera că Lisbeth fusese ucisă imediat, toate în cursul săptămânii. După-amiaza, după programul de lucru.

Duke Ellington cânta tot mai rapid. Ca și cum capul îi era plin de note pe care trebuia să le înghesuie înăuntru. Iar acum se opriase aproape de tot. Și doar adăuga punctele necesare.

Harry nu cercetase trecutul victimelor, nu discutase cu rudele sau cu prietenii, răsfoise doar rapoartele fără să găsească măcar ceva care să îi atragă atenția. Nu acolo se afla răspunsul. Nu conta cine erau victimele, conta ce erau, ce reprezentau. Pentru acest asasin, victimele nu erau mai mult decât un înveliș exterior, ales mai mult sau mai puțin la întâmplare, ca toate celelalte din jurul lor. Problema era aceea de a întrezări despre ce era vorba, de a desluși tiparul.

Și atunci chimicalele îl atacară din plin. Efectul era mai degrabă acela al unei pastile halucinogene decât al unui somnifer. Gândirea făcu loc gândurilor și, fără nici un fel de control – ca într-un butoi –, navigă în josul râului. Timpul pulsa, pompat ca un univers în expansiune. Când își reveni, totul în jurul lui era nemișcat, se auzea numai scârțâitul recorderului ce zgâria eticheta discului.

Se duse în dormitor, se așeză cu picioarele încrucișate la capătul patului și își concentră atenția asupra stelei diavolului. După o vreme, începu să îi danseze în fața ochilor. Îi închise. Trebuia numai să o păstreze în câmpul vizual.

Când afară se crăpă de ziuă, se afla dincolo de toate. Stătea drept, auzea și vedea, dar visa. Zgomotul surd al ziarului *Aftenposten*

trântit pe scări îl trezi. Își înalță capul și privi steaua diavolului, care nu mai dansa.

Nimic nu mai dansa. Se terminase. Văzuse tiparul.

Tiparul unui om amorțit, în căutare disperată de sentimente adevărate. Un idiot naiv care credea că acolo unde se află cineva care iubește, se află și iubire, că unde se află întrebări, se află și răspunsuri. Tiparul lui Harry Hole. Într-un acces de furie, izbi cu capul în crucea de pe perete. Văzu stele verzi în fața ochilor și căzu pe pat. Privirea îi căzu pe ceasul deșteptător: 5.55. Așternutul era ud și cald.

Apoi, ca și cum cineva stinse lumina, leșină.

Îi turna cafea în ceașcă. Bărbatul mormăi un „*danke*“ și întoarse paginile ziarului *Observer* pe care îl cumpăra de obicei de la hotelul din colț. Împreună cu croasantele proaspete pe care Hlinka, brutăreasa din partea locului, începuse să le facă. Ea nu fusese niciodată peste hotare, numai în Slovacia, care nu era chiar „peste hotare“, dar el o asigurase că Praga avea acum tot ceea ce aveau și celelalte orașe mari din Europa. Ea își dorise să călătorească. Înainte să îl cunoască pe el, un om de afaceri american care se îndrăgostise de ea. Îi fusese adusă drept cadou de către o legătură de afaceri din Praga, directorul unei companii farmaceutice. Era un bărbat dulce, inocent, mai degrabă rotofei, care i-ar fi dat absolut tot ce avea, numai să se întoarcă cu el acasă, în Los Angeles. Desigur, ea răspunsese da. Dar când îi spusese lui Tomas, peștele și fratele ei vitreg, acesta se dusesse în camera americanului și îl amenințase cu cuțitul. Americanul plecase a doua zi, iar ea nu îl mai văzuse niciodată de atunci. Patru zile mai târziu, stătea abătută, în Grand Hotel Europa, bând vin, când apăruse el. Se așezase pe un scaun în partea din spate a camerei și o urmărise cum respinge bărbații inoportuni. Asta îl atrăsese, spunea el mereu, nu faptul că era foarte solicitată de alți bărbați, ci de faptul că era absolut indiferentă față de curtea pe care i-o făceau, atât de apatică, atât de castă.

Îl lăsase să îi cumpere un pahar cu vin, îi mulțumise și se dusesese acasă pe jos, singură.

În ziua următoare, el sunase la ușa micului ei apartament de la demisol, în Strasnice. Niciodată nu îi spusese cum aflase unde locuiește. Dar viața ei se schimbase într-o clipită de la gri la roșu trandafiriu. Era fericită. Era fericită.

Ziarul foșnea în timp ce el întorcea paginile.

Ea ar fi trebuit să își dea seama. Dacă nu ar fi fost arma din valiză, nici nu ar mai fi stat pe gânduri.

Se hotărî să uite, să uite totul, exceptând ce era important. Erau fericiți. Îl iubea.

Femeia stătea pe scaun, purtând în continuare șorțul. Știa că o place cu șorț. La urma urmelor, știa ce anume îi făcea pe bărbați să tresară, șmecheria era să nu te dai de gol. Își coborî privirea în poală. Începu să zâmbească. Nu se putea abține.

– Trebuie să-ți spun ceva, continuă ea.

– D-da?

Ziarul foi ca o pânză de corabie în vânt.

– Promite-mi că nu te enervezi, zise ea, simțind cum zâmbetul i se lățește.

– Nu pot să promit asta, răspunse el, fără să își ridice privirea.

Zâmbetul ei amorți.

– Ce...

– Presupun că vrei să îmi spui că mi-ai umblat în valiză când te-ai trezit, azi-noapte.

Observă pentru prima dată că accentul lui era diferit. Nu mai era monoton. Bărbatul puse ziarul jos și o privi în ochi.

Slavă Domnului, nu trebuia să îl mintă și știa că niciodată nu ar fi putut să o facă. Acum avea dovada. Clătină din cap, dar își dădu seama că nu își putea controla expresia feței.

Bărbatul ridică o sprânceană.

Înghiți.

Minutarul ceasului, ceasul mare de bucătărie pe care îl cumpărase de la IKEA cu banii lui, ticăi fără sunet.

Bărbatul zâmbi.

– Și ai găsit teancuri de scrisori de la iubitele mele, nu-i așa?

Clipi, complet pierdută.

Se aplecă înainte.

– Glumesc, Eva. S-a întâmplat ceva?

Femeia încuviință din cap.

– Sunt însărcinată, șopti ea repede, de parcă brusc trebuia să se grăbească. Eu... noi... o să avem un copil.

Bărbatul rămase împietrit, privind în gol în timp ce ea îi vorbea de bănuelile ei, despre vizita la doctor și apoi, în cele din urmă, de certitudine. După ce termină, bărbatul se ridică și ieși din bucătărie. Se întoarse și îi dădu o cutie mică și neagră.

– O vizitez pe mama, zise el.

– Poftim?

– Te întrebai ce am de gând să fac în Oslo. O s-o vizitez pe mama.

– Ai o mamă... Acesta fusese primul ei gând. Chiar avea o mamă? Dar adăugă... în Oslo?

Bărbatul zâmbi și arătă din cap înspre cutie.

– Deschide-o, *Liebling*. E pentru tine. Pentru copil.

Clipi de două ori înainte să se poată aduna cât să deschidă cutia.

– E minunat, spuse ea și simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Te iubesc, Eva Marvanova.

Armonia reveni în accentul lui.

Ea zâmbi printre lacrimi, în timp ce el o ținu în brațe.

– Iartă-mă, șopti ea. Iartă-mă. Faptul că mă iubești e tot ce vreau să știu. Restul nu e important. Nu trebuie să-mi povestești despre mama ta. Sau despre armă...

Simți cum corpul lui se încordează în brațele ei. Își puse gura la urechea lui.

– Am văzut arma, șopti ea. Dar nu trebuie să știu nimic. Nimic, mă auzi?

Se eliberă din brațele ei.

– Ei bine, zise el. Îmi pare rău, Eva, dar nu există altă cale. Nu acum.

– La ce te referi?

- Trebuie să afli cine sunt eu.
- Dar eu știu cine ești tu, iubitule.
- Nu știi cu ce mă ocup.
- Nu cred că vreau să știu.
- Va trebui. Luă cutia din brațele ei, scoase colierul din ea și îl ridică. Asta fac.

Diamantul în formă de stea străluci ca ochii unui amant atunci când reflectă lumina dimineții de la fereastra bucătăriei.

– Și asta.

Scoase mâna din buzunarul jachetei. În mână ținea aceeași armă pe care o văzuse în valiză. Dar era mai lungă și avea o bucată lungă de metal atașat la capătul țevei. Eva Marvanova nu știa prea multe despre arme, dar știa ce era acela. Amortizor de sunet.

Harry fu trezit de sunetul telefonului. Se simțea de parcă cineva îi îndesase un prosop în gură. Încercă să o umezească cu limba, dar îl zgârie pe cerul gurii ca o felie de pâine uscată. Ceasul de lângă pat arăta 10.17. Jumătate amintire, jumătate imagine îi reveni în minte. Se duse în camera de zi. Telefonul sună pentru a șasea oară.

Ridică receptorul.

– Harry. Cu cine vorbesc?

– Voiam numai să îmi cer scuze.

Era vocea pe care dintotdeauna își dorise să o audă.

– Rakel?

– Este serviciul tău, zise ea. Nu am nici un drept să fiu furioasă. Îmi pare rău.

Harry se așeză pe scaun. Ceva se lupta să iasă din străfundurile viselor lui pe jumătate uitate.

– Ai toate motivele să fii supărată, zise el.

– Ești polițist. Cineva trebuie să vegheze asupra noastră.

– Nu vorbesc despre slujbă, spuse Harry.

Rakel nu răspunse. Harry așteptă.

– Mi-e dor de tine, zise ea cu vocea tremurându-i de lacrimi.

– Ți-e dor de persoana care îți dorești să fiu, răspunse el. În vreme ce eu tânjesc...

– La revedere, rosti ea ca un cântec întrerupt brusc în timpul primei strofe.

Harry rămase pe loc, uitându-se la telefon, exaltat și decepționat în același timp. Un fragment al visului de noapte făcu o ultimă încercare de a ieși la suprafață, lovindu-se de marginea de gheață care devenea tot mai groasă cu fiecare secundă, în vreme ce temperatura scădea. Bâjbâi pe măsuță după țigări și găsi un chiștoc în scrumieră. Limba încă îi mai era semiamorțită. Din dicția lui neclară probabil că Rakel trăsese concluzia că e din nou mahmur, fapt care nu era prea departe de adevăr, exceptând faptul că nu avea nici un chef să mai ia din nou aceeași otravă.

Se duse în dormitor și se uită la ceasul de pe noptieră. Era timpul să se ducă la serviciu. Ceva...

Închise ochii.

Un ecou al lui Duke Ellington răsună în canalele sale auditive. Nu era acolo. Trebuia să înainteze mai adânc. Continuă să asculte. Auzi țipătul dureros al tramvaiului, pașii unei pisici pe acoperiș, un fâșâit amenințător în frunzișul mestecenilor din curte. Chiar mai departe. Auzi curtea gemând, pârâitul chitului de la ramele ferestrelor, hurelul camerei goale de la subsol, în adâncuri. Auzi foșnetul pătrunzător al cearșafurilor pe pielea sa și lipăitul pantofilor săi nerăbdători în hol. O auzi pe mama sa șoptind, cum obișnuia ea, înainte ca el să adoarmă: „*Bak skapet bakenfor skapet bakenfor skapet til hans madam...*” Și ajunse din nou în vis.

Visul de azi-noapte. Era orb. Probabil că era orb, pentru că putea numai să audă.

Auzi o voce psalmodiind și un soi de murmur de rugăciuni în fundal. Judecând după acustică, se afla într-o încăpere mare, ca de biserică, dar se auzea și un fel de picurare continuă. De sub tavanul înalt și boltit, dacă despre asta era vorba, se auzea un fâlfâit furios de aripi. Porumbei? Un preot sau un predicator probabil conducea o adunare, dar slujba era necunoscută și ciudată. Aproape ca rusa, sau în altă limbă. Congregația se alătură psalmodiind. O armonie ciudată, cu secvențe scurte, sacadate. Nici un cuvânt familiar, ca Isus sau Maria. Dintr-odată, congreagația începu să cânte, alături de

o orchestră. Recunosc melodia. De la televizor. Stai puțin. Auzi ceva rostogolindu-se. O bilă. Se opri.

„Cinci, rosti o voce de femei. Numărul este cinci.“

Era codul.

VINERI. UN NUMĂR UMAN

Revelațiile lui Harry erau de obicei mici – picături de gheață care îl loveau în cap. Nu mai erau așa, dar, desigur, privind în sus și urmărind căderea picăturilor, ar fi putut stabili legătura cauzală. Revelația aceasta era diferită. Era un dar, o favoare nemeritată din partea unui înger, muzica aceea ce putea ajunge la oameni, ca Duke Ellington, gata făcută, direct dintr-un vis. Și tot ceea ce trebuia să faci era să stai comod și să o lași să curgă.

Iar Harry se pregătea să facă exact acest lucru. Planificase audierea concertului în biroul său, la ora 13.00. Avea deci suficient de mult timp ca să lămurească partea cea mai importantă, ultima parte a codului. Pentru aceasta avea nevoie de Steaua Polară. Și de o hartă a cerului.

În drum spre serviciu, se opri la o papetărie ca să cumpere o riglă, un raportor, un compas, o cariocă având vârful cel mai subțire pe care o găsi și câteva foi de calc. Se puse pe treabă de îndată ce ajunse la birou. Găsi harta mare a orașului Oslo pe care o rupsese, o lipi, șterse avizierul și prinse din nou harta pe peretele biroului. Desenă apoi un cerc pe hârtia de calc, îl împărți în cinci sectoare de exact 72 de grade fiecare și apoi, cu creionul și rigla, uni fiecare dintre cele mai îndepărtate două puncte, cu o linie continuă. Când termină, ridică hârtia de calc în lumină. Steaua diavolului.

Proiectorul de sus din sala de conferințe dispăruse, așa că Harry se duse în sala de conferințe a Secției Omucideri, unde inspectorul-șef Ivarsson își ținea prelegerea obișnuită – cunoscută printre colegi drept „Cum am devenit atât de deștept” – în fața unui grup de ziașiști de duminică.

– Maximă prioritate, zise Harry, scoțând ștecărul și împingând suportul pe role al aparatului de proiecție pe lângă un Ivarsson stupefiat.

Înapoi în biroul său, Harry puse hârtia de calc pe proiector, îndreptă fasciculul de lumină spre hartă și stinse lumina din cameră.

În camera întunecată, fără ferestre, își auzi propria respirație în timp ce răsuci foaia, mișcă proiectorul mai aproape și mai departe și potrivi conturul negru al stelei până ce se potrivi. Chiar se potrivea. Sigur că se potrivea. Se holbă la hartă, încercui două numere de străzi și dădu câteva telefoane.

Era gata.

La 13.05, Bjarne Møller, Tom Waaler, Beate Lønn și Ståle Aune stăteau pe scaune împrumutate, înghesuiți în biroul lui Harry și al lui Halvorsen, tăcuți ca niște șoricea.

– Este un cod, zise Harry. Un cod foarte simplu. Un numitor comun pe care ar fi trebui să îl vedem de la început. Ne-a fost dat foarte limpede. O cifră.

Se uitară cu toții la el.

– Cinci, zise Harry.

– Cinci?

– Numărul este cinci.

Harry privi cele patru fețe nedumerite.

Atunci se întâmplă ceva ce el mai experimenta din când în când, tot mai frecvent cu trecerea timpului, după perioade lungi de beție. Fără nici un avertisment, pământul îi fugi de sub picioare. Avu senzația de cădere și pierdu simțul realității. Nu existau patru colegi în fața lui, într-un birou, nu era nici un caz de crimă, nu era o zi caldă de vară în Oslo, nimeni pe nume Rakel și Oleg nu

existaseră. Știa că acest scurt atac de panică ar fi putut fi urmat de altele și se strădui să reziste.

Harry ridică ceașca de cafea și bău încet, în vreme ce se adună.

Își zise că în momentul în care va auzi sunetul ceștii puse înapoi pe birou se va fi întors aici, în această realitate.

Puse cana jos și aceasta scoase un sunet înfundat.

– Prima întrebare, zise Harry. Asasinul a lăsat acest semn în preajma tuturor victimelor, împreună cu un diamant. Câte laturi are?

– Cinci, răspunse Møller.

– A doua întrebare. A mai tăiat și câte un deget de la mâna stângă a fiecărei victime. Câte degete sunt la o mână? A treia întrebare. Crimele și respectiv dispariția au avut loc în trei săptămâni consecutive, vineri, miercuri și respectiv luni. Câte zile se află în total între ele?

Se făcu liniște câteva secunde.

– Cinci, zise Waaler.

– Și ora crimei?

Aune își dresе vocea.

– În jurul orei cinci.

– A cincea și ultima întrebare. Adresele victimelor par să fi fost alese la întâmplare, dar locurile crimelor au un lucru în comun. Beate?

Lui Beate i se lungi fața.

– Cinci?

Toți cei patru se uitară nedumeriți la Harry.

– Ah, la dracu'... exclamă Beate, oprindu-se apoi și roșind. Scuze, am vrut să spun... la etajul cinci. Toate victimele au murit la etajul cinci.

– Exact.

Revelația începu să lumineze fețele celorlalți în timp ce Harry se îndreptă spre ușă.

– Cinci.

Møller pronunță cuvântul de parcă tocmai mâncase și i se făcuse rău.

Se făcu beznă când Harry stinse lumina. Puteau doar să îi audă vocea în timp ce se mișca în încăpere.

– Cinci este un număr familiar într-o varietate de ritualuri. În magia neagră. În vrăjitorie. Și în adorarea diavolului. De asemenea, în creștinism. Cinci este numărul rănilor pe care Hristos le-a primit pe cruce. Și există cei cinci stâlpi și cele cinci chemări la rugăciune în islam. În unele scrieri, cinci este socotit un număr uman, cum avem cinci simțuri și trecem prin cinci etape în viață.

Se auzi un declic și dintr-odată o față palidă iluminată cu ochii afundați în orbite și o stea pe frunte se materializă în fața lor din întuneric. Urmă un zumzăit ușor de șoapte.

– Scuze...

Harry răsuci aparatul de proiecție astfel încât fasciculul de lumină să se îndrepte dinspre fața lui spre peretele alb.

– După cum puteți vedea, aceasta este o pentagramă, sau o stea a diavolului, aceeași pe care am găsit-o sculptată și desenată în apropierea cadavrelor Camillei Loen și Barbarei Svendsen. Pe baza secțiunii de aur, după cum este cunoscută. Cum funcționează asta, Ståle?

– Habar n-am, pufni psihologul. Detest științele exacte.

– Bine, zise Harry. Am făcut o versiune simplă cu un raportor. Este suficient de bună pentru scopurile noastre.

– Scopurile noastre? întrebă Møller.

– Până acum v-am arătat câteva coincidențe numerice care ar fi putut foarte bine să fie întâmplătoare. Aceasta este dovada că nu sunt așa. Cele trei crime au avut loc pe perimetrul unui cerc cu centrul în inima orașului Oslo, continuă Harry. În plus, ele sunt separate de un interval de exact 72 de grade. După cum puteți vedea, locurile crimelor sunt poziționate...

– ... în vârfurile celor trei colțuri ale stelei, șopti Beate.

– Dumnezeu! completă Møller, uimit. Vrei să spui că... că ne-a dat...

– Ne-a dat o Stea Polară, zise Harry. Este codul său... prin care ne spune de cele cinci crime. Trei au fost deja înfăptuite și se vor

mai petrece încă două. Care, conform stelei, se vor petrece aici și aici.

Harry arată spre cercurile pe care le desenase pe hartă, în jurul a două puncte.

– Și știm când anume, zise Tom Waaler.

Harry încuviință din cap.

– Dumnezeu! făcu Møller. Cu cinci zile între fiecare crimă, asta înseamnă...

– Sâmbătă, zise Beate.

– Mâine, zise și Aune.

– Dumnezeu! exclamă Møller pentru a treia oară.

Exclamația părea să vină din adâncul inimii.

Harry continuă să vorbească, întrerupt de vocile entuziaste ale celorlalți, pe când soarele străbătea, sus, cerul palid, ars, deasupra micilor ambarcațiuni albe care făceau încercări, fără tragere de inimă, să-și găsească drumul înapoi spre uscat. În Bjørvika, la intersecția aglomerată cunoscută popular drept Mașina Traficului, o pungă pluti, deasupra străzilor, dusă de curenții calzi de aer, care se întrepătrundeau ca niște vipere încâlcite în cuib.

– Stai puțin, zise Tom Waaler. Cum ar fi putut criminalul să știe că Lisbeth Barli locuia la etajul cinci, dacă a așteptat-o jos, în stradă?

– Dar nu a așteptat-o aiurea, pe stradă, zise Beate. S-a aflat pe casa scării. Am verificat ceea ce a spus Barli despre ușă, că nu se închide cum trebuie, și este adevărat. A urmărit liftul, ca să vadă dacă cineva cobora de la etajul cinci, ascunzându-se în culoarul dinspre demisol în caz că apărea cineva.

– Foarte bine, Beate, zise Harry. Și apoi?

– A urmărit-o pe stradă și... nu, e prea riscant. A oprit-o când a coborât din lift. Și a folosit cloroform.

– Nu, interveni Waaler cu fermitate. E prea riscant. Așa, ar fi trebuit să o care până la o mașină parcată afară și, dacă i-ar fi văzut cineva, cu siguranță ar fi observat mașina și ar fi reținut numărul acesteia.

– Nu cloroform, zise Møller. Iar mașina era parcată la ceva distanță. A amenințat-o cu o armă și a făcut-o să meargă înaintea lui, în vreme ce el a urmat-o cu arma ascunsă în buzunar.

– Indiferent ce s-a întâmplat, victimele sunt alese la întâmplare, afirmă Harry. Cheia este locul unde este comisă crima. Dacă Wilhelm Barli ar fi coborât cu liftul, de la etajul cinci, în locul soției lui, el ar fi fost victima.

– Dacă este așa cum spui, astfel s-ar putea explica motivul pentru care femeile nu au fost abuzate sexual, zise Aune. Dacă criminalul...

– Asasinul.

– ... asasinul nu a ales victimele, asta înseamnă că este o coincidență faptul că au fost toate femei. În acest caz, victimele nu sunt obiecte sexuale. Acțiunea în sine este cea care îi oferă satisfacția.

– Dar cum rămâne cu toaleta femeilor? interveni Beate. Asta nu a fost la întâmplare. Nu ar fi fost mai firesc pentru un bărbat să se ducă la toaleta bărbaților dacă sexul victimei nu are nici o importanță? Așa nu ar fi riscat să atragă atenția la intrare sau la ieșire.

– Poate, zise Harry. Dar dacă s-a pregătit atât de bine pe cât se pare, ar fi știut că sunt mult mai mulți bărbați decât femei într-un birou de avocatură. Înțelegi?

Beate clipi des cu ambii ochi.

– Bine gândit, Harry, spuse Waaler. La toaleta femeilor risca mult mai puțin să fie deranjat în timpul ritualului.

Era 14.08 și Møller fu cel care puse capăt ședinței.

– Bine, oameni buni, am vorbit destul despre morți. Haideți să ne concentrăm asupra celor vii.

Soarele porni să străbată a doua jumătate a arcului său obișnuit, iar umbrele începură să se lungească în curtea părăsită a școlii din Tøyen, unde nu se mai auzea decât pocnetul monoton al unei mingi de fotbal izbite sistematic de un perete. În biroul ermetic închis al lui Harry, aerul devenise o supă groasă de fluide umane evaporate. Colțul stelei din dreapta pieței Carl Berners se afla chiar deasupra unei proprietăți de lângă Ensjøveien din Kampen. Harry explicase că proprietatea de sub vârf fusese construită în 1912, fiind

în acea vreme cunoscută drept „casa tuberculozei“, dar de atunci fusese transformată într-un cămin studențesc. La început ca locuință pentru studenții la Economie, apoi pentru cei de la școala de infirmiere și, în final, pentru studenți în general.

Ultimul vârf al pentagramei arăta către un șir de linii paralele.

– Liniile feroviare din gara Oslo? întrebă Møller. Nimeni nu locuiește acolo, nu-i așa?

– Stai puțin, zise Harry, arătând spre un pătrățel aproape ascuns. Aici trebuie să fie un depozit. Este...

– Nu. Harta are dreptate, spuse Waaler. Chiar este o casă acolo. N-ai observat-o niciodată când ai venit cu trenul? Casa aceea ciudată, din cărămidă, complet izolată. Cu grădină și așa mai departe...

– Te referi la Vila Valle, zise Aune. Casa șefului gării. Este bine-cunoscută. Presupun că acum sunt birouri acolo.

Harry clătină din cap și le spuse că Biroul Național de Evidență a Populației avea înregistrată o persoană care locuia acolo, o femeie în vârstă, Olaus Sivertsen.

– Nu există un etaj cinci în căminul studențesc sau la casa șefului gării, zise Aune.

– Îl va opri asta? întrebă Waaler, întorcându-se către Aune. Aune ridică din umeri.

– Nu cred. Dar acum vorbim despre prezicerea viitorului la un comportament uman, iar aici presupunerea voastră e la fel de bună ca a mea.

– Bine, zise Waaler. Să presupunem că mâine va ataca în căminul studențesc, iar șansa noastră este să organizăm o operațiune bine planificată. Sunteți de acord?

Toți cei din jurul mesei încuviințară.

– Bine, repetă Waaler. O să iau imediat legătura cu Sivert Falkeid de la Forțele Speciale, ca să lucrăm la detalii.

Harry văzu o scânteie în privirea lui Tom Waaler. Îl înțelegea. Acțiunea. Arestarea. Mirosul prăzii. Esența muncii în poliție.

– Mă duc cu Beate pe bulevardul Schweigaards să văd dacă ne putem întâlni cu Sivertsen, zise Harry.

– Aveți grijă, strigă Møller, ca să acopere zgomotul scaunelor târșite pe podea. Nu trebuie să existe nici o scurgere. Țineți minte ce a spus Aune despre cum tipii ăștia de la Forțele Speciale adulmecă în jurul investigațiilor.

Soarele apunea. Temperatura se ridica.

VINERI. OTTO TANGEN

Otto Tangen se rostogoli într-o parte. Era lac de transpirație după încă o noapte tropicală, dar nu faptul acesta îl trezise. Se întinse după telefon și patul vechi pârâi amenințător. Se rupsesse la miezul unei nopți, acum mai bine de un an, când Otto i-o trăsese lui Aud-Rita, de la brutărie, de-a latul patului. Aud-Rita era numai o mână de fată, dar Otto sărise de 110 kilograme în acea primăvară și era beznă în cameră atunci când descoperiseră că paturile erau construite pentru mișcare în lungimea lor, iar nu pe lățime. Aud-Rita se aflate dedesubt, iar Otto fusese nevoit să o ducă la urgențe la Hønefoss, cu clavicula fracturată. Ea fusese furioasă, iar în accesul ei de mânie, amenințase că o să îi spună lui Nills, partenerul și cel mai bun – de fapt, unicul – prieten al lui Otto. În perioada aceea, Nills cântărea 115 kilograme și era bine-cunoscut pentru temperamentul lui coleric. Otto râsese atât de tare, încât abia că mai putuse respira și, de atunci, Aud-Rita se uita furioasă la el ori de câte ori intra în brutărie. Lucrul acesta îl întrista pentru că, la urma urmelor, noaptea aceea era pentru el o amintire plăcută. Era, de asemenea, ultima dată când se mai culcase cu cineva.

– Harry Sounds, pufni el în telefon.

Își numise compania după rolul pe care Gene Hackman îl jucase în filmul care, în multe privințe, determinase viața profesională și viitoare a lui Otto: *Conversația*, un film de Francis Ford

Coppola din 1974 despre un mare ștab. Nimeni din cercul limitat de cunoștințe al lui Otto nu îl văzuse. Cât despre el, îl văzuse de 38 de ori. Când își dăduse seama ce informații din viețile celorlalți îi poate oferi un mic echipament tehnic, la vârsta de 15 ani își cumpărase primul microfon și descoperise despre ce discutau părinții lui în dormitor. În ziua următoare, începuse să economisească bani pentru prima sa cameră video.

Acum avea 35 de ani și în jur de 100 de microfoane, 24 de camere video și un fiu de unsprezece ani de la o femeie cu care își petrecuse o noapte umedă de toamnă în camioneta lui de supraveghere. Măcar reușise să o convingă să îl boteze pe băiat Gene. Ar fi putut totuși să spună, fără să clipească, că, emoțional vorbind, era mai apropiat de microfoanele sale. Într-adevăr, colecția lui includea microfoane performante Neuman din anii '50 și microfoane direcționale Offscreen. Cele din urmă erau special proiectate pentru a fi folosite cu camere foto militare, și fusese nevoit să se ducă în America pentru a le cumpăra pe sub mână, dar acum le achiziționa de pe internet, fără nici o problemă. Locul de frunte în colecție revenea însă celor trei microfoane rusești de spionaj, de mărimea unor vârfuri de ac. Nici o marcă nu era inscripționată pe ele și intrase în posesia lor la un târg din Viena.

În plus, Harry Sounds era proprietarul unuia din cele două studiouri profesionale mobile de supraveghere din Norvegia. Aceasta însemna că din când în când era contactat de poliție, POT și, mai rar, de serviciul de spionaj al Ministerului Apărării. Și-ar fi dorit să se întâmple mai des. Se săturase să monteze camere de supraveghere în magazine 7-Eleven și Videonova și să antreneze un personal care nu înțelegea elementele mai sofisticate implicate în monitorizarea clienților care nu bănuiau nimic. În ceea ce privea munca de supraveghere, era mai ușor să găsească spirite înrudite lui în forțele de poliție și în Ministerul Apărării, dar echipamentul performant al lui Harry Sounds costa mulți bani și, spre neplăcerea lui, Otto auzea din ce în ce mai des vechea poveste a reducerilor bugetare. Îi spuneau că era mai ieftin pentru ei să își instaleze propriul echipament într-un apartament sau o casă din apropierea

șintei, și desigur că aveau dreptate. Din când în când totuși, în apropiere nu se afla nici o casă aflată într-o stare rezonabilă, sau misiunea solicita echipament de calitate pe care ei nu îl aveau. Și atunci îl sunau pe Harry Sounds. Ca acum.

Otto ascultă. Părea a fi o misiune minunată. Cum evident se aflau numeroase apartamente în apropierea șintei, bănuie că urmăreau un pește mare. Și în acest moment era un singur pește atât de mare în apă.

– E vorba de cazul curierului? întrebă el, ridicându-se cu grijă în pat, ca să nu se afunde de la mijloc.

Ar fi trebuit să cumpere un alt pat. Nu era sigur dacă amânarea constantă se datora circumstanțelor economice sau sentimentalismului. Indiferent de motiv, dacă acea conversație se ridica la nivelul așteptărilor pe care le întrezărea, în curând avea să își permită un pat decent, solid, la comandă. Poate unul dintre cele rotunde. Și atunci poate că putea încerca un nou asalt asupra lui Aud-Rita. Nils cântărea 135 de kilograme acum și arăta revoltător.

– Este urgent, zise Waaler fără să îi răspundă la întrebare, dar asta era suficient pentru Otto. Vreau ca totul să fie instalat în seara asta.

Otto râse zgomotos.

– Deci vrei ca scara, liftul și diversele coridoare care străbat o clădire cu patru etaje să fie acoperite pentru sunet și imagine într-o singură noapte? Îmi pare rău, amice, nu se poate.

– Este un caz de maximă prioritate și ai lăsat la o parte...

– Am zis N-U. *Căpîșce?*

Gândul îl făcu pe Otto să jubileze și patul începu să se clatine.

– Dacă este atât de urgent, putem începe în noaptea asta, Waaler. Și îți promit că o să fie gata până luni dimineață.

– Înțeleg, zise Waaler. Scuză-mă pentru naivitatea mea.

Dacă Otto ar fi fost la fel de priceput să interpreteze vocile pe cât era să le înregistreze, poate ar fi detectat în intonația lui Waaler faptul că inspectorului nu îi picase bine deloc refuzul lui. Acum era însă mai preocupat să negocieze urgența și numărul de ore de care avea nevoie ca să facă toată treaba.

– Bine, acum suntem oarecum pe aceeași lungime de undă, zise Otto căutându-și șosetele sub pat. Dar nu văzu decât ghemotoace de praf și cutii goale de bere. Va trebui să adaug o taxă pentru orele lucrate seara. Și desigur în weekend.

Bere! Poate că ar fi trebuit să cumpere o cutie mare și să o invite pe Aud-Rita să sărbătorească obținerea misiunii? Sau – dacă ea nu putea – pe Nils.

– Și un mic avans pentru echipamentul pe care va trebui să îl închiriez. Nu îmi curg toate astea la robinet.

– Nu, zise Waaler. Se află probabil în șopronul lui Stein Astrup din Asker.

Otto Tangen aproape că scăpă receptorul.

– Vai de mine, zise Waaler sarcastic, cu voce blândă. Am atins un nerv sensibil? Ceva ce ai uitat să declari? Vreun echipament trimis cu vaporul din Rotterdam?

Patul se prăbuși la podea cu un trosnet.

– Poți lua câțiva dintre băieții noștri ca să te ajute, continuă Waaler. Bagă-ți burta într-o pereche de pantaloni, bagă-ți supermașina în viteză și vino la biroul meu pentru informare și ca să trecem în revistă schițele.

– Eu... eu...

– ... sunt copleșit de recunoștință. E minunat că prietenii pot lucra împreună, nu-i așa, Tangen? Fii deștept, nu sufla o vorbă, încearcă să faci cea mai bună treabă din viața ta și totul va fi bine.

VINERI. PĂSĂREASCA

– Locuiți aici? întrebă Harry, împietrit.

Era împietrit deoarece similitudinea era atât de izbitoare, încât tresări atunci când femeia deschise ușa. Cercetă cu atenție fața palidă, îmbătrânită. Era vorba de ochii ei. Aveau același calm, aceeași căldură. Mai presus de orice, erau ochii ei. Dar și vocea ei, atunci când confirmă că era într-adevăr Olaug Sivertsen.

– Poliția, zise el, ridicând legitimația.

– Serios? Sper că nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

O expresie de neliniște străbătu rețeaua de riduri și linii fine de pe față. Harry se întrebă dacă preocuparea era pentru altcineva. Poate avea impresia asta din cauza asemănării, pentru că ea se preocupase tot timpul pentru ceilalți.

– Nu, nimic, răspunse el automat și repetă minciuna clătinând din cap. Putem intra?

– Desigur.

Femeia deschise larg ușa și le făcu loc. Harry și Beate pășiră înăuntru. Harry închise ochii. Mirosea a săpun fin și a haine vechi. Desigur. Când redeschise ochii, femeia îl privea cu un zâmbet întrebător pe buze. Harry îi zâmbi și el. Nu avea cum să presupună că el așteptase o îmbrățișare, o mângâiere pe cap și câteva cuvinte șoptite că Bunicul îi aștepta pe el și pe Sis cu o surpriză.

Îi conduse într-un salon, dar nu era nimeni acolo. Salonul – sau saloanele, pentru că erau trei, unul după celălalt – aveau modele circulare pe tavan, cu coroane de sticlă și erau mobilate cu antichități elegante. Și mobilele, și covoarele erau uzate, dar erau impecabile și aranjate cum numai o casă cu un singur locatar poate fi.

Harry se întrebă de ce o chestionase dacă locuiește acolo. Fusese ceva în felul în care deschisese ușa? Sau în felul în care îi poftise înăuntru? În orice caz, se așteptase într-un fel să vadă un bărbat, bărbatul din casă, dar se părea că Biroul Național de Evidență a Populației avusese dreptate. Ea era singurul locatar.

– Luați loc, zise ea. Cafea?

Sună mai degrabă ca o rugămintă decât ca o ofertă. Stânjenit, Harry își dresă vocea, nesigur dacă ar fi trebuit să îi spună motivul prezenței lor acolo la începutul sau la sfârșitul conversației lor.

– Sună grozav, răspunse Beate cu un zâmbet.

Bătrâna îi întoarse zâmbetul și își târși picioarele până la bucătărie. Harry îi aruncă lui Beate o privire recunoscătoare.

– Îmi amintește de... începu el.

– Știu, zise Beate. Am văzut-o pe fața ta. Și bunica mea semăna puțin cu ea.

– Hm, făcu Harry, privind în jur.

Nu erau prea multe fotografii de familie. Doar chipuri serioase în două poze alb-negru decolorate, care trebuie să fi fost făcute înainte de război, și patru fotografii ale unui băiat la vârste diferite. Într-o fotografie de adolescență avea coșuri, o tunsoare după moda anilor '60, ochii blânzi de ursuleț care îi întâmpinase în cadrul ușii și un zâmbet care nu era decât atât – un zâmbet. Nu fața chinuită pe care Harry, nu fără mare dificultate, reușise să o afișeze în fața aparatului la aceeași vârstă.

Femeia bătrână se întoarse cu o tavă, se așeză, turnă cafea și dădu din mână în mână o farfurie de prăjituri Maryland. Harry așteptă până ce Beate termină de complimentat cafeaua.

– *Fru* Sivertsen, ați citit despre tinerele femei care au fost ucise recent în Oslo?

Femeia clătină din cap.

– Am văzut titlurile ziarelor. Sunt pe prima pagină în *Aftenposten*. Nu poți să nu le vezi. Dar nu citesc niciodată despre așa ceva.

Ridurile din jurul ochilor ei se îndreptară în jos când zâmbi.

– Și mă tem că sunt numai o *frøken* bătrână, nu o *fru*.

– Îmi cer scuze. Am crezut...

Harry aruncă o privire spre fotografii.

– Da, zise ea. Este băiatul meu.

Se făcu liniște. Vântul purtă cu el lătratul îndepărtat al câinilor și vocea metalică anunțând că trenul spre Halden se pregătea să plece de la peronul 17, dar abia dacă mișcă perdelele de la ușile balconului.

– Da. Harry își ridică ceașca de cafea, dar se decise să vorbească și o puse din nou jos. Avem motive să credem că persoana care a ucis fetele este un asasin în serie și că una din următoarele două ținte este...

– Minunate prăjituri, *fru* Sivertsen, îl întrerupse dintr-odată Beate, cu gura plină.

Harry se uită la ea, uimit. Dinspre ușile balconului veni șuieratul unui tren ce sosea în gară.

Bătrâna zâmbi, încurcată.

– Sunt numai prăjituri cumpărate, zise ea.

– Să o iau de la capăt, *fru* Sivertsen, zise Harry. În primul rând, aș vrea să spun că nu există nici un motiv de îngrijorare, că avem situația sub control. Apoi...

– Mulțumesc, spuse Harry în timp ce mergeau spre bulevardul Schweigaards, pe lângă hangare și clădirile joase ale fabricii. Făceau un contrast evident cu casa și grădină, care era ca o oază verde în mijlocul pietrișului negru.

Beate zâmbi fără să roșească.

– M-am gândit c-ar trebui să evităm echivalentul mental al unei fracturi la osul șoldului. Ni se permite să ocolim un pic problema, să prezentăm lucrurile într-un mod mai frumos decât sunt de fapt.

– Da, am auzit și eu asta. Harry aprinse o țigară. Niciodată nu am fost prea priceput la discuțiile cu oamenii. Sunt mai bun la ascultat. Și poate...

Se opri brusc.

– Ce e? întrebă Beate.

– Poate am devenit cam insensibil. Poate că nu-mi mai pasă chiar atât de mult. Poate că e timpul să ... fac altceva. Vrei să conduci tu?

Îi aruncă cheile peste capota mașinii.

Beate le prinse și le privi încruntată.

La ora 20.00, cei patru detectivi care conduceau investigația, împreună cu Aune, stăteau din nou în sala de conferințe.

Harry raportă rezultatele întâlnirii din Vila Valle și spuse că Olaug Sivertsen primise vestea cu calm. Era evident înspăimântată, dar nu se panicase la gândul că s-ar putea afla pe lista morții unui criminal în serie.

– Beate i-a sugerat că ar putea să se mute o vreme la fiul ei, zise Harry. Cred că ar fi o idee bună...

Waler clătină din cap.

– Nu? întrebă Harry, surprins.

– S-ar putea ca asasinul să supravegheze viitoarele locuri ale crimei. Dacă ar începe să se întâmple lucruri neobișnuite, s-ar putea să îl gonim.

– Vrei să spui că ar trebui să folosim o bătrânică nevinovată pe post de... de... de... Beate încercă să își ascundă mânia, dar reuși să bâlbâie, roșie la față... momeală?

Waler îi susținu privirea lui Beate. De data aceasta și ea i-o susținu pe-a lui. În cele din urmă tăcerea deveni atât de apăsătoare, încât Møller deschise gura să spună ceva, orice, niște cuvinte la întâmplare, dar Waler i-o luă înainte.

– Vreau să fiu sigur că îl vom prinde pe tip, ca să dormim cu toții liniștiți noaptea. Și din câte am înțeles, rândul bătrânei căprioare va veni abia săptămâna viitoare.

Møller izbucni într-un râs zgomotos, încordat. Și deveni chiar și mai zgomotos atunci când observă că atmosfera tensionată nu fusese relaxată.

– Oricum, începu Harry, nu va pleca. Fiul ei locuiește mult prea departe, undeva peste hotare.

– Bine, zise Waaler. Cât despre căminul studentesc, este cam gol acum din cauza vacanței, dar tuturor ocupanților cu care am discutat li s-a spus clar să stea în camerele lor mâine. În afară de asta, li s-au dat informații minime. Le-am spus că e vorba despre un spărgător pe care încercăm să îl prindem în fapt. O să instalăm echipamentul de supraveghere în noaptea asta, în vreme ce criminalul doarme, sperăm noi.

– Și Forțele Speciale?

Waaler zâmbi.

– Sunt fericite.

Privirea lui Harry alunecă pe fereastră. Încercă să își aducă aminte cum era să fii fericit.

Møller încheie ședința și Harry observă că petele de sudoare formate pe ambele părți ale cămășii lui Aune aveau forma Somaliei.

Cei trei se așezară din nou.

Møller aduse patru beri Carlsberg din frigiderul de la bucătărie.

Aune acceptă una dând din cap, cu o expresie fericită pe chip. Harry în schimb clătină din cap.

– Dar de ce? întrebă Møller în timp ce deschidea sticlele de bere. De ce ne dă voluntar cheia codului și deci și a viitoarelor sale mutări?

– Încearcă să ne spună cum îl putem prinde, zise Harry, deschizând fereastra.

Încăperea fu inundată de sunetele vieții orașului într-o noapte de vară: ciclul frenetic al vieții efemeridelor, muzică venind dinspre o cabrioletă aflată în trecere, râsete exagerate, tocuri înalte ce bocăneau rapid pe asfalt. Oamenii care se simțeau bine.

Møller se uită la Harry nevenindu-i să creadă și aruncă o privire către Aune, sperând că va primi confirmarea faptului că Harry își pierduse mințile.

Psihologul își uni vârfurile degetelor de la ambele mâini în fața papionului pleoștit.

– S-ar putea ca Harry să aibă dreptate, zise el. Nu e ceva neobișnuit ca un criminal în serie să ajute poliția pentru că, în adâncul sufletului, își dorește să fie oprit. Există un psiholog, Sam Vaknin, care susține că asasinii în serie vor să fie prinși și pedepsiți ca să își satisfacă superegoul sadic. Eu înclin mai mult spre ideea că au nevoie de ajutor ca să oprească monstrul din ei. Pun dorința lor de a fi prinși pe seama unui anumit grad de înțelegere obiectivă a bolii lor.

– Ei știi că sunt nebuni?

Aune aprobă din cap.

– Trebuie să fie un iad, rosti Møller încet, ridicându-și sticla de bere.

Møller ieși ca să discute la telefon cu un ziarist de la *Aftenposten* care dorea să știe dacă poliția susținea apelul făcut de Consiliul pentru Copii ca aceștia să fie ținuti în casă.

Harry și Aune rămaseră pe loc, ascultând sunetele îndepărtate ale unei petreceri, strigătele neclare și formația The Strokes, întrerupte de o chemare la rugăciune, care, din nu se știe ce motiv, reverberă dintr-odată într-un mod metalic și probabil blasfemic, totuși ciudat de frumos, pe aceeași fereastră deschisă.

– Din curiozitate, zise Aune, ce anume a declanșat ideea? Cum ai știut că era cifra cinci?

– La ce te referi?

– Știu câte ceva despre procesele creative. Ce s-a întâmplat?

Harry zâmbi.

– Asta să-mi spui tu mie. În orice caz, ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să adorm în dimineața asta a fost ceasul de pe noptieră arătând trei de cinci. Trei femei. Cinci.

– Creierul este un instrument minunat, zise Aune.

– Da, cred că este, fu de acord Harry. După spusele unui prieten de-al meu care se pricepe la coduri, trebuie să aflăm răspunsul la întrebarea „de ce” înainte ca acest cod să fie pe deplin descifrat. Iar răspunsul nu este cinci.

– Așadar, de ce?

Harry căscă și se întinse.

– „De ce“ este domeniul tău, Stăle. Eu o să fiu fericit numai să îl prindem.

Aune zâmbi, se uită la ceas și se ridică în picioare.

– Ești o persoană foarte ciudată, Harry. Își îmbracă haina. Știu că în ultima vreme ai cam băut, dar arăți mai bine acum. Ai trecut peste ce era mai rău de data asta?

Harry clătină din cap.

– Sunt doar treaz.

În drum spre casă, cerul se arcuia deasupra lui Harry în toată splendoarea lui.

O femeie cu ochelari de soare stătea pe trotuar, sub semnul din neon al firmei Niazi, mica băcănie de pe strada de lângă casa lui Harry. Ținea o mână în șold. În cealaltă avea una dintre plasele universale de plastic alb de la Niazi. Îi zâmbi și se prefăcu a-l aștepta pe el acolo.

Era Vibeke Knutsen.

Harry își dădu seama că juca teatru. Era o glumă în care ar fi vrut ca Harry să i se alăture, așa că încetini și îi răspunse cu același zâmbet. Ca să arate că se așteptase să o vadă acolo. Ciudat era că de fapt așa și era. Doar că până în acea clipă nu își dăduse seama.

– Nu te-am mai văzut în ultima vreme la Submarin, scumpule, zise ea, ridicând ochelarii de soare și mijind ochii de parcă soarele încă ar mai fi strălucit cu putere peste acoperișuri.

– M-am străduit să îmi mențin capul deasupra apei, replică Harry, scoțând un pachet cu țigări.

– Oh, un joc de cuvinte, zise ea, întinzându-se.

Nu purta nimic exotic în această seară – o rochie albastră de vară cu un decolteu generos. Îi venea bine și femeia știa asta. Îi întinse pachetul, iar ea scoase o țigară, pe care reuși să o pună între buze într-un fel pe care Harry nu îl putea caracteriza decât ca indecent.

– Ce faci aici? întrebă el. Nu făceai cumpărături la Kiwi de obicei?

– E închis. E aproape miezul nopții, Harry. Trebuia să vin pe strada ta ca să găsesc ceva încă deschis.

Zâmbetul i se lărgi, iar ochii i se îngustară, ca ai unei pisici jucăușe.

– Este o zonă periculoasă pentru o fetiță, vinerea seara, zise Harry, aprinzându-i țigara. Ai fi putut să îți trimiți bărbatul dacă aveai nevoie de ceva cumpărături...

– De sucuri pentru cocktailuri, zise ea, ridicând plasa. Să amestec băuturile ca să nu mai fie atât de tari. Și logodnicul meu e plecat. Dacă e atât de periculos pe-aici, ar trebui să salvezi fata și să o duci undeva unde e în siguranță.

Arată cu capul clădirea în care el avea apartamentul.

– Pot să-ți fac o cafea, zise el.

– Da?

– Nescafe. Asta e tot ce pot să-ți ofer.

Când Harry intră în camera de zi, cu un vas cu apă fierbinte și un bol cu cafea, Vibeke Knutsen stătea pe sofa, cu picioarele strânse dedesubtul ei și cu pantofii pe podea. Pielea ei albă ca laptele strălucea în semiîntuneric. Femeia își aprinse încă o țigară, de data aceasta din pachetul propriu. O marcă străină pe care Harry nu o mai văzuse niciodată. Fără filtru. În lumina tremurătoare a chibritului observă că oja de un roșu întunecat era sărită la vârful unghiilor de la picioare.

– Nu știu dacă mai pot continua, zise ea. S-a schimbat. Când vine acasă nu are astâmpăr și fie măsoară camera în lung și în lat, fie iese la antrenament. De parcă abia așteaptă să iasă și să plece din nou în călătorie. Încerc să discut cu el, dar mi-o retează repede, ori se uită la mine complet nedumerit. Chiar venim de pe două planete diferite.

– Combinația dintre distanța dintre planete și atracția mutuală le ține pe orbită, zise Harry, amestecând cu lingurița granulele de cafea.

– Alt joc de cuvinte? spuse Vibeke, culegând un fir de tutun de pe vârful limbii ei roz și umede.

Harry chicoti.

– E ceva ce am citit într-o cameră de așteptare. Probabil că speram să fie adevărat. Pentru binele meu.

– Știi care e partea cea mai ciudată? Nu mă place. Și totuși, știu că niciodată nu îmi va da drumul.

– Ce vrei să spui?

– Are nevoie de mine. Nu știu exact pentru ce, dar parcă a pierdut ceva și de aceea are nevoie de mine. Părinții lui...

– Da?

– Nu țin nici un fel de legătură cu ei. Nu i-am întâlnit niciodată. Cred că nici nu știu că exist. Nu cu mult timp în urmă a sunat telefonul și un bărbat a întrebat de Anders. Imediat mi-am dat seama că era tatăl lui. Poți să simți asta din felul în care părinții rostesc numele copiilor lor. Într-un fel, e ceva ce au spus de atât de multe ori, încât e cel mai firesc lucru din lume. Dar pe de altă parte, e atât de intim, încât cuvântul îi dezbracă până la piele și îl spun repede, aproape cu stânjeneală. „Anders e acolo?” Când am zis că va trebui să îl trezesc, vocea a început dintr-odată să pălăvrăgească într-o limbă străină, sau... nu tocmai străină, ci mai curând ca și cum noi doi am vorbi atunci când trebuie să găsim cuvintele în grabă. Așa cum inițiații vorbesc la întâlnirile religioase, la capelă.

– Vorbesc în parabole?

– Da, cred că așa îi zice. Anders a crescut cu chestia asta, dar nu vorbește niciodată despre asta. Am ascultat o vreme. În primul rând, apăreau destul de des cuvinte ca „satana” și „sodomie”. Apoi a devenit mai porcos. „Pizdă” și „curvă” și chestii de genul ăsta. Așa că am închis.

– Ce a spus Anders despre asta?

– Nu i-am spus niciodată.

– De ce nu?

– Păi... e ca un loc unde nu mi s-a permis niciodată să intru. Și nici nu îmi doresc asta.

Harry își bău cafeaua. Vibeke nu se atinse de a ei.

– Nu te simți singur, câteodată, Harry?

Își întoarse privirea și o întâlni pe a ei.

– Singuratic. Nu îți dorești să fii cu cineva?

– Sunt două lucruri diferite. Poți să fii cu cineva și să te simți singur.

Femeia se înfioră, de parcă un curent rece străbătuse camera.

– Știi ceva? zise ea. Aș bea ceva.

– Îmi pare rău, nu mai am așa ceva.

Își deschise geanta.

– Poți să aduci două pahare, scumpule?

– Avem nevoie numai de unul.

– Bine, OK.

Deșurubă dopul sticlutei plate, dădu capul pe spate și bău.

– Nu am voie să mă mișc deloc, zise ea, râzând.

O picătură maro strălucitoare îi alunecă pe bărbie.

– Poftim?

– Lui Anders nu îi place să mă mișc. Și trebuie să stau locului, fără să mă mișc. Nu trebuie să spun nici un cuvânt, sau să gem. Trebuie să mă prefac că dorm. Spune că îi dispăre pofta dacă arăt pasiune.

– Și?

Mai bău un gât, apoi înșurubă la loc capacul, privindu-l pe Harry în ochi. Privirea ei era atât de directă încât Harry respiră automat ceva mai adânc și, spre propria iritare, simți cum erecția începe să îi pulseze în pantaloni.

Vibeke ridică o sprânceană, de parcă ar fi simțit și ea.

– Vino și așează-te pe canapea, șopti ea.

Vocea ei devenise răgușită și aspră. Harry văzu umflătura arterei ei albastre pe pielea albă a gâtului. „Este numai un act reflex, gândi Harry. Precum câinele lui Pavlov care se ridică atunci când aude semnalul pentru mâncare, un reflex condiționat, asta era tot.”

– Nu cred că pot, zise el.

– Te temi de mine?

– Da, zise Harry.

O dulceață tristă îi inundă vintrele, protestul tăcut al sexului său. Femeia râse zgomotos, dar se opri când îi văzu ochii. Se bosumflă și începu să îl roage cu o voce copilărească:

– Haide, Harry...

– Nu pot. Ești minunată, dar...

Zâmbetul ei era intact, dar clipi de parcă ar fi plesnit-o.

– Nu pe tine te vreau, zise Harry.

Ochii ei șovăiră. Colțurile gurii se ridicară de parcă era pe punctul să râdă.

– Aha, făcu ea.

Ar fi vrut să fie ironică, ar fi trebuit să fie o exclamație teatrală și dramatică. În schimb, se auzi ca un geamăt obosit, resemnat. Piesa se terminase, amândoi își uitaseră replicile.

– Îmi pare rău, zise Harry.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Oh, Harry, șopti ea.

Își dori ca femeia să nu fi spus asta, că să poată să îi ceară să plece imediat.

– Indiferent ce vrei tu de la mine, nu am, zise el. Ea știe asta. Acum o știi și tu.

PARTEA A PATRA

SÂMBĂȚĂ. SUFLETUL. ZIUA

Pe când soarele aluneca pe deasupra crestei Ekeberg, sâmbătă dimineața, promițând încă o temperatură care avea să bată toate recordurile, Otto Tangen verifica pentru o ultimă dată consola.

Era întuneric și înghesuită în microbuz și un miros de haine mucegăite, pe care nici odorizantele de mașină Elvis Presley ale lui Otto, nici tutunul nu vor reuși vreodată să îl alunge. Uneori avea impresia că stătea într-un buncăr în tranșee, cu mirosul de moarte în nări, și totuși ferit de ceea ce se întâmpla afară.

Căminul studențesc se afla în mijlocul unui teren din cartierul Kampen, cu vedere în jos către Tøyen. De fiecare parte și aproape paralel cu vechea clădire din cărămidă roșie, de patru etaje, se aflau două clădiri de locuințe mai înalte, din anii '50. Aceeași vopsea și același tip de ferestre fuseseră folosite la căminul studențesc și la clădirile cu apartamente, probabil în încercarea de a da zonei un aspect unitar. Diferența de vechime nu putuse fi totuși camuflată. Tot arăta de parcă o trombă aspirase căminul studențesc și apoi îl plantase ușor în mijlocul unei zone rezidențiale.

Harry și Waaler fuseseră de acord să plaseze microbuzul în parcare, alături de toate celelalte mașini, chiar în fața căminului studențesc, unde recepția era bună, iar microbuzul nu ieșea prea mult în evidență. Trecătorii care ar arunca totuși o privire fugitivă

ar presupune probabil că mașina Volvo albastră cu geamurile acoperite cu izopren aparține formației rock Kindergarden Accident, nume desenat cu litere negre pe o latură, cu cranii pe post de puncte ale celor două litere „i“.

Otto se șterse de transpirație și se asigură că toate camerele funcționau, că toate unghiurile erau acoperite și că tot ce mișca în afara acelei clădiri era înregistrat de cel puțin o cameră, astfel încât să își poată urmări ținta din momentul în care intra în hol, până la ușa oricăreia dintre cele 80 de camere studențești, de pe cele opt coridoare de la cele patru etaje.

Asamblaseră, înșiraseră și înșurubaseră camere pe pereți toată noaptea. Otto încă mai avea în gură gustul metalic, amar, de mortar uscat, iar tencuiala galbenă de perete prăfuia umerii jachetei lui mizerabile, ca o mătreacă solzoasă.

Până la urmă, Waaler ascultase glasul rațiunii și își dăduse seama că, dacă voiau să respecte termenul limită, trebuia să se descurce și fără sunet. Nu ar fi afectat deloc arestarea. Singura problemă era că pierdeau dovezile, dacă ținta urma să spună ceva incriminator.

Și nu reușiseră să pună camere nici în lift. Folosind o cameră fără fir, Otto nu putea obține o imagine decentă din microbuz pentru că puțul de beton bloca semnalul, iar problema cu utilizarea cablurilor era că, indiferent cum le-ar fi plasat, erau fie vizibile, fie exista șansa să fie agățate în mecanismele liftului. Waaler fusese de accord cu asta, de vreme ce ținta va fi oricum singură în lift. Ocupanții căminului fuseseră puși să jure că vor păstra secretul și primiseră instrucțiuni stricte să își încuie ușile și să stea în camere între orele 16 și 18.

Otto Tangen mișcă mozaicul de imagini mici pe trei ecrane mari și le spori dimensiunile până ce formară un întreg logic. Pe ecranul din stânga: coridoarele dinspre nord, etajul patru sus și parterul jos. Pe ecranul din mijloc: intrarea în clădire, toate palier-rele de pe scări și ușile către lift. Pe ecranul din dreapta: coridoarele dinspre sud.

Otto dădu clic pe „Save“, își puse mâinile la ceafă și se lăsă pe spate cu un grohăit satisfăcut. Putea monitoriza întreaga clădire. Cu tinere studente. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut să instaleze câteva camere în unele încăperi. Desigur, fără ca studenții să știe. Niște lentile minuscule, ca ochii de pește, plasate acolo unde nu ar fi fost niciodată descoperite. Și cu microfoane rusești. Tinere asistente din Norvegia. Le-ar fi putut înregistra și ar fi putut vinde filmele prin intermediul contactelor sale. La naiba cu nenorocitul de Waaler! Cum dracu' știa de Astrup și de hambarul din Asker? O frântură de idee trecu rapid prin creierul lui Otto și dispăru din nou. De mult bănuia că Astrup plătea pe cineva care să își întindă aripa protectoare peste operațiunea sa.

Otto își aprinse o țigară. Imaginile erau ca niște fotografii. Nici o singură mișcare pe coridoarele galbene sau pe scări nu demonstra că era o transmisie în direct. Studenții care își petreceau vara în camere probabil că încă mai erau în pat, dormind. Dar dacă mai aștepta câteva ore poate că îl vedea pe tipul care fusese primit de păpușa din camera 303, la ora 2.00 dimineața. Păruse beată. Beată și dornică. El păruse doar dornic. Otto se gândi la Aud-Rita. Prima dată când o întâlnise la un pahar la Nils, toți cei prezenți întinseseră labele ca să dea noroc, iar când ea întinsese mâna micuță și albă spre Otto și murmurase „Aud-Rita“, sunase de parcă îl întrebase dacă e furios: *Er'u drita*.

Otto scoase un oftat.

Nenorocitul de Waaler supraveghease cursul evenimentelor cu oamenii de la Forțele Speciale până la miezul nopții. Otto surprinsese discuția dintre Waaler și comandantul soldaților, lângă microbuz. Mai târziu, în aceeași zi, câțiva soldați ai unei unități speciale urmau să fie desfășurați câte trei pe coridoarele fiecărui etaj, 24 cu toții, îmbrăcați în negru și purtând asupra lor MP5-uri încărcate, gaze lacrimogene și măști de gaze. La un semnal venit dinspre microbuz, urmau să intre în acțiune imediat ce ținta avea să ciocănească la o ușă sau să încerce să intre într-una dintre camere. Gândul îl făcu pe Otto să tremure de entuziasm. Îi mai văzuse în acțiune de două ori și tipii erau al dracului de ireali. Erau

bubuituri și flash-uri de lumină, ca la un concert heavy-rock și în ambele ocazii țintele fuseseră atât de amorțite de teamă, încât întreaga poveste se terminase în câteva secunde. Lui Otto i se spusese că ăsta era și scopul, să sperii ținta astfel încât să nu mai aibă capacitatea mentală de a se opune.

Otto își stinse țigara. Capcana fusese întinsă. Acum nu mai trebuia decât să aștepte șobolanul.

Poliția trebuia să sosească în jur de ora 15.00. Waaler interzisesse orice mișcare în sau din microbuz înainte sau după acea oră. Avea să fie o zi lungă și fierbinte.

Otto se aruncă pe salteaua de pe podea. Se întrebă ce se întâmpla în camera 303 în acea clipă. Îi era dor de patul său. Îi era dor de mișcare. Îi era dor de Aud-Rita.

Chiar în acea clipă, poarta de la intrare se trânti în spatele lui Harry. Se opri ca să își aprindă prima țigară din acea zi și privi cerul acoperit de ceața dimineții, ca un vâl subțire pe care soarele avea să îl ardă. Dormise. Un somn adânc, neîntrerupt, fără vise. Părea aproape imposibil.

– O să fie o zi împruțită, Harry! Prognoza meteo zice că o să fie ziua cea mai fierbinte din 1907 încoace. Poate.

Era Ali, care locuia în apartamentul de sub Harry și era proprietarul lui Niazi. Indiferent cât de devreme se trezea Harry, Ali și fratele lui munceau deja din greu când el pleca la birou. Ali își ridicase mătura și arăta către ceva de pe trotuar.

Harry miji ochii ca să vadă către ce arăta Ali. Un rahat de câine. Nu îl văzuse atunci când Vibeke stătuse exact în acel loc, cu o seară înainte. Cineva fusese cu siguranță distrat când își scosese câinele la plimbare în acea dimineață. Sau noaptea trecută.

Se uită la ceas. Aceasta era ziua decisivă. În câteva ore vor ști răspunsul.

Harry inhală fumul adânc în plămâni și simți cum amestecul de aer curat și nicotină îi înviorează sistemul. Pentru prima dată de mult timp simțea tutunul. Avea chiar un gust bun. Și pentru o clipă

uită de toate lucrurile pe care avea să le piardă: slujba, Rakel și sufletul său.

Pentru că asta era ziua.

Și începuse bine.

Încă o dată, părea foarte puțin probabil.

Harry simți că era fericită pentru că îi auzise vocea.

– Am vorbit cu tata. E mai mult decât bucuros să aibă grijă de Oleg. Și Sis o să fie acolo.

– Seara premierei? zise ea cu un râs vesel în voce. La Teatrul Național? Dumnezeuule!

Exagera – îi plăcea să facă asta din când în când –, dar Harry constată că și el devenea tot mai entuziasmat.

– Ce-o să porți? îl întreabă ea.

– Încă n-ai spus „da“.

– Depinde.

– Un costum.

– Care?

– Păi să vedem... cel pe care l-am cumpărat în Hegdehaug-sveien pe 17 mai, acum doi ani. Știi tu, cel gri cu...

– E singurul costum pe care-l ai.

– Cu siguranță o să-l port pe acela.

Femeia râse. Un râset delicat, delicat ca pielea și săruturile ei, dar tot râsul ei era cel care îi plăcea lui cel mai mult. Atât de simplu era.

– Vin să te iau la ora șase, spuse el.

– Bine. Dar Harry...

– Da?

– Să nu crezi...

– Știu. E numai o piesă de teatru.

– Mulțumesc, Harry.

– Plăcerea e de partea mea.

Râse din nou. Odată ce începea, putea s-o facă să râdă aproape din orice, de parcă aveau amândoi aceeași minte și priveau prin aceeași ochi, iar el putea doar să arate undeva, fără să spună ceva anume. Trebui să se silească să pună receptorul jos.

Aceasta era ziua. Și încă era una bună.

Căzuseră de acord ca Beate să stea cu Olaug Sivertsen în timpul operațiunii. Møller nu dorea să riște ca ținta (cu două zile în urmă Waaler începuse să-l numească pe criminal „ținta“ și acum toată lumea îi spunea astfel) să descopere capcana și să schimbe ordinea locurilor crimelor.

Sună telefonul. Era Øystein. Voia să afle cum merg lucrurile. Harry îi spuse că lucrurile mergeau bine și îl întreabă ce dorește. Øystein spuse că asta era tot ce își dorea: să afle cum merg lucrurile. Harry se simți stânjenit – nu era obișnuit cu genul acesta de atenție.

– Dormi?

– Am dormit azi-noapte, zise Harry.

– Bine. Și codul? L-ai spart?

– În parte. Știu unde și când. Nu știu de ce.

– Deci acum poți să citești textul, dar nu știi ce înseamnă?

– Ceva de genul ăsta. Va trebui să așteptăm restul pentru când o să îl prindem.

– Ce anume nu înțelegi?

– Multe. De exemplu, de ce a ascuns unul dintre cadavre? Sau lucruri neînsemnate, cum ar fi faptul că taie degete de la mâna stângă a victimelor, dar degete diferite. Arătătorul la prima victimă, degetul din mijloc la a doua și inelarul la a treia.

– Deci în serie. Ca la sisteme.

– Da, dar de ce nu a început cu degetul mare? E vreun mesaj aici?

Øystein izbucni în râs.

– Ai grijă, Harry. Codurile sunt ca femeile. Dacă nu le dobori tu, te doboară ele.

– Mie-mi spui.

– Chiar așa? Foarte bine, pentru că asta înseamnă că sunt o persoană grijulie. Nu-mi vine să-mi cred ochilor, dar cred că am un client în mașină, Harry. Vorbim mai târziu.

– Bine.

Harry privi fumul înălțându-se încet, în rotocoale. Se uită la ceas. Nu îi mărturisise lui Øystein un lucru: intuiția îi spunea că, în

curând, restul detaliilor se vor aranja de la sine la locul lor. În ciuda ritualurilor, crimele aveau ceva mult prea neemoțional, o lipsă de ură, dorință sau pasiune aproape izbitoare. Sau chiar lipsă de iubire. Fuseseră îndeplinite cu prea mare perfecțiune, aproape mecanic, ca la carte. Senzația era că juca șah cu un computer, nu cu cineva a cărui minte era agitată sau dezechilibrată. Timpul însă avea să le limpezească pe toate.

Se uită din nou la ceas.

Inima începu să îi bată mai tare.

SÂMBĂȚĂ. ÎN ACȚIUNE

Starea de spirit a lui Otto Tangen era din ce în ce mai bună.

Dormise câteva ore și se trezise cu o durere de cap îngrozitoare și cu un bubuit furios în ușa. Când deschisese, Waaler, Falkeid de la Forțele Speciale și un tip pe nume Harry Hole, care numai a inspector de poliție nu arăta, dădură buzna și primul lucru pe care îl făcură fusese să se plângă de aerul închis din camionetă. Dar după ce își turnă o cafea dintr-unul dintre cele patru termosuri, porni ecranele și setă benzile pentru „înregistrare“, Otto simți minunatul fior al entuziasmului pe care întotdeauna îl avea în apropierea țintei.

Falkeid explică modul cum gardieni în ținută civilă fuseseră postăți în căminul studentesc cu o seară în urmă. Patrula cu câini controlase podul și pivnița ca să se asigure că nimeni nu se ascundea în casă. Numai locatarii căminului intraseră și ieșiseră, deși fata de la 303 îl informase pe gardianul de la intrare că prietenul ei va rămâne pe la ea. Oamenii lui Falkeid erau pe poziții și așteptau ordine.

Waaler încuviință din cap.

Falkeid verifica sistemul de comunicații la intervale regulate. Echipamentul Forțelor Speciale nu intra în responsabilitatea lui Otto. Otto închise ochii și se delectă ascultând sunetele. Secunda

scurtă de zgomot atmosferic atunci când porniră butonul „emisie“, apoi murmuratul codurilor de neînțeles, un fel de jargon de joacă pentru adulți.

„Vulturul, recepție.“

Otto pronunță cuvintele fără sunet, numai din buze, și își aminti cum stătea cocoțat într-un măr, într-o seară de toamnă, spionând adulții dinapoia ferestrelor luminate. Șoptind „vulturul, recepție“ într-o cutie de tablă, cu un șnur atârând peste gard, unde Nils aștepta, stând ghemuit cu cealaltă cutie de tablă la ureche. Adică, asta ar fi făcut dacă nu s-ar fi plictisit și n-ar fi plecat acasă la cină. Cutiile de tablă nu funcționaseră niciodată de fapt așa cum scria în *Cartea marmotei* că ar trebui.

– Suntem gata să înregistrăm, zise Waaler. Ceasul pregătit, Tangen?

Otto încuviință din cap.

– Șaisprezece zero zero, zise Waaler. Chiar... acum.

Otto porni cronometrul recorderului. Zecimi de secundă și secunde se scurseră pe ecran. Simți un chicotit înfundat de copil cum îi gâdilă intestinele. Era mai bine decât în măr. Mai bine decât gogoșile cu cremă ale Aud-Ritei. Mai bine decât cum gema și îi șoptea peltic ce ar vrea ca el să îi facă.

Începea spectacolul.

Olaug Sivertsen zâmbi când îi deschise ușa lui Beate, de parcă ar fi așteptat de secole vizita ei.

– Oh, tu ești! Intră. Nu te descălța. Îngrozitoare căldura asta, nu-i așa?

Olaug Sivertsen porni pe hol, înaintea lui Beate.

– Nu-ți face griji, *frøken* Sivertsen. Se pare că acest caz se va termina în curând.

– Atâta timp cât am un musafir, puteți să nu vă grăbiți, zise ea râzând și imediat își duse mâna la gură, alarmată. Dumnezeu, ce tot spun? La urma urmelor, tipul ăla ia viețile altor oameni, nu?

Pendula din salon bătu de patru ori când intrară.

– Ceai, draga mea?

– Da, te rog.

– Am voie să mă duc în bucătărie de una singură?

– Da, dar dacă pot să vin și eu...

– Vino, vino.

În afară de un aragaz și un frigider noi, bucătăria nu părea să se fi schimbat prea mult din vremea războiului. Beate se așeză pe un scaun lângă masa mare de lemn, în vreme ce Olaug puse ceainicul pe foc.

– Miroase minunat aici, zise Beate.

– Crezi?

– Da. Ador bucătăriile care miros astfel. Ca să fiu sinceră, prefer să stau în bucătărie. Nu prea mă dau în vânt după sufragerii.

– Nu? zise Olaug Sivertsen plecând capul într-o parte. Știi ceva? Nu cred că suntem așa de diferite, tu și eu. Și mie îmi plac bucătăriile. Beate zâmbi.

– Sufrageria arată cum ai vrea să te prezinți. Dar în bucătărie toată lumea se relaxează mai mult. De parcă ți se permite să fii tu însuși. Ai observat că și noi ne-am relaxat de îndată ce am intrat?

– Cred că ai perfectă dreptate.

Cele două femei râseră.

– Știi ceva? zise Olaug. Mă bucur că te-au trimis pe tine. Îmi placi. Și nu trebuie să roșești, draga mea. Sunt numai o bătrână singuratică. Păstrează-te pentru vreun admirator. Sau poate ești căsătorită? Nu ești? Ei bine, să știi că nu e sfârșitul lumii.

– Ai fost vreodată căsătorită?

– Eu? Râse în timp ce scoase ceștile. Nu, eram foarte tânără când l-am făcut pe Sven și nu am avut niciodată ocazia...

– Nu?

– De fapt, probabil că am avut o ocazie sau două. Dar o femeie în situația mea avea o reputație nu prea grozavă în acele vremuri, așa că ofertele pe care le primea veneau în general de la oameni pe care nimeni altcineva nu îi voia. Nu degeaba se zice „a-ți găsi perechea“.

– Numai pentru că aveai un copil?

– Pentru că Sven era fiul unui neamț, draga mea.

Ceainicul începu să șuiere ușor.

– Ah, înțeleg, zise Beate. Probabil că a trăit timpuri grele în copilărie.

Olaug rămase privind în gol fără să observe că ceainicul șuiera tot mai tare.

– Cele mai grele pe care ți le poți imagina. Simpla amintire mă face să îmi vină să plâng. Bietul băiat.

– Apa...

– Ai văzut? Sunt tot mai senilă.

Olaug ridică ceainicul de pe sobă și turnă apa în cești.

– Ce face fiul tău acum? întrebă Beate, uitându-se la ceas.

Era 16.15.

– Import-export. Diferite lucruri din fostele țări comuniste. Olaug zâmbi. Nu știu câți bani face din asta, dar îmi place cum sună. Import-export. N-are nici un sens, dar îmi place.

– În orice caz, până la urmă, lucrurile au ieșit bine. Vreau să spun, în ciuda vremurilor grele pe care le-a trăit în copilărie.

– Da, dar nu a fost întotdeauna așa. Probabil că are un dosar la voi.

– Mulți oameni au dosare la noi. Inclusiv mulți care până la urmă s-au descurcat bine.

– Ceva s-a întâmplat la un moment dat, când am fost la Berlin. Nu știu foarte clar ce anume. Niciodată lui Sven nu i-a plăcut să vorbească despre ceea ce face. Tot timpul era foarte secretos. Dar cred că e posibil să-și fi vizitat tatăl. Și cred că lucrul ăsta l-a făcut să se simtă mai bine cu sine însuși. Ernst Schwabe era un bărbat fermecător. Olaug suspină. Dar s-ar putea să mă înșel. În orice caz, Sven s-a schimbat.

– Da? Cum așa?

– A devenit mai calm. Înainte era mereu la vânătoare.

– De exemplu?

– După orice. Bani. Distracție. Femei. Știi, seamănă cu tatăl lui. Un romantic incurabil și un crai. Îi plac tinerele lui Sven al meu. Iar ele îl plac pe el. Dar cred că a găsit pe cineva mai special. Mi-a spus la telefon că are niște vești bune pentru mine. Părea entuziasmat.

- N-a spus despre ce era vorba?
- A spus că așteaptă până ajunge aici.
- Până ajunge aici?
- Da, sosește în seara asta. Mai întâi are o întâlnire. Stă în Oslo până mâine, apoi se întoarce.
- La Berlin?
- Nu, nu. Sven nu mai locuiește acolo de mult. Acum stă în Cehia. Boemia, îi zice el de obicei, ca să se dea mare.
- În...hmm... Boemia?
- Praga.

Marius Veland privea absent pe fereastra camerei 406. O fată stătea întinsă pe un prosop pe pajiștea din fața căminului. Semăna cu cea de la 303, pe care o botezase în secret Shirley, după Shirley Manson de la Garbage. Dar nu era ea. Soarele de deasupra fiordului Oslo se ascunse după nori. În sfârșit începea să se mai încălzească – un val de căldură era prognozat pentru următoarea săptămână. Vara în Oslo. Marius Veland o aștepta cu nerăbdare. Alternativa fusese să se ducă acasă în Bøfjord, cu soare la miezul nopții și o slujbă pe perioada de vară la benzinărie. La chiftelele mamei și la nesfârșitele întrebări ale tatălui de ce se apucase să studieze mass-media în Oslo când avea pregătirea pentru a putea deveni inginer civil la NTNT în Trondheim. La sâmbetele petrecute în centru cu localnici beți și colegi de clasă gălăgioși care niciodată nu plecaseră din comunitate și îi socoteau trădători pe cei care o făcuseră. La formația care se autointitula „trupa de blues“, dar care întotdeauna reușea să amestece Creedence Clearwater Revival și Lynyrd Skynyrd.

Totuși, acesta nu era singurul motiv al prezenței lui în Oslo pe timpul verii. Obținuse slujba visurilor lui. Avea să asculte înregistrări, să se uite la filme și să își exprime propria opinie la un calculator. În ultimii doi ani își trimisese recenziile la câteva dintre ziarele consacrate, fără nici un succes, dar în ultima lună se dusec la *So What!* unde un prieten îl prezentase lui Runar. Runar îi spusese că făcuse toate demersurile legale ca să lanseze *Zone*, un ziar

independent al cărui prim număr avea să apară în august, dacă toate mergeau conform planului. Prietenul îi pomenise că lui Marius îi plăcea să scrie recenzii; Runer răspunsese că îi place cămașa lui și îl angajase pe loc. Sarcina lui Marius era să reflecte „noile valori urbane tratând cultura populară cu o ironie caldă, bine informată și cuprinzătoare“. Astfel formulase Runar îndatoririle lui Marius, iar pentru aceasta Marius urma să fie generos recompensat, nu în bani, ci în bilete gratuite la concerte, filme, baruri noi și acces într-un mediu în care putea obține contacte interesante pentru viitorul său. Aceasta era șansa lui și trebuia să fie bine pregătit. Desigur, avea o vastă cultură pop, dar împrumutase CD-uri din colecția lui Runer ca să facă unele cercetări în istoria muzicii de succes. În ultimele zile, fuseseră formațiile rock din anii '80: R.E.M., Green On Red, Dream Syndicate, Pixies. Acum la CD-player era Violent Femmes. Păreau depășiți, dar energici.

Fata de jos se ridică de pe prosop. Probabil că era puțin cam răcoare. Marius o urmări cu privirea către strada din apropiere. În drum, fata trecu pe lângă un biciclist. După ținută, părea a fi un curier. Marius închise ochii. Avea să scrie.

Otto Tangen își frecă ochii cu degetele pătate de nicotină. O senzație de neliniște îi cuprinsese pe cei din microbuz, deși pentru cineva din exterior totul părea a fi calm. Nici o mișcare, nici un cuvânt. Era 17.20 și nu se zărise nici o mișcare pe vreunul dintre ecrane, ci numai minuscule fragmente de timp alergând prin cifrele albe din colț. Încă o picătură de transpirație se rostogoli printre fesele lui Otto. Stând astfel, începi să ai gânduri paranoice, începi să îți imaginezi că cineva a umblat la echipament și urmărești o înregistrare din ziua anterioară sau ceva de genul ăsta.

Bătea darabana cu degetele pe masa de lângă consolă. Nenorocitul de Waaler interzisese fumatul în microbuz.

Otto se aplecă într-o parte și se scremu să dea un vânt tăcut în vreme ce se uita la tipul cu țeasta blondă rasă. Stătuse pe scaun fără să scoată nici un cuvânt de când sosiseră. Arăta ca un bodyguard pensionat.

– Se pare că omul nostru nu vine la muncă azi, zise Otto. Poate s-a gândit că e prea cald. Poate c-a amânat până mâine și în schimb s-a dus la o bere în Aker Brygge. La meteo au spus...

– Taci din gură, Tangen.

Waler vorbi cu voce joasă, dar totuși destul de tare.

Otto oftă adânc și își mișcă umerii.

Ceasul din colțul ecranului arăta 17.21.

– L-a văzut cineva plecând pe tipul de la 303?

Era vocea lui Waler. Otto își dădu seama că Waler se uita la el.

– Dormeam azi-dimineață, zise el.

– Vreau să fie verificată camera 303. Falkeid?

Șeful de la Forțele Speciale își dresă vocea.

– Nu cred că riscul...

– Acum, Falkeid.

Ventilatoarele ce răcoreau aparatura electronică bâzâiră în vreme ce Falkeid și Waler se priviră provocator.

Falkeid își dresă din nou vocea.

– Alfa către Charlie Doi. Răspunde. Terminat.

Zgomot static.

– Charlie Doi.

– Verifică imediat 303.

– Recepționat. Verific 303.

Otto cercetă ecranul. Nimic. Imaginează-ți dacă...

Erau acolo.

Trei bărbați. Uniforme negre, cagule negre, mitraliere negre, bocanci negri. Totul se întâmplă rapid, dar păru ciudat de lipsit de dramatism. Era vorba de sunet. Nu era nici unul.

Nu folosiră micile explozibile moderne ca să deschidă ușa, ci o rangă demodată. Otto era dezamăgit.

Bărbații tăcuți de pe ecran se poziționară de parcă ar fi vrut să înceapă o cursă, unul cu ranga prinsă sub încuietoare, ceilalți doi la un metru mai în spate, cu armele ridicate. Dintr-odată, intrară în acțiune. Era o mișcare coordonată, un dans alert. Ușa se deschise brusc. Ceidoi bărbați care stăteau pregătiți năvăliră în încăpere, iar

cel de-al treilea plonjă literalmente după ei. Otto era deja nerăbdător să îi arate înregistrările lui Nils. Ușa se închise pe jumătate și se opri. Mare păcat că nu avuseseră timp să monteze camere și în dormitoare.

Opt secunde.

Aparatul de emisie-recepție al lui Falkeid pârâi.

– 303 verificat. O fată și un băiat, amândoi neînarmați.

– În viață?

– Foarte... în viață.

– L-ai percheziționat pe băiat?

– E în pielea goală, Alfa.

– Scoate-l afară, zise Waaler. La dracu'!

Otto se zgâi la cadrul ușii. O făceau. În piele goală. O făcuseră toată ziua și toată noaptea. Se uită transfigurat la cadrul ușii.

– Pune-l să se îmbrace și scoteți-l afară la poziția ta, Charlie Doi.

Falkeid puse jos aparatul de emisie-recepție, îi privi pe ceilalți și clătină ușor din cap.

Waaler izbi cu putere brațul scaunului.

– Microbuzul e liber și mâine, zise Otto, aruncând o privire către inspector.

Trebuia să meargă ca pe sârmă acum.

– Nu am tarif mai mare pentru duminici, dar trebuie să știu când...

– Hei, ia uitați-vă.

Otto se întoarse automat. Bodyguardul vorbise în cele din urmă. Arăta către ecranul din mijloc.

– În hol. A intrat pe ușa din frață și s-a dus direct către lift.

Pentru două secunde, în microbuz se făcu liniște. Apoi se auzi vocea lui Falkeid la aparatul de emisie-recepție.

– Alfa către toate unitățile. O posibilă țintă a intrat în lift. Stați pe poziții.

– Nu, mulțumesc, zise Beate, zâmbind.

– Da, ei bine, poate că sunt suficiente prăjituri, zise bătrâna oftând, punând cutia cu biscuiți înapoi pe masă. Unde am rămas?

Oh, da. E drăguț că Sven mă mai vizitează din când în când, acum că am rămas singură.

– Da, probabil e greu să locuiești singură într-o casă atât de mare.

– Stau destul de des la palavre cu Ina, dar astăzi a plecat la cabana de vacanță a domnului care îi este prieten. Am rugat-o să îl salute din partea mea, dar în zilele noastre tinerii se poartă așa ciudat în legătură cu astfel de lucruri. De parcă ar vrea să încerce totul și în același timp nu cred că ceva durează. Probabil de aceea sunt așa de secretoși.

Beate aruncă o privire la ceasul ei. Harry spusese că vor suna de îndată ce se va termina totul.

– Te gândești la altceva acum, nu?

Beate încuviință ușor din cap.

– Nu-i nimic, zise Olaug. Să sperăm că îl vor prinde.

– Ai un fiu bun.

– Da, este adevărat. Și dacă m-ar vizita așa cum a făcut-o în ultima vreme, nu m-aș plânge.

– Oh? Cât de des? întrebă Beate.

Probabil că se terminase până acum. De ce nu sunase Harry? Chiar nu își făcuse deloc apariția?

– O dată pe săptămână în ultimele patru săptămâni. De fapt, chiar și mai des. A venit la mine cam la cinci zile o dată. Șederi scurte. Cred că îl așteaptă cineva în Praga. Și, cum am mai spus, cred că vrea să îmi spună ceva în seara asta.

– Hm.

– Ultima dată mi-a adus o bijuterie. Vrei s-o vezi?

Beate o privi pe bătrână. Și brusc simți cât era de obosită, epuizată de muncă, de Curierul Asasin, de Tom Waaler și de Harry Hole, de Olaug Sivertsen și, cel mai mult, de sine, nobila și îndatoritoarea Beate Lønn care credea că poate realiza ceva, că poate face diferența, dacă era fată bună, bună și inteligentă, inteligentă și făcând întotdeauna ceea ce doreau ceilalți oameni să facă. Era timpul să facă o schimbare, dar nu știa dacă va fi în stare să o ducă

la bun sfârșit. Și cel mai mult își dorea să se ducă acasă, să se ascundă sub pătură și să doarmă.

– Ai dreptate, zise Olaug. De fapt, nici nu e mare lucru de văzut. Mai dorești ceai?

– Da, te rog.

Olaug se pregătea să toarne ceai, când văzu că Beate își ținea mâna deasupra ceștii.

– Îmi cer scuze, zise Beate râzând. Am vrut să spun că aș vrea s-o văd.

– Ce...

– Să văd bijuteria pe care ți-a dăruit-o fiul tău.

Olaug se însenină și ieși din bucătărie.

„Fată bună“, gândi Beate. Ridică ceașca să își termine ceaiul. Trebuia să îl sune pe Harry ca să vadă cum merseseră treburile.

– Uite-o, zise Olaug.

Ceașca lui Beate Lønn, adică ceașca lui Olaug Sivertsen, sau, ca să fim mai exacti, ceașca Wehrmacht-ului se opri în aer.

Beate se holbă la broșă – la piatra prețioasă prinsă de broșă.

– Sven le importă, zise Olaug. Presupun că doar sunt tăiate în felul acesta special în Praga.

Era un diamant. În forma unei pentagrame.

Beate își trecu limba prin gură ca să scape de senzația de uscăciune.

– Trebuie să sun pe cineva, zise ea.

Uscăciunea nu voia să dispară.

– Între timp ai putea să îmi găsești o fotografie a lui Sven? Mai recentă, dacă se poate. Este important.

Olaug păru nedumerită, dar încuviință din cap.

Otto respira cu gura deschisă în timp ce se uita fix la ecran și înregistra vocile din jurul lui.

– Posibila țintă intră în sectorul Bravo Doi. Posibila țintă s-a oprit în fața ușii. Ești pregătit, Bravo Doi?

– Bravo Doi pregătit.

- Ținta staționează. Își duce mâna la buzunar. Posibil armă. Nu-i putem vedea mâna.
- Acum, se auzi vocea lui Waaler.
- În acțiune, Bravo Doi.
- Ciudat, murmură bodyguardul.

La început, lui Marius Veland crezu că i se pare și dădu mai încet Violent Femmes, ca să se asigure. Se auzi din nou. Cineva ciocănea la ușă. Cine Dumnezeu putea fi? Din câte știa el, toată lumea de pe coridor plecase pe timpul verii. Totuși, nu și Shirley. O văzuse pe scări. Se oprise ca să o întrebe dacă vrea să meargă cu el la un concert. Sau la un film. Sau la o piesă de teatru. Pe gratis. Putea să aleagă.

Marius se ridică și constată că mâinile îi transpiraseră. De ce? Nu exista nici un motiv să fie ea. Aruncă o privire fugară prin cameră și își dădu seama că nu se mai uitase la ea până atunci. Nu avea atât de multe lucruri încât camera să pară dezordonată. Pereții erau goi, cu excepția unui afiș cu Iggy Pop și un raft trist și gol care în curând avea să se umple cu CD-uri și DVD-uri gratuite. Era o cameră oribilă, cu totul lipsită de caracter. Se auzi încă un ciocănit. Îndesă în grabă un capăt al pilotei ce ieșea din spatele canapelei. Deschise ușa. Nu putea fi ea. Nu putea fi... Nu era ea.

– Domnul Veland?

– Da?

Surprins, Marius se holbă la bărbatul din fața lui.

– Am un pachet pentru dumneavoastră.

Bărbatul își dădu jos rucsacul, scoase un plic format A4 și i-l înmână. Marius ținu în mână plicul alb cu timbru. Nici un nume nu era scris pe el.

– Sunteți sigur că este pentru mine? întrebă el.

– Da. Am nevoie de o semnătură de primire...

Bărbatul scoase un clipboard pe care se afla o foaie.

Marius îl privi întrebător.

– Îmi cer scuze. Aveți cumva un pix? întrebă bărbatul zâmbind.

Marius se zgâi din nou la el. Ceva nu era în regulă și nu își putea da seama ce.

– Numai o clipă, zise Marius.

Luă plicul cu el, îl puse pe raft lângă mănuchiul de chei cu brelocul-craniu, găsi un pix într-un sertar și se întoarse. Marius tresări când văzu că bărbatul stătea deja pe holul întunecat din spatele lui.

– Nu te-am auzit, zise Marius și își auzi propriul râs nervos reverberând între pereți.

Nu că i-ar fi fost teamă. De unde venea el, în general oamenii intrau ca să nu iasă căldura sau ca să nu intre frigul. Era ceva ciudat în legătură cu bărbatul acesta. Își scosese ochelarii și casca, și acum Marius își dădu seama ce anume îl făcuse să tresară. Părea prea bătrân. Curierii pe bicicletă aveau de obicei în jur de douăzeci de ani. Trupul acestui tip era suplu și în bună formă. Putea trece drept un tânăr. Dar fața aparținea cuiva care avea cu mult peste treizeci de ani, poate chiar patruzeci.

Marius era pe punctul de a spune ceva când observă ce anume ținea curierul în mână. Camera era foarte luminată, dar în hol era întuneric, iar Marius Veland văzuse suficiente filme ca să recunoască ușor contururile unui pistol cu amortizor.

– Este pentru mine? vorbi Marius cu greutate.

Bărbatul zâmbi și îndreptă arma către el. Chiar în față. Atunci Marius înțelese că ar trebui să îi fie teamă.

– Stai jos, îi ceru bărbatul. Ai pix. Deschide plicul.

Marius se lăsă pe un scaun.

– Ai ceva de scris, zise bărbatul.

– Bine procedat, Bravo Doi!

Falkeid striga, cu fața roșie și lucitoare.

Otto respira pe nas. Pe ecran bărbatul stătea întins pe burtă pe podeaua din fața camerei 205, cu mâinile încătușate la spate. Și, ce era cel mai bine, stătea cu fața răsucită spre cameră astfel că se putea vedea uimirea, se vedea transformându-se în durere, vedea cum înfrângerea se instalează încet pe chipul ticălosului. Era

senzațional. Nu, era mai mult decât atât, era o înregistrare istorică. Apogeul dramatic al verii sângeroase din Oslo: arestarea Curierului Asasin în timp ce intenționa să comită a patra crimă. Dumnezeu, el, Otto Tangen, era un om bogat. Gata cu rahaturile de supermarket, gata cu nenorocitul de Waaler, putea cumpăra... putea... Aud-Rita și el puteau...

– Nu este el, zise bodyguardul.

În microbuz se făcu liniște.

Waaler se aplecă în față, pe scaun.

– Ce-ai spus, Harry?

– Nu este el, 205 este una dintre camerele cu care nu am avut noroc. Conform listei camerelor pe care o am aici, numele lui este Odd Einar Lillebostad. Este greu să vezi ce anume ține în mână tipul de la podea, dar mi se pare că este o cheie. Îmi pare rău, băieți, dar bănuiala mea este că Odd Einar Lillebostad s-a întors acasă.

Otto se holbă la imagine. Avea în microbuz echipament de peste un milion de coroane, cumpărase și împrumutase echipament care se putea focaliza pe mână și mări imaginea cât ai clipi ca să vadă dacă nenorocitul de bodyguard avea dreptate. Dar nu avea nevoie să facă asta. Ramura mărului pârâia. Putea vedea luminile ferestrelor din grădină. Cutia de conserve trosni.

– Bravo Doi către Alfa. Conform cardului lui bancar, numele tipului este Odd Einar Lillebostad.

Otto se trânti înapoi în scaun.

– Relaxați-vă, oameni buni, zise Waaler. Ar putea încă să apară. Nu este așa, Harry?

Nenorocitul de Harry nu răspunse. În schimb, telefonul lui mobil sună.

Marius Veland se uită țintă la cele două foi albe pe care le scosese din plic.

– Care îți sunt cele mai apropiate rude? întrebă bărbatul.

Marius înghiți și vru să răspundă, dar vocea părea să nu îl asculte.

– N-am de gând să te ucid, zise bărbatul. Atâta timp cât faci ceea ce îți spun eu.

– Mama și tata, șopti Marius, ca pe un patetic SOS.

Bărbatul îi ceru să scrie pe plic numele și adresa părinților. Marius puse pixul pe hârtie. Numele. Numele familiare. Și Bjøford. După aceea se holbă la scris. Atât de urât și de tremurat.

Bărbatul începu să dicteze o scrisoare. Marius își mișcă mâna supus pe pagină.

Bună! O schimbare bruscă de planuri! Plec în Maroc cu Georg, un băiat marocan pe care l-am întâlnit aici. O să stăm cu mama și tatăl lui într-un mic sat de munte numit Hassane. O să fiu plecat patru săptămâni. Probabil că nu prea o să am semnal, dar o să încerc să scriu, deși Georg spune că poșta e puțin cam nesigură. În orice caz, o să iau legătura cu voi de îndată ce mă întorc, cu dragoste...

– Marius, zise Marius.

– Marius.

Bărbatul îi ceru să pună scrisoarea în plic și apoi în geanta pe care o ținea în fața lui.

– Pe cealaltă foaie scrie doar: „Am plecat peste hotare. Mă întorc în patru săptămâni“. Semneaz-o, pune data de azi și Marius. Atâta tot, mulțumesc.

Marius rămase pe scaun, contemplându-și poala. Omul stătea chiar în spatele lui. O adiere de vânt făcu perdeaua să se miște. Afară păsările ciripeau isteric. Bărbatul se aplecă și închise fereastra. Acum se auzea numai bâzâitul radioului cu CD de pe raft.

– Ce cântec este? întrebă bărbatul.

– *Blister In The Sun*, răspunse Marius. Apăsase pe „repetare“.

Îi plăcea. I-ar fi făcut o bună recenzie. O recenzie de o ironie caldă, cuprinzătoare.

– Am mai auzit-o, zise bărbatul, care găsi butonul pentru volum și o dădu mai tare. Dar nu îmi amintesc unde.

Marius își înălță capul și privi pe fereastră, la vara care amuțise, la mesteacănul care părea că se leagănă în semn de rămas-bun, la peluza verde. În reflexie văzu că bărbatul din spatele lui ridică arma și i-o îndreptă către ceafă.

– *Go wild!* se auzi țipătul din boxele mici.

Bărbatul coborî din nou arma.

– Îmi pare rău. Am uitat să ridic siguranța. Asta este.

Marius închise ochii strâns. Shirley. Se gândi la ea. Unde era acum?

– Acum îmi amintesc, zise bărbatul. În Praga. Parcă se numesc Violent Femmes. Soția mea m-a dus la un concert. Nu sunt prea buni, nu-i așa?

Marius deschise gura ca să răspundă, dar în clipa aceea arma se descărcă sec și nimeni nu va mai afla ceea ce Marius gândea despre Violent Femmes.

Otto își menținu privirea pe ecrane. În spatele lui, Falkeid vorbea în termeni argotici polițienești cu Bravo Doi. Nenorocitul de Harry răspunse la telefonul care suna. Nu vorbi prea mult. Probabil vreo damă urâtă care vrea să și-o tragă, gândi Otto și își ciuli urechile.

Waler nu spuse nimic, ci rămase nemișcat, mușcându-și încheieturile degetelor în timp ce privea cum Odd Einar Lillebostad este dus de acolo. Fără cătușe. Nici un motiv real de suspiciune. Fără nimic.

Otto își menținu privirea pe ecrane. Avea sentimentul că stă lângă un reactor nuclear. Afară nu era nimic de văzut, în interior fierbea o chestie pe care n-ai fi vrut s-o atingi nici cu un deget. Ochii pe ecrane.

Falkeid spuse „terminat“ și puse jos aparatul walkie-talkie. Nenorocitul de Harry încă mai asculta monosilabele ei.

– Nu vine, zise Waler, cu ochii la imaginile care arătau coridoare și scări goale.

– E încă devreme, spuse Falkeid.

Waler clătină încet din cap.

– Știe că suntem aici. O simt în măruntaie. Stă undeva și râde de noi.

„Într-un copac în grădină“, gândi Otto.

Waler se ridică.

– Hai să strângem totul, băieți. Teoria pentagramei nu ține. O luăm de la început mâine-dimineață.

– Teoria ține.

Ceilalți trei se întoarseră către nenorocitul de Harry care își vârâse telefonul în buzunar.

– Numele lui este Sven Sivertsen, zise el. De naționalitate norvegiană, care locuiește în Praga, născut în Oslo în 1946, dar arată mult mai tânăr, după spusele colegei noastre Beate Lønn. A fost închis de două ori pentru contrabandă. I-a dat mamei lui un diamant identic celor pe care le-am găsit asupra cadavrelor. Mama lui spune că s-a aflat în Oslo în toate zilele în chestiune. În Vila Valle.

Otto văzu cum Waaler se face alb la față.

– Mama lui, aproape că șopti Waaler. În casa către care arăta ultimul vârf al stelei?

– Da, zise nenorocitul de Harry. Iar acum îi așteaptă vizita. În seara asta. O mașină cu întăriri este deja în drum spre bulevardul Schweigaards. Am mașina aici în stradă.

Se ridică de pe scaun. Waaler își frecă bărbia.

– Trebuie să ne regrupăm, zise Falkeid, luându-și aparatul de emisie-recepție.

– Stați! strigă Waaler. Nimeni nu face nimic până nu spun eu.

Ceilalți îl priviră așteptând. Waaler închise ochii. Trecură două secunde. Apoi îi deschise din nou.

– Harry, oprește mașina înainte să ajungă acolo. Nu vreau nici o mașină pe o rază de un kilometru în jurul casei. Dacă se prinde de cel mai mic pericol, am încurcat-o. Știu câte ceva despre contrabandiștii din estul Europei. Întotdeauna – întotdeauna se asigură că au o cale de scăpare. Și o altă chestie este că, dacă i-ai pierdut, nu-i mai găsești niciodată. Falkeid, tu și băieții tăi rămâneți aici și continuați misiunea până primiți alte ordine.

– Dar chiar tu ai spus că nu...

– Faceți ce spun. S-ar putea să fie singura șansă pe care o avem și, de vreme ce este responsabilitatea mea, aș vrea să rezolv asta personal. Harry, preia tu responsabilitatea aici. OK?

Otto văzu cum nenorocitul de Harry îl privește insistent pe Waaler, dar într-un fel absent.

- OK? repetă Waaler.
- Bine, zise nenorocitul.

SÂMBĂȚĂ. VIBRATORUL

Olaug Sivertsen privi cum ochii mari și roșii ai lui Beate verifică dacă sunt gloanțe în butoiașul revolverului.

– Sven al meu? Dumnezeu, trebuie să înțeleagă că fac o mare greșeală! Sven n-ar face rău nici unei muște!

Beate închise dintr-o mișcare butoiașul și se duse la fereastra bucătăriei care dădea spre parcare dinspre bulevardul Schweigaards.

– Să sperăm că așa este. Dar ca să aflăm asta, mai întâi trebuie să îl arestăm.

Inima lui Beate bătea mai repede, dar nu prea repede. Oboseala dispăruse și fusese înlocuită de un sentiment de ușurare și concentrare, de parcă ar fi luat un drog. Era vechiul revolver de serviciu al tatălui ei. Odată îl auzise spunându-i unui coleg că niciodată nu ar trebui să se bazeze pe o armă care trebuie reîncărcată după fiecare lovitură.

– N-a spus cumva la ce oră va sosi aici?

Olaug clătină din cap.

– A spus că are câteva lucruri de rezolvat.

– Are cheie de la ușa din față?

– Nu.

– Bine. Atunci...

– De obicei nu o încui dacă știu că vine.

– Ușa nu este încuiată?

Beate simți cum sângele i se urcă la cap și vocea îi deveni răgușită. Nu știa pe cine este mai furioasă, pe femeia bătrână căreia i se oferise protecția poliției, dar lăsase ușa descuiată pentru ca fiul ei să intre direct, sau pe ea însăși pentru că nu verificase un lucru atât de elementar.

Inspiră adânc, încercând să se mai calmeze.

– Vreau să stai aici, Olaug. Eu o să ies în hol și...

– Bună!

Vocea se auzi din spatele lui Beate și inima îi bătu mai repede, dar nu prea repede, când se răsuci cu arma pregătită și degetul încordat pe trăgaciul rigid. O siluetă umplea cadrul ușii dinspre hol. Nici măcar nu îl auzise. Din greșeală în greșeală.

– Uau, zise vocea, chicotind.

Beate îi avea fața în bătaia pistolului. Ezită câteva fracțiuni de secundă înainte să relaxeze degetul de pe trăgaci.

– Cine este? întrebă Olaug.

– Cavaleria, *fru* Sivertsen, răspunse vocea. Inspectorul Tom Waaler. Întinse mâna și continuă, aruncând o scurtă privire către Beate. Mi-am luat libertatea de a încuia ușa din față, *fru* Sivertsen.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Beate.

– Nu mai este nimeni. Suntem numai...

Beate îngheță când Waaler adăugă cu un zâmbet:

– ... numai noi doi, scumpo.

Era trecut de ora opt seara.

La televizor, crainicul anunța că un front rece se apropia dinspre Anglia și că în curând valul de căldură va dispărea.

Pe un coridor al Post House, Roger Gjendem îi spunea unui coleg că poliția fusese ciudat de necomunicativă în ultimele câteva zile și că bănuiala lui era că se pune ceva la cale. Auzise zvonuri că Forțele Speciale fuseseră mobilizate și că șeful lor, Sivert Falkeid, nu răspunsese la absolut nici un telefon în ultimele două zile. Colegul socotea însă că erau numai speculații și colectivul editorial căzu de acord cu el. Valul de aer rece deveni știrea de pe prima pagină.

Bjarne Møller stătea pe canapea și urmărea *Beat for Beat*. Îi plăcea Ivar Dyrhaug. Îi plăceau cântecele lui. Și nu îi păsa dacă anumiți colegi de serviciu îl socoteau învechit și prea casnic. Îi plăcea atmosfera de acasă. Și din nou îi trecu prin cap că Norvegia are cu siguranță mulți cântăreți talentați care nu ajunseseră în lumina reflectoarelor. În seara aceasta totuși, Møller nu se putea concentra asupra versurilor și a mesajului transmis de ele. Se uita în gol și mintea analiza ultima veste pe care o primise de la Harry prin telefon.

Se uită la ceas și apoi aruncă o privire către telefon pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră. Înțelegerea era că Harry va suna de îndată ce avea alte noutăți. Iar comisarul-șef ceruse o informare de îndată ce operațiunea lua sfârșit. Møller se întreabă dacă șeful avea televizor la cabană și dacă, chiar în acea clipă, stătea ca și el, urmărind un concurs *Cine știe câștigă* cu răspunsurile în gură, dar cu mintea în altă parte.

Otto trase din țigară, închise ochii și văzu lumina de la ferestre, auzi vântul foșnind prin frunzele uscate și simți senzația de scufundare când traseră draperiile. Încă o cutie fusese aruncată la canal. Nils plecase acasă.

Otto rămăsese fără țigări, dar îi ceru una nenorocitului ăluia de polițist pe nume Harry. Harry scosese un pachet de Camel Light la o jumătate de oră după plecarea lui Waaler. Bună alegere, exceptând faptul că erau light. Falkeid se încruntase dezaprobat când începuseră să fumeze, dar nu spusese nimic. Întrezări chipul lui Sivert Falkeid prin norul albastru de fum, care în același timp arunca un vâl bine-venit peste imaginile iritant de nemișcate ale coridoarelor și scărilor.

Harry își trase scaunul mai aproape de cel al lui Otto ca să se uite mai bine la ecrane. Își fumă țigara fără să se grăbească, în timp ce se uita insistent, pe rând, la imagini. De parcă ar fi fost ceva ce nu observase încă.

– Ce-i asta? întrebă Harry, arătând către o imagine de pe un ecran din stânga.

– Aici?

– Nu, mai sus. La etajul patru.

Otto se zgâi la imaginea unui alt coridor gol, cu ziduri de un galben pal.

– Nu văd nimic deosebit, zise Otto.

– Deasupra celei de-a treia uși din dreapta. În mortar.

Otto miji ochii. Erau niște semne albe. Se întrebă dacă fuseseră făcute în timp ce încercau să instaleze fără succes una dintre camere, dar nu își amintea să fi dat o gaură în perete în acel loc.

Falkeid se aplecă în față.

– Ce *este* asta?

– Nu știu, zise Harry. Otto, poți mări acel loc...?

Otto puse cursorul pe ecran și trăsă un mic pătrat deasupra ușii. Secțiunea de deasupra ușii acoperi întregul ecran de 52 de centimetri.

– Dumnezeu, murmură Harry.

– Da, dom'le, asta e treabă bestială, izbucni Otto, atingând consola cu afecțiune. Începea să îi placă tipul ăsta, Harry.

– Steaua diavolului, șopti Harry.

– Cum?

Dar polițistul se întorsese deja către Falkeid.

– Comandă Deltei Unu sau cum naiba îi zice să se pregătească să intre în camera 406. Spune-le să aștepte până mă văd pe mine.

Polițistul se ridică și scoase o armă pe care Otto o văzuse pe internet în lungile nopți de navigare. Glock 21. Nu știa ce anume, dar înțelesese că se va întâmpla ceva, ceva ce va face ca până la urmă pânda lui să merite efortul.

Polițistul ieșise deja pe ușă.

– Alfa către Delta Unu, zise Falkeid și luă degetul de pe butonul aparatului de emisie-recepție.

Zgomot. Minunatul zgomot alb.

Harry se opri în fața liftului de lângă intrare, ezită o secundă, apoi apucă mânerul și deschise ușa. Inima i se opri o clipă când văzu grilajul negru. Un grilaj glisant.

Dădu drumul ușii de parcă fusese ars și o lăsă să se închidă. Era oricum prea târziu. Era doar pateticul sprint final către peron când știi că trenul a plecat deja, dar ai vrea să îl mai vezi o secundă înainte să dispară cu totul.

Harry porni pe scări. Încercă să pășească cu calm. Când fusese ucigașul acolo? Cu două zile în urmă? Cu o săptămână în urmă?

Nu se putea stăpâni. Încălțările parcă aveau șmirghel pe talpă în contact cu scările când o luă la fugă. Voia să arunce o privire.

Tocmai când coti la stânga pe coridorul de la etajul patru, trei siluete îmbrăcate în negru se apropiară din colțul cel mai îndepărtat.

Harry se opri sub steaua săpată în perete. Albul strălucea pe fondul galben al peretelui.

Dedesubtul numărului camerei – 406 – era un nume. VELAND. Iar sub el o bucată de hârtie lipită de perete cu două fâșii de bandă.

PLECAT PESTE HOTARE. MĂ ÎNTORC ÎN PATRU SĂPTĂMÂNI. MARIUS.

Făcu semn spre Delta Unu că pot intra în acțiune.

Șase secunde mai târziu ușa era deschisă.

Harry le ceru celorlalți să aștepte afară și intră singur. Goală. Ochii săi cercetară camera. Era curată și ordonată. Prea ordonată. Nu se potrivea cu posterul rupt cu Iggy Pop de pe peretele de deasupra canapelei. Câteva volume broșate zdrențuite pe raftul de deasupra biroului gol. Lângă cărți, cinci sau șase chei cu un breloc în formă de craniu. O fotografie a unei fete bronzate zâmbind. Iubită sau soră, presupuse Harry. Între o carte a lui Bukowski și un casetofon de mare putere se afla un deget de ceară vopsit în alb și arătând în sus și făcând semnul OK. Totul în regulă. Totul OK. Oare?

Harry se uită la Iggy Pop, la trupul slab și dezbrăcat până la brâu, la cicatricile făcute de bunăvoie, la privirea intensă din orbitele adânci, un om care trebuie să fi trecut printr-o Golgotă personală. Harry atinse degetul de pe raft. Prea moale ca să fie ghips sau plastic, părea aproape un deget real. Rece, dar real. Se gândi la penisul artificial pe care îl văzuse la Barli în timp ce miroși

degetul alb. Mirosea a amestec de formol și vopsea. Îl prinse între două degete și îl strânse. Vopseaua crăpă. Harry se dădu înapoi când îl izbi mirosul pătrunzător.

– Beate Lønn.

– Sunt Harry. Cum merg lucrurile la voi?

– Încă mai așteptăm. Waaler a ocupat poziția din hol și ne-a izolat pe mine și pe domnișoara Sivertsen în bucătărie. Cam atât cu drepturile femeii.

– Sun din camera 406 din căminul studentesc. A fost aici.

– A fost acolo?

– A sculptat o stea a diavolului în ghipsul de deasupra ușii. Băiatul care stă aici, un anumit Marius Veland, a dispărut. Ceilalți locatari nu l-au văzut de câteva săptămâni. Iar pe ușă e o bucată de hârtie pe care scrie că e plecat.

– Ei bine, poate că într-adevăr *a plecat*.

Harry observă că Beate începuse să îi împrumute ticurile lui verbale.

– N-aș prea crede, zise Harry. Degetul lui se află încă în cameră. Într-o formă oarecum îmbălsămată.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea.

– I-am sunat pe ai tăi de la medicina legală. Sunt pe drum chiar acum.

– Dar nu înțeleg, zise Beate. N-ai ținut întreaga clădire sub supraveghere?

– Ba da. Dar nu în toate cele 20 de zile care au trecut de la întâmplare.

– Douăzeci de zile. De unde știi?

– Pentru că am găsit numărul de telefon al părinților lui și am sunat. Au primit o scrisoare în care spunea că a plecat în Maroc. Tatăl lui spune că este prima scrisoare pe care au primit-o vreodată de la Marius. De obicei, dă telefon. Timbrul poștal de pe scrisoare este de acum douăzeci de zile.

– Douăzeci de zile... murmură Beate.

– Douăzeci de zile. Cu alte cuvinte, exact cu cinci zile înainte de asasinarea Camillei Loen. Cu alte cuvinte...

Auzi cum Beate inspiră adânc.

– ... cinci zile înainte de prima crimă, zise el.

– Dumnezeu!

– Și mai e ceva. I-am adunat pe locatarii căminului și am întrebat dacă își poate aminti cineva ceva din acea zi, și o fată de la 303 a spus că își amintește că în acea după-amiază a făcut plajă pe iarba din fața clădirii. Pe drumul de întoarcere, a trecut pe lângă un curier pe bicicletă. Își amintește pentru că nu vin prea des curieri în zonă și chiar glumise cu ceilalți de pe coridor pe această temă când, câteva săptămâni mai târziu, ziarele începuseră să scrie despre Curierul Asasin.

– Atunci a trișat cu succesiunea crimelor?

– Nu, zise Harry. Am fost eu prost. Îți mai amintești că mă întrebam dacă degetele pe care le-a tăiat erau și ele un fel de cod? Ei bine, era cel mai simplu cod. Degetul mare. A început cu primul deget de la mâna stângă și le-a parcurs sistematic și pe celelalte. Nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama că, de fapt, Camilla a fost a doua.

– Hmm.

„Iarăși mă imită“, gândi Harry.

– Iar acum are nevoie doar de numărul cinci, zise Beate. Degetul mic.

– Știi ce înseamnă asta, nu?

– Că e rândul nostru. Că a fost tot timpul rândul nostru. Dumnezeu, chiar plănuiește să... știi tu?

– Mama lui stă lângă tine?

– Da. Spune-mi ce va face, Harry.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Știu că nu știi, dar spune-mi oricum.

Harry ezită.

– Bine. Mulți criminali în serie sunt mânați de disprețul de sine. Și cum a cincea crimă este ultima, cea finală, există o mare probabilitate că plănuiește să ia viața părintelui său. Sau a lui. Sau a

amândurora. Nu are de-a face cu relația pe care o are cu mama lui, ci cu sine. În orice caz, alegerea locației pentru crimă este logică.

Tăcere.

– Ești acolo, Beate?

– Da, într-adevăr. A crescut ca fiul unui neamț.

– Cine?

– Cel care vine încoace.

Din nou tăcere.

– De ce Waaler așteaptă singur în hol?

– De ce întrebi?

– Pentru că procedura ar cere ca amândoi să îl arestați. Este mai sigur decât să te lase să stai în bucătărie.

– Poate, zise Beate. Nu am prea multă experiență în domeniul ăsta. Probabil că știe ce face.

– Da, zise Harry.

Câteva gânduri îi trecură prin minte. Gânduri pe care încerca să le reprime.

– S-a întâmplat ceva, Harry?

– Da, zise Harry. Am rămas fără țigări.

SÂMBĂȚĂ. ÎNECUL

Harry puse telefonul mobil înapoi în buzunarul hainei și se lăsă pe spate pe canapea. Legiștii probabil că se vor da de ceasul morții, dar nu se putea spune că existau prea multe dovezi de distrus. Era evident că asasinul făcuse o treabă cât se poate de bună curățând și de data aceasta în urmă sa. Harry sesizase chiar aroma fină de săpun când își apropiase fața de podea ca să cerceteze niște bucăți negre pe linoleum din ceea ce la prima vedere părea să fie cauciuc ars.

Un chip apăru în cadrul ușii.

– Bjørn Holm, medicină legală.

– Bine, zise Harry. Ai o țigară?

Se ridică și se apropie de fereastră, în timp ce Holm și colegul său se apucară de treabă. Lumina piezișă a amurgului lumina fațadele clădirilor, străzile și copacii din Kampen până în Tøyen. În amiezi ca aceasta lui Harry îi părea că Oslo este cel mai frumos oraș din lume. Probabil că mai erau și altele, dar nu le știa el.

– Aș vrea să aflați ce sunt bucățile acelea negre.

Harry arătă spre podea.

– Bine, zise Holm.

Harry era amețit. Fumase opt țigări una după alta. Îi ținuseră setea în frâu. În frâu, dar nu pierise de tot. Se uită la degetul mare. Probabil fusese retezat cu un clește. Vopsea și lipici. O daltă și

ciocan ca să sculpteze pentagrama deasupra ușii. De data aceasta adusese cu el ceva echipament.

Înțelegea pentagrama. Și degetul. Dar de ce lipici?

– Pare a fi cauciuc topit, zise Holm, lăsându-se pe vine.

– Cum topești cauciucul? întrebă Harry.

– Poți să-i dai foc. Sau să folosești un fier de călcat. Sau un radiator.

Holm ridică din umeri.

– La ce folosești cauciuc topit?

– La vulcanizare, răspunse colegul său. Îl folosești ca să repara lucruri sau să le faci impermeabile. Cauciucuri de mașină, de exemplu. Sau să izolezi ceva ce trebuie să fie etanș. Genul acesta de lucruri.

– Și asta?

– Habar n-am. Îmi pare rău.

– Mulțumesc.

Degetul mare arăta către tavan. Ce bine ar fi fost dacă ar fi arătat către soluția de dezlegare a codului, gândi Harry. Evident că era un cod. Criminalul le pusese un belciug în nas și îi conducea acolo unde dorea el, deci și codul avea o soluție. O soluție destul de simplă, dacă era concepută pentru idioți cu inteligență moderată ca a lui.

Se holbă la deget. Arăta în sus. Bine. Recepționat. Mesaj priceput.

Trase cu nesaț din țigară. Nicotina îi străbătu venele prin capilarele fine dinspre plămâni în sus. Otrăvit, cu sănătatea în piuneze, manipulat, dar afumat. La naiba!

Harry fu zguduit de o criză violentă de tuse.

Arăta către tavan. Al camerei 406. Tavanul etajului patru. Desigur. Idiot! Idiot!

Harry răsuci cheia, deschise ușa și găsi întrerupătorul pe perete. Păși înăuntru. Podul era înalt și aerisit, fără ferestre. Boxe numc-rotate, de doi metri pătrați, puse una lângă alta de-a lungul peretelui. Tot felul de lucruri erau depozitate în spatele instalației de la bucătărie în tanzitul lor dinspre proprietar spre lada de gunoi:

saltele găurite, mobilă demodată, cutii de carton pline cu haine, aparate electrocasnice încă funcționale și care deci nu puteau fi încă aruncate.

– Ca în iad, murmură Falkeid în timp ce intra împreună cu alți doi colegi de la Forțele Speciale.

Lui Harry i se păru că era o imagine cât se poate de corectă. Afară soarele începea să apună și pierdea treptat din putere spre vest, dar petrecuse întreaga zi încingând țițele de pe acoperiș, care acum radiau cu puterea unor calorifere, transformând podul într-o veritabilă saună.

– Se pare că boxa camerei 406 este în această direcție, zise Harry îndreptându-se spre dreapta.

– De ce ești așa de sigur că va fi în pod?

– Ei bine, pentru că asasinul a arătat chiar el că etajul cinci se află deasupra celui de-al patrulea. În cazul nostru, în pod.

– A arătat?

– Un fel de rebus.

– Ești conștient de faptul că este absolut imposibil să se găsească un cadavru aici?

– De ce?

– Am venit aici sus ieri, cu un câine. Un cadavru care stă aici timp de patru săptămâni, în căldură... Transpune-ți organele olfactive ale unui câine în simțul nostru al auzului și asta ar semăna cu căutarea unei sirene care urlă. Este imposibil ca un câine să nu îl găsească, chiar și un câine mai puțin antrenat. Și cel pe care l-am avut ieri este bine dresat.

– Chiar și dacă trupul este înfășurat în ceva ce nu lasă mirosul să iasă?

– Moleculele de aer se deplasează cu repeziciune și pot penetra chiar și deschideri microscopice. Nu este posibil...

– Vulcanizare, zise Harry.

– Cum?

Harry se opri în fața uneia dintre zonele de depozitare. Imediat, ceilalți doi bărbați în uniformă îl încadrară cu câte o rangă.

– Băieți, haideți să încercăm mai întâi astfel.

Harry zăngăni în fața lor mănuchiul de chei cu brelocul în formă de craniu.

Cheia cea mai mică se potrivește în încuietoare.

– Intru singur, zise Harry. Cei de la medicină legală nu agreează ideea să se tropăie pe locul unei crime.

Luă o lanternă și se opri în fața unui dulap mare și alb, cu uși duble, care ocupa cea mai mare parte a zonei de depozitare. Își puse degetele pe mâner și se pregăti sufletește înainte să deschidă ușa. Mirosul de haine vechi, praf și lemn îi umplu nările. Aprinse lanterna. Trei generații de costume albastre atârinate la rând, pe care Marius probabil că le moștenise. Harry vârî lanterna înăuntru și își trecu mâna peste material. Lână aspră. Unul dintre ele avea o husă de plastic subțire. Înăuntru se afla o plasă de protecție pentru un costum.

Harry închise ușile dulapului și se întoarse către zidul din spate al spațiului de depozitare, unde se aflau două perdele – după cum arătau, făcute manual – ce atârnavă peste un suport de haine. Harry le trase la o parte. O pereche de dinți de prădător rânjiră amenințător și tăcut înspre el. Ceea ce mai rămăsese din blană era gri, iar ochii căprui ca de marmură aveau mare nevoie de un lustru.

– Un jder, zise Falkeid.

– Mda.

Harry aruncă o privire în jur. Nu mai rămăseseră prea multe locuri de cercetat. Chiar se înșelase?

Atunci observă covorul rulat. Era persan – cel puțin, așa gândi el – și era sprijinit de plasa de sârmă care ajungea până aproape de tavan. Harry împinse un scaun de răchită până aproape de covor, urcă pe el și luminează cu lanterna în interiorul covorului. Polițiștii care așteptau afară îl priveau cu o expresie tensionată pe chipuri.

– Mda, murmură Harry, dându-se jos de pe scaun și stingând lanterna.

– Ei bine? zise Falkeid.

Harry clătină din cap. Un val brusc de furie puse stăpânire pe el și lovi marginea dulapului atât de tare încât acesta începu să se clatine ca o dansatoare din buric. Căinii începură să latre. Un

pahar, numai un pahar, o clipă fără neliniști. Se întoarse să iasă, când auzi un zgomot ca un zgâriat. De parcă ceva aluneca pe lângă perete. Se întoarse imediat și văzu ușa dulapului deschizându-se, înainte ca husa pentru costum să basculeze înspre el și să îl doboare la pământ.

Harry își dădu seama că fusese probabil inconștient o secundă pentru că atunci când deschise ochii din nou era întins pe spate și simțea o durere surdă în ceafă. Inspiră norul de praf care se ridicase dinspre podeaua uscată de lemn. Greutatea husei costumului îl lăsase fără suflare și se simțea de parcă se îneca, stând sub un sac de plastic plin cu apă. Izbi panicat, fără țintă, în suprafața netedă și, înăuntru, ceva moale cedă loviturii.

Harry se încordă și rămase complet nemișcat. Încet, reuși să își concentreze privirea. La fel de încet, sentimentul că se înecă începu să dispară. Și fu înlocuit de acela că s-a înecat.

Doi ochi sticloși se holbau la el dinapoia unei membrane de plastic gri.

Îl găsiseră pe Marius Veland.

SÂMBĂȚĂ. ARESTAREA

Trenul expres trecu, argintiu și silențios pe lângă casă, ca o adiere de vânt. Beate o privi pe Olaug Sivertsen. Își îndreptase capul și privea afară pe fereastră, clipind des. Mâinile ei ridate, cu venele în relief, așezate pe masa din bucătărie arătau ca un peisaj de țară văzut de sus. Ridurile erau văi lungi, venele albastre râuri, iar articulațiile degetelor lanțuri de munți cu pielea întinsă peste ei ca o pânză de cort albă-gri. Beate se uită la propriile mâini. Se gândi la ceea ce pot face mâinile într-o viață de om. Și la ceea ce nu pot face. Sau la ceea ce nu reușesc să îndeplinească.

La 21.56, Beate auzi poarta deschizându-se și pași pe aleea cu pietriș de afară.

Se ridică și inima începu să îi bată tot mai repede.

– El este, zise Olaug.

– Ești sigură?

Olaug îi aruncă un zâmbet nefericit.

– I-am auzit pașii pe pietriș de când era doar un băiețel. Când a fost suficient de mare ca să iasă seara, obișnuiam să mă trezesc la al doilea pas pe care îl făcea. Obișnuia să facă doisprezece pași. Numără și tu.

Dintr-odată, Waaler apăru în cadrul ușii de la bucătărie.

– Vine cineva, zise el. Vreau să stați aici. Indiferent ce se întâmplă. În regulă?

– El este, spuse Beate, arătând cu capul în direcția lui Olaug. Waaler încuviință scurt din cap. Apoi dispăru din nou.

Beate își puse mâna peste cea a bătrânei.

– O să fie bine, zise ea.

– O să vedeți că s-a făcut o greșeală, afirmă Olaug, fără să o privească.

Unsprezece, doisprezece. Beate auzi ușa deschizându-se în hol. Apoi îl auzi pe Waaler strigând:

– Poliția! Legitimația mea se află pe podea, în fața ta. Aruncă arma sau trag!

Simți mâna lui Olaug tresărind.

– Poliția! Pune arma jos sau voi fi nevoit să trag!

De ce striga atât de tare? Nu puteau fi mai mult de cinci sau șase metri între ei.

– Pentru ultima dată! strigă Waaler.

Beate se ridică și își scoase revolverul din tocul de umăr.

– Beate... se auzi vocea tremurată a lui Olaug.

Beate ridică privirea și întâlni ochii imploratori ai bătrânei.

– Aruncă arma! Tragi într-un polițist!

Beate parcurse cei patru pași până la ușă, o deschise și ieși în hol cu arma ridicată. Tom Waaler se afla la doi metri, cu spatele la ea. În cadrul ușii stătea un bărbat în costum gri. Într-o mână ținea o servietă. Beate luase o decizie bazându-se pe ceea ce credea că va vedea. De aceea, prima ei reacție fu una de confuzie.

– Voi trage! strigă Waaler.

Beate putu vedea gura deschisă și expresia șocată a bărbatului care stătea la intrare. Waaler își trăsese deja umerii în față ca să înfrunte reculul când va trage cu arma.

– Tom...

Vorbise pe un ton jos, dar spatele lui Tom Waaler încremeni de parcă ar fi fost împușcat din spate.

– Nu are armă, Tom.

Beate avea senzația că se uită la un film. O scenă absurdă la care cineva apăsase butonul de pauză, iar imaginea încremenise pe ecran; timpul rămăsese pe loc. Așteptă pocnetul armei, dar nu veni. Tom Waaler nu era nebun. Nu în sens clinic. În ceea ce privea reacțiile lui, nu pierduse controlul. Ceea ce o înspăimântase pe ea cel mai mult pe atunci. Controlul rece în timp ce o abuza.

– De vreme ce ești aici... zise Waaler în cele din urmă. Vocea îi părea încordată. ... poate poți să îi pui tu cătușele prizonierului nostru.

SÂMBĂTĂ. „NU E MINUNAT SĂ AI PE CINEVA PE CARE SĂ-L URĂȘTI?”

Era aproape miezul nopții când pentru a doua oară Bjarne Møller întâlnește presa la ușa sediului central al poliției. Numai cele mai strălucitoare stele răzbăteau prin pâcla de deasupra orașului Oslo, dar trebui să își ferească ochii de blițurile camerelor foto. Începu să plouă cu întrebări scurte, înțepătoare.

– Pe rând, zise Møller, arătând către un braț ridicat. Și vă rog să vă prezentați.

– Roger Gjendem, *Aftenposten*. A mărturisit Sven Sivertsen?

– În acest moment, suspectul este interogat de cel care conduce investigația, inspectorul Tom Waaler. Până la terminarea interogatoriului nu pot să vă răspund la întrebare.

– Este adevărat că ați găsit arme și diamante în servieta lui Sivertsen? Și că diamantele sunt identice cu cele găsite asupra cadavrelor victimelor?

– Pot să confirm că faptul acesta este adevărat. Acolo, da, te rog. Vocea unei femei tinere.

– Mai devreme ați spus că Sven Sivertsen locuiește în Praga și chiar am reușit să îi aflăm adresa oficială. Este o pensiune, dar mi s-a spus că a plecat cu mai bine de un an în urmă și că nimeni nu știe unde locuiește. Dumneavoastră știți?

Ceilalți ziariști începură să ia notițe înainte ca Møller să răspundă.

– Nu încă.

– Am reușit să vorbesc cu câțiva dintre locatarii de acolo, se auzi vocea femeii cu o mândrie abia ascunsă. Au spus că Sven Sivertsen are o iubită tânără. Nu îi știau numele, dar unul dintre ei a sugerat că era o prostituată. Poliția este la curent cu lucrurile acestea?

– Nu am fost până în această clipă, răspunse Møller. Dar vă suntem recunoscători pentru ajutor.

– Și noi la fel, strigă o voce din mulțime, urmată de râsetele de hienă ale bărbaților.

Femeia zâmbi nesigură.

O întrebare în dialectul Østfold:

– *Dagbladet*. Cum suportă mama lui toate astea?

Møller surprinse privirea ziaristului și își mușcă buza ca să înăbușe valul de mânie care îl cuprinse.

– Nu pot să fac nici un comentariu în această privință. Da. Vă rog.

– *Dagsavisen*. Ne întrebam cum este posibil ca trupul lui Marius Veland să zacă patru săptămâni în mansarda locuinței lui, în cea mai fierbinte vară dintre toate, fără să îl descopere nimeni.

– Suntem încă nesiguri în privința datării exacte, dar se pare că a fost folosit un sac de plastic, similar celor pentru costume, care a fost apoi sigilat și vidat înainte să fie... Møller căută cuvintele potrivite... atârnat în dulapul din podul căminului studentesc.

Un murmur jos străbătu grupul de jurnaliști și Møller se întrebă dacă nu cumva dăduse cam multe detalii.

Roger Gjendem puneă o altă întrebare.

Møller îi văzu gura mișcându-se în timp ce asculta fondul sonor ce îi bâzâia în cap. *I Just Called to Say I Love You*. Îl cântase atât de bine la *Beat for Beat*, sora ei, cea care preluase rolul principal în muzical, cum o chema?

– Îmi cer scuze, spuse Møller. Ați putea să repetați?

*

Harry și Beate stăteau sprijiniți de un zid scund, departe de mulțimea de ziaști care se îmbrânceau, privind și fumând. Beate anunțase că era o fumătoare de ocazie și luă o țigară din pachetul pe care Harry tocmai îl cumpăraseră.

Harry nu simțea nevoia să fie sociabil. Voia numai să doarmă.

Îl văzură pe Tom Waaler ieșind pe intrarea principală și zâmbind în lumina blițurilor. Umbrele creau un dans vioi pe peretele sediului central al poliției.

– O să fie o vedetă acum, zise Beate. Bărbatul care a condus investigația și care l-a arestat de unul singur pe Curierul Asasin.

– Cu două arme și chestii de genul ăsta? zise Harry, zâmbind.

– Da, a fost ca în Vestul Sălbatic. Dar poți să-mi spui de ce îi ceri cuiva să lase jos o armă pe care nu o are?

– Waaler se referea probabil la arma pe care Sivertsen o avea asupra lui. Și eu aș fi făcut același lucru.

– Desigur, dar știi unde am găsit arma asta? În valiză.

– Din punctul de vedere a lui Waaler, ar fi putut fi cel mai rapid pistolar din Vestul Sălbatic, cu arma în valiză.

Beate izbucni în râs.

– După aceea vii și tu la o bere, nu-i așa?

Când privirile lor se întâlniră, zâmbetul femeii încremeni pe față, iar roșeața i se întinse pe obraji și pe gât.

– N-am vrut...

– E în regulă. Poți să sărbătorești pentru noi amândoi, Beate. Eu mi-am făcut datoria.

– N-ai putea veni totuși cu noi?

– Nu cred. ăsta a fost ultimul meu caz.

Harry își aruncă țigara cu un gest scurt, iar aceasta zbură ca un artificiu în noapte.

– Săptămâna viitoare nu o să mai fiu polițist. Poate ar trebui să simt că asta merită sărbătorit, dar nu simt.

– Ce vei face?

– Altceva. Harry se ridică. Ceva complet diferit.

*

Waler îl prinse din urmă pe Harry în parcare.

– Pleci așa de devreme, Harry?

– Sunt obosit. Ce gust are faima?

– Au fost doar câteva fotografii pentru ziare. Ai fost și tu acolo, deci știi ce gust are.

– Dacă te gândești la cazul din Sydney, pe mine m-au făcut trăgătorul zelos pentru că l-am împușcat pe om. Tu ai reușit să îl prinzi pe al tău în viață. Tu ești tipul de polițist erou care place unei societăți democratice.

– Detectez oare o undă de sarcasm?

– Deloc.

– În regulă. Nu-mi pasă pe cine fac ei erou. În ce mă privește, dacă asta îmbunătățește imaginea poliției, atunci pot să creeze o falsă imagine romantică din tipi ca mine. În secție o să știm cine a fost adevăratul erou de data asta.

Harry scoase cheile și se opri în fața mașinii sale albe Ford Escort.

– Asta voiam să spun, Harry. În numele tuturor celor care au lucrat cu tine. Tu ai rezolvat cazul, nu eu, nici altcineva.

– Mi-am făcut doar datoria, nu?

– Datoria, da. Ăsta este un alt lucru despre care voiam să îți vorbesc. Urcăm în mașină câteva minute?

Înăuntru se simțea izul dulce de benzină. Era o gaură pe undeva, presupuse Harry. Waler refuză țigara care i se oferi.

– Ți s-a pregătit prima sarcină, zise Waler. Nu e ușoară și nici fără pericole, dar dacă o duci la bun sfârșit, vom fi de acord să te facem partener cu drepturi depline.

– Despre ce e vorba? întrebă Harry, suflând fumul peste oglinda retrovizoare.

Waler își trecu vârfurile degetelor de-a lungul firelor care ieșeau dintr-o gaură din bordul mașinii, unde fusese odată radioul.

– Cum arăta Marius Veland? întrebă el.

– După patru săptămâni într-un sac de plastic, cum crezi?

– Avea douăzeci și patru de ani, Harry. Douăzeci și patru de ani. Mai ții minte ce visai, ce așteptai de la viață când aveai douăzeci și patru de ani?

Harry își amintea.

Waler îi aruncă un zâmbet trist.

– În vara în care am făcut douăzeci și doi de ani am plecat cu trenul împreună cu Geir și Solo. Am ajuns pe Riviera italiană, dar hotelurile erau atât de scumpe încât nu ne-am putut permite să stăm nicăieri. Chiar dacă Solo luase cu el toate încasările din caseria magazinului tatălui lui în ziua în care am plecat. Așa că ne instalăm cortul pe plajă noaptea și ne petreceam zilele plimbându-ne și holbându-ne la femei, mașini și iahturi. Ciudat era că ne simțeam bogați. Pentru că aveam douăzeci și doi de ani. Credeam că totul este pentru noi, cadouri ce stau sub bradul de Crăciun, așteptându-ne. Camilla Loen, Barbara Svendsen, Lisbeth Barli, toate erau tinere. Poate că nu ajunseseră încă la stadiul de la fi dezamăgite, Harry. Poate că încă mai așteptau Crăciunul.

Waler își trecu mâna peste tabloul de bord.

– Tocmai l-am interogat pe Sven Sivertsen, Harry. Poți să citești raportul mai târziu, dar pot să-ți spun ce o să se întâmple. Este un diavol rece, calculat. O să joace cartea nebuniei. O să păcălească juriul și o să creeze atât de multă îndoială în rândul psihologilor, încât nu o să îndrăznească să îl trimită în închisoare. Pe scurt, o să sfârșească într-o secție de psihiatrie unde va demonstra un progres atât de remarcabil, încât va fi eliberat după câțiva ani. Așa este acum, Harry. Așa tratăm gunoiele umane de care suntem înconjurați. Nu îl curățăm, nu îl aruncăm; doar îl mutăm un pic mai încolo. Și nu înțelegem că, atunci când casa va deveni o gaură imputită de șobolani, va fi prea târziu. Uită-te la celelalte țări unde se ia poziție fermă împotriva criminalității. Din păcate, locuim într-o țară care acum este atât de bogată, încât politicienii se iau la întrecere care să cheltuie mai mult. Devenim atât de blânzi și de drăguți încât nimeni nu îndrăznește să își asume responsabilitatea de a mai face lucruri neplăcute. Înțelegi?

– Până acum, da.

– Aici intervenim noi, Harry. Noi ne asumăm responsabilitatea. O vedem ca pe slujbă de salubritate pe care societatea nu îndrăznește să o facă.

Harry trase din țigară atât de tare, încât foița pârâi.

– Ce vrei să spui? întrebă el, inhalând.

– Sven Sivertsen, pârâi Waaler, privind pe geam. Gunoi uman. Trebuie să scapi de el.

Harry se aplecă brusc și tuși fumul afară.

– Asta faceți voi? Dar celelalte lucruri? Contrabanda?

– Toate activitățile noastre sunt desfășurate ca să le finanțăm pe acestea.

– Catedrala voastră?

Waaler încuviință încet din cap. Apoi se aplecă înspre Harry, și acesta simți că îi bagă ceva în buzunarul jachetei.

– O fiolă, zise Waaler. Este numită „Binecuvântarea lui Iosif“. Creată de KGB în timpul războiului din Afghanistan pentru asasinat, dar mai bine cunoscută ca modalitate de sinucidere a soldaților ceceni prizonieri. Îți oprește respirația, dar spre deosebire de cianură, nu are gust și nici miros. Fiola intră foarte bine în rect sau sub limbă. Dacă bea conținutul dizolvat în apă, moare în câteva secunde. Înțelegi care e sarcina ta?

Harry se îndreptă. Nu mai tușea, dar avea lacrimi în ochi.

– Deci ar trebui să pară sinucidere?

– Martorii din sectorul de arest vor confirma că au omis să-i verifice rectul când a fost adus. Totul este aranjat. Nu-ți face griji.

Harry inspiră adânc. Aburii de benzină îi provocau greață. Șuieratul unei sirene se intensifică și apoi dispăru în depărtare.

– Te-ai gândit să îl împuști, nu-i așa?

Waaler nu răspunse. Harry văzu o mașină de poliție rulând și oprind în fața intrării în sectorul de arest.

– Nu ai intenționat niciodată să îl arestezi. Aveai două arme pentru că intenționai să o pui pe cealaltă în mâna lui după ce îl împușcai, ca să faci să pară că te-a amenințat. Le-ai trimis pe Beate și pe mamă în bucătărie, apoi ai strigat pentru ca apoi să poată depune mărturie că te-au auzit avertizându-l și că ai acționat în autoapărare. Dar Beate a venit în hol prea devreme și planul tău s-a dus pe apa sâmbetei.

Waaler oftă din toți rărunchii.

– Noi facem curățenie, Harry. La fel cum tu ai scăpat de asasinul din Sydney. Sistemul legal nu funcționează. A fost conceput pentru alte vremuri, unele mult mai inocente. Și până când nu va fi schimbat, nu putem îngădui ca Oslo să fie copleșit de criminali. Dar trebuie să știi toate astea, de vreme ce îi vezi de aproape în fiecare zi, nu?

Harry analizează capătul aprins al țigării sale în întuneric. Apoi dădu din cap.

– Aveam doar nevoie să mi se arate întregul tablou, zise el.

– Bine, Harry, ascultă. Sven Sivertsen va fi în celula numărul nouă în sectorul de arest până mâine-noapte inclusiv. Cu alte cuvinte, până luni dimineață. Apoi va fi mutat într-o celulă securizată din Ullersmo unde nu vom mai putea ajunge la el. Cheia celulei numărul nouă va fi pe birou la recepție, în stânga. Ai timp până la miezul nopții, mâine, Harry. Apoi o să sun la Arest ca să aflu că Asasinul Curier a primit pedeapsa care i se cuvine. Ai înțeles?

Harry dădu din nou din cap.

Waler zâmbi.

– Știi ceva, Harry? Deși sunt fericit că până la urmă facem parte din aceeași echipă, o parte din mine e un pic tristă. Știi de ce?

Harry ridică din umeri.

– Pentru că îți închipuiai că există lucruri pe care banii nu le pot cumpăra?

Waler izbucni în râs.

– Asta e bună, Harry. Pentru că simt că am pierdut un dușman. Suntem la fel. Înțelegi despre ce vorbesc, nu?

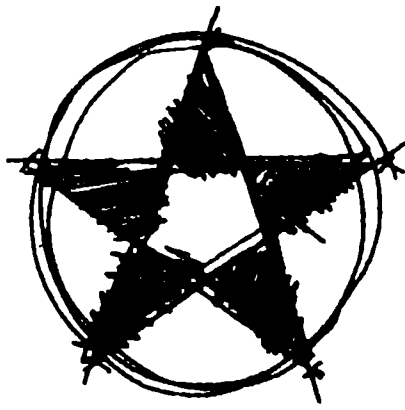
– „Nu e minunat să ai pe cineva pe care să-l urăști?”

– Ce anume?

– Michael Krohn. Raga Rockers.

– Douăzeci și patru de ore, Harry. Succes.

PARTEA A CINCEA

DUMINICĂ. RÂNDUNELE

În dormitor, Rakel se cerceta în oglindă. Fereastra era deschisă, astfel că putea auzi mașina și pașii pe pietrișul de pe aleea spre casă. Se uită la fotografia tatălui ei, aflată pe măsuta de toaletă în fața oglinzii. Întotdeauna o uimea cât de tânăr și de inocent arăta în ea.

Își prinsese părul cu o bentiță, ca de obicei. Să îl prindă altfel de data aceasta? Rochia fusese a mamei ei, o rochie roșie de muselină pe care o modificase. Spera că nu era îmbrăcată prea pretențios. Când era mică, tatăl ei obișnuia să îi povestească despre prima dată când o văzuse pe mama ei în acea rochie și Rakel nu se sătura niciodată să audă că fusese ca într-un basm.

Rakel își scoase bentița și scutură din cap dintr-o parte în cealaltă ca să îi vină părul peste față. Soneria țârâi. Auzi pașii lui Oleg alergând pe hol. Îi auzi entuziasmul din voce și râsul adânc al lui Harry. Aruncă o ultimă privire în oglindă. Simți că inima îi bate tot mai tare. Ieși pe ușă.

– Mami, Harry a ...

Vocea lui Oleg se stinse când Rakel apăru în capul scărilor. Puse cu grijă un picior pe prima treaptă – tocurile ei înalte părură dintr-odată nesigure, șovăielnice –, dar își recâștigă echilibrul și ridică privirea. Oleg stătea la baza scărilor și se holba la ea cu gura căscată. Harry era lângă el. Ochii îi străluceau atât de intens, încât

le simțea dogoarea arzând în propriii obraji. În mână ținea un buchet de trandafiri.

– Ești minunată, mami, șopti Oleg.

Rakel închise ochii. Ambele geamuri laterale erau lăsate, iar vântul îi mângâia părul și pielea în vreme ce Harry conducea cu grijă mașina pe curbele străzii spre Holmenkollen. Mirosul vag de lichid de curățat încă mai stăruia. Rakel coborî apărătoarea de soare ca să își verifice rujul și observă că până și micuța oglindă din interior fusese lustruită.

Zâmbi amintindu-și prima dată când se întâlniseră. El se oferise să o ducă la serviciu, iar ea fusese nevoită să ajute la împinsul mașinii pentru ca aceasta să pornească.

Era incredibil că încă mai avea aceeași mașină rablagită de atunci.

Îl cercetă cu colțul ochiului.

Și aceeași linie fermă a nasului. Și aceleași buze ușor curbate, aproape feminine, care contrastau cu celelalte trăsături masculine. Și ochii. Nu se putea spune că arată bine, nu în sensul clasic al expresiei. Oricum, era – care era cuvântul? – real. Real. Ochii. Nu, nu ochii. Expresia din ochi.

Se întoarce spre ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Zâmbi. Și gata, a apărut. Blândețea copilărească din ochii lui. Băiatul de dinapoia ochilor care râdea la ea. Era o anumită inocență în felul în care o privea. O sinceritate necoruptă. Cinste. Integritate. Era o privire pe care te puteai baza. Sau pe care doreai să te bazezi.

Rakel îi zâmbi și ea.

– La ce te gândești? întrebă el, întorcându-și privirea înapoi către drum.

– La nimic deosebit.

Avusese suficient timp de gândire în ultimele câteva săptămâni. Suficient timp ca să își dea seama că Harry nu îi făcuse niciodată o promisiune pe care să nu o respecte. Niciodată nu îi promisese că nu își va pierde stăpânirea de sine. Niciodată nu îi promisese

că munca nu va continua să fie cel mai important lucru din viața lui. Niciodată nu îi promisese că lucrurile vor sta roz în preajma lui. Toate acestea erau promisiuni pe care și le făcuse sieși. Înțelegea toate astea acum.

Olav Hole și Sis îi așteptau la intrare când sosiră la casa din Oppsal. Harry îi povestise atât de multe despre ea, încât Rakel avea uneori sentimentul că ea fusese cea care crescuse în micuța casă.

– Bună, Oleg, zise Sis, cu o mină adultă de soră mai mare. Am făcut chiftele.

– Chiar așa? spuse Oleg, împingând nerăbdător în spatele scaunului lui Rakel în strădania de a ieși afară.

Pe drumul de întoarcere, Rakel își lăsă capul pe tetiera scaunului și îi spuse că arăta bine, dar să nu lase asta să i se suie la cap. El răspunse că ea arată mult mai bine și că, din punctul lui de vedere, putea să lase asta să i se suie la cap cât de mult vrea. Când ajunseră la pantele din Ekeberg, iar Oslo se întinse la picioarele lor, Rakel văzu V-uri întunecate intersectându-se pe cer.

– Rândunele, zise Harry.

– Zboară jos, zise ea. Oare asta nu înseamnă că va ploua?

– Da, s-a prognozat ploaie.

– Oh, ar fi minunat. De aceea au ieșit să zboare, ca să ne anunțe?

– Nu, zise Harry. Fac o treabă mult mai folositoare decât atât. Curăță aerul de insecte. Paraziți și așa mai departe.

– Dar de ce sunt atât de agitate? Par aproape isterice, nu-i așa?

– Pentru că nu au prea mult timp. Insectele ies acum, dar când apune soarele, vânătoria de paraziți trebuie să înceteze.

– Se termină, vrei să spui?

Se întoarse către el. Harry privea în față, în gol, pierdut în gânduri.

– Harry?

– Da. Scuză-mă, zise el. M-a furat peisajul pentru o clipă.

Spectatorii pentru piesă se adunaseră în scuarul acum umbrit din fața Teatrului Național. Celebrități se conversau cu celebrități,

în vreme ce ziaristii roiau, iar camerele bâzâiau. În afara unor zvonuri legate de o legătură romantică de vară, subiectul de conversație predominant era același pentru toată lumea: arestarea, în ziua precedentă, a Asasinului Curier.

Mâna lui Harry atingea ușor spatele lui Rakel în timp ce se îndreptau spre intrare. Putea simți căldura vânfurilor degetelor lui prin materialul subțire. Un chip apăru în fața lor.

– Roger Gjendem de la *Aftenposten*. Îmi cer scuze, dar facem un sondaj legat de ceea ce cred oamenii despre prinderea celui care a răpit-o pe femeia aleasă în rolul principal în această seară.

Se opriă și Rakel observă că mâna de pe spatele ei nu mai era acolo.

Zâmbetul crispat de pe fața ziaristului se vedea clar, dar ochii cercetau în toate părțile.

– Ne-am mai întâlnit, domnule inspector Hole. Am lucrat la articolele legate de crimă. Am discutat de câteva ori, după ce v-ați întors de la cazul din Sydney. Odată ați spus că sunt singurul ziarist care a redat cu acuratețe ceea ce ați spus. Vă amintiți de mine acum?

Harry cercetă cu atenție fața lui Roger Gjendem și încuviință din cap.

– Hmm. Ai terminat cu crima?

– Nu, nu! Ziaristul scutură energic din cap. Doar țin locul cuiva. Vacanța națională. Aș putea obține un comentariu al lui Harry Hole, polițistul?

– Nu.

– Nu? Nici măcar câteva cuvinte?

– Vreau să spun nu, nu mai sunt polițist, zise Harry. Ziaristul păru surprins.

– Dar v-am văzut...

Harry îl ocoli repede, înainte să se aplece către el.

– Ai o carte de vizită?

– Da...

Gjendem îi dădu o carte de vizită albă, cu literele gotice albastre ale *Aftenposten*. Harry o vârî în buzunarul din spate.

– Termenul limită este ora unsprezece.

– Mai vedem, zise Harry.

Roger Gjendem rămase pe loc cu o expresie uimită pe chip, în timp ce Rakel urca treptele, cu degetele fierbinți ale lui Harry la loc pe spatele ei.

Un bărbat cu barbă mare stătea la intrare zâmbind la ei, cu ochii înecați de lacrimi. Rakel recunoscuse chipul din ziare. Era Wilhelm Barli.

– Mă bucur atât de mult că sunteți aici împreună, zise el cu glas bubuitoare și își deschise brațele.

Harry ezită, dar fu prins în strânsoare.

– Tu trebuie să fii Rakel.

Wilhelm Barli îi făcu cu ochiul peste umărul lui Harry în timp ce îl îmbrățișa pe bărbatul înalt ca pe un ursuleț de pluș pe care îl pierduse și îl regăsise.

– Ce-a fost asta? întrebă Rakel când își găsiră locurile pe rândul patru.

– Afecțiune masculină, zise Harry. E un artist.

– Nu asta. Toată povestea aia cum că nu ai fi polițist.

– Ieri mi-am petrecut ultima zi de lucru în poliție.

Femeia se uită la el.

– De ce n-ai spus nimic?

– Am spus ceva. În grădină, atunci.

– Și ce o să faci acum?

– Altceva.

– Ce anume?

– Ceva complet diferit. Un prieten mi-a făcut o ofertă, iar eu am acceptat. Sper că voi avea vremuri mai bune. O să-ți povestesc mai multe despre asta mai târziu.

Cortina se ridică.

Un ropot de aplauze se auzi în timp ce cortina cobora și continuă cu aceeași intensitate pentru cel puțin zece minute.

Actorii ieșiră pe scenă și intrară înapoi în formații mereu diferite până ce epuizară toate mișcărilor exersate și rămaseră pur și

simplu pe scenă, primind aplauzele. Strigăte de „bravo“ răsunară în sală când Toya Harang păși în față și făcu o nouă plecăciune; în cele din urmă, toți cei care avuseseră legătură cu punerea în scenă fură chemați la rampă, Toya fu îmbrățișată de Wilhelm Barli, iar lacrimi curseră în rândul actorilor și al auditoriului.

Până și Rakel trebui să își scoată batista pe când strânse mâna lui Harry.

– Arătați ciudat, zise Oleg de pe locul din spate. S-a întâmplat ceva, sau ce?

Rakel și Harry își întoarseră capetele la unison.

– Sunteți din nou prieteni, asta e?

Rakel zâmbi.

– Niciodată n-am încetat să fim, Oleg.

– Harry?

– Da, șefu'?

Harry se uită în oglinda retrovizoare.

– Asta înseamnă că în curând putem merge din nou la cinematograful? Ca să vedem filme pentru băieți?

– Poate. Dacă este un film pentru băieți decent.

– Oh, da, zise Rakel. Iar eu ce o să fac?

– Tu poți să te joci cu Olav și cu Sis, propuse Oleg, entuziasmat. E chiar grozav, mami. Olav m-a învățat să joc șah.

Harry viră pe alee și opri în fața casei. Lăsă motorul să meargă. Rakel îi dădu lui Oleg cheia de la casă și îl lăsă să coboare. Îl privi în timp ce alerga pe pietriș.

– Dumnezeu, cum a crescut, zise Harry.

Rakel își odihni capul pe umărul lui Harry.

– Intri?

– Nu acum. Mai trebuie să fac un ultim lucru la muncă.

Rakel îi mângâie fața cu mâna.

– Poți să vii mai târziu. Dacă vrei.

– Mm. Te-ai gândit bine la asta, Rakel?

Femeia suspină, închise ochii și își sprijini creștetul pe umărul lui.

– Nu. Și da. Am sentimentul vag că aș sări dintr-o casă în flăcări. Să cazi e mai bine decât să arzi.

– Cel puțin, până aterizezi.

– Am ajuns să îmi dau seama că a cădea și a trăi au anumite lucruri în comun. Pentru început, ambele sunt stări foarte temporare.

Rămaseră în tăcere, privindu-se și ascultând torsul neregulat al motorului. Apoi Harry puse un deget sub bărbia lui Rakel și o sărută. Femeia avu sentimentul că pierde controlul, echilibrul, postura și că există un singur lucru de care se poate agăța, iar el o făcu să ardă și să cadă în același timp.

Rakel nu își dădu seama de cât timp se sărutau când Harry se eliberă cu blândețe din îmbrățișarea ei.

– O să las ușa descuiată, șopti ea.

Ar fi trebuit să știe că era o prostie.

Ar fi trebuit să știe că era periculos.

Dar nu mai gândise de săptămâni. Obosise să tot gândească.

DUMINICĂ NOAPTEA. BINECUVÂNTAREA LUI IOSIF

Aproape că nu erau mașini și nici oameni în parcare din fața clădirii sectorului de arest.

Harry opri motorul, care muri cu un hureit.

Se uită la ceas: 23.10. Mai avea cincizeci de minute.

Ecoul pașilor săi reverberă între pereții exteriori de cărămidă ai Telje, Torp & Aasen.

Harry inspiră adânc de două ori înainte să intre.

Nimeni nu se afla în spatele biroului de recepție, iar în încăperea domnea o liniște desăvârșită. Detectă o mișcare la dreapta sa. Speteaza unui scaun se roti încet în biroul de serviciu. Harry zări o jumătate de față cu o cicatrice vineție ce cobora ca o lacrimă dintr-un ochi ce îl privea absent. Apoi scaunul se întoarse la poziția inițială, cu spatele la el.

Groth. Era singur. Ciudat. Sau poate că nu.

Harry găsi cheia de la celula numărul nouă în spatele biroului de recepție, la stânga. Apoi pași către celule. Se auzeau voci dinspre camera gardienilor, dar în chip convenabil celula cu numărul nouă era situată astfel încât să nu fie nevoit să treacă pe lângă acea încăpere.

Harry puse cheia în încuietoare și o răsuci. Așteptă o secundă. Auzi mișcare înăuntru. Apoi deschise ușa.

Bărbatul care se uita la el de pe patul de cazarmă nu arăta ca un asasin. Harry știa că asta nu însemna nimic. Uneori arătau ceea ce erau. Alteori, nu.

Acesta arăta bine, bine clădit, solid, cu păr scurt, negru și ochi albaștri care odată poate că semănaseră cu ai mamei sale, dar care acum erau ai săi. Harry avea să împlinească în curând 40 de ani, Sven Sivertsen avea peste 50. Harry era sigur că majoritatea oamenilor ar fi crezut că lucrurile stau exact invers.

Din nu se știe ce motiv, Sivertsen purta uniforma roșie de muncă specifică prizonierilor.

– Bună seara, Sivertsen. Sunt inspectorul Hole. Te rog să te ridici și să te întorci.

Sivertsen ridică o sprânceană, uimit. Harry flutură cătușele în fața lui.

– Așa e procedura.

Fără o vorbă Sivertsen se ridică, iar Harry îi puse cătușele și îl împinse înapoi, pe patul de campanie.

În celulă nu se afla nici un scaun. Nu exista nici un obiect personal cu care ar fi putut fi folosit ca să facă rău altora sau sieși. Aici, înăuntru, statul avea monopol asupra pedepsei. Harry se sprijini de perete și scoase din buzunar un pachet mototolit de țigări.

– O să declanșezi alarma de fum, zise Sivertsen. Sunt foarte sensibile.

Vocea lui era surprinzător de ascuțită.

– E adevărat. Ai mai fost aici înăuntru, nu-i așa?

Harry aprinse țigara, se înălță pe vârfuri, smulse capacul alarmei și îi scoase bateriile.

– Și ce spun regulile despre asta? întrebă acid Sven Sivertsen.

– Nu mai țin minte. Fumezi?

– Ce-i asta? Șmecheria cu polițistul bun?

– Nu. Harry zâmbi. Avem atât de multe dovezi împotriva ta, încât nu mai avem nevoie să jucăm teatru. Nu avem nevoie să limpezim detaliile. Nu avem nevoie de cadavrul lui Lisbeth Barli.

Nu avem nevoie de o mărturisire. Pur și simplu nu avem nevoie de ajutorul tău, Sivertsen.

– Atunci de ce te afli aici?

– Din curiozitate. Aici avem de-a face cu creaturi care trăiesc în ape adânci și voiam să văd ce am prins în cârlig de data asta.

Sivertsen pufni în râs.

– O imagine plină de fantezie, dar vei fi dezamăgit, inspectore Hole. Poate părea ceva mare, dar mă tem că de data asta ați prins doar un bocanc uzat.

– Vrei să cobori puțin tonul vocii?

– Te temi că ne va auzi cineva?

– Fă cum îți spun. Pari foarte calm pentru cineva care a fost arestat pentru mai multe crime.

– Sunt nevinovat.

– Hm. Dă-mi voie să-ți fac un mic rezumat, Sivertsen. În servieta ta am găsit un diamant roșu pe care nu îl vezi în fiecare zi, dar care a fost găsit asupra câtorva dintre victime. Plus o Česká Zbrojovka, o armă relativ rară în Norvegia, dar aceeași folosită în asasinarea Barbarei Svendsen. Conform declarației tale, te aflai în Praga în momentul comiterii asasinatelor, dar am verificat la companiile aeriene și s-a dovedit că ai venit în vizită în Oslo la toate cele cinci date relevante, inclusiv ieri. Cum stai cu alibiurile pentru ora cinci a fiecărei zile în chestiune, Sivertsen?

Sven Sivertsen nu răspunse.

– Așa credeam și eu. Așa că nu-mi spune mie că ești *nevinovat*, Sivertsen.

– De parcă mi-ar păsa ce crezi tu, Hole. A mai fost și altceva?

Harry, cu spatele sprijinit de perete, alunecă în jos, pe vine.

– Da. Îl cunoști pe Tom Waaler?

– Cine?

Răspunsese repede. Prea repede. Harry nu se grăbi, ci pufăi fumul spre tavan. Expresia feței lui Sven Sivertsen era una de plictiseală teribilă, dar Harry mai întâlnise și altă dată criminali duri – și cu un psihic moale ca un jeleu. Întâlnise totuși și varietatea

dură ca gheața și care rămânea astfel până la capăt. Se întrebă cât de tare era acesta.

– Nu trebuie să te prefaci că nu îți amintești numele celui care te-a arestat și te-a interogat, Sivertsen. Mă întreb dacă nu cumva îl cunoșteai deja.

Harry observă o ușoară ezitare în privirea celuiilalt.

– Ai mai fost închis pentru contrabandă. Arma găsită în servieta ta are pe ea un semn particular făcut de mașinăria folosită la ștergerea numărului de serie. În ultimii ani, am găsit aceleași semne pe tot mai multe arme neînregistrate în Oslo. Credem că responsabilă pentru asta este o bandă de contrabandiști.

– Interesant.

– Ai făcut contrabandă cu arme pentru Waaler, Sivertsen?

– Isuse, și voi faceți genul ăsta de lucruri?

Sven Sivertsen nici măcar nu clipi. Totuși, o picătură de transpirație începea să coboare dinspre linia deasă a părului.

– Ți-e cald, Sivertsen?

– Mi-e bine.

– Hm.

Harry se ridică, se apropie de chiuvetă și cu spatele la Sivertsen, scoase din suport un pahar alb de plastic și îl umplu.

– Știi ceva, Sivertsen? Nu mi-am dat seama până când un coleg mi-a povestit despre felul în care Waaler te-a arestat. Apoi mi-am amintit cum a reacționat Waaler când i-am spus că Beate Lønn a aflat cine ești. De obicei, este un munte de gheață, dar atunci a devenit cadaveric și aproape că a împietrit. Pe moment, am crezut că era așa pentru că își dăduse seama că fusese înșelat și că ne vom trezi cu încă un cadavru. Dar când Lønn mi-a spus despre cele două arme ale lui Waaler și că striga la tine să nu tragi, am făcut legătura. Nu teama de o altă crimă îl făcuse să tremure. Era menționarea numelui tău. Te cunoștea. De fapt, ești unul dintre curierii lui. Și desigur că Waaler a înțeles că dacă vei fi acuzat de crimă totul va ieși la iveală. Totul despre armele pe care le folosești, motivul vizitelor tale frecvente în Oslo, toate contactele tale. Un

judcător ar fi putut chiar să îți micșoreze pedeapsa dacă erai dispus să cooperezi cu poliția. De aceea a plănuit să te împuște.

– Să mă împuște...

Harry umplu paharul cu apă, se întoarse și se apropie de Sven Sivertsen. Puse paharul pe podea, în fața lui și îi desfăcu cătușele. Sivertsen își masă încheieturile.

– Bea, zise Harry. Apoi poți să fumezi o țigară înainte să îți pun din nou cătușele.

Sven ezită. Harry se uită la ceas. Încă mai avea o jumătate de oră.

– Haide, Sivertsen.

Sven luă paharul, își dădu capul pe spate și îl goli în timp ce se uita la Harry.

Harry puse o țigară între buze și o aprinse înainte să i-o dea lui Sivertsen.

– Nu mă crezi, nu-i așa? zise Harry. Crezi contrariul, că Tom Waaler este cel care te va salva din această – cum să o numim? – situație obositoare, nu-i așa? Că va risca pentru tine, ca recompensă pentru serviciul loial și îndelungat în slujba lui. Cu tot ceea ce știi despre el, lucrul cel mai rău care ți se poate întâmpla este să îl șantajezi ca să te ajute. Harry clătină din cap cu blândețe. Credeam că ești mai deștept, Sivertsen. Toate ghicitorile pe care le-ai înscenat, felul în care ai organizat totul, ai fost mereu cu un pas înainte. Toate astea și probabil cineva care știa exact cum vom gândi și ce vom face. Dar nu ai fost în stare să înțelegi cum operează un rechin ca Waaler.

– Ai dreptate, zise Sivertsen, suflând fumul înspre tavan cu ochii pe jumătate închiși. Nu te cred.

Sivertsen scutură țigara. Scrumul căzu pe lângă paharul de plastic pe care îl ținea lângă el.

Harry se întrebă dacă vedea cumva o breșă. Dar mai văzuse și altă dată breșe și se înșelase.

– Știai că s-a prognozat vreme mai răcoroasă? întrebă Harry.

– Nu urmăresc știrile norvegiene, pufni Sivertsen.

Evident că avea impresia că el câștigase.

– O să plouă, zise Harry. Apropo, cum a fost apa?

– Ca apa.

– Atunci „Binecuvântarea lui Iosif“ face ceea ce ar trebui să facă.

– Ce anume a lui Iosif?

– Binecuvântarea. Fără gust și fără miros. Pari să cunoști produsul. Poate că ai făcut chiar contrabandă cu el? Din Cecenia, în Praga și Oslo? Harry rânji. Ce ironie a sorții!

– Despre ce vorbești?

Harry aruncă ceva în aer, către Sivertsen, care îl prinse și îl analizează.

– Este gol...

Îi aruncă lui Harry o privire întrebătoare.

– *Skål*.

– Poftim?

– Cele mai bune gânduri de la șeful nostru mutual, Tom Waaler. Harry suflă pe nas fumul în vreme ce îl privea pe Sivertsen.

Tresărirea involuntară a sprâncenei. Mărul lui Adam suind și coborând. Degetele care simțeau nevoia bruscă de a scărpinga bărbia.

– Având suspiciunea de comitere a patru crime, ar trebui să stai într-o închisoare de maximă securitate, Sivertsen. Te-ai gândit la asta? În schimb, stai într-o celulă de arest preventiv, unde poate intra oricine cu o insignă de poliție. Ca detectiv, aș fi putut să te scot afară, i-aș fi spus gardianului că te iau pentru interogatoriu, te-aș fi eliberat pentru nu știu ce motiv și ți-aș fi dat un bilet de avion spre Praga. Sau – în acest caz – spre iad. Cine crezi că a aranjat ca tu să te afli aici, Sivertsen? Apropo, cum te simți?

Sivertsen înghiți. Breșă. Breșă majoră.

– De ce îmi spui toate astea? șopti el.

Harry ridică din umeri.

– Waaler restricționează ceea ce le spune lacheilor săi și, după cum știi, sunt curios din fire. Vrei și tu, ca și mine, să vezi imaginea de ansamblu, Sivertsen? Sau ești unul dintre aceia care cred că vei fi complet iluminat când vei muri? Bine. Problema mea este că, în cazul meu, mai am destul de așteptat...

Sivertsen se făcu palid.

– Încă o țigară? întrebă Harry. Sau începe să îți fie rău?

Sivertsen deschise gura, aparent înțelegând aluzia, întoarse capul într-o parte și în clipa următoare o vomă galbenă împrășcă zidul. Se așeză, icnind după aer.

Harry se uită furios la picăturile care ricoșaseră pe pantalonii lui, se duse la chiuvetă, smulse hârtie de pe sul, mai rupse încă o bucată și o dădu lui Sivertsen. Sivertsen își șterse gura. Apoi capul îi căzu în față și își ascunse fața în mâini. Vocea îi era plină de teamă când în cele din urmă deschise gura:

– Când am intrat în hol... eram confuz, dar, sigur, înțelesesem că joacă teatru. Mi-a făcut cu ochiul și și-a răsucit capul astfel încât să înțeleg că strigătele erau menite altcuiva. A durat câteva secunde înainte să înțeleg scena. Am crezut... am crezut că voia să pară că eram înarmat astfel încât să mă poată lăsa să fug. Avea două arme. Credeam că cealaltă este pentru mine. Ca să fiu înarmat în caz că ne vedea cineva. Stăteam acolo, așteptând să îmi dea arma. Atunci a venit nenorocita aia de femeie și a distrus totul.

Harry îi aculta punctul de vedere cu spatele la perete.

– Deci recunoști că te căuta poliția în legătură cu asasinatele curierului?

Sivertsen clătină din cap.

– Nu, nu, nu sunt criminal. Am crezut că sunt arestat pentru trafic de arme. Și diamante. Știam că Waaler e însărcinat cu toate astea și de aceea totul mergea atât de bine. Și de aceea încerca să mă lase să scap. Trebuie să...

Și mai multă vomă împrășcă podeaua, de data aceasta de culoare verde.

Harry îi dădu din nou hârtie.

Sivertsen începu să suspine.

– Cât timp mai am?

– Depinde, zise Harry.

– Depinde de ce?

Harry strivi țigara de podea, își vârî mâna în buzunar și își jucă atuul.

– Vezi asta?

Ridică o pastilă mică și albă între degetul mare și arătător. Sivertsen aprobă dând din cap.

– Dacă iei asta la zece minute după ce ai băut „Binecuvântarea lui Iosif“, ai toate șansele să supraviețuiești. O am de la un prieten care lucrează cu produse farmaceutice. Desigur că te întrebi de ce. Ei bine, pentru că încerc să fac o înțelegere cu tine. Vreau să depui mărturie împotriva lui Tom Waaler și să spui tot ceea ce știi despre contrabanda cu arme.

– Da, da. Dă-mi pastila.

– Dar cum să am încredere în tine, Sivertsen?

– Jur.

– Am nevoie de un răspuns bine gândit, Sivertsen. De unde știi că nu o să schimbi tabăra de îndată ce plec?

– Poftim?

Harry puse pastila înapoi în buzunar.

– Secundele zboară. De ce aș avea încredere în tine, Sivertsen? Dă-mi un motiv bun.

– Acum?

– „Binecuvântarea“ îți oprește respirația. E extrem de dureros, dacă ne luăm după cei care au văzut cum acționează.

Sivertsen clipi de două ori înainte să înceapă să vorbească:

– Va trebui să ai încredere în mine pentru că acesta este firul logic al lucrurilor. Dacă nu mor în seara asta, Tom Waaler va ști că i-am deconspirat planul de a mă ucide. Și atunci nu mai este cale de întoarcere. Va trebui să pună mâna pe mine, înainte să ajung eu la el. Pur și simplu, nu am de ales.

– Bine gândit, Sivertsen. Continuă.

– Aici nu am nici o șansă. O să fiu mort cu mult timp înainte să vină să mă ia, mâine-dimineață. Singura mea șansă este dacă Waaler este deconspirat și pus în dosul grațiilor cât mai repede cu putință. Și singura persoană care poate să mă ajute... ești tu.

– Ai perfectă dreptate. Felicitări, zise Harry, ridicându-se. Măinile la spate, te rog.

– Dar...

– Fă cum îți spun. Trebuie să ieșim de aici.

– Dă-mi pastila...

– Pastila se numește Flunipam și este bună numai pentru insomnie. Sven se uită prostește la Harry.

– Tu...

Harry era pregătit pentru atac. Pășii într-o parte și lovi cu duritate jos. Sivertsen scoase un sunet de parcă ar fi fost scos aerul dintr-o minge de plajă și se îndoi de mijloc.

Harry îl ridică cu o mână și îi puse cătușele cu cealaltă.

– N-aș fi prea îngrijorat în locul tău, Sivertsen. Noaptea trecută am golit la chiuvetă conținutul fiolei lui Waaler. Orice plângere legată de gustul apei va trebui să o depui la Compania de Apă Oslo.

– Dar... eu...

Amândoi se uitară în jos, către vomă.

– Te-ai panicat, asta e tot, zise Harry. N-o să spun nimănui.

Spătarul scaunului din camera de serviciu se roti încet. Un ochi pe jumătate închis apărură în raza vizuală. Apoi reacționează, și faldurile grele de piele se dădura înapoi ca să lase loc unui ochi mare, atent. Groth „Torționarul” își ridică surprinzător de repede de pe scaun trupul gras.

– Ce înseamnă asta? întrebă el cu o voce lătrătoare.

– Prizonierul din celula cu numărul nouă, zise Harry arătând cu capul către Sivertsen. E nevoie să fie interogat la etajul șase. Unde semnez pentru el?

– Interogat? Nu mi s-a spus nimic despre nici o interogare.

Torționarul se postase la un pas înapoia biroului de recepție, cu brațele încrucișate și picioarele depărtate.

– Din câte știu eu, de obicei nu îți spunem ție despre genul acesta de lucruri, Groth, spuse Harry.

Ochii Torționarului se plimbară confuzi de la Harry la Sivertsen și înapoi.

– Calmează-te, continuă Harry. Sunt doar câteva schimbări de plan. Prizonierul nu o să-și ia medicamentul. O să găsim o altă modalitate.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Sigur că nu, și dacă vrei să eviți să mai auzi și altele îți sugerez să pui chiar acum pe birou registrul de semnături, Groth. Avem multă treabă.

Torționarul se holbă la el cu ochiul său necruțător, în vreme ce îl masa pe celălalt.

Harry se concentrează asupra respirației și speră că bubuitul inimii sale nu va fi vizibil din afară. În clipa aceea, toate planurile sale s-ar fi putut prăbuși ca un castel de cărți. Grozavă temă pentru metafore. Avea o mână îngrozitoare la cărți. Nici măcar un as. Singurul lucru pe care îl putea spera era ca creierul alterat al lui Groth să facă conexiunile pe care el le anticipa. O anticipare care se baza pe principiul fundamental al lui Aune că abilitatea omului de a gândi rațional atunci când este în joc propriul interes este invers proporțională cu inteligența lui.

Torționarul se încruntă.

Harry speră că asta însemna că apreciasse punctul lui de vedere. Pentru Torționar erau mai puține riscuri dacă Harry scotea prizonierul conform procedurii. În felul acesta, mai târziu, ar fi putut spune detectivilor exact ceea ce se întâmplase. În loc să riște să fie prins mințind spunând că nimeni nu intrase sau ieșise în momentul misterioasei morți din celula cu numărul nouă. Harry speră că în acea clipă Groth gândea că el ar fi putut să îi ia o piatră de pe inimă cu o simplă semnătură și că asta era o veste bună. Nici un motiv să verifice încă o dată. La urma urmelor, Waaler spusese că idiotul ăsta era de partea lor acum.

Torționarul își dresă vocea.

Harry își scrisese numele pe linia punctată.

– Mișcă, zise el, înghiontindu-l pe Sivertsen.

Aerul nopții din parcare din fața clădirii de arest se simțea ca o bere rece pe gâtul lui Harry.

DUMINICĂ NOAPTEA. ULTIMATUMUL

Rakel se trezi.

Auzise deschizându-se ușa de la intrare.

Se rostogoli în pat și se uită la ceas: 0.45.

Se întinse și rămase nemișcată, ascultând. Sentimentul confortabil de somnolență fu înlocuit de acela al așteptării. Se va prefăce că doarme când Harry se va strecura în pat. Știa că este un joc copilăresc, dar îi plăcea. El va rămâne nemișcat, respirând. Atunci ea se va răsuci în somn și mâna ei va atinge din întâmplare abdomenul lui și îl va auzi respirând mai repede și mai profund. Vor rămâne amândoi fără să se miște, ca să vadă cine va rezista cel mai mult, într-un fel de competiție. Iar el va pierde.

Poate.

Închise ochii.

După o vreme, îi deschise din nou. Un fior de teamă îi cuprinsese mintea.

Se ridică, deschise ușa dormitorului și ascultă.

Nici un sunet.

Se apropie de scări.

– Harry?

Vocea ei păru neliniștită și asta o înspăimântă și mai mult. Se adună și coborî.

Nu era nimeni acolo.

Trase concluzia că ușa neîncuiată de la intrare nu fusese închisă cum trebuie și că se trezise când se deschisese.

După ce o încuie, se așeză în bucătărie cu un pahar de lapte. Ascultă trosnetul casei de lemn. Pereții bătrâni păreau să vorbească.

La 1.30 se ridică. Harry se întorsese la locul lui. Și niciodată nu avea să știe ce ar fi putut câștiga în acea noapte.

În drum spre dormitor îi trecu prin minte un gând care îi stârni din nou panica. Se întoarse. Răsuflă ușurată când văzu din ușa camerei că Oleg dormea liniștit în pat.

Cu toate acestea, o oră mai târziu se trezi din coșmaruri și se răsuci pe toate părțile tot restul nopții.

Fordul alb trecu prin noaptea de vară ca un submarin bătrân, huruind.

- Økernveien, murmură Harry. Bulevardul Sons.
- Poftim? întrebă Sivertsen.
- Vorbeam cu mine însumi.
- Despre ce?
- Despre drumul cel mai scurt.
- Unde?
- O să afli în curând.

Parcă pe o străduță cu sens unic unde câteva case risipite stăteau răzlețe într-o zonă de apartamente în blocuri-turn. Harry se aplecă pe lângă Sivertsen și deschise portiera din dreptul pasagerului. Cu câțiva ani în urmă, mașina avusese de suferit în urma unui accident, iar portiera pasagerului nu se deschidea de afară. Rakel făcea glume pe seama asta, despre mașini și personalitatea proprietarilor lor. Nu era prea sigur că prinsese sensul ascuns. Harry ocoli mașina până la locul din dreapta, îl scoase pe Sivertsen afară și îi ceru să stea cu spatele la el.

- Ești stângaci? întrebă Harry în timp ce descuia cătușele.
- Poftim?

- Dai mai bine cu pumnul stâng sau cu cel drept?
- Oh, înțeleg. Nu dau cu pumnul.
- Minunat.

Harry prinse cătușele de încheietura dreaptă a lui Sivertsen și de stânga sa. Sivertsen îi aruncă o privire surprinsă.

- Nu vreau să te pierd, bătrâne.
- N-ar fi fost mai ușor să mă ameninți cu un pistol?
- Sigur că ar fi, dar a trebuit să fiu băiat cuminte și am predat-o acum câteva săptămâni. Să mergem.

Străbătură un câmp către profilurile întunecate, masive ale blocurilor-turn care se înălțau pe cerul nopții.

- E bine să revii într-un loc familiar, nu? întrebă Harry când se opri în fața intrării în căminul studentesc.

Sivertsen înălță din umeri.

Odată intrați, Harry auzi ceva ce ar fi preferat să nu audă. Pași pe scări. Aruncă o privire rapidă în jur. Văzu lumină în geamul rotund al ușii liftului și păși în interior, trăgându-l pe Sivertsen după el. Liftul se clătină sub greutatea lor.

- Ghicește la ce etaj urcăm! zise Harry.

Sivertsen își dădu ochii peste cap în timp ce Harry zăngăni în fața lui un mănuchi de chei cu un craniu de plastic atașat.

- N-ai chef de jocuri? Bine, du-ne la etajul al patrulea, Sivertsen.

Sivertsen apăsă pe butonul corespunzător etajului patru și ridică privirea, așteptând liftul să se miște. Harry cercetă cu atenție fața lui Sivertsen. Era un actor al dracului de bun, trebuia să recunoască.

- Grilajul, zise Harry.
- Poftim?
- Liftul nu pornește dacă nu închizi grilajul. Știi asta.
- Ăsta?

Harry încuviință din cap. Metalul zăngăni când Sivertsen trase grilajul spre dreapta. Liftul continua să nu se miște.

Harry simți o picătură de sudoare formându-se pe sprânceană.

- Trage-l până la capăt, zise Harry.
- Așa?

– Încetează să mai joci teatru, rosti Harry, înghițind în sec. Trebuie să fie tras până la capăt. Dacă nu atinge contactul de pe podea cu rama ușii, liftul nu funcționează.

Sivertsen zâmbi.

Harry își încleștă pumnul drept.

Liftul se smuci și zidul alb de cărămidă începu să se miște înapoia grilajului de metal negru sclipitor. Trecură de o ușă de lift și prin gemulețul rotund Harry văzu creștetul capului cuiva, coborând. Vreun student, speră el. În orice caz, Bjørn Holm spusese că legiștii își terminaseră treaba aici.

– Nu prea îți plac lifturile, nu-i așa?

Harry nu răspunse. Privi în tăcere zidurile ce alunecau.

– O micuță fobie?

Liftul se opri brusc și Harry trebui să facă un pas în lături ca să nu își piardă echilibrul. Podeaua se legănă sub ei și peretele deveni vizibil prin gemuleț.

– Ce dracu' faci? șopti el.

– Ești lac de transpirație, inspectore Hole. Mă gândeam că acesta este un moment bun să lămurim un lucru.

– Acesta nu este un moment bun pentru nimic. Mișcă, sau altfel...

Sivertsen se postase în fața butoanelor liftului și nu părea să aibă nici o intenție să se miște. Harry ridică mâna dreaptă. Atunci văzu. Dalta din mâna stângă a lui Sivertsen. Cu mâner verde.

– Am găsit-o în spatele scaunului, zise Sivertsen cu un zâmbet de scuză. Ar trebui să faci curat în mașină. Mă ascuți acum?

Oțelul luci. Harry încercă să gândească. Se strădui să își țină panica în frâu.

– Ascult.

– Bine, pentru că ceea ce voi spune solicită puțină concentrare. Sunt nevinovat. Adică am făcut contrabandă cu arme și diamante. Fac asta de ani de zile. Dar nu am luat viața nimănui.

Sivertsen ridică dalta când Harry își mișcă mâna. Harry o lăsă să cadă din nou.

– Traficul de arme trecea prin cineva numit Prințul, pe care îl cunosc de puțină vreme și este aceeași persoană cu inspectorul Tom Waaler. Și, chiar și mai interesant, pot să și dovedesc că este Tom Waaler. De asemenea, dacă am înțeles corect situația, depinzi de mărturia mea și de dovezile mele ca să îl înfunzi pe Tom Waaler. Dacă nu îl înfunzi tu pe el, te va înfunda el pe tine. Corect?

Ochii lui Harry nu se mișcau de la daltă.

– Hole?

Harry dădu din cap.

Râsul lui Sivertsen era ascuțit, ca al unei fete.

– Nu este un paradox minunat, Hole? Iată-ne, un traficant de arme și un polițist, legați împreună și complet dependenți unul de altul, și încă ne mai întrebăm cum să ne omorâm unul pe celălalt?

– Paradoxuri adevărate nu există, replică Harry. Ce vrei?

– Vreau, zise Sivertsen, ridicând daltă în aer și ținând-o astfel ca mânerul să fie îndreptat spre Harry, să găsești persoana care a făcut să pară că am omorât patru oameni. Dacă poți face asta, atunci poți avea capul lui Waaler pe un platou de argint. O mână spală pe alta.

Harry îi aruncă o privire concentrată lui Sivertsen. Erau legați de aceleași cătușe.

– Bine, zise Harry. Dar să facem lucrurile pe rând. Mai întâi îl punem pe Waaler în spatele gratiilor. După asta, vom putea lucra netulburați și te voi putea ajuta.

Sivertsen clătină din cap.

– Sunt conștient de cazul construit împotriva mea. Am avut o zi întreagă să mă gândesc la asta, Hole. Singurul meu atu este dovada pe care o am împotriva lui Waaler și singurul om cu care pot negocia ești tu. Poliția a primit deja coroana pentru triumf, așa că nimeni nu o să privească acest caz cu alți ochi și să riște ca succesul secolului să fie transformat în gafa secolului. Maniacul care le-a omorât pe acele femei vrea să încasez eu pedeapsa. Mi s-a făcut o înscenare. Și n-am nici o șansă dacă nu sunt ajutat.

– Ești conștient de faptul că Tom Waaler și colegii lui se dau de ceasul morții chiar în clipa asta ca să ne găsească? Cu fiecare oră

care trece, vor fi tot mai aproape. Și când – nu dacă – ne vor găsi, suntem terminați amândoi.

– Da.

– Atunci de ce să riști? Presupunând că ceea ce ai spus despre poliție este adevărat, că nu vor mai pierde sub nici o formă timpul cu acest caz, douăzeci de ani de închisoare nu sunt mai buni decât să îți pierzi viața?

– Douăzeci de ani de închisoare nu mai sunt o opțiune pentru mine, Hole.

– De ce nu?

– Pentru că tocmai am aflat ceva ce îmi va schimba viața pentru totdeauna.

– Ce anume?

– O să fiu tată, inspectore Hole.

Harry clipi de două ori.

– Trebuie să-l găsești pe adevăratul criminal înainte ca Waaler să ne găsească pe noi, Hole. Pur și simplu.

Sivertsen îi dădu dalta lui Harry.

– Mă crezi?

– Da, minți Harry vârând dalta în buzunarul jachetei.

Cablurile de oțel scârțâiră când liftul începu să se miște din nou.

DUMINICĂ NOAPTEA. UN NON-SENS FASCINANT

– Sper că-ți place Iggy Pop, zise Harry legându-l cu cătușe pe Sven Sivertsen de caloriferul de sub fereastra camerei 406. Pentru o vreme, aceasta este singura priveliște pe care o vei avea.

– Se poate și mai rău, răspunse Sven privind în sus către poster. I-am văzut pe Iggy și pe Stooges la Berlin. Presupun că înainte ca proprietarul posterului să se fi născut.

Harry se uită la ceas: 1.10. Probabil că Waaler și oamenii lui verificaseră deja apartamentul lui de pe bulevardul Sofies și controlau acum hotelurile. Era imposibil de estimat cât timp le mai rămăsese. Harry se cufundă în canapea și își frecă fața cu ambele palme.

La naiba cu Sivertsen!

Planul fusese atât de simplu. Să găsească un loc sigur, apoi să îi sune pe Bjarne Møller și pe șeful de la *Kripos* și să îi lase să asculte la telefon mărturia lui Sven Sivertsen. Apoi să le spună că aveau trei ore să îl aresteze pe Tom Waaler înainte ca Harry să sune la presă și să lanseze bomba. O alegere simplă. Tot ceea ce el și Sivertsen trebuiau să facă era stea cuminți până primeau confirmarea că Tom Waaler era la închisoare. După aceea, Harry l-ar fi sunat pe Roger Gjendem de la *Aftenposten* să îi ceară să îl sune pe șeful de la

Kripos ca să comenteze arestarea. Numai atunci – când totul devenea public – Harry și Sivertsen ar fi ieșit din ascunzătoare.

Dacă nu ar fi fost ultimatumul lui Sivertsen, ar fi fost floare la ureche.

– Dar dacă...

– Nici nu încerca, Hole.

Sivertsen nici măcar nu îl privi.

La naiba cu el!

Harry se uită din nou la ceas. Știa că trebuia să înceteze să mai facă asta. Trebuia să excludă elementul timp și să își adune gândurile, să se regroupeze, să improvizeze, să vadă ce opțiuni ar fi putut crea situația. La naiba!

– Bine, zise Harry, închizând ochii. Spune-mi versiunea ta.

Cătușele zăngăniră când Sven Sivertsen se aplecă în față.

Harry stătu lângă fereastra deschisă, fumând o țigară, în vreme ce asculta vocea ascutită a lui Sven Sivertsen. Începuse cu momentul în care avea 17 ani și își întâlnise tatăl pentru prima dată.

– Mama credea că sunt la Copenhaga, dar mă dusesem la Berlin ca să îl caut. Locuia într-o casă imensă, cu câini de pază, în zona parcului Tiergarten, unde se află ambasadele. L-am convins pe grădinar să mă însoțească până la ușa din față și am sunat. Când a deschis, a fost de parcă m-aș fi privit în oglindă. Am rămas nemișcați, uitându-ne prostește unul la celălalt. Nici măcar n-a trebuit să spun cine sunt. În cele din urmă a început să plângă și m-a îmbrățișat. Am stat la el patru săptămâni. Era căsătorit și avea trei copii. Nu l-am întrebat ce făcea și nici nu mi-a spus. Randi, soția lui, se afla într-un sanatoriu scump din Alpi, cu o afecțiune incurabilă a inimii. Parcă era o poveste dintr-un roman de dragoste și uneori m-am întrebat dacă nu cumva asta l-a inspirat să o trimită acolo. Nu era nici o îndoială că o iubea. Sau mai corect ar fi să spun că era îndrăgostit. Când mi-a vorbit despre posibila ei moarte, parcă citea dintr-o revistă pentru femei. Într-o după-amiază, una dintre prietenele soției lui a venit în vizită. Am băut ceai, iar tatăl meu a spus că soarta i-o scosese pe Randi în cale, dar că se iubeau

atât de profund și de mult, încât soarta îi pedepsise lăsând-o să îmbătrânească cu frumusețea încă neatinsă. Putea spune astfel de lucruri fără să roșească. În noaptea aceea, pentru că nu puteam dormi, am coborât ca să dau o raită la barul de băuturi și am văzut-o pe prietenă strecurându-se afară din dormitorul lui.

Harry dădu din cap. Devenise aerul nopții mai apăsător, sau doar își imagina? Sivertsen își schimbă poziția.

– În timpul zilei aveam toată casa pentru mine. Avea două fete, una de paisprezece, cealaltă de șaisprezece ani. Bodil și Alice. Desigur că pentru ele eram extrem de interesant. Un frate vitreg mai mare de care nu mai auziseră vreodată, care picase din senin pe la ei. Amândouă s-au îndrăgostit de mine, dar am ales-o pe Bodil, cea mai mică. Într-o zi, a venit mai devreme de la școală și am dus-o în dormitorul tatălui ei. Scotea așternuturile pătate de sânge când am dat-o afară, am încuiat ușa, am dat cheia grădinarului și l-am rugat să i-o dea tatălui meu. La micul dejun, a doua zi de dimineață, tata m-a întrebat dacă vreau să lucrez pentru el. Așa am început să fac contrabandă cu diamante.

Sivertsen se opri.

– Timpul zboară, zise Harry.

– Lucram din Oslo. În afară de câteva gafe de început care mi-au atras două condamnări cu eliberare condiționată, m-am descurcat bine. Specialitatea mea era să trec prin vămile aeroporturilor. Era foarte ușor. E suficient să te îmbraci ca o persoană respectabilă și să nu pari înspăimântat. Și eu nu eram înspăimântat. Nu-mi păsa. Obişnuiam să port guler de preot. Desigur că este un truc atât de evident încât ar putea imediat trezi suspiciunea personalului de la aeroport, dar șmecheria e să știi cum merge un preot, cum își poartă părul, ce pantofi îi plac, felul în care își țin mâinile și expresiile faciale pe care le folosește. Dacă înveți lucrurile astea, nu vei fi oprit aproape niciodată. Un vameș poate că va continua să fie suspicios, dar limita bănuielilor care să determine oprirea unui preot este mai ridicată. Orice vameș care controlează valiza unui preot fără să găsească nimic, în vreme ce hipioți cu părul lung trec nestingheriți, va avea cu siguranță parte de

reclamații. Procedura de la vamă este ca oricare alta. Au tendința să lase publicului impresia pozitivă – deși eronată – că fac o treabă bună.

Tata a murit de cancer în 1985. Afecțiunea incurabilă a inimii lui Randi a rămas tot incurabilă, dar nu era atât de rău încât să o împiedice să ia rapid avionul spre casă și să preia frâiele afacerii. Nu știu dacă a aflat că am deflorat-o pe Bodil, dar m-am trezit repede fără muncă. Norvegia nu mai era o zonă în care doreau să opereze, a spus ea, dar nici nu mi-a oferit altceva. După câțiva ani de șomaj în Oslo, m-am mutat la Praga, care era un El Dorado al traficantilor după căderea Cortinei de Fier. Vorbeam germana bine și în curând am început să mă descurc singur. Făceam bani repede și ușor, dar îi cheltuiam la fel de repede. Îmi făcusem prieteni, dar nu mă atașasem de nimeni. Nici de femei. Și nici nu aveam nevoie, pentru că știi ceva, Hole? Am descoperit că am moștenit un dar de la tatăl meu – puterea de a mă îndrăgosti. Sivertsen arată cu capul către posterul Iggy Pop. Nu există un afrodisiac mai mare pentru o femeie ca un bărbat îndrăgostit. M-am specializat în femei măritate – nu-și băteau prea mult capul după aceea. Când nu aveam bani, ar fi putut de asemenea deveni, deși trecător, o sursă de venit. Și așa anii au trecut fără nici o grijă. Pentru mai bine de treizeci de ani, zâmbetul meu a strălucit, patul mi-a fost locul obișnuit de întâlnire, iar penisul mijlocul de control. Sivertsen își sprijini capul de perete și închise ochii. Probabil că sună cinic, dar crede-mă că fiecare declarație de dragoste care mi-a ieșit din gură a fost la fel de autentică și de sinceră ca acelea pe care mama mea vitregă le-a primit de la tatăl meu. Le ofeream tot ceea ce aveam, până se termina și le arătam ușa. Nu îmi puteam permite un sanatoriu. Întotdeauna se termina astfel și credeam că lucrurile vor sta așa întotdeauna. Până într-o zi de toamnă când am intrat în cafeneaua de la Grand Hotel Europa din piața Wenceslas și am văzut-o. Eva. Da, așa o chema și nu este adevărat că nu există paradoxuri, Hole. Primul lucru care m-a izbit a fost că nu era o frumusețe. Doar se purta ca una. În orice caz, oamenii care sunt convinși că sunt frumoși chiar sunt frumoși. Am o anumită îndemânare cu femeile și m-am dus direct la ea. Nu mi-a spus să mă duc la dracu'. M-a

tratat doar cu o curtoazie distantă care m-a înnebunit. Sivertsen îi aruncă o privire de cunoscător. Nu există un afrodisiac mai mare pentru un bărbat ca o femeie care nu este îndrăgostită. Era cu douăzeci și șase de ani mai tânără ca mine, avea mai mult stil decât voi avea eu vreodată și – cel mai important – nu avea nevoie de mine. Putea continua cu munca ei despre care credea că nu știu nimic, aceea de a biciui afaceriști germani și de a face sex oral.

– Și de ce nu a făcut-o? întrebă Harry, suflând fumul spre Iggy.

– Nu avea nici o șansă. Eram îndrăgostit cât pentru doi bărbați, dar o voiam pentru mine, iar Eva este ca majoritatea femeilor care nu sunt îndrăgostite – pune preț pe siguranța economică. Așa că, pentru a obține exclusivitatea, a trebuit să fac rost de bani. Să fac contrabandă cu diamante din Sierra Leone nu prezenta un risc prea mare, dar de aici nu câștigam suficienți bani cât să mă facă irezistibil de bogat. Drogurile erau un risc prea mare. Așa am ajuns să fac trafic de arme și să îl întâlnesc pe Prinț. Ne-am întâlnit de două ori în Praga ca să cădem de acord asupra procedurii și condițiilor. A doua oară a fost la un restaurant în aer liber din piața Václav. Am convins-o pe Eva să joace rolul turistului care face fotografii, iar masa la care eu și Prințul am stat s-a întâmplat să apară în majoritatea fotografiilor. Oamenii care nu își respectă înțelegerea după ce fac anumite servicii primesc de obicei prin poștă o fotografie cu un bilețel de amintire. Funcționează. Însă Prințul era promptitudinea întruchipată și niciodată nu am avut probleme cu el. Ceva mai târziu am aflat numai că e polițist.

Harry închise fereastra și se așeză pe canapea.

– În primăvară, am primit un telefon, zise Sivertsen. De la un norvegian cu dialect de Østland. Nu știu cum a reușit să facă rost de numărul meu de telefon. Părea să știe totul despre mine. Aproape că-ți dădea fiori. Nu, chiar *era* înfiorător. Știa cine e mama, despre condamnările pe care le promisem și de diamantul roșu în formă de pentagramă în care mă specializasem de ani de zile. Și, lucrul cel mai rău – știa că începusem să fac trafic de arme. Voia din amândouă. Un diamant și o Česká cu amortizor. Îmi oferea o sumă inimaginabil de mare. Am spus „nu“ pentru armă,

că trebuia să meargă pe o altă filieră, dar el a insistat că trebuia să meargă direct prin mine, fără alt intermediar. Și-a crescut oferta. Iar Eva este, cum am mai spus, o femeie pretențioasă și nu îmi puteam permite să o pierd. Așa că am acceptat.

– Ce ai acceptat mai exact?

– Avea cereri foarte exacte privind livrarea. Trebuia să aibă loc în parcul Frogner, chiar sub Monolit. Prima livrare a fost acum cinci săptămâni și ceva. Trebuia să fie la ora cinci, în perioada de vârf, când turiștii roiau peste tot, iar oamenii se plimbau prin parc, după serviciu. Asta făcea ca pentru el să fie ușor să vină și să plece fără să atragă atenția, mi-a spus. Oricum, șansele ca eu să fiu recunoscut erau minime. Cu mulți ani în urmă, la barul pe care îl frecventam în Praga, am văzut un norvegian care obișnuia să mă bată la școală. S-a uitat prin mine. Știi, el și o tipă cu care m-am culcat pe când era în luna de miere în Praga au fost singurii oameni din Oslo pe care i-am văzut de când m-am mutat.

Harry dădu din cap.

– În orice caz, continuă Sivertsen, clientul nu voia să ne întâlnim și mie îmi convenea. Trebuia să duc produsele într-o sacoșă maro de polietilen și să o pun în lada verde de gunoi din centrul parcului Frogner, în fața fântânii și să plec imediat. Era foarte important să fiu punctual. Suma convenită era plătită direct în contul meu din Elveția. A spus că simplul fapt că m-a găsit era puțin probabil să îmi dea idei să îl înșel și că se baza pe asta. Avea dreptate. Îmi dai o țigară?

Harry o aprinse pentru el.

– În ziua următoare primei livrări, m-a sunat și a comandat un Glock 23 și un alt diamant roșu pentru săptămâna care urma. Același loc, aceeași oră, același procedeu. Era o zi de luni, dar în parc se aflau la fel de mulți oameni.

– Aceeași zi și aceeași oră ca a primei crime, Marius Veland.

– Poftim?

– Nimic. Continuă.

– Chestia asta s-a repetat de trei ori. Întotdeauna cu cinci zile între ele. Dar ultima dată a fost diferit. Mi s-a spus de două livrări:

una sâmbătă și alta luni, adică ieri. Clientul mi-a cerut să stau la mama sâmbătă noaptea ca să mă poată contacta în cazul în care ar apărea schimbări de plan. Mie îmi convenea. Oricum aveam de gând să fac asta. Abia așteptam s-o văd pe mama. La urma urmelor, aveam vești minunate pentru ea.

– Că avea să devină bunică.

Sivertsen încuviință din cap.

– Și că urma să mă căsătoresc.

Harry stinse țigara.

– Deci vrei să spui că diamantul și arma pe care le-am găsit în servieta ta erau pentru livrarea de luni.

– Da.

– Hm.

– Și acum? întrebă Sivertsen, după o tăcere prelungă.

Harry își puse mâinile la ceafă, se sprijini de canapea și căscă.

– Ca vechi fan al lui Iggy, trebuie că ai auzit de *Blah Blah Blah*.

Bun album. Fascinant nonsens.

– Fascinant nonsens?

Sven Sivertsen se lovi cu cotul de calorifer, scoțând o pocnitură surdă.

Harry se ridică.

– Trebuie să îmi limpezesc mintea. E un magazin non-stop mai jos pe stradă. Vrei să-ți aduc ceva?

Sivertsen închise ochii.

– Ascultă, Hole. Suntem în aceeași barcă. Și ne scufundăm. Da? Nu ești numai un nenorocit, dar mai ești și idiot.

Harry rânji și se ridică.

– Va trebui să mă gândesc la asta.

Când Harry se întoarse 20 de minute mai târziu, Sven era adormit, cu mâna atârnată de partea de sus a caloriferului, de parcă ar fi fluturat-o.

Harry puse pe masă doi hamburgeri, cartofi prăjiți și o sticlă mare de coca-cola.

Sven își frecă amândoi ochii.

– Te-ai gândit, Hole?

- Mda.
- Și la ce te-ai gândit?
- La fotografiile pe care iubita ta le-a făcut cu tine și cu Waaler în Praga.
- Ce legătură are asta cu toate?
- Harry descuie cătușele.
- Fotografiile nu au nimic de-a face cu cazul. Mă gândeam că a pretins că este turist și face ceea ce fac de obicei turiștii.
- Adică?
- Ce am spus deja. Fotografii.
- Sivertsen își masă încheieturile și cercetă mâncarea de pe masă.
- N-avem nici un pahar din care să bem, Hole?
- Harry arată către sticlă.
- Sven deșurubă capacul în vreme ce se uită cu ochii pe jumătate închiși la Harry.
- Așa că riști să bei din aceeași sticlă cu un criminal în serie?
- Harry îi răspunse cu gura plină de hamburger:
- Aceeași barcă. Aceeași sticlă.

Olaug Sivertsen stătea în salon, privind în gol. Nu aprinsese lumina în speranța că vor presupune că nu este acasă și se vor da bătuți. Sunaseră la telefon, sunaseră la ușă, strigaseră din grădină și aruncaseră cu pietricele în fereastra de la bucătărie. Fără comentarii, spusese ea și scosese telefonul din priză. În cele din urmă, se postaseră afară, așteptând cu camerele lor de fotografiat cu obiective negre. O dată se dusesse să tragă draperiile la una dintre ferestre și auzise bâzâitul ca de insecte al camerelor lor de fotografiat. Zzzz, zzzz, clic. Zzzz, zzzz, clic.

Trecuse aproape o zi și poliția încă nu descoperise greșeala pe care o făcuse. Era sfârșit de săptămână. Poate că așteptau să se facă luni și să înceapă programul obișnuit de lucru ca să limpezească lucrurile.

Dacă ar fi avut cu cine să vorbească. Dar Ina încă nu se întorsese din vacanța cu domnul ei misterios. Poate ar fi trebuit să o sune pe Beate, femeia polițist? Nu era vina ei că îl arestaseră pe

Sven. Beate păruse să înțeleagă că nu era genul de om care să omoare alți oameni. Îi dăduse chiar un număr de telefon și îi spusese că putea suna dacă vrea să le spună ceva. Orice.

Olaug aruncă o privire pe fereastră. Silueta unui păr mort semăna ca niște degete ce vor să înșface luna, care plutea jos peste grădină și peste clădirea gării. Nu mai văzuse niciodată o lună ca aceea. Arăta ca fața unui mort. Vene albastre ce ieșeau în relief sub pielea albă.

Ce se întâmplase cu Ina? Cel mai târziu duminică după-amiază, spusese ea. Olaug își imaginase ce confortabil ar fi fost să stea la o ceașcă de ceai, iar Ina să îl întâlnească pe Sven. Ina care prezenta atâta încredere când venea vorba de punctualitate.

Olaug așteaptă până bătu ceasul de două ori.

Atunci scoase numărul de telefon. La al treilea apel cineva răspunse.

– Beate, rosti o voce somnoroasă.

– Bună, sunt Olaug Sivertsen. Îmi pare foarte rău că sun atât de târziu.

– Nu îți face griji, *fru* Sivertsen.

– Olaug.

– Olaug. Scuză-mă, încă nu m-am trezit pe deplin.

– Sun pentru că sunt îngrijorată pentru Ina, chiriașa mea. Ar fi trebuit să vină acasă de mult, dat fiind ceea ce s-a întâmplat și, ei bine, sunt îngrijorată.

Cum Olaug nu primi un răspuns imediat, se întrebă dacă nu cumva Beate adormise din nou. Dar vocea se auzi din nou și de data aceasta nu mai era somnoroasă.

– Vrei să spui că ai o chiriașă, Olaug?

– Da, așa este. Ina. Ocupă camera menajerei. Oh, da, nu ți-am arătat-o, nu-i așa? Asta pentru că este în cealaltă parte a scărilor din spate. A fost plecată tot sfârșitul de săptămână.

– Unde? Cu cine?

– Aș vrea să știu. Persoana este o cunoștință relativ recentă căreia nu i-am fost încă prezentată. Mi-a spus numai că se vor duce la cabana lui de vacanță.

- Ar fi trebuit să ne spui asta, Olaug.
- Ar fi trebuit? Îmi pare tare rău... eu...

Olaug simți cum ochii i se umplu de lacrimi, dar nu putu face nimic să se abțină.

– Nu, n-am vrut să sune astfel, Olaug, o auzi pe Beate grăbindu-se să spună. Nu pe tine sunt mânioasă. Este treaba mea să verific astfel de lucruri. Nu aveai de unde să știi că faptul acesta ar putea fi relevant pentru ancheta noastră. O să sun la dispeceratul poliției și te vor suna ei din nou pentru detalii personale legate de Ina, astfel încât să poată cerceta problema. Sunt sigură că nu i s-a întâmplat nimic, dar e mai bine să fim siguri, nu? După aceea cred că ar trebui să încerci să dormi. O să te sun dimineață devreme. Rămâne așa, Olaug?

- Da, zise Olaug, încercând să pară mai veselă.

De fapt, ar fi vrut să o întrebe cum stau lucrurile cu Sven, dar nu reuși să își facă curaj și să o întrebe.

- Da, rămâne așa, Beate. La revedere, Beate.

Puse receptorul jos, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Beate se așază din nou în pat și încercă să doarmă. Ascultă casa. Vorbea. Mama oprise televizorul la ora 23.00 și acum era liniște desăvârșită la etajul de dedesubt. Beate se întrebă dacă și mama ei se gândea la el, la tatăl ei. Rareori vorbeau despre el. Le afecta mult prea mult. Începuse să caute un apartament în centru. Anul trecut începuse să se simtă ca la închisoare locuind la etajul casei mamei sale. Mai ales de când începuse să se vadă cu Halvorsen, ofițerul ca un urs din Steinkjer pe care îl striga după numele de familie și care o trata cu un soi de respect și emoție pe care ea le prețuia atât de mult. În Oslo nu ar fi avut atât de mult spațiu. Și i-ar fi lipsit sunetele casei, monologurile fără cuvinte cu care adormise toată viața ei.

Telefonul sună din nou. Beate oftă și întinse mâna.

- Da, Olaug?
 - Sunt Harry. Pari să te fi trezit deja.
- Beate se ridică în capul oaselor.

- Da, a sunat telefonul toată noaptea. Ce s-a întâmplat?
- Am nevoie de ajutor. Iar tu ești singura persoană în care îndrăznesc să am încredere.
- Da. Din câte te cunosc, asta înseamnă frecuș pentru mine.
- Un mare frecuș. Ești cu mine?
- Și dacă spun „nu“?
- Mai întâi ascultă ce am de spus și poți să spui „nu“ după aceea.

LUNI. FOTOGRAFIA

La ora 5.45 a dimineții de luni, soarele strălucea dinspre creasta Ekeberg Ridge. Gardianul de serviciu aflat la recepția sediului central al poliției căscă zgomotos și își ridică privirile din *Aftenposten* atunci când primul sosit pontă cu cardul de înregistrare.

– Dacă ne luăm după ziar, o să plouă, zise el, fericit că vede o ființă umană.

Bărbatul înalt și posomorât îi aruncă o privire rapidă, dar nu îi răspunse.

În următoarele două minute alți trei bărbați îl urmară, la fel de necomunicativi și de posomorâți.

La ora 6.00, cei patru bărbați stăteau în biroul comandantului de la etajul șase.

– Ei bine, zise comandantul, unul dintre inspectorii noștri a luat un posibil criminal în serie de la arest și nimeni nu știe unde sunt.

Unul dintre lucrurile care îl făceau pe comandantul să fie foarte potrivit pentru postul său era abilitatea sa de a rezuma problema. Un altul era abilitatea sa de a formula foarte concis ceea ce trebuia făcut.

– Deci presupun că trebuie găsiți al dracului de repede. Ce s-a întâmplat până acum?

Șeful de la *Kripos* aruncă o privire fugară înspre Møller și Waaler înainte să își dreagă vocea și să răspundă:

– Am numit un grup mic, dar experimentat de detectivi să se ocupe de caz. Aleși de inspectorul Waaler, care conduce investigația. Trei de la POT. Doi de la Secția Omucideri. Au început azi-noapte la numai o oră după ce gardienii din blocul de arest au raportat că Sivertsen nu a fost adus înapoi.

– Urâtă treabă. Dar de ce nu au fost informați polițiștii de serviciu? Și mașinile de patrulă?

– Am vrut să vedem cum merg lucrurile și să luăm o decizie la această ședință, Lars. Să auzim ce părere ai.

– Ce părere am?

Șeful de la *Kripos* își trecu degetul peste buza de sus.

– Inspectorul Waaler a promis că o să-i prindă pe Hole și pe Sivertsen până la sfârșitul acestei zile. Până acum, am reușit să împiedicăm răspândirea informației. Noi patru și Groth de la arest suntem singurii care știm că Sivertsen a scăpat. În plus, am sunat la Ullersmo și am anulat celula și transportul lui Sivertsen. Le-am spus că am primit informații care ne dau toate motivele să credem că Sivertsen nu va fi în siguranță acolo și prin urmare va fi transferat la o destinație deocamdată secretă. Pe scurt, putem ține situația sub control până ce Waaler și echipa lui o rezolvă. Deși, desigur, decizia este a ta, Lars.

Comandantul își uni vârfurile degetelor de la cele două mâini și dădu din cap gânditor. Apoi se ridică și se duse la fereastră, unde rămase cu spatele la ei.

– Săptămâna trecută am luat un taxi. Șoferul avea un ziar deschis pe scaunul de lângă mine. L-am întrebat ce părere avea despre Curierul Asasin. Întotdeauna mi s-a părut interesant să aflu ce cred oamenii de rând. Mi-a spus că exista aceeași problemă cu Curierul Asasin ca și cu World Trade Center: întrebările sunt puse într-o ordine greșită. Toată lumea întreabă „cine“ și „cum“. Dar ca să rezolvi o ghicitoare mai întâi trebuie să pui o altă întrebare. Și știți care este acea întrebare? Torleif?

Șeful de la *Kripos* nu răspunse.

– Este „de ce“, Torleif. Șoferul ăsta de taxi nu era prost deloc. Și-a pus cineva, dintre dumneavoastră, domnilor, această întrebare?

Comandantul se legănă pe călcâie și așteaptă.

– Cu tot respectul pentru șoferul de taxi, zise în cele din urmă șeful de la *Kripas*, nu sunt singur că în acest caz există un „de ce”. Cel puțin nu un „de ce” rațional. Noi toți știm că Hole este instabil psihic și un alcoolic. De aceea este scos la pensie.

– Până și nebunii au motive, Torleif.

Se auzi cineva dregându-și vocea discret.

– Da, Waaler.

– Batouti.

– Batouti?

– Pilotul egiptean care a prăbușit deliberat un avion de pasageri ca să se răzbune pe compania aeriană care l-a retrogradat.

– Ce vrei să spui, Waaler?

– Am alergat după Harry și am discutat cu el în parcare după ce l-am arestat pe Sivertsen sâmbătă seara. Era limpede că este amărât, pentru că era scos la pensie și pentru că avea impresia că i-am furat meritele în arestarea Curierului Asasin.

– Batouti...

Comandantul își umbri ochii de primele raze ale soarelui care îi atinseră fereastra.

– Tu n-ai spus încă nimic, Bjarne. Tu ce părere ai?

Bjarne Møller se uită la silueta din fața ferestrei. Avea în stomac o durere atât de puternică, încât nu numai credea că o să explodeze, dar și spera că o s-o facă. Din clipa în care fusese trezit în toiul nopții și informat de răpire, tot așteptase să îl zguduie cineva și să îi spună că totul fusese un coșmar.

– Nu știu, suspină el. Sincer să fiu, nu înțeleg ce se întâmplă.

Comandantul încuviință încet din cap.

– Dacă se află că am ținut asta ascuns, o să fim crucificați, zise el.

– Un bun rezumat, spuse șeful de la *Kripas*. Dar și dacă se află că am lăsat un criminal în serie să plece, de asemenea vom fi crucificați. Chiar dacă îl găsim din nou. Mai există încă o modalitate de a rezolva această problemă în tăcere. Din câte înțeleg, Waaler are un plan.

– Care este, Waaler?

Tom Waaler își puse mâna dreaptă în jurul pumnului încleștat.

– Să punem problema așa, zise el. Este limpede că nu ne putem permite să greșim, așa că s-ar putea să fiu nevoit să folosesc metode neconvenționale. Gândindu-mă la posibilele repercusiuni, vă sugerez să nu știți nimic de plan.

Comandantul se răsuci cu o expresie de șoc pe față.

– Ești foarte generos, Waaler, dar mă tem că nu putem fi de acord cu...

– Insist.

Comandantul se încruntă.

– Insiști? Ești conștient de riscuri, Waaler?

Waaler deschise palmele și le examinează.

– Da, dar este responsabilitatea mea. Am condus investigația și am lucrat îndeaproape cu Hole. Ca responsabil, ar fi trebuit să văd mai devreme semnele și să fac ceva. În orice caz, după conversația din parcare.

Comandantul îl scrută pe Waaler cu privirea. Se întoarse către fereastră și rămase nemișcat în timp ce un dreptunghi de lumină se întindea pe podea. Atunci ridică din umeri și se cutremură de parcă ar fi înghețat de frig.

– Ai timp până la miezul nopții, spuse el către fereastră. Apoi vestea dispariției va fi anunțată presei. Iar această ședință nu a avut niciodată loc.

La ieșire, Møller observă cum șeful de la *Kripos* îi strânge mâna lui Waaler și îi aruncă un zâmbet cald de mulțumire. Așa cum i-ai mulțumi unui coleg pentru loialitate, se amuză Møller. Așa cum ai numi tacit un Prinț moștenitor.

Ofițerul de poliție Bjørn Holm de la medicină legală se simți ca un idiot stând cu microfonul în mână și uitându-se la fețele japoneze care îl priveau în expectativă. Palmele îi transpiraseră și nu numai de la căldură. Dimpotrivă, temperatura din autocarul de lux ce stătea în fața hotelului Bristol era cu câteva grade mai scăzută decât cea a dimineții însorite de afară. Transpirase pentru că trebuia să vorbească la microfon. În engleză.

Fusesse prezentat de ghid ca polițist norvegian, și un bărbat în vârstă zâmbitor își scosese aparatul de fotografiat de parcă Bjørn Holm era parte a turului turistic. Se uită la ceas. Era ora 7.00. Trebuia să se ocupe de mai multe grupuri, așa că trebuia să se grăbească. Inspiră adânc și începu propoziția pe care o exersase pe drum:

– Am verificat programul cu toți tur-operatorii de aici din Oslo, începu Holm. Și acesta este unul dintre grupurile care au vizitat parcul Frogner sâmbătă în jurul orei cinci. Ceea ce vreau să știu este: câți dintre voi au făcut fotografii acolo?

Nici o reacție.

Holm era deconcertat și îi aruncă o privire ghidului.

Acesta făcu o plecăciune zâmbind, îi luă microfonul și transmise pasagerilor ceea ce Holm presupuse a fi același mesaj, dar în japoneză. Apoi încheie cu o nouă plecăciune. O mulțime de brațe se întinseră spre Holm. Urmau să aibă o zi aglomerată la laboratorul foto.

Roger Gjendem fredona un cântec pe când încuia mașina. Distanța dintre parcare și noile birouri ale *Aftenposten* de la Post House era scurtă, dar știa că o va lua la fugă, nu pentru că era târziu, ci dimpotrivă. Motivul era că Roger Gjendem era unul dintre puținii norocoși care abia așteptau să se ducă la serviciu în fiecare zi, care n-avea răbdare până ce nu avea în jurul lui toate lucrurile familiare care îi aminteau de muncă: biroul cu telefon și calculator, un teanc cu ziarele din acea zi, murmurul vocilor colegilor, gălgăitul aparatului de cafea, bârfele din încăperea fumătorilor, atmosfera alertă de la ședința de dimineață. Petrecuse ziua anterioară lângă casa lui Olaus Sivertsen și nu reușise decât să-i facă o fotografie de la fereastră. Dar era bine. Îi plăceau sarcinile dificile. Iar la secțiunea crime erau mai mult decât suficiente. Un toxicoman al crimelor. Așa îl numise Devi. Nu îi plăcea ca ea să folosească astfel de cuvinte. Thomas, fratele lui mai mic, era toxicoman. Roger muncea din greu și studiasse științele politice, dar se întâmplase să îi placă să lucreze ca reporter în cazurile de crimă. Pe de altă parte, avea și ea dreptate – erau

aspecte ale slujbei care aminteau de o dependență. După ce lucrase la secțiunea politică a ziarului, ajunsese la aceea a crimelor și nu mai trecuse mult timp înainte să simtă acea nevoie pe care ți-o poate oferi numai adrenalina zilnică a chestiunilor de viață și de moarte. În aceeași zi vorbise cu editorul-șef și fusese imediat transferat permanent. Evident că editorul mai văzuse și la alții înaintea lui cum se întâmplase asta. Și, începând cu acea zi, Roger mergea cu pas alert de la mașină la muncă.

Astăzi însă fu oprit înainte să își înceapă cursa.

– Bună dimineața, zise bărbatul care apărură din senin și care se opri în fața lui.

Purta o jachetă scurtă din piele neagră și ochelari de soare de aviator, deși era destul de întuneric în parcare cu mai multe etaje, Roger mirosea un polițist atunci când îl vedea.

– Bună dimineața, zise Roger.

– Am un mesaj pentru tine, Gjendem.

Brațele bărbatului atârnavă în jos. Mâinile erau acoperite cu păr negru. Roger socoti că ar fi părut mai natural dacă le-ar fi ținut în buzunarele jachetei de piele. Sau la spate. Sau încrucișate la piept. Îți lăsa impresia că avea de gând să își folosească mâinile la ceva, dar era imposibil să ghicești la ce.

– Mda? făcu Roger. Auzi ecoul propriului „a” vibrând între pereți, sunetul unui semn de întrebare.

Bărbatul se aplecă în față.

– Fratele tău e închis la Ullersmo, zise bărbatul.

– Și ce?

Roger știa că soarele de dimineață strălucea afară peste Oslo, dar jos în catacombele pentru mașini se făcu dintr-odată foarte frig.

– Dacă îți pasă de ceea ce se întâmplă cu el, trebuie să ne faci un favor. Asculți, Gjendem?

Roger încuviință din cap uimit.

– Dacă te sună inspectorul Hole, vrem să faci următorul lucru. Întreabă-l unde se află. Dacă nu vrea să îți spună, aranjează să vă întâlniți. Spune-i că nu riști să publici povestea lui până nu

vă întâlniți față în față. Întâlnirea trebuie aranjată înainte de miezul nopții, astăzi.

– Ce poveste?

– S-ar putea să facă niște afirmații nefondate împotriva unui inspector de poliție al cărui nume nu ți-l voi spune, dar nu trebuie să îți bați capul cu asta. Oricum, niciodată nu va vedea lumina tiparului.

– Dar...

– Asculți? După ce sună, vreau să dai telefon la acest număr și să ne spui unde este Hole sau unde și când ați aranjat să vă vedeți. E clar?

Vârî mâna stângă în buzunar și îi dădu lui Roger o bucată de hârtie.

Roger citi numărul și clătină din cap. Deși era înspăimântat, simți că îi vine să râdă. Sau poate că teama era de vină.

– Știu că ești polițist, zise Roger, reprimându-și un zâmbet. Trebuie să știi că nu cred astfel de baliverne. Sunt ziarist, nu pot...

– Gjendem.

Bărbatul își scose ochelarii de soare. Deși era întuneric, pupilele lui erau doar două puncte mici în irișii cenușii.

– Frățiorul tău este în celula A107. În fiecare marți – la fel ca majorității celorlalți pușcăriași – îi este livrată marfa. O injectează imediat, nu o verifică niciodată. Până acum, a fost bine. Înțelegi ce vreau să spun?

Roger se întrebă dacă nu cumva nu auzea bine. Știa însă că nu era așa.

– Bine, zise bărbatul. Ai întrebări?

Roger trebui să își umezească buzele înainte să poată răspunde.

– De ce credeți că Harry Hole mă va suna pe mine?

– Pentru că este disperat, răspunse bărbatul, punându-și din nou ochelarii de soare. Și pentru că i-ai dat o carte de vizită în fața Teatrului Național ieri. Să ai o zi frumoasă, Gjendem.

Roger nu se mișcă până ce bărbatul nu dispăru din vedere. Inspiră aerul îmbâcsit și greu al parării subterane. Parcurse scurta distanță până la Post House cu pași înceți, șovăielnici.

Numerele de telefon jucară pe ecranul camerei de control în fața lui Klaus Torkildsen, la Centrul de Operațiuni Telenor, regiunea Oslo. Le spusese colegilor lui că nu vrea să fie deranjat și încuiase ușa.

Cămașa lui era learcă de transpirație. Nu pentru că alergase. Mersese – nici prea repede, nici prea încet – și se îndrepta spre birou când recepționera îl strigase și îl oprise. Pe numele de familie. Prefera așa.

– Ai un vizitator, zisese ea, arătând către un bărbat care stătea pe canapeaua de la recepție.

Klaus Torkildsen rămăsese împietrit. Împietrit pentru că avea un serviciu care nu includea primirea de vizite. Și faptul nu era întâmplător. Alegerea unui serviciu și a unei vieți particulare era controlată de dorința de evita orice contact direct cu o altă ființă umană, în afara celor strict necesare.

Bărbatul de pe canapea se ridicase, îi spusese că este de la poliție și îi ceruse să ia loc. Klaus se cufundase într-un fotoliu și simțea că se afundă din ce în ce mai mult în vreme ce transpirația îi acoperea întregul corp. Poliția. Nu mai avusese de-a face cu ei de 15 ani și, deși primise numai o amendă, încă mai reacționa cu o paranoia imediată ori de câte ori vedea o uniformă pe stradă. Din clipa în care bărbatul deschisese gura, porii săi începuseră să asude.

Omul intrase direct în miezul problemei și îi spusese că au nevoie să localizeze un telefon mobil. Klaus mai făcuse și altă dată astfel de servicii pentru ei. Era relativ simplu. Un telefon mobil, atunci când este pornit, transmite un semnal la fiecare jumătate de oră, iar acesta este înregistrat de releele telefonice răspândite prin oraș. Mai mult, releele telefonice înregistrează toate conversațiile, atât apelurile date, cât și cele primite. De la un anumit releu se puteau face încrucișări ca să se identifice locația unui telefon mobil pe o rază de un kilometru pătrat. Asta provocase toată tevatura, singura dată când el fusese implicat, în rezervația naturală de lângă Kristiansand.

Klaus îi spusese că localizarea trebuia aprobată de șeful lui, dar bărbatul insistase că este urgent, că nu aveau timp să treacă prin toate canalele oficiale. Pe lângă monitorizarea unui număr de telefon mobil particular (care Klaus descoperi că aparținea unui anume Harry Hole), bărbatul mai voia să monitorizeze liniile aparținând câtorva persoane pe care credea că Hole le va contacta. Îi mai dăduse, de asemenea, lui Klaus o listă de numere de telefon și adrese de e-mail.

Klaus îl întrebase de ce venise tocmai la el. La urma urmelor, existau persoane mult mai experimentate să facă asta decât el. Transpirația îi înghețase pe spate și începuse să tremure puțin în aerul condiționat al recepției.

– Pentru că știm că o să-ți ții gura în privința asta, Torkildsen. Așa cum și noi o să ne ținem gura în fața superiorilor tăi în privința poveștii ăleia când ai fost prins cu pantalonii în vine în parcul Stens, în ianuarie 1987. Polițista care lucra sub acoperire a spus că erai gol-goluț pe sub haină. Trebuie că era al dracului de frig...

Torkildsen înghiți cu greutate. Îi spusese că va fi scos de pe lista cazurilor publice după câțiva ani.

Înghiți din nou.

Părea absolut imposibil să localizezi telefonul mobil. Era deschis. Știa asta pentru că primea un semnal la fiecare jumătate de oră, dar de fiecare dată venea dintr-o locație diferită, de parcă încercau să îl necăjească.

Se concentrează pe adresa de pe listă. Una era de la o locație din Kjølbeggata numărul 21. Verifică numărul. Era *Krimteknisk*, Departamentul de Investigații.

Beate ridică receptorul imediat ce sună telefonul.

– Ei bine? rosti o voce de la celălalt capăt al firului.

– Până acum nu arată prea bine, zise ea.

– Hm.

– Am doi oameni care dezvoltă fotografii și ajung pe biroul meu imediat ce vor termina.

– Și nici un Sven Sivertsen.

– Dacă a fost la fântâna din parcul Frogner atunci când a fost ucisă Barbara Svendsen, atunci a fost ghinionist. Nu apare în nici una dintre fotografiile pe care le-am văzut și ne apropiem de o sută.

– Cămașă albă cu mâneci scurte și o...

– Ai mai spus asta, Harry.

– Nici o față măcar asemănătoare?

– Am ochi buni când e vorba de fotografii, Harry. Nu e în nici una dintre ele.

– Hm.

Îi făcu lui Bjørn Holm semn să intre, cu un nou teanc de poze care miroseau a substanțe de dezvoltat. Bărbatul le lăsă să cadă pe birou, arată către una, ridică degetul mare în semn de succes și dispăru.

– Stai, zise ea. Tocmai am primit unele noi. Sunt de la un grup care s-a aflat acolo sâmbătă la ora cinci. Să vedem...

– Haide, nu mă face să aștept.

– Da, într-adevăr. Dumnezeu... Ghici la cine mă uit chiar acum?

– Serios?

– Mda. Sven Sivertsen în carne și oase, înalt ca întotdeauna. În profil, în fața celor șase uriași de la Vigeland. Arată ca și cum s-ar plimba.

– Are în mână o sacoșă maro de plastic?

– Fotografia e făcută prea sus ca să observ asta.

– Bine, dar cel puțin s-a aflat acolo.

– Da, dar nimeni n-a fost ucis într-o sâmbătă, Harry. Deci poza nu poate fi alibi pentru nimic.

– Înseamnă că măcar ceva din ce mi-a spus este adevărat.

– Ei bine, cele mai bune minciuni sunt nouăzeci la sută adevăr.

Beate simți cum lobii urechii i se încălzesc când își dădu seama că citase direct din Evanghelia după Harry. Folosise chiar și tonul lui.

– Unde ești? adăugă ea repede.

– Ți-am mai spus, e mai bine pentru amândoi să nu știi.

– Scuză-mă, mi-a scăpat.

Urmă o pauză.

– Păi... o să continuăm să verificăm fotografiile, zise Beate, Bjørn are o listă a grupurilor de turiști care s-au aflat în parcul Frogner în momentul comiterii celorlalte crime.

Harry închise cu un mormăit, pe care Beate îl interpretează ca „mulțumesc“.

Harry își puse degetele mari și arătătoare în colțurile ochilor, de fiecare parte a nasului și închise strâns ochii. Cu tot cu cele două ore pe care le dormise în dimineața aceasta, în ultimele trei zile dormise șase ore. Și știa că era posibil să treacă mult timp înainte să o poată face din nou. Visase străzi. Văzuse cum îi apare o hartă în față și visase nume de străzi din Oslo. Bulevardul Sons, Nittedalgata, Sørungata, Skedsmogata și toate străduțele întortocheate din Kampen. Apoi visase că era noapte, zăpada cădea și mergea pe o stradă în Grünerløkka (Markveien? Bulevardul Toftes?) și o mașină sport roșie era parcată acolo, cu doi oameni în ea. Când se apropiase, văzuse că una dintre persoane era o femeie cu cap de porc, purtând o rochie demodată. O strigă pe nume, strigă „Ellen“, dar când femeia se întoarce și deschise gura ca să răspundă, era plină de pietriș și pietrișul curse afară.

Harry își întinse gâtul amorțit dintr-o parte în cealaltă.

– Ascultă, zise el, încercând să se concentreze asupra lui Sven Sivertsen, întins pe o saltea de pe podea. Persoana cu care am vorbit la telefon a pus în mișcare o mașinărie de dragul tău și al meu, care ar putea să o facă nu numai să își piardă slujba, dar și să o bage la închisoare pentru complicitate. Am nevoie de ceva care să o liniștească puțin.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să vadă o copie a uneia dintre fotografiile în care apareți tu și Waaler în Praga.

Sivertsen pufni.

– N-auzi bine, Harry? Este singura carte pe care o pot juca, ți-am spus. Dacă o joc acum, ai putea foarte bine să oprești Operațiunea Salvați-l pe Sivertsen.

– S-ar putea să facem asta mai repede decât ți-ai imaginat. Au găsit o fotografie care demonstrează că ai fost în parcul Frogner sâmbătă. Dar nimic pentru ziua în care Barbara Svendsen a fost ucisă. Destul de ciudat, dacă luăm în calcul faptul că japonezii au fotografiat toată vara fântâna, nu crezi? Oricum, e o veste proastă pentru versiunea ta. De aceea, vreau s-o suni pe prietena ta și să îi ceri să trimită prin poștă sau prin fax fotografia lui Beate Lønn la medicină legală. Poate să taie fața lui Waaler dacă tu crezi că trebuie să păstrezi ceea ce consideri că e atuul tău, dar vreau să vadă o fotografie a ta și a altcuiva din acea piață, cineva care *ar putea* fi Tom Waaler.

– Piața Václav.

– Indiferent. Are o oră la dispoziție, din această clipă. Dacă nu, înțelegerea noastră e istorie. Ai înțeles?

Sivertsen îl ținut mult timp cu privirea pe Harry înainte să răspundă.

– Nu știu dacă e acasă.

– Nu lucrează, zise Harry. Iubită însărcinată, îngrijorată. Cum să nu fie acasă, așteptând un telefon de la tine? În orice caz, de dragul tău, să sperăm că e așa. Mai sunt cincizeci și nouă de minute.

Sivertsen măsură încăperea cu privirea, apoi se uită din nou la Harry. Clătină din cap.

– Nu pot, Hole. Nu pot s-o amestec în asta. E nevinovată. Deocamdată Waaler nu știe nimic despre ea sau despre unde locuim, dar dacă dăm greș știu că va afla. Și atunci o să se ducă și după ea.

– Și ce o să creadă când va fi lăsată singură să crească un copil în timp ce tatăl e la închisoare pe viață pentru patru crime? Ești între ciocan și nicovală, Sivertsen. Cincizeci și opt.

Sivertsen își cuprinse fața cu mâinile.

– La dracu'...

Când ridică din nou privirea, vază că Harry îi întinde telefonul mobil.

Își mușcă buza de jos. Luă telefonul, formă numărul și îl duse la ureche. Harry se uită la ceas. Sivertsen se mișcă neliniștit. Harry numără 20 de secunde.

– Ei bine?

– Poate că s-a dus la mama ei în Brno, zise Sivertsen.

– Păcat. Pentru tine, completă Harry cu ochii încă la ceas. Cincizeci și șapte.

Auzi telefonul căzând pe podea. Ridică privirea și zări chipul contorsionat al lui Sivertsen înainte să simtă o mână strângându-se în jurul gâtului lui. Harry își ridică cu repeziciune ambele mâini. Lovi încheietura mâinii lui Sivertsen, care slăbi strânsoarea. Apoi se năpusti spre chipul din fața lui și lovi ceva, care cedă. Lovi din nou și simți sânge cald și lipicios curgându-i printre degete și făcu o asociere stranie: sângele era ca un gem de căpșuni proaspăt, pe felii de pâine, acasă la bunica lui. Ridică mâna ca să lovească din nou. Îl văzu pe bărbatul încătușat, lipsit de apărare, încercând să își ferească trupul, dar asta îl făcu să fie și mai furios. Obosit, înspăimântat și furios.

– *Wer ist da?*

Harry îngheță. El și Sivertsen se holbară unul la celălalt. Nici unul din ei nu spuse nimic. Sunetul nazal venea de la telefonul mobil de pe podea.

– *Sven? Bist du es, Sven?*

Harry înșfăcă telefonul și îl duse la ureche.

– Sven este aici, zise el încet. Cine ești?

– Eva, se auzi indignată vocea femeii. *Bitte, was ist passiert?*

– Beate Lønn.

– Harry. Eu...

– Închide și sună pe mobilul meu.

Femeia închise.

Zece secunde mai târziu era pe ceea ce el insista să numească „linia“.

– Ce s-a întâmplat?

– Suntem monitorizați.

– Cum?

– Avem un dispozitiv antilocalizare care ne arată că toate convorbirile noastre telefonice și e-mailurile sunt monitorizate de o

terță parte. Este menit să ne protejeze împotriva infractorilor, dar Bjørn zice că se pare că IPS-ul este cel care o face.

– Ascultă?

– Nu chiar. Dar toate conversațiile noastre și e-mailurile sunt înregistrate.

– Sunt Waaler și oamenii lui.

– Știu. Deci acum știu că mă suni, ceea ce înseamnă că nu te mai pot ajuta, Harry.

– Iubita lui Sivertsen îți trimite o fotografie a unei întâlniri între Sivertsen și Waaler în Praga. Fotografia îl arată pe Waaler cu spatele și nu poate fi folosită ca dovadă, dar vreau să te uiți la ea și să îmi spui dacă pare autentică. Are fotografia pe calculator, deci poate să ți-o trimită pe e-mail. Care e adresa de e-mail?

– Ai auzit ce ți-am spus, Harry? Verifică toate e-mailurile și telefoanele primite. Ce crezi că se va întâmpla dacă primesc chiar acum un e-mail sau un fax din Praga? Nu pot s-o fac, Harry. Și va trebui să găsesc o explicație plauzibilă pentru faptul că m-ai sunat, iar eu nu gândesc așa rapid ca tine. Dumnezeuule, ce-o să le spun?

– Liniștește-te, Beate. Nu trebuie să le spui nimic. Nu te-am sunat.

– Ce vrei să spui? M-ai sunat de trei ori.

– Da, dar ei nu știu asta. Am făcut schimb de mobile cu un amic și îl folosesc pe al lui.

– Deci ai anticipat toate astea?

– Nu, nu de-asta. Am făcut-o pentru că telefoanele mobile trimit semnale către relee care indică în ce parte a orașului se află telefonul. Dacă Waaler a pus pe cineva să lucreze la rețeaua telefonică pentru a încerca să mă localizeze prin intermediul mobilului, o să aibă de lucru pentru că se află în mișcare relativ constantă prin tot Oslo.

– Vreau să știu cât mai puțin posibil despre asta, Harry. Dar nu-mi trimite nimic aici. Bine?

– Bine.

– Îmi pare rău, Harry.

– Mi-ai dat o mână de ajutor, Beate. Nu trebuie să te scuzi dacă nu mi-o dai și pe cealaltă.

*

Ciocăni la ușă. Cinci bătăi scurte la camera 303. Speră că era suficient de tare ca să se audă peste muzică. Așteptă. Avea de gând să mai ciocăne o dată, când auzi cum muzica e dată mai încet și lipăitul unor picioare goale pe podea. Ușa se deschise. Femeia arăta de parcă dormise.

– Da?

Își arată legitimația de polițist care, la drept vorbind, era falsă de vreme ce el nu mai lucra în poliție.

– Îmi cer din nou scuze pentru ce s-a întâmplat sâmbătă, zise Harry. Sper că n-ai fost prea speriată când au dat buzna.

– Nu-i nimic, zise ea cu o grimasă. Presupun că vă făceați numai meseria.

– Da. Harry se legănă pe călcâie, în vreme ce arunca priviri în ambele părți ale coridorului. Eu și un coleg legist verificăm camera lui Marius Veland în căutare de indicii. Trebuie să trimitem un document chiar în clipa asta, dar se pare că laptopul meu a intrat în grevă. E foarte important. Țin minte că navigai pe internet sâmbătă, așa că mă întrebam...

Fata făcu un gest care îi spuse că orice altă explicație este inutilă și porni calculatorul.

– Calculatorul e pornit. Presupun că ar trebui să mă scuz pentru deranj sau ceva de genul ăsta. Sper că nu te superi dacă nu-mi pasă.

Harry se așează în fața ecranului, accesă e-mailul, scoase o bucată de hârtie și tastă adresa Evei Marvanova pe tastele soioase. Mesajul era scurt. „Gata. Adresa asta.” Trimite.

Se răsuci pe scaun și o privi pe fată, care stătea pe canapea și își lua o pereche de blugi strâmți. Nici măcar nu observase că era numai în chiloți, probabil din cauza tricoului larg care avea pe el imaginea unei frunze de canabis.

– Ești singură astăzi? întrebă el, mai mult ca să spună ceva în timp ce o aștepta pe Eva.

După expresia feței ei, își dădu seama că nu era o încercare prea reușită de conversație.

– Mi-o trag numai în weekend, zise ea, mirosind un ciorap înainte să și-l pună.

Se luminează de plăcere când deveni limpede că Harry nu avea de gând să continue discuția pe tema asta. Harry gândi că i-ar fi prins bine o excursie la dentist.

– Ai un e-mail, zise ea.

Harry se întoarse spre calculator. Era de la Eva. Nici un text, numai un atașament. Dădu un clic dublu pe el. Ecranul se făcu negru.

– E cam vechi și cam rablagit, zise fata, cu un rânjet și mai larg. O să meargă el. Va trebui numai să aștepți un pic.

În fața lui Harry începu să apară imaginea, la început o porțiune albastră, apoi, când se termină cerul, un zid gri și un monument negru și verde. Apoi piața. Și mesele. Sven Sivertsen. Un bărbat cu jachetă de piele, cu spatele la obiectiv. Păr negru. Gât puternic. Nu era bună ca dovadă, desigur, dar Harry nu avu nici o îndoială că era Tom Waaler. Totuși, nu asta îl făcu să se ridice și să se holbeze la fotografie.

– Ăă, hei, tu, trebuie să mă duc la toaletă, zise fata. Harry nu știa cât timp stătuse acolo. Și nenorocitul de sunet se aude și mie mi-e cam rușine? Deci dacă ai putea...

Harry se ridică, mormăi un „mulțumesc” și plecă.

Pe scările dintre etajele trei și patru se opri.

Fotografia.

Nu putea fi întâmplare. Teoretic era imposibil.

Sau nu era?

În orice caz, nu putea fi adevărat. Nimeni nu făcea genul ăla de lucru.

Nimeni.

LUNI. SPOVEDANIA

Cei doi bărbați care stăteau unul lângă altul în biserica Prințesa Apostolică Olga erau de aceeași înălțime. Aerul cald și greu mirosea a fum dulce și a tutun. Soarele strălucise peste Oslo încontinuu în ultimele cinci săptămâni, iar sudoarea curgea șiroaie pe sub tunică groasă de lână a lui Nikolai Loeb în timp ce citea rugăciunea premergătoare spovedaniei:

– Iată, ai venit la locul vindecării. Duhul invizibil al lui Isus Hristos este aici și va primi spovedania ta.

Încercase să găsească o tunică mai subțire, mai modernă pe bulevardul Welhavens, dar îi spusese că nu au așa ceva pentru preoți ortodocși ruși. După ce termină rugăciunea, puse cartea lângă cruce pe masa dintre ei. Bărbatul care stătea în fața lui își va drege în curând vocea. Întotdeauna își dregeau vocea înainte să înceapă spovedania, de parcă păcatul era încapsulat în mucus și salivă. Nikolai avea senzația vagă că îl mai văzuse și altă dată, dar nu își putea aminti unde. Iar numele nu îi spunea nimic. Păruse puțin uimit când își dăduse seama că spovedania se va face față în față și că trebuie să își dea numele. De fapt, Nikolai avea sentimentul că nu îi spusese numele adevărat. Poate că venea dintr-o altă congregație. Uneori veneau la el cu secretele lor, pentru că era

o mică biserică anonimă unde nu cunoșteau pe nimeni. Adesea, Nikolai ierta păcate ale unor membri ai Bisericii Norvegiei. Dacă asta cereau, asta primeau. Mila Domnului este infinită.

Omul își dresе vocea. Nikolai închise ochii și își promise că de îndată ce va ajunge acasă își va curăța trupul cu o baie și urechile cu Ceaikovski.

– Se spune că pofta trupească – la fel ca și apa – ajunge la cel mai jos nivel, părinte. Dacă există o deschizătură, o breșă sau o slăbiciune în caracter, pofta trupească o va găsi.

– Cu toții suntem păcătoși, fiule. Ai păcate de mărturisit?

– Da. Am fost infidel față de femeia pe care o iubesc. Am fost cu o femeie stricată. Deși nu o iubesc, nu am putut să mă abțin să nu mă întorc la ea.

Nikolai își înăbuși un căscat.

– Continuă.

– Eu... devenise o obsesie.

– Devenise, spui tu. Asta înseamnă că ai încetat să te mai întâlnești cu ea?

– Au murit.

Nu numai ceea ce spusese, ci ceva din vocea lui îl sperie pe Nikolai.

– Ele?

– Era însărcinată. Cred.

– Îmi pare rău să aud de pierderea ta, fiule. Soția ta știe asta?

– Nimeni nu știe nimic.

– De ce a murit?

– Un glonț în cap, părinte.

Transpirația de pe pielea lui Nikolai Loeb deveni rece ca gheața. Înghiți.

– Mai sunt și alte păcate pe care ai vrea să le mărturisești, fiule?

– Da. Mai este o persoană. Un polițist. Am văzut-o pe femeia pe care o iubesc ducându-se la el. Am gânduri despre...

– Da?

– Păcătuire. Asta e tot, părinte. Poți să citești rugăciunea de iertare acum?

Tăcerea se lăsă în biserică.

– Eu... începu Nikolai.

– Trebuie să plec acum, părinte. Vrei să fii bun și să închei?

Nikolai închise din nou ochii. Începu să citească și nu îi mai deschise până ce ajunse la „Te iert de păcate în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh“.

Făcu o cruce deasupra capului plecat al bărbatului.

– Mulțumesc, șopti bărbatul. Se întoarse și ieși alergând din biserică.

Nikolai nu se mișcă din loc și ascultă ecoul cuvintelor care încă mai reverbera între ziduri. I se păru că își amintește unde îl mai văzuse. În casa de adunare Gamle Aker. Adusese o nouă Stea de la Bethlehem ca să o înlocuiască pe cea stricată.

Ca preot, Nikolai era legat de jurământul de a păstra secretul și nu avea nici o intenție să îl încalce, dat fiind ceea ce auzise. Și totuși, era ceva în vocea bărbatului, felul în care spusese că are gânduri despre... despre ce?

Nikolai se uită pe fereastră. Unde erau norii? Era atât de sufocant acum, că trebuia să se întâmple ceva în curând. Ploaie. Dar mai înainte de toate, tunete și fulgere.

Închise ușa, îngenunche în fața altarului mic și se rugă. Se rugă cu o intensitate pe care nu o mai simțise de mulți ani. Se rugă pentru îndrumare și putere. Și pentru iertare.

La ora 14.00, Bjørn Holm se opri în cadrul ușii biroului lui Beate și îi spuse că avea ceva pe care trebuia neapărat să îl vadă.

Se ridică și îl urmă în laboratorul foto, unde Holm îi arătă o imagine ce încă mai atârna la uscat.

– E de luna trecută, zise Bjørn. Făcută pe la cinci și jumătate, deci la o jumătate de oră după ce Barbara Svendsen a fost împușcată în piața Carl Berners. În acel moment al zilei poți să mergi cu ușurință cu bicicleta în parcul Frogner.

Fotografia arăta o fată zâmbind în fața fântânii. Lângă ea se putea vedea o parte a sculpturii. Beate știa care este. Unul dintre „grupurile de copaci“, sculptura unei fete care sare în apă.

Întotdeauna se oprea în fața acelei sculpturi atunci când venea cu mama și tatăl ei în Oslo, la o plimbare de duminică în parcul Frogner. Tatăl ei îi explicase că Gustav Vigeland intenționase ca fata care se scufundă să simbolizeze teama tinerei fete de viața adultă și de a deveni mamă.

În orice caz, astăzi Beate nu se uita la ea. Se uita la spatele unui bărbat de la marginea imaginii. Stătea în fața unui coș de gunoi verde. În mână ținea o sacoșă maro de plastic. Purta un tricou galben strâmt și pantaloni negri de ciclism. Pe cap avea o cască neagră, ochelari de soare și ținea o cârpă peste gură.

– Curierul, șopti Beate.

– Poate, zise Bjørn Holm. Din păcate, tot mascat.

– Poate, se auzi ea, ca un ecou. Beate întinse mâna fără să își ia ochii de la fotografie. Lupa.

Holm o găsi pe masă, între pungile de agenți chimici, și i-o înmână.

Beate închise un ochi când trecu lupa peste fotografie.

Bjørn Holm își privi șefa. Desigur că auzise povești despre Beate Lønn atunci când lucra la cazurile de jafuri din bănci. Despre cum stătuse zile întregi în „Casa Durerii“ – încăperea video ermetic închisă – rulând înregistrările jafului, cadru cu cadru, în vreme ce verifica fiecare detaliu al limbajului trupurilor, al conturului fețelor din spatele măștilor. În cele din urmă descoperise identitatea hoțului pentru că îl mai văzuse în altă înregistrare, de la un jaf într-un oficiu poștal cu 15 ani în urmă, când ea era încă la pubertate, o înregistrare care fusese stocată pe un hard disk ce conținea un milion de chipuri și fiecare jaf de bancă comis în Norvegia de când se inventase supravegherea video. Unii oameni susțineau că sedatora girului fusiform neobișnuit al lui Beate – partea creierului care recunoaște fețele – și probabil era un talent nativ. De aceea Bjørn Holm nu se uita la fotografie, ci la ochii lui Beate Lønn care scrutau imaginea din fața ei, examinând fiecare detaliu într-un fel care era imposibil de învățat.

Așa observă că nu fața bărbatului o cerceta prin lupă.

– Genunchiul, zise ea. Îl vezi?

Bjørn se apropie.

– Ce e cu el? zise el.

– Genunchiul stâng. Pare un plasure.

– Vrei să spui că trebuie să urmărim oamenii care au un plasure la genunchiul stâng?

– Foarte amuzant, Holm. Înainte să putem afla cine este în fotografie, trebuie să aflăm dacă poate fi Curierul Asasin.

– Și cum facem asta?

– Îl vizităm pe singurul om pe care îl știm și care l-a văzut de aproape pe Curierul Asasin. Fă o copie după fotografie până aduc eu mașina.

Sven Sivertsen se holbă la Harry, șocat. Harry tocmai îi explicase teoria sa, imposibila sa teorie.

– Habar n-am avut, șopti Sivertsen. Nu am văzut niciodată fotografia vreuncea dintre victime în ziare. Au menționat nume când m-au interogat, dar nici unul dintre ele nu îmi spunea nimic.

– Pentru moment este numai o teorie, zise Harry. Nu știm că este Curierul Asasin. Avem nevoie de dovezi concrete.

Sivertsen zâmbi și spuse:

– Mai întâi ar fi mai bine să mă convingi că ai suficient cât să mă scoți pe mine din probleme. Atunci o să fiu de acord să ne predăm, iar tu poți să îmi folosești dovada care îl încriminează pe Waaler.

Harry ridică din umeri.

– Aș putea să îl sun pe șeful secției mele, Bjarne Møller, și să îi cer să vină cu o mașină de patrulă ca să ne ia de aici în siguranță.

Sivertsen clătină cu fermitate din cap.

– Cu siguranță sunt implicați și alții în asta, în poziții mai înalte în poliție decât Waaler. N-am încredere în nimeni. Mai întâi va trebui să găsești dovada.

Harry deschise și își închise pumnul.

– Avem o alternativă. Una care ne-ar proteja pe amândoi.

– Și care ar fi?

– Să mergem la presă și să le spunem ce știm. Despre Curierul Asasin și despre Waaler. Atunci ar fi prea târziu să mai facă cineva ceva.

Sivertsen afișă o mină sceptică.

– Timpul ne expiră, zise Harry. El e tot mai aproape. Nu simți? Sivertsen își masă încheietura. Bine, zise el. Fă-o.

Harry își vârî mâna în buzunarul de la spate și scoase o carte de vizită mototolită. Ezită o secundă. Probabil pentru că anticipa consecințele a ceea ce urma să facă. Sau poate pentru că nu le anticipa. Tastă numărul de telefon. Răspunsul veni surprinzător de repede.

– Roger Gjendem.

Pe fundal, Harry auzea murmurul unor voci, țăcănitul de tastatură și telefoane sunând.

– Sunt Harry Hole. Vreau să ascuți foarte atent, Gjendem. Am informații despre Curierul Asasin. Și trafic de arme. Este implicat unul dintre colegii mei de la poliție. Înțelegi?

– Cred că da.

– Bine. Povestea este a ta în exclusivitate dacă o publici cât mai repede cu putință în paginile web ale *Aftenposten*.

– Desigur. De unde suni, inspectore Hole?

Gjendem păru mai puțin surprins decât s-ar fi așteptat Harry.

– Nu este important unde sunt. Am informații care demonstrează că Sven Sivertsen nu poate fi Curierul Asasin și că un polițist cu grad superior este implicat în rețeaua de contrabandă cu arme care operează în Norvegia de câțiva ani.

– Asta e fantastic! Dar sunt sigur că ești conștient de faptul că nu pot să scriu asta pe baza unei conversații telefonice.

– Ce vrei să spui?

– Nici un ziar serios nu va publica afirmația că un inspector de poliție face trafic de arme fără să verifice dacă sursa este de încredere. Nu mă îndoiesc nici o clipă că ești persoana care spui că ești, dar de unde să știu că nu ești beat, sau nebun, sau amândouă? Dacă nu verific asta cum trebuie, ziarul poate fi dat în judecată.

Hai să ne întâlnim, inspectore Hole. Apoi o să scriu tot ce îmi spui tu. Promit.

În pauza care urmă, Harry auzi pe cineva râzând pe fundal. Un râset lipsit de griji.

– Nici să nu te gândești să suni la alte ziare – o să-ți dea același răspuns. Crede-mă, inspectore.

Harry inspiră adânc.

– Bine, zise el. La Submarin în Dalsbergstien. Ora cinci. Vino singur sau nu apar. Și nici un cuvânt nimănui despre asta, ai înțeles?

– Am înțeles.

– Pe curând.

Harry închise și își mușcă buza de jos.

– Sper c-a fost un gest înțelept, zise Sven.

Bjørn Holm și Beate virară de pe aglomerata stradă Bygdøy și, o clipă mai târziu, se treziră pe o alee liniștită, cu case strâmbe de lemn pe o parte și blocuri moderne de cărămidă pe cealaltă parte. Lângă borduri erau parcate șiruri de mașini de fabricație germană.

– Cartierul snobilor, zise Bjørn.

Opriră în fața unei clădiri galbene precum casa unei păpuși.

O voce răspunse la interfon la al doilea bâzâit.

– Da?

– André Clausen?

– Așa cred, da.

– Beate Lønn, de la poliție. Putem intra?

André Clausen îi aștepta în cadrul ușii, îmbrăcat într-un halat lung până la coapse. Își scărpină coaja unei tăieturi din obraz în timp ce făcu o încercare, pe jumătate reușită, de a-și stăpâni un căscat.

– Îmi cer scuze, zise el. Am ajuns acasă târziu azi-noapte.

– Din Elveția, poate?

– Nu, am fost la munte. Intrați.

Salonul lui Clausen era mic pentru colecția de obiecte de artă pe care o avea, iar Bjørn Holm trase repede concluzia că gusturile lui Clausen înclinau mai degrabă spre stilul Liberace decât spre

minimalism. Apa clipocea într-o fântână din colț, unde o zeiță goală se întindea către picturile din Capela Sixtină de pe tavanul boltit.

– Aș vrea să te concentrezi și să te gândești bine la momentul în care l-ai văzut pe Curierul Asasin în zona de recepție, la biroul de avocatură, zise Beate. Apoi te uiți la asta.

Clausen luă fotografia și o studie în timp ce își trecea degetul peste tăietura de pe obraz. Bjørn Holm cercetă cu privirea salonul. Auzi un târșăit înapoia unei uși și sunetul unor gheare pe podea.

– Poate, zise Clausen.

– Poate?

Beate stătea pe marginea unui scaun.

– Foarte posibil. Hainele sunt aceleași. Și casca de biciclist și ochelarii de soare.

– Bine. Și plasturele de pe genunchi. Îl avea?

Clausen râse încetișor.

– După cum v-am spus, nu am obiceiul să cercetez în detaliu corpul bărbaților. Dar dacă vă mulțumește, pot să vă spun că prima mea reacție a fost că acesta este bărbatul pe care l-am văzut. În afară de asta...

Făcu un gest cu brațele deschise.

– Mulțumesc, zise Beate ridicându-se.

– Cu plăcere, răspunse Clausen, conducându-i până la ușă, unde îi întinse mâna lui Holm.

Deși i se păru un gest ciudat, Holm o strânse. Dar când Clausen întinse mâna spre Beate, aceasta clătină din cap zâmbind:

– Scuze, dar... ai sânge pe degete. Și bărbia îți sângerează.

Clausen își duse mâna la față.

– Într-adevăr, zise el, zâmbind. Truls mi-a făcut asta. Câinele meu. Joaca noastră de weekend a scăpat puțin de sub control.

O privi pe Beate în ochi și zâmbetul lui deveni tot mai larg.

– La revedere, zise Beate.

Bjørn Holm nu era prea sigur de ce, dar când ieșiră din nou în căldura de afară se înfioră.

*

Klaus Torkildsen îndreptă ambele ventilatoare din încăpere către fața sa, dar le simțea de parcă ar fi suflat aer fierbinte. Bătu cu degetul pe geamul gros al ecranului. Sub numărul particular din Kjølberggata. Proprietarul tocmai sunase. Era a patra oară în acea zi când persoana în chestiune vorbise cu același număr de telefon mobil. Conversații scurte.

Dădu clic dublu pe numărul de telefon mobil ca să afle numărul abonatului. Când apăru, Klaus rămase câteva clipe cu ochii pironiți la informație. Formă apoi numărul la care i se spusese să sune dacă avea ceva de raportat.

Cineva răspunse.

– Alo?

– Sunt Torkildsen de la Telenor. Cu cine vorbesc?

– Lasă asta, Torkildsen. Ce ai pentru noi?

Torkildsen simți cum brațele transpirate i se lipesc de piept.

– Am făcut niște verificări, zise el. Telefonul lui Hole este constant în mișcare și este imposibil de localizat. Dar mai este un număr de mobil care a sunat de câteva ori la numărul din Kjølberggata.

– Bine. Al cui este?

– Abonamentul este pe numele de Øystein Eikeland. De profesie șofer de taxi.

– Și?

Torkildsen împinse în afară buza de jos și încercă să sufle aer cald în sus ca să își usuce ochelarii, umezi de la condens.

– Mă gândeam că ar putea fi o legătură între un telefon care este încontinuu în mișcare prin tot orașul și un șofer de taxi.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște.

– Alo? zise Torkildsen.

– Recepționat și înțeles, răspunse vocea. Continuă să localizezi numerele, Torkildsen.

Când Bjørn Holm și Beate intrară la recepție în Kjølberggata, mobilul lui Beate dădu semnal.

Îl scoase de la curea, se uită pe ecran și îl duse la ureche dintr-o singură mișcare.

– Harry? Cere-i lui Sivertsen să ridice cracul stâng al pantalonului. Avem imaginea unui biciclist mascat în fața fântânii la ora cinci și jumătate luna trecută cu un plasture la genunchi. Și duce o plasă maro de plastic.

Bjørn trebuia să facă pași mari ca să se țină după micuța lui colegă pe coridor. Auzi o voce la telefon.

Beate intră în biroul ei.

– Nici un plasture și nici o rană? Nu, știu că asta nu demonstrează nimic, dar André Clausen l-a identificat oarecum pe ciclistul din fotografie ca fiind același pe care l-a văzut la Halle, Thune & Wetterlid. Se așeză la birou. Poftim?

Bjørn Holm văzu trei riduri apărând pe fruntea ei.

– Bine. Închise telefonul și se uită fix la el de parcă nu știa dacă să creadă ceea ce auzise. Harry crede că știe cine este Curierul Asasin, zise ea.

Bjørn nu răspunse.

– Du-te și vezi dacă laboratorul e liber, continuă. Ne-a dat încă ceva de lucru.

– Ce fel de treabă? întrebă Bjørn.

– O treabă de tot rahatul.

Øystein Eikeland stătea în taxi în parcare de pe St Hanshaugen cu ochii pe jumătate închiși, trăgând cu ochiul pe stradă la o fată cu picioare lungi, care sorbea dintr-o cafea pe un scaun pe trotuarul din față de la Java. Bâzâitul aerului condiționat era înecat de sunetul muzicii ce susura din difuzoare.

Gurile rele spuneau că acest cântec era de fapt producție Gram Parsons și că Keith și Stones îl furaseră pentru albumul *Sticky Fingers* pe când erau în Franța. Anii '60 se terminaseră și încercau și ei să fie creativi: „Wild Horses“.

Una din portierele din spate se deschise. Øystein tresări. Ori cine era probabil că venise din spate, dinspre parc. În oglindă văzu

o față bronzată cu maxilar puternic și ochelari de soare reflectorizanți.

– La lacul Maridal, șofer. Vocea era blândă, dar comanda era inconfundabilă. Dacă se poate...

– Desigur, mormăi Øystein în timp ce dădu muzica mai încet și mai trase un ultim fum din țigară înainte să o arunce pe geamul deschis. Unde la lacul Maridal?

– Tu condu. O să-ți spun eu.

Merseră pe Ullevålsveien.

– S-a anunțat ploaie, zise Øystein.

– O să-ți spun, repetă vocea.

„Nici un bacșiș“, gândi Øystein.

După zece minute, lăsaseră în urmă cartierul rezidențial și dintr-odată erau numai câmpuri, ferme și lacul Maridal. Era o trecere atât de frumoasă încât un pasager american îl întrebase odată pe Øystein dacă se aflau într-un parc tematic.

-- Poți să virezi acolo la stânga, zise vocea.

– În pădure? întrebă Øystein.

– Da. Te neliniștește lucrul ăsta?

Gândul nici nu îi trecuse prin cap lui Øystein. Până acum. Se uită din nou în oglindă, dar bărbatul se mutase lângă celălalt geam, așa că îi putea vedea numai jumătate din față.

Øystein încetini, semnaliză că virează la stânga și coti pe alee. Drumul acoperit cu pietriș din fața lor era îngust și cu hârtoape, iar iarba creștea pe mijlocul ei.

Øystein ezită.

Ramuri cu frunze verzi care străluceau în lumină atârnavau peste alee de fiecare parte și păreau să le facă cu mâna. Øystein puse piciorul pe frână. Pietrișul scârțâi sub cauciucuri și mașina se opri.

– Îmi pare rău, zise el în oglindă. Repararea șasiului tocmai m-a costat 40 000 și nu suntem obligați să conducem pe drumuri ca ăsta. Dacă doriți, sun să vină o altă mașină.

Bărbatul de pe locul din spate păru să zâmbească, cel puțin cu jumătatea care se vedea.

– Și ce telefon te gândeai să folosești, Eikeland?

Øystein simți cum i se ridică părul pe ceafă.

– Propriul telefon? șopti vocea. Sau pe al lui Harry Hole?

– Nu sunt foarte sigur despre ce vorbiți, dar călătoria se oprește aici, *mister*.

Bărbatul râse.

– *Mister?* Nu prea cred, Eikeland.

Øystein simți nevoia să înghită, dar rezistă tentației.

– Ascultă, nu trebuie să plătești, de vreme ce nu te-am dus la destinație. Dă-te jos și așteaptă aici, iar eu aranjez să vină să te ia o altă mașină.

– Dosarul tău spune că ești deștept, Eikeland. Așadar presupun că știi ce urmăresc. Îmi pare rău că trebuie să folosesc acest clișeu, dar putem face asta fie pe calea ușoară, fie pe cea grea.

– Chiar nu știu ce... Au!

Bărbatul îl plesnise pe Øystein peste cap, chiar deasupra cefei și, în timp ce Øystein fu automat împins în față, simți, spre surprinderea lui, că ochii i se umplu de lacrimi. Nu pentru că durea prea tare. Lovitura fusese de genul celor pe care și le trăgeau la școală: ușoară, ca o umilire. Canalele lacrimale erau, oricum, conștiente de ceea ce creierul lui refuza încă să accepte – avea probleme serioase.

– Unde este telefonul lui Harry, Eikeland? În torpedou? În portbagaj? Poate în buzunar?

Øystein nu răspunse. Rămase nemișcat în timp ce ochii transmiteau informații către creier. Pădure de ambele părți. Ceva îi spunea că bărbatul din spatele lui avea o bună condiție fizică și că îl va prinde în câteva secunde. Era oare singur? Ar fi trebuit cumva să declanșeze alarma care era conectată cu celelalte mașini? Era oare o idee bună să implice și alți oameni?

– Înțeleg, zise bărbatul. Deci alegi calea cea grea. Și știi ceva?

Øystein fu incapabil să reacționeze înainte să simtă un braț în jurul gâtului lui care îl trage în spate, lipindu-l de scaun.

– În adâncul sufletului, asta am și sperat.

Øystein își pierdu cumpătul. Întinse mâna după maneta de direcție, dar nu ajunse.

– Apasă alarma și te omor, șopti bărbatul la urechea lui. Și nu vorbesc metaforic, Eikeland, ci în sensul literal că îți voi lua viața.

În ciuda faptului că creierul lui nu primea oxigen, Øystein Eikeland putea auzi, vedea, mirosi neobișnuit de bine. Văzu rețeaua de vinișoare din interiorul propriilor pleoape, mirosi aroma aftershave-ului bărbatului și auzi ușoara undă de voioșie din vocea lui.

– Unde este, Eikeland? Unde e Harry Hole?

Øystein deschise gura și bărbatul slăbi strânsoarea.

– Habar n-am despre ce...

Mâna reveni la locul ei, strângând.

– Ultima încercare, Eikeland. Unde e amicul tău nenorocit?

Øystein simți durerea, dorința iritantă de a trăi, dar mai știa și că în curând se va sfârși. Experimentase lucruri similare și altă dată. Era numai o fază, o etapă, înainte ca senzația mult mai plăcută de indiferență să îl cuprindă. Secunde trecură. Creierul începea să închidă unele sectoare. Mai întâi îl lăsă vederea.

Bărbatul îi dădu drumul din nou și oxigenul îi inundă creierul. Reveni și vederea. Și durerea.

– O să-l găsim oricum, zise vocea. Poți să alegi dacă înainte sau după ce ne vei părăsi.

Øystein simți ceva rece și tare mișcându-i-se pe la tâmpile. Apoi pe nas. Øystein văzuse suficiente filme western, dar nu văzuse niciodată de aproape un revolver de calibru 45.

– Deschide gura.

Nici nu gustase vreunul.

– Număr până la cinci. Apoi trag. Dă din cap dacă vrei să-mi spui ceva. De preferat înainte să ajung la cinci. Unu...

Øystein încercă să își înfrângă teama de moarte. Încercă să își spună că omenirea este rațională și că bărbatul din spatele lui nu ar câștiga nimic dacă i-ar lua viața.

– Doi...

„Logica e de partea mea“, gândi Øystein. Țeava avea un miros grețos de metal și sânge.

– Trei. Și nu-ți face griji pentru tapițeria scaunelor, Eikeland. () să fac curat și o să spăl frumos totul în urma mea.

Øystein simți cum corpul începe să îi tremure, o reacție necontrolată pe care o urmărea ca un spectator, și își aminti de o rachetă pe care o văzuse la televizor și care tremurase în același fel, cu câteva secunde înainte să fie aruncată în spațiul rece, gol, al cosmosului.

– Patru.

Øystein dădu din cap. Repetat și viguros.

Arma dispăru.

– Este în torpedou, icni el. A zis să îl țin deschis și să nu îl ating dacă sună. L-a luat pe al meu.

– Nu sunt interesat de telefoane, zise vocea. Vreau să știu unde este Hole.

– Nu știu. N-a spus nimic. Așa a făcut. A spus că este mai bine pentru amândoi să nu știu nimic.

– Mințea, zise bărbatul.

Cuvintele ieșeau încet și calm, iar Øystein nu își putea da seama dacă bărbatul era furios sau dacă se distra.

– Este mai bine pentru el, Eikeland. Nu pentru tine.

Țeava armei ce împungea obrazul lui Øystein se simțea ca fierul încins.

– Stai! Harry a zis ceva. Mi-am amintit acum. A zis că o să se ascundă acasă la el.

Cuvintele ieșiră repede din gura lui Øystein și avea impresia că le spune pe jumătate formulate.

– Am fost deja acolo, nătărăule, rosti vocea.

– Nu mă refer la locul unde locuiește. Ci la casa din Oppsal. Unde a crescut.

Bărbatul râse și Øystein tresări de durere când țeava armei îi răni o nară.

– Îți urmărim telefonul de câteva ore, Eikeland. Știm în ce parte a orașului este. Și nu este în Oppsal. Minți. Sau ca să zic așa: cinci.

Un clic. Øystein închise ochii strâns. Clicul nu voia să se oprească. Era deja mort? Clicurile formară un sunet. *Purple Rain*. Prince. Era soneria unui telefon mobil.

– Da, ce este? întrebă vocea.

Øystein nu îndrăzni să deschidă ochii.

– La Submarin? La ora cinci? Bine, adună-i imediat pe băieți. Sunt pe drum.

Øystein auzi un fremătat de haine în spatele lui. Îi sunase ceasul. Auzi o pasăre cântând afară. Un tril frumos și înalt. Nici măcar nu știa ce pasăre era. Ar fi trebuit să știe. Acum nu va ști niciodată. Atunci simți o mână pe umăr.

Øystein deschise instinctiv ochii și se uită în oglindă.

Văzu strălucirea unor dinți albi, apoi vocea cu aceeași undă de veselie:

– În centrul orașului, șofer. Grăbește-te.

LUNI. NORUL

Rakel deschise ochii speriată. Inima îi bătea cu putere. Dormise. Ascultă larma voioasă a copiilor care înotau în piscina în aer liber Frogner. Un miros vag, amar de iarbă îi stăruia în nări, iar căldura o acoperea ca o pătură pe spate. Visase? Asta o trezise?

O pală bruscă de vânt dădu la o parte pătura și i se făcu pielea de găină.

Ciudat cum uneori visele se strecoară departe de tine, ca un săpun alunecos, gândi ea în timp ce se răsuci. Oleg dispăruse. Se ridică pe coate și se uită în jur.

În clipa următoare era în picioare.

– Oleg!

Începu să alerge.

Îl găsi lângă piscina de scufundări. Stătea pe margine, discutând cu un băiat pe care i se păru că îl mai văzuse. Probabil era vreun coleg de clasă.

– Bună, mami.

Se uită cu ochii mijiți la ea și zâmbi.

Rakel îl înșfăcă de braț cu mai multă duritate decât ar fi vrut.

– Ți-am spus să nu mai pleci fără să spui.

Oleg fu surprins și puțin stânjenit. Prietenul lui făcu câțiva pași înapoi.

Îi dădu drumul. Oftă și se uită spre orizont. Cerul era albastru, exceptând un singur nor alb care părea să fie îndreptat în sus, de parcă cineva tocmai trăsesese o rachetă.

– E aproape cinci. Mergem acasă acum, zise ea. Vocea ei părea foarte îndepărtată. E ora mesei.

În mașină, pe drumul de întoarcere, Oleg întreabă dacă va veni și Harry.

Rakel clătină din cap.

În timp ce așteptau să se schimbe culorile semaforului la trecerea de pe Smestad, se aplecă în față și se uită în sus, descoperind din nou norul. Nu se mișcase, dar era puțin mai înalt acum, iar la bază apăruse o fâșie de cenușiu.

Când ajunseră acasă, își aminti să încuie ușa.

LUNI. ÎNTÂLNIRI

Roger Gjendem se opri la fereastra barului Submarin ca să se uite la apa ce clipoceă în acvariu. O imagine îi străbătu o clipă mintea. Un băiat de șapte ani înotând către el grăbit, cu mișcări febrile și panică vizibilă întipărită pe chip, de parcă el, Roger, fratele lui mai mare, era singura persoană din lume care l-ar fi putut salva. Roger strigase la el răsând, dar Thomas încă nu își dăduse seama că ajunsese deja la apă mică și că tot ceea ce trebuia să facă era să pună picioarele jos. Din când în când, Roger se gândea că reușise să îl învețe pe fratele lui să înoate în apă; pe uscat se scufundase el.

Se opri câteva secunde în cadrul ușii localului ca să își lase ochii să se obișnuiască cu întunericul. În afară de barman, vedea o singură persoană în încăperea, o femeie roșcată care stătea pe jumătate întoarsă cu spatele la el, cu o jumătate de pahar de bere în față și o țigară între degete. Roger coborî la nivelul inferior și se uită cu atenție. Nu era nimeni. Se hotărî să aștepte la bar, la parter. Scândurile de lemn scârțâiră sub picioarele lui și roșcata își ridică privirea. Umbrele îi acopereau fața, dar era ceva în felul în care stătea care îl făcu să creadă că arăta bine. Sau că arătase bine. Observă că avea o geantă lângă masă. Poate că aștepta și ea pe cineva.

Comandă o bere și se uită la ceas.

Se plimbase prin jur o vreme, ca să nu ajungă înainte de ora cinci, așa cum stabiliseră. Nu voia să lase impresia că este prea nerăbdător – ca să nu trezească suspiciuni. Deși cine putea condamna un ziarist că este prea nerăbdător să afle informații care ar fi putut lămuri cel mai mare caz al verii? Dacă într-adevăr despre asta era vorba.

Roger privise cu atenție în jur în timp ce hoinărise pe străzi. Se uitase după vreo mașină parcată unde nu trebuia, după cineva citind ziarul la colțul străzii, sau poate un vagabond dormind pe o bancă. Totuși nu observase nimic. Sigur, erau profesioniști. Asta îl înspăimânta cel mai mult. Certitudinea că își puteau duce la capăt amenințarea și că puteau scăpa basma curată. Auzise un coleg murmurând ceva pe sub mustăți că la sediul central al poliției se întâmpla ceva ce publicului nu-i va veni să creadă, chiar dacă va umple ziarele, dar Roger împărtășea punctul de vedere al publicului.

Se uită din nou la ceas. Trecuseră șapte minute.

Aveau să dea năvală în clipa în care sosea Harry? Nu îi spusese nimic, doar să vină așa cum aranjaseră și să se poarte normal, ca la orice altă treabă. Roger luă încă o înghițitură mare în speranța că alcoolul îi va liniști nervii.

Trecură zece minute. Barmanul stătea în colțul barului, citind o broșură de weekend.

– Scuză-mă, zise Roger.

Barmanul abia ridică ochii.

– A fost vreun tip pe-aici? Înalt, blond cu...

-- Îmi pare rău, zise barmanul lingându-și degetul mare și dând pagina. Mi-am început tura chiar înainte să vii tu. Întreab-o pe ea.

Roger ezită. Bău până la sigla Ringnes de pe pahar și se ridică.

– Scuză-mă...

Femeia ridică privirea la el cu un zâmbet încordat.

– Da?

Atunci văzu. Nu umbre observase pe fața ei. Erau răni. Pe frunte. Pe obraji. Și pe gât.

– Trebuia să mă întâlnesc cu un tip aici, dar mă tem că poate a plecat. Cam un metru nouăzeci, cu păr blond tuns scurt.

– Da? Tânăr?

– Păi, cam treizeci și cinci, cred. Arată un pic răvășit.

– Nas roșu și ochi albaștri care par bătrâni și tineri în același timp? Încă mai zâmbea, dar într-un fel introvertit care îi spunea că zâmbetul nu este pentru el.

– Ar putea fi el, da, șovăi el. Cumva...

– Nu, și eu îl aștept tot pe el.

Roger o cercetă cu privirea. Era și ea cu ceilalți? O femeie destul de atractivă, bătută, la treizeci și ceva de ani? Părea foarte improbabil.

– Crezi c-o să vină? întrebă Roger.

– Nu. Ridică paharul. Cei care vrei să vină nu vin niciodată. Ceilalți vor veni.

Roger se întoarce la bar. Paharul lui fusese luat. Comandă o altă bere. Barmanul puse muzică. Gluecifer făcu tot ce putu ca să înse-
nineze atmosfera.

„Am un război, iubito. Am un război cu tine.“

Nu avea să vină. Harry Hole nu venea. Ce însemna asta? Sigur nu fusese vina lui.

La 17.30 se deschise ușa.

Roger ridică privirea plin de speranță.

Un bărbat cu jachetă de piele îl măsură cu privirea.

Roger clătină din cap.

Bărbatul aruncă o privire rapidă prin bar. Își trecu palma întinsă peste gât și dispăru din nou.

Primul gând al lui Roger fu să alerge în urma lui și să îl întrebe ce însemna gestul pe care îl făcuse. Că suspendau operațiunea. Sau că Thomas... Telefonul lui mobil sună. Îl scoase din buzunar.

– Nu a apărut? întrebă o voce.

Nu era bărbatul care purta jacheta de piele și în nici un caz nu era Harry. Totuși era ceva familiar în vocea pe care o auzea.

– Ce trebuie să fac? întrebă Roger încet.

– Stai acolo până la ora opt, zise vocea. Și dacă apare, sună la numărul care ți s-a dat. Trebuie să mergem mai departe.

– Thomas...

– Nimic nu i se va întâmpla frățiorului tău atâta timp cât faci ceea ce ți se spune. Și nimic din toate astea nu va transpira.

– Sigur că nu. Eu...

– Să ai o seară bună, Gjendem.

Roger puse telefonul înapoi și se năpusti asupra berii. I se tăiase respirația când termină de băut. Ora opt. Două ore și jumătate.

– Ce ți-am spus?

Roger întoarse capul. Femeia stătea chiar lângă el, cu arătătorul ridicat spre barman, care se ridică în picioare fără tragere de inimă.

– Ce-ai vrut să spui cu „ceilalți“? întrebă el.

– Care ceilalți?

– Ai spus că vor veni ceilalți în loc de cei care vrei să vină.

– Cei cu care va trebui să te mulțumești, dragul meu.

– Poftim?

– Oameni ca mine și ca tine.

Roger se răsuci complet. Era ceva în felul în care spusese asta. Fără dramă, fără gravitate, doar cu resemnare în glas. În care recunoscuse, de asemenea, un soi de afinitate. Iar acum putea vedea chiar și mai multe. Ochii ei. Și buzele roșii. Cu siguranță că arătase bine cândva.

– Te-a bătut partenerul tău? întrebă el.

Femeia înălță capul și scoase bărbia în față. Se uită la barmanul care turna bere.

– Nu cred că este treaba ta, tinere.

Roger închise ochii o secundă. Fusese o zi ciudată. Una dintre cele mai ciudate. Nu avea nici un motiv să se oprească acolo.

– Ar putea fi, zise el.

Femeia se întoarse și îi aruncă o privire tăioasă.

Gjendem făcu semn cu capul către masa ei.

– Judecând după mărimea genții, înseamnă că e un fost partener acum. Dacă ai nevoie de un loc să stai la noapte, am un apartament uriaș cu un dormitor liber.

– Nu zău?

Tonul ei era unul de respingere, dar observă că expresia feței ei se schimbase. Devenise întrebătoare, curioasă.

– A devenit brusc mai mare iarna trecută, zise el. Ți-aș plăti cu bucurie berea dacă vrei să îmi ții companie. Trebuie să stau aici o vreme.

– Ei bine, putem să așteptăm puțin împreună, spuse ea.

– Pe cineva care nu va veni?

Râsul ei păru trist, dar era măcar râs.

Sven stătea pe scaun și se uita pe fereastră la pajiștea de afară.

– Poate ar fi trebuit să te duci, zise el. Ar fi fost inconștient din partea unui ziarist.

– Nu cred, replică Harry.

Stătea pe canapea, contemplând fumul de țigară care se ridica în spirală către tavan.

– Eu cred că, inconștient, îmi dădea un avertisment.

– Numai pentru că te-ai referit la Waaler ca la un „polițist cu grad superior“, iar ziaristul l-a numit „inspector“ nu înseamnă neapărat că știa deja că este vorba despre Waaler. Poate că făcea doar presupuneri.

– I-a scăpat. Numai dacă nu cumva telefonul lui era ascultat și încerca să mă prevină.

– Ești paranoic, Harry.

– Poate, dar asta nu înseamnă...

– ... că nu sunt pe urmele tale. Dar trebuie să fie și alți ziariști pe care îi poți suna, nu?

– Nici unul în care să am încredere. Și, de fapt, nu cred că ar mai trebui să sunăm de pe acest mobil. Cred că o să îl închid. Semnalele pot fi folosite ca să fim localizați.

– Poftim? Waaler nu poate ști ce telefon folosești.

Lumina verde a ecranului telefonului Ericsson se stinse și Harry îl vârî în buzunarul jachetei.

– Evident că nu ești foarte familiarizat cu ceea ce Tom Waaler poate să facă sau nu, Sivertsen. Înțelegerea cu amicul meu taximetrist era să mă sune între cinci și șase dacă totul este în regulă. Acum e ora șase și zece. Ai auzit telefonul sunând?

– Nu.

– Asta poate însemna că ei știu de telefonul ăsta. Se apropie. Sven gemu.

– Ți-a spus cineva vreodată că ai tendința de a te repeta, Harry? Și, apropo, tocmai mi-a trecut prin minte că tu nu prea faci mare lucru ca să ne scoți din încurcătura asta.

Harry suflă un cerc gros de fum către tavan în loc de răspuns.

– Încep să am sentimentul că *vrei* să ne găsească. Și că toate celelalte chestii sunt numai scene pentru spectatori. Trebuie să pară că încercăm al dracului de tare să ne ascundem astfel încât tu să fii sigur că el va fi convins să vină după noi.

– Interesantă teorie, murmură Harry.

– Expertul de la Norske Møller a confirmat ceea ce bănuiai tu, zise Beate la telefon, făcându-i lui Bjørn Holm semn cu mâna să iasă din birou.

După clicuri, Beate își dădu seama că Harry suna de la un telefon public.

– Mulțumesc pentru ajutor, răspunse el. Era exact ce îmi trebuia.

– Chiar așa?

– Așa sper.

– Tocmai am sunat-o pe Olaug Sivertsen. E moartă de îngrijorare.

– Hm.

– Nu numai pentru fiul ei. E speriată pentru chiriașa ei care a fost în munți în perioada weekendului și nu s-a întors. Nu știu ce să-i spun.

– Cât mai puține cu putință. În curând se va termina totul.

– Poți să promiți asta?

Râsul lui Harry se aseamnă cu tusea seacă a unei mitraliere.

– Asta da, pot să îți promit.

Se auzi un pârâit în intercom.

– Ai un vizitator, anunță vocea nazală a recepționerei.

Cum era trecut de ora 16.00, probabil era o femeie gardian, dar Beate observase că până și personalul de la securitate dobânda un ton nazal după o perioadă petrecută în spatele biroului de recepție.

Beate apăsă pe un buton al mașinăriei antice de pe birou.

– Indiferent cine este, va trebui să îi ceri să aștepte puțin. Sunt ocupată.

– Da, dar el...

Beate opri intercomul.

Dincolo de sunetul respirației lui Harry în telefon, Beate auzi o mașină parcând și oprind motorul. În acea clipă, observă că lumina din încăperea în care se afla se schimbase.

– Trebuie să închid. Timpul se termină. Poate că te sun după aceea. Dacă totul merge cum sper. Bine? Beate?

Beate puse telefonul jos. Ochii i se îndreptară către ușă.

– Ei bine? zise Tom Waaler. Nu îți iei rămas-bun de la prieteni?

– Nu ți-a spus recepționera să aștepti?

– Ba da.

Tom Waaler închise ușa și trase transparentele ferestrelor care dădeau spre celelalte birouri. Apoi îi ocoli biroul, se opri lângă scaunul ei și privi pe birou.

– Ce-i asta? întrebă el, arătând către cele două plăcuțe de sticlă.

Beate începu să respire rapid.

– Dacă ne luăm după laborator, este spermă.

El îi puse cu blândețe mâna pe gât. Beate se încordă.

– Cu Harry vorbeai?

Îi strânse pielea între degete.

– Încetează, zise ea încercând din răspuț să își stăpânească reacția de respingere. Ia-ți mâna de pe mine.

– Vai, mie. Am făcut ceva rău? zise Waaler și ridică ambele mâini parcă predându-se. Parcă îți plăcea asta, Lønn.

– Ce vrei?

– Să-ți dau o șansă. Cred că îți datorez asta.

– Chiar așa? Pentru ce?

Își aplecase capul într-o parte și se uita la el. Waaler își umezi buzele și se aplecă spre ea.

– Pentru serviciile tale. Și supunerea ta. Și o pizdă caldă și strâmtă.

Îl lovi, dar el îi prinse mâna în aer și i-o răsuci la spate și în sus dintr-o singură mișcare. Beate icni, căzu în față jos de pe scaun și se lovi cu fruntea de masă. Vocea lui îi șuieră la ureche:

– Îți dau o șansă să îți păstrezi slujba, Lønn. Știm că Harry te-a tot sunat de la telefonul prietenului lui taximetrist. Unde e?

Femeia gemu. Waaler îi ridică brațul și mai sus.

– Știu că doare. Și știu că n-o să-mi spui absolut nimic indiferent cât de rău îți voi face. Așa că asta este pentru propria mea plăcere. Și a ta.

O împunse cu penisul în coaste. Sângele îi năvăli în urechi. Beate se concentrează și plonjă în față, lovind cu capul cutia intercomului.

– Da? se auzi o voce nazală.

– Trimite-l pe Holm imediat, gemu Beate cu fața pe cutia de sugativă.

– Imediat.

Waaler ezită, apoi îi dădu drumul la braț. Beate se ridică.

– Nenorocitul! zise ea. Nu știu unde este. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să mă pună într-o situație atât de imposibilă.

Tom Waaler se holbă la ea. O observă. În timp ce făcea acest lucru, Beate descoperi ceva ciudat. Nu se mai temea de el. Rațiunea îi spunea că era mai periculos ca niciodată, dar în ochii lui era ceva, o neliniște pe care nu o mai văzuse vreodată. Și tocmai își pierduse controlul. Numai pentru câteva secunde, dar era pentru prima dată când îl vedea că își pierduse stăpânirea de sine.

– Mă întorc după tine, șopti el. Îți promit. Și știi că îmi țin promisiunile.

– Ce s-a...? începu Bjørn Holm, dându-se repede la o parte când Tom Waaler trecu pe lângă el ca un fulger și ieși pe ușă.

LUNI. PLOAIE

Era 19.30. Soarele se deplasa către Ullern Ridge și de pe veranda ei de pe bulevardul Thomas Heftyes, văduva *fru* Danielsen văzu câțiva nori albi ce pluteau deasupra fiordului Oslo. Dedesubt, pe stradă, trecură André Clausen și Truls. Nu-l știa după nume nici pe bărbat, nici câinele de vânătoare, dar adesea îi văzuse venind dinspre Gimle. Se opriră la semaforul de la intersecția din apropierea stației de taxiuri de pe strada Bygdøy. *Fru* Danielsen presupuse că intenționau să se ducă în parcul Frogner.

Amândoi arătau cam obosiți, gândi ea. Mai mult, câinele părea că are mare nevoie de o baie.

Strâmbă din nas când văzu cum câinele, aflat la o jumătate de pas în spatele stăpânului lui, ridică partea din spate și își face nevoile pe trotuar. Și când proprietarul lui nu făcu nici o încercare să ia mizeria câinelui – ci doar trase câinele pe trecerea de pietoni de îndată ce se făcu verde –, *fru* Danielsen deveni indignată și puțin încântată în același timp. Era indignată pentru că întotdeauna fusese preocupată de binele orașului – sau cel puțin de al acestei părți a orașului – și era încântată pentru că avea acum material pentru o altă scrisoare a cititorului către *Aftenposten*, iar în ultima vreme nu i se mai acceptase nici o scrisoare.

Rămase privind cu atenție scena crimei, în vreme ce câinele și stăpânul lui, evident fugiți de la locul faptei, zoreau pe Frognerveien. Și așa deveni fără să vrea martoră cum o femeie, care venea grăbită din direcția opusă încercând să traverseze înainte să se schimbe culoarea semaforului, căzu victimă totalei lipse de responsabilitate civică a altcuiva. Femeia încerca evident să ia un taxi și nu se uita pe unde mergea.

Fru Danielsen pufni zgomotos, aruncă o ultimă privire armatei de nori și intră ca să înceapă scrisoarea cititorului.

Un tren trecu ca o răsuflare lungă, blândă. Olaug deschise ochii și descoperi că stătea în grădină.

Ciudat. Nu își amintea când ieșise din casă. Dar iat-o, stând între liniile de cale ferată, cu mirosul de trandafiri și liliac în nări. Presiunea din tâmpile nu se ușurase defel, dimpotrivă. Ridică privirea. Se înnorase – de aceea era atât de întuneric. Olaug se uită la picioarele ei goale. Piele albă, vene albastre, picioarele unei bătrâne. Știa de ce stătea exact în acest loc. Ei stătuseră acolo. Ernst și Randi. Ea stătea la fereastră în camera menajerei, privind-i în lumina apusului lângă arbuștii de rododendron, care nu mai existau. Soarele coborâse, iar el murmurase ceva în germană și culesese un trandafir pe care îl pusese după urechea soției lui. Ea râsese și se cuibărise la gâtul lui. Apoi se întorseseră cu fețele către apus, se îmbrățișaseră și rămăseseră nemișcați. Ea își pusese capul pe umărul soțului ei în timp ce priviseră soarele apunând, toți trei. Olaug nu știa la ce se gândeau, dar ea se gândea că soarele va răsări din nou mâine. Era atât de tânără.

Instinctiv, Olaug ridică privirea spre camera menajerei. Nu era Ina, nici tânăra Olaug, ci numai o suprafață neagră ce reflecta norii ca niște floricele de porumb.

Va plânge până ce se va termina vara. Sau poate un pic mai mult. Atunci restul vieții va începe așa cum începea întotdeauna. Era un plan. Aveai nevoie de un plan.

Se auzi o mișcare în spatele ei. Olaug se întoarce cu atenție. Simțea cum iarba rece este călcată când se răsuci pe călcâie. Atunci – în mijlocul mișcării – îngheță. Era un câine.

Animalul se uită la ea cu ochi care păreau să implore milă pentru ceva ce nu se întâmplase. În clipa aceea, ceva se desprinsese în tăcere de sub un pom și se apropie de câine. Era un bărbat. Ochii lui erau mari și negri, ca ai câinelui. Olaug se simțea de parcă cineva îi vârâse un animal mic pe gât nu nu mai putea respira.

– Am intrat, dar nu erai acolo, zise bărbatul înclinând capul și privind-o așa cum privești o insectă interesantă. Nu știi cine sunt, *fru* Sivertsen, dar eu am așteptat cu nerăbdare să te cunosc.

Olaug deschise gura și o închise din nou. Bărbatul se apropie. Olaug privea peste umărul lui, în spate.

– Dumnezeu, șopti ea, întinzând brațele.

Ea coborî scările, alergă pe pietriș și se aruncă în brațele lui Olaug.

– Am fost așa de îngrijorată din cauza ta, zise Olaug.

– Da? spuse Ina surprinsă. Am stat la cabană puțin mai mult decât am plănuit. *Este* vacanță, nu?

– Da, da, desigur, răspunse Olaug, strângând-o cu putere.

Câinele, un setter englezesc, se lăsă purtat de plăcerea reunii și sări punându-și labele pe spatele lui Olaug.

– Thea! zise bărbatul. Șezi!

Thea se așeză.

– Și el cine este? întrebă Olaug, dându-i în cele din urmă drumul Inei.

– El este Terje Rye. Obrajii Inei roșiră în întuneric. Logodnicul meu.

– Dumnezeu, zise Olaug, împreunându-și mâinile.

Bărbatul întinse mâna cu un zâmbet larg. Nu era o frumusețe. Nas cârn, păr țepos, ochi apropiați. Dar avea o privire deschisă, directă care lui Olaug îi plăcu.

– Încântat să te cunosc, zise el.

– Încântată să te cunosc și eu, răspunse Olaug, sperând că întunericul îi va ascunde lacrimile.

Toya Harang nu observă mirosul până nu ajunse pe bulevardul Josefines.

Îl examinează pe taximetrist cu suspiciune. Avea pielea închisă la culoare, dar cu siguranță nu era african, altfel nu ar fi îndrăznit să urce în taxi. Nu că era rasistă. Era pură statistică.

Dar ce era acel miros?

Prinse privirea taximetristului în oglindă. Se îmbrăcase, oare, prea provocator? Era bluza roșie prea decoltată? Fusta cu crăpătură într-o parte, peste cizmele de cowboy, prea scurtă? Alese un alt gând, mult mai plăcut. O recunoscuse din fotografia din ziarele acelei zile. „TOYA HARANG: NOUA REGINĂ A MUZICALURILOR“, anunțau primele titluri. E adevărat că criticul de la *Dagbladet* o numise „stângace, dar încântătoare“ și spusese că era mai convingătoare ca florăreasa Eliza decât ca doamna de societate în care o transformase profesorul Higgins, dar criticii erau cu toții de acord că dansa și cânta ca o zeiță. Gata. Ce ar fi spus Lisbeth despre asta?

– Petrecere? întrebă șoferul.

– Ceva de genul ăsta, zise Toya.

„O petrecere pentru doi, gândi ea. O petrecere cu Venus și... Cum era, care era celălalt nume pe care el îl spusese?“ În orice caz, ea era Venus. Venise la ea la petrecerea de după seara premierei și îi șoptise la ureche că era unul dintre admiratorii ei secreți. Apoi o invitasese la el acasă în noaptea aceea. Nici nu se obosise să își ascundă intențiile, iar ea ar fi trebuit să spună nu. Măcar de dragul decenței, ar fi trebuit să spună nu.

– Frumos, spuse șoferul.

Decență și nu. Încă mai simțea mirosul de hambar și de praf de la paie și cureaua tatălui ei tăind fâșiile de lumină ce pătrundeau printre scândurile hambarului, pe când părintele încerca să îi vâre în cap aceste cuvinte. Decență și nu. Încă mai simțea mâna mamei ei trăgând-o de păr în bucătărie, după aceea, întrebând-o de ce nu putea fi ca Lisbeth. Tăcută și deșteaptă. Într-o zi, Toya se smulsese din mâna ei și spusese că era așa cum era și că trebuie să îl fi

moștenit pe tatăl ei, și oare nu îl văzuse călărind-o pe Lisbeth ca pe o scroafă în cocină, sau mama nu știa de asta?

Toya privise cum fața mamei ei se schimbă, nu pentru că mama ei nu știa că era o minciună, ci pentru că știa acum că Toya nu se va sfii să folosească orice armă aflată la dispoziție ca să îi rănească. Atunci Toya țipase cât de tare putuse că îi ura pe toți, iar tatăl ei venise din salon cu ziarul în mână și ea văzuse pe fețele lor că știau că nu mințea. Încă îi mai ura și acum, că nu mai erau? Nu știa. Nu. Acum nu mai ura pe nimeni. Nu de aceea făcea ceea ce făcea. O făcea de amorul artei. Pentru indecență și da. Și pentru că era atât de irezistibil de interzis.

Îi dădu șoferului 200 de coroane și un zâmbet și îi spuse să păstreze restul, în ciuda mirosului din mașină. Numai după ce taxiul se îndepărtă își dădu seama de ce șoferul se holbase la ea în oglindă. Mirosul nu venea de la el, ci de la ea!

– Mama ei de treabă!

Șterse marginea cizmei de piele cu toc înalt de trotuar, făcând dungi maro. Se uită în jur după vreo băltoacă, dar nu mai fusese vreuna în Oslo de aproape cinci săptămâni. Se dădu bătută și se duse la ușă și sună.

– Da?

– Sunt Venus, zise ea, alintându-se.

Zâmbi în sinea ei.

– Iar eu sunt Pygmalion, răspunse vocea.

El era!

Se auzi un bâzâit la încuietoearea ușii de la intrare. Ultima șansă să se retragă. Își dădu părul pe spate și deschise ușa.

Bărbatul stătea în cadrul ușii, cu un pahar de băutură în mână, așteptând-o.

– Ai făcut cum ți-am spus? întrebă el. Ai spus cuiva unde te duci?

– Nu, ești nebun?

Își dădu ochii peste cap.

– Poate, zise el, deschizând larg ușa. Intră și salut-o pe Galatea.

Râse, deși habar n-avea despre ce vorbea. Râse, deși știa că se va întâmpla ceva îngrozitor.

Harry găsi un loc de parcare undeva pe Markveien, opri motorul și se dădu jos din mașină. Aprinse o țigară și făcu o recunoaștere rapidă a împrejurimilor. Străzile erau pustii, de parcă oamenii se retrăsese în case. Norii albi și inocenți de după-amiază se întinseseră sub forma unui covor albastru-cenușiu pe cer.

Urmă fațadele zidurilor casei acoperite de graffiti până ce ajunse în fața ușii. Numai filtrul mai rămăsese din țigară când o aruncă. Era atât de cald încât palmele îi erau transpirate. Sau era groază? Se uită la ceas și memoră ora.

– Da? Vocea părea iritată.

– Bună seara. Sunt Harry Hole.

Nici un răspuns.

– De la poliție, adăugă el.

– Desigur. Îmi cer scuze, mă gândeam la altceva. Intră.

Ușa bâzâi.

Harry urcă treptele încet.

Amândoi îl așteptau la ușă.

– Oh, nu, zise Ruth. Tot iadul se va dezlănțui acum asupra noastră.

Harry rămase pe palier în fața lor.

– Ploaia, adăugă Trondheim Eagle ca explicație.

– Oh, înțeleg.

Harry își șterse palmele pe pantaloni.

– Cum te putem ajuta, inspectore?

– Mă puteți ajuta să-l prind pe Curierul Asasin, zise Harry.

Toya stătea în poziție fetală în mijlocul patului, holbându-se la sine în oglinda de pe ușa șifonierului, care stătea deschisă de perete. Ascultă dușul de la etajul de jos. Se spăla de mirosul ei. Toya se răsuci în pat. Salteaua cu apă se mula cu blândețe pe corpul ei. Se uită la fotografie. Zâmbeau la cameră. Erau în vacanță. Poate în Franța. Își trecu degetele peste cuvertura rece. Și trupul lui fusese rece. Rece și dur și musculos pentru cineva atât de bătrân. Mai ales la spate și la coapse. Pentru că fusese dansator, explicase el. Își

antrenase mușchii în fiecare zi timp de 15 ani. Nu vor dispărea niciodată.

Atenția Toyei fu atrasă de cureaua neagră a pantalonilor lui ce zăceau aruncați pe podea.

Cincisprezece ani. Nu vor dispărea niciodată.

Se răsuci pe spate, se ridică mai sus în pat și auzi apa gâlgâind în interiorul saltelei. Dar acum totul va fi altfel. Toya era inteligentă acum. Fată bună. Așa cum voiau mama și tata. Acum era Lisbeth.

Toya își sprijini capul pe perete și se afundă mai adânc. Ceva o gâdila între omoplați. Parcă stătea pe o barcă pe râu. Rămase nemișcată, gândindu-se.

Wilhelm o întrebase dacă vrea să folosească un vibrator, în timp ce el privea. Ea acceptase. Fată bună. Își deschisese cutia cu obiecte. Toya închisese ochii, dar încă mai putea vedea fâșiile de lumină – lumina ce pătrundea printre scândurile hambarului – în interiorul pleoapelor. Și când își dăduse drumul în gura ei, avea gust de siloz, dar nu spusese nimic. Fată deșteaptă.

Deșteaptă, cum era când Wilhelm o antrena să vorbească și să cânte ca sora ei. Încearcă să zâmbești ca ea. Wilhelm dăduse la machiaj o fotografie a lui Lisbeth și le spusese că așa trebuia să arate Toya. Singurul lucru pe care nu putuse să îl facă precum Lisbeth era să râdă ca ea, așa că Wilhelm îi ceruse nici să nu mai încerce. Din când în când, era nesigură cât de mult juca rolul Elizei Doolittle și cât era dorința disperată a lui Wilhelm după Lisbeth. Iar acum ajunsese și în pat. Poate și asta avea legătură cu Lisbeth, și pentru el, și pentru ea. Cum spusese Wilhelm? Pofta trupească ajunsese la cel mai jos nivel?

Ceva o împunse din nou în spate și se mișcă nervoasă.

Ca să fie sinceră, Toya nu simțea în mod deosebit lipsa lui Lisbeth. Nu că nu fusese șocată, ca toți ceilalți, când aflase vestea dispariției ei. Dar asta îi deschisese destul de multe uși. Toya fusese interviuată și Roata de Tors tocmai primise oferta unei serii de concerte în memoria lui Lisbeth. Și acum, rolul principal în *My Fair Lady*. Care, una peste alta, avea să devină un adevărat succes. Wilhelm îi spusese la petrecerea din seara premierei că va trebui să

se pregătească să devină o celebritate. Un star. O divă. Își puse mâna sub spate. Ce o înghiontea? O umflătură. Sub cearșaf. Când o apăsă, dispăru. Și apăru din nou. Trebuia să afle.

– Wilhelm?

Avea de gând să strige mai tare ca să acopere sunetul dușului de jos, dar își aminti că Wilhelm îi dăduse instrucțiuni stricte să nu ridice vocea. După o zi liberă, aveau să joace în fiecare zi până la sfârșitul săptămânii. Când sosise, îi spusese să nu vorbească deloc, în nici un caz. Deși îi spusese mai devreme că voia să exerseze cu ea câteva dialoguri care nu ieșeau tocmai bine și o rugase să se mascheze ca pe Eliza, de dragul realismului.

Toya desfăcu într-o parte a patului cu apă cearșaful de dedesubt și îl trase deoparte. Nu era nici un alt acoperământ, ci numai salteaua de cauciuc albastră, translucidă. Dar ce o înghiontea acolo? Își puse mâna pe saltea. Era acolo, sub cauciuc. Nu văzu nimic. Se întinse peste margine, aprinse lampa de pe noptieră și o întoarse astfel încât să o orienteze unde trebuia. Puse mâna pe saltea și așteptă. Obiectul reveni încet la suprafață și Toya își dădu seama că, indiferent ce era, se scufunda când îl lovea și apoi revenea. Își mișcă mâna.

La început văzu contururile evidențiate pe cauciuc. Ca un profil. Nu, nu era *ca* un profil. *Era* un profil. Toya se întinse. Încetase să mai respire. Acum îl putea simți. De la stomac până la călcâie. Un cadavru care fusese ridicat de balansul apei și făcut să cadă de greutatea Toyei, ca și cum doi oameni ar vrea să fie unul. Și poate că erau. Pentru că parcă privea în oglindă.

Voia să țipe acum. Să își distrugă vocea. Nu mai voia să fie fată bună. Sau deșteaptă. Voia să fie din nou Toya. Dar nu putea fi. Putea numai să se holbeze la fața palidă, albastră a surorii ei, uitându-se înapoi la ea cu ochi fără pupile. Și ascultă șiroitul dușului, ca un televizor care terminase transmisia. Și apoi sunetul apei ce picura pe parchet, la picioarele patului în spatele ei, spunându-i că Wilhelm nu mai era sub duș.

– Nu poate să fie el, zise Ruth. Este... este... imposibil.

– Ultima dată când am venit aici, te gândeai să te duci pe acoperiș la locuința lui Barli ca să spionezi, zise Harry. Și că ușa terasei lui era deschisă toată vara. Ești sigură de asta?

– Absolut, dar nu ai putea să telefonezi? întrebă Trondheim Eagle.

Harry clătină din cap.

– Va deveni suspicios și nu putem risca să scape. Trebuie să îl prind în seara asta, dacă nu este deja târziu.

– Târziu ca să ce? întrebă Trondheim Eagle, scărpinându-se la un ochi.

– Ascultați, tot ceea ce vreau este să mă lăsați să folosesc balconul ca să ajung pe acoperiș.

– Chiar nu mai este nimeni cu tine? întrebă Trondheim Eagle. N-ai vreun mandat de percheziție sau ceva de genul ăsta?

Harry clătină din cap.

– Suficiente date pentru suspiciune, zise el. Nici nu este nevoie de unul.

Un tunet bubui jos și amenințător deasupra capului lui Harry. Jgheabul de deasupra balconului fusese vopsit galben, dar cea mai mare parte din vopsea căzuse, arătând pete mari de rugină roșie. Harry se prinse cu ambele mâini și trase ușor, ca să vadă dacă era bine prins. Jgheabul cedă cu un scârțâit și un șurub se desprinse din mortar, lovind cimentul de dedesubt cu un clinchet. Harry dădu drumul și înjură. Totuși, nu avea alternativă, așa că își puse piciorul pe balustradă și se ridică. Se uită peste margine. Inspiră adânc și brusc. Cearșaful de pe uscătorul rotativ de mai jos era parcă un timbru alb bătut de vânt.

Puse un picior pe jgheab și urcă peste el. Chiar dacă acoperișul era înclinat, se putea ține suficient de bine de țigle ca să facă doi pași până la burlan și să îl strângă la piept de parcă era un prieten pe care nu îl mai văzuse de multă vreme. Se îndreptă și se uită în jur. Văzu un fulger peste Nesodden. Aerul, care nu se mișcase de când venise, sufla ușor în jacheta lui. Harry tresări când o umbră neagră trecu repede prin fața lui. Umbra se proiectă pe spațiul din

curtea centrală. O rândunică. Harry o zări pe când căuta adăpost sub streășină.

Harry urcă cu stângăcie până în vârful acoperișului, ținti către o giruetă aflată la 15 metri distanță, inspiră adânc și începu să meargă pe marginea acoperișului cu mâinile întinse într-o parte, ca un acrobat pe sârmă.

Ajunse la mijlocul drumului când se întâmplă.

Harry auzi un șuier, care veni mai întâi din vârfurile copacilor de dedesubt. Sunetul crescă în intensitate în timp ce uscătorul din curte începu să se rotească și să scârțâie. Încă nu simțea deloc vântul. Atunci îl izbi. Pornise furtuna. Vântul îl izbi în piept ca o avalanșă de aer pusă în mișcare de o masă vijelioasă de apă. Se dădu înapoi un pas și rămase legănându-se pe margine. Auzi cum vine asupra lui, peste acoperișuri. Ploaia. Potopul. Începu să cadă peste acoperiș și în mai puțin de o secundă totul era ud. Harry încercă să își mențină echilibrul, dar nu avea de ce să se țină. Parcă mergea pe săpun. Îi alunecă un picior și făcu un plonjon disperat spre giruetă. Brațele erau întinse în fața lui, cu degetele desfăcute. Mâna dreaptă băjbâi pe suprafața țiglei, căutând ceva de care să se țină, dar nu era nimic. Gravitația îl trăgea în jos. Unghiile lui zgâriară cu un sunet ascutit țiglele, precum gresia pe metalul unei coase. Auzi cum încetinește scârțâitul uscătorului, simți jgheabul sub genunchi și își dădu seama că atârna de acoperiș. Își întinse corpul într-o ultimă încercare de a plonja, se lungi cât putu și încercă să se prindă de ceva. O antenă. Mâna dreaptă se apucă de ea și o ținu strâns. Metalul cedă și se curbă, amenințând că îl va urma jos în curte. Dar rezistă.

Harry se apucă de ea cu ambele mâini și se trase în sus. Reuși să își pună tălpile de cauciuc dedesubtul lui și se împinse cât putu de tare în suprafață, până se echilibră. Cu ploaia ce cădea în ropote pe față, se târî pe creasta acoperișului, se așeză călare pe ea și răsuflă ușurat. Antena contorsionată de dedesubt era îndoită în jos. Cineva urma să aibă o recepție foarte proastă în seara asta la emisiunea *Beat for Beat*.

Harry aşteptă până i se mai linişti pulsul. Apoi se ridică şi îşi continuă mersul pe sârmă. Girueta primi un pupic.

Terasa lui Barli era prinsă dedesubtul acoperişului, aşa că putu coborî cu uşurinţă pe dalele roşii de teracotă. Picioarele scoaseră un plescăit când ateriză, dar sunetul fu înecat de huruitul jgheaburilor inundate de apă.

Scaunele fuseseră băgate în casă, grătarul zăcea negru într-o parte, dar uşa terasei era întredeschisă.

La început, tot ceea ce auzi fu ropotul ploii pe dale, dar în timp ce trecea cu grijă pragul şi intra în cameră, identifică un alt sunet, făcut tot de apă. Venea dinspre baia de jos. Duşul. În sfârşit, un pic de noroc. Harry îşi pipăi buzunarele, căutând dalta. Un Barli dezbrăcat şi neînarmat era ceea ce îşi dorea cel mai mult, mai ales că Wilhelm încă mai avea arma pe care Sven i-o dăduse în parcul Frogner sâmbătă.

Harry văzu că uşa dormitorului era deschisă. În trusa de lângă pat era un briceag cu lama lungă. Merse pe vârfuri până la uşă şi se strecură în dormitor.

În cameră era întuneric, abia luminată de lampa de citit de lângă pat. Harry se opri la marginea patului. Privirea îi căzu pe perete şi pe imaginea lui Lisbeth şi Barli în luna de miere în faţa unei clădiri mari şi maiestuoase şi a statuii unui cal cu călăreţ. Harry ştia acum că fotografia nu fusese făcută în Franţa. În opinia lui Sven, orice persoană cu oarecare educaţie ar trebui să recunoască statuia eroului naţional ceh, Václav, în faţa Muzeului Naţional din piaţa Václav în Praga.

Ochii lui Harry se obişnuiră cu întunericul. Îşi îndreptă atenţia către patul dublu şi îngheţă. Îşi ţinu respiraţia şi rămase nemişcat ca un om de zăpadă. Cuvertura fusese aruncată pe podea, iar aşternutul fusese dat la o parte, aşa că se vedea cauciucul albastru. Deasupra, o persoană goală stătea pe burtă şi sprijinită cu trupul de coate. Ochii erau îndreptaţi către zona unde conul de lumină al lămpii întâlnea salteaua albastră.

Ploaia de pe acoperiş ropoti o ultimă dată înainte să se oprească brusc. Persoana evident că nu îl auzise pe Harry intrând în cameră,

dar Harry avea aceeași problemă ca orice om de zăpadă în iulie. Apa curgea de pe el. Apa picura din jachetă pe parchet cu ceea ce lui Harry îi păru un zgomot infernal.

Trupul de pe pat se încordă. Și se întoarse. Mai întâi capul. Apoi întregul trup gol.

Ceea ce Harry observă mai întâi fu penisul erect oscilând într-o parte și în alta ca un metronom.

– Dumnezeu! Harry?

Vocea lui Wilhelm Barli păru în aceeași timp înspăimântată și ușurată.

LUNI. FINAL FERICIT

– Noapte bună.

Rakel îl sărută pe Oleg pe frunte și îl înveli. Apoi coborî și se așeză în bucătărie, privind cum cade ploaia.

Îi plăcea ploaia. Curăța aerul și spăla trecutul. Un nou început. Asta îi trebuia ei. Un nou început.

Se duse la ușa din față și verifică dacă era încuiată. Era a treia oară când făcea asta în această seară. De ce era atât de înspăimântată?

Dădu drumul la televizor.

Era un soi de program muzical. Trei oameni stăteau la același pian. Zâmbeau unii la ceilalți. Ca o mică familie, gândi Rakel.

Tresări când un tunet bubui cutremurând aerul.

– Nici nu știi ce sperietură am tras acum.

Wilhelm Barli clătină din cap și penisul lui flasc se mișcă odată cu el.

– Pot să-mi închipui oarecum, zise Harry. De vreme ce am intrat pe ușa terasei.

– Nu, Harry, nu poți.

Wilhelm se aplecă peste marginea patului ca să ridice cuvertura de pe parchet și o puse în jurul lui.

– Se pare că faci un duș, zise Harry.

Wilhelm clătină din cap și se strâmbă.

– Nu eu, zise el.

– Atunci cine?

– Am un vizitator. O... femeie.

Pufni și arată spre un scaun, pe care se afla o fustă din velur, un sutien negru și un singur ciorap negru, cu o bluză elastică aruncată peste el.

– Singurătatea ne face pe noi, bărbații, slabi. Nu-i așa, Harry? Căutăm consolare atunci când o putem găsi. Unii o fac cu sticla. Alții... Wilhelm ridică din umeri. Acceptăm cu bună știință faptul că putem face greșeli, nu-i așa, Harry? Și, da, am o conștiință încărcată.

Ochii lui Harry se concentraseră, iar acum putea vedea dâra de lacrimi pe obrajii lui Wilhelm.

– Promiți să nu spui nimănui, Harry? A fost o scăpare.

Harry se apropie de scaun, atârnă ciorapul solitar pe spătar și se așeză.

– Cui să-i spun, Wilhelm? Soției tale?

Camera fu brusc inundată de un fulger, urmat de bubuitul tunetului.

– O să fie chiar deasupra noastră în curând, zise Wilhelm.

– Da.

Harry își trecu mâna peste fruntea transpirată.

– Deci ce vrei?

– Cred că știi ce, Wilhelm.

– Spune-o oricum.

– Am venit să te luăm.

– Nu noi. Ai venit singur, nu-i așa? Complet singur.

– Ce te face să crezi asta?

– Ochii tăi. Limbajul trupului. Pot citi oamenii, Harry. Te-ai furișat aici și ești dependent de elementul surpriză. Nu așa ataci când vânezi în turmă, Harry. De ce ești de unul singur? Unde sunt ceilalți? Știe cineva că te afli aici?

– Asta nu e important. Să zicem că sunt pe cont propriu. Tot va trebui să răspunzi încă pentru asasinarea a patru oameni.

Wilhelm își puse un deget pe buze și păru să se gândească în timp ce Harry enumera numele:

– Marius Veland. Camilla Loen. Lisbeth Barli. Barbara Svendsen.

Wilhelm se uită în gol în față. Apoi dădu încet din cap și își luă degetul de pe buze.

– Cum ai aflat, Harry?

– Când am știut de ce. Gelozie. Ai vrut să te răzbuni pe amândoi, nu-i așa? Când ai aflat că Lisbeth s-a întâlnit cu Sven Sivertsen și au fost împreună în timpul lunii de miere, la Praga.

Wilhelm închise ochii și dădu capul pe spate. Apa clipoci.

– N-am știut că acea fotografie a ta cu Lisbeth a fost făcută în Praga până ce nu am văzut aceeași statuie într-o fotografie care mi-a fost trimisă pe e-mail din Praga, mai devreme, azi.

– Și atunci ai înțeles totul?

– Ei bine, când mi-a venit ideea, am respins-o ca fiind absurdă, dar apoi treptat a început să capete sens. Atât cât poate căpăta sens nebunia. Era logic Curierul Asasin să nu fie un criminal în serie cu fixații sexuale, ci cineva care pune în scenă crimele astfel încât să pară sexuale. Să facă să pară ca și cum Sven Sivertsen era asasinul. Unica persoană care putea pune în scenă așa ceva era profesionist, cineva care avea ca pasiune și ca preocupare așa ceva.

Wilhelm deschise un ochi.

– Dacă te înțeleg corect, spui că această persoană a plănuț să ucidă patru oameni ca să se răzbune pe una singură?

– Dintre cele cinci victime alese, numai trei au fost alese la întâmplare. Ai făcut ca scenele crimelor să pară că au fost determinate de o stea a diavolului plasată la întâmplare, dar în realitate ai proiectat steaua după două dintre puncte: propria ta adresă și casa mamei lui Sven Sivertsen. Isteț, dar simplă geometrie.

– Chiar crezi teoria asta a ta, Harry?

– Sven Sivertsen n-a auzit niciodată de Lisbeth Barli. Dar știi ceva, Wilhelm? Și-a amintit de ea suficient de bine când i-am spus care era numele ei de fată: Lisbeth Harang.

Wilhelm nu răspunse.

– Singurul lucru pe care nu îl înțeleg, continuă Harry, este de ce ai așteptat atâția ani ca să te răzbuni.

Wilhelm zgâlțâi patul.

– Să presupunem că nu înțeleg ce vrei să insinuezi, Harry. Ezit să fac o mărturisire și să ne pun astfel pe amândoi în dificultate. Totuși, cum mă aflu în poziția fericită de a ști că nu poți dovedi nimic, nu mă deranjează să stăm puțin la taclale. Știi că apreciez oamenii care știu să asculte.

Harry se mișcă stânjenit pe scaunul său.

– Da, Harry, este corect că știam că Lisbeth are o relație cu acest om, dar nu am aflat până vara aceasta.

Începu să plouă din nou. Picăturile de ploaie ropotiră pe geam.

– Ea ți-a spus asta?

Wilhelm clătină din cap.

– Nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Provenea dintr-o familie în care nu se discuta. Nu ar fi ieșit niciodată la iveală dacă nu am fi renovat apartamentul. Am găsit o scrisoare.

– Da?

– Zidul exterior din studioul ei este din cărămidă. Este zidul original de când a fost făcută clădirea, la începutul secolului. Solid, dar iarna e foarte frig. Am vrut să îl acopăr cu lambriuri și să îl izolez în interior. Lisbeth a protestat. Mi s-a părut ciudat, pentru că era o fată practică, crescută la o fermă, iar nu tipul care să devină sentimentală pentru un zid vechi de cărămidă. Așa că, într-o zi, când era plecată, am cercetat zidul. Nu am găsit nimic până nu am dat biroul ei într-o parte. Tot nu puteam vedea ceva ieșit din comun, dar am ciocănit fiecare dintre cărămizi. Una s-a mișcat puțin. Am tras și a ieșit. Lisbeth camuflase spațiile din jurul ei cu mortar de construcții. Înăuntru am găsit două scrisori. Pe plic era numele Lisbeth Harang și o adresă post-restant despre care nu știam. Prima mea reacție a fost să pun scrisorile înapoi necitite și să

mă conving singur că nu le văzusem niciodată. Dar sunt un om slab. Nu am fost capabil. „*Liebling*, ești mereu în gândurile mele. Încă îți mai pot simți buzele pe ale mele, pielea ta lipită de a mea” – așa începea scrisoarea.

Patul scoase un nou clipocit.

– Cuvintele mă loveau ca un bici, dar am continuat să citesc. Era ciudat, pentru că fiecare cuvânt parcă fusese scris de mine. Când a terminat de spus cât de mult o iubește, a continuat prin a descrie în detaliu ceea ce făcuseră împreună în camera de hotel din Praga. Nu descrierea felului în care făcuseră dragoste duruse cel mai mult. Ci felul în care cita ceea ce ea spusese despre relația noastră. Și anume că pentru ea era „o soluție practică la o viață lipsită de dragoste”. Poți să îți imaginezi cum te poți simți, Harry? Să afli că femeia pe care o iubești nu numai că te-a înșelat, dar nici nu te-a iubit vreodată. A nu fi iubit – nu este aceasta definiția esențială a unei vieți ratate?

– Nu, zise Harry.

– Nu?

– Continuă, te rog.

Wilhelm îi aruncă lui Harry o privire întrebătoare.

– Pusese o fotografie a lui. Am presupus că ea i-o ceruse. L-am recunoscut. Era norvegianul pe care îl întâlnisem la cafeneaua din Perlova, o zonă obscură din Praga, cu prostituate și bordeluri. Stătea în bar când am intrat noi. L-am remarcat pentru că era ca unul dintre acei domni maturi, distinși pe care Boss îi folosește ca modele. Îmbrăcat elegant și, la drept vorbind, bătrân. Dar cu ochi atât de tineri și de jucăuși, încât bărbații trebuie să-și țină sub supraveghere nevestele. Deci nu am fost foarte surprins când bărbatul a venit la masa noastră după o vreme, s-a prezentat în norvegiană și ne-a întrebat dacă nu am vrea să cumpărăm un colier. I-am mulțumit politicos și am spus nu, dar el l-a scos oricum din buzunar și i l-a arătat lui Lisbeth, iar ea a jubilat, desigur, și a spus că îl adoră. Pandantivul era un diamant roșu în forma unei stele cu cinci colțuri. L-am întrebat cât cerea pentru stea și când mi-a dat un preț care era atât de ridicol de ridicat încât nu putea fi

interpretat decât ca provocare, l-am rugat să ne lase. Mi-a zâmbit de parcă tocmai obținuse o victorie, a scris pe o bucată de hârtie adresa unei alte cafenele și a spus că îl puteam găsi acolo la aceeași oră, în ziua următoare, în caz că ne răzgândeam. Sigur că i-a dat bucata de hârtie lui Lisbeth. Țin minte că am fost prost dispus tot restul acelei dimineți. Dar apoi am uitat totul. Lisbeth e minunată în a te face să uiți. Uneori reușește... Wilhelm își trecu degetul pe sub ochi... să facă asta cu simpla ei prezență.

– Hm. Ce scria în cealaltă scrisoare?

– Era o scrisoare pe care ea o scrisese și evident încercase să i-o trimită. Plicul era ștampilat cu „Returnat expeditorului“. Scria că încercase în mai multe feluri să ia legătura cu el, dar nimeni nu răspunsese la numărul de telefon pe care i-l dăduse și nici oficiul poștal nu putuse da de el. Scria că spera ca scrisoarea să ajungă la el cumva și întreba dacă fusese nevoit să fugă din Praga. Era poate încă supărat din cauza acelorași probleme financiare pentru care împrumutase bani de la ea? Wilhelm râse sumbru. Dacă era așa, ar fi trebuit să ia legătura cu ea. Și îl va ajuta din nou. Pentru că îl iubea. Nu se putea gândi la nimic altceva – despărțirea o înnebunea. Sperase că va trece cu timpul, dar în schimb crescuse ca o boală și fiecare centimetru al corpului ei o durea. Și unii centimetri o dureau mai mult decât ceilalți pentru că, îi scria ea, atunci când îl lăsa pe soțul ei – cu alte cuvinte, pe mine – să facă dragoste cu ea, închidea ochii și își închipuia că e el. Desigur că am fost șocat. Da, împietrit. Dar am murit când am văzut data de pe plic. Wilhelm închise din nou ochii strâns. Scrisoarea fusese trimisă în februarie. Anul acesta.

Un nou fulger își aruncă lumina pe perete. Umbrele stăruiă câteva clipe ca spectre de lumină.

– Ce puteai face? întrebă Wilhelm.

– Da, ce-ai făcut?

Wilhelm zâmbi slab.

– Soluția mea a fost să servesc foie gras cu vin alb. Am acoperit patul cu trandafiri și am făcut dragoste toată noaptea. Când a adormit, dimineța devreme, am rămas privind-o. Știam că nu pot

trăi fără ea, dar mai știam și că, pentru a o face să fie a mea, trebuia mai întâi să o pierd.

– Și așa ai plănuit totul. Ai pus în scenă un scenariu cum să iei viața soției tale și în același timp să te asiguri că bărbatul pe care îl iubea să fie învinuit.

Wilhelm ridică din umeri.

– Am început să lucrez ca la orice altă punere în scenă. Ca majoritatea oamenilor de teatru, știu că iluzia este cea mai importantă. Amăgirea trebuia făcută atât de credibilă, încât adevărul să pară foarte puțin probabil. Poate părea greu de realizat, dar în profesia mea aflu destul de repede că în general este mai ușor decât alternativa. Oamenii sunt mult mai obișnuiți să audă minciuni decât adevărul.

– Hm. Spune-mi cum ai făcut-o.

– De ce aș risca asta?

– Oricum nu pot folosi la tribunal nimic din ce spui. Nu am martori și am intrat ilegal în apartamentul tău.

– Nu, dar ești un tip deștept, Harry. Aș putea da în vileag ceva ce poți folosi la investigație.

– Poate, dar cred că ești dispus să îți asumi acest risc.

– De ce?

– Pentru că vrei să-mi spui. Arzi de nerăbdare să îmi spui. Să te auzi povestind.

Wilhelm Barli râse zgomotos.

– Deci crezi că mă cunoști, nu-i așa, Harry?

Harry clătină din cap în timp ce căuta pachetul de țigări. Degeaba. Poate că le pierduse când căzuse de pe acoperiș.

– Nu te cunosc, Wilhelm. Sau pe alții ca tine. De cincisprezece ani lucrez cu criminali și încă mai știu un lucru: că tot timpul caută pe cineva căruia să își destăinuie secretele. Mai ții minte ce m-ai făcut să îți promit la teatru? Să-l gădesc pe ucigaș. Ei bine, mi-am ținut promisiunea. Așa că hai să facem o înțelegere. Tu îmi spui cum ai făcut-o, iar eu îți spun ce dovezi avem.

Wilhelm studie fața lui Harry. Lovi apoi salteaua cu o mână.

– Ai dreptate, Harry. Vreau să-ți spun. Sau, ca să fiu mai exact, vreau să înțeleg. Din câte te cunosc, poți să suporti. Ți-am urmărit progresele de când a început acest caz. Wilhelm râse când văzu fața lui Harry. N-ai știut, nu-i așa? Mi-a luat mai mult să îl găsesc pe Sven Sivertsen decât aş fi crezut, zise Wilhelm. Am făcut o copie după fotografia pe care o primise Lisbeth și am plecat la Praga. Am umblat prin cafenele și baruri în Mustek și Perlova, arătând fotografia și întrebând dacă știa cineva un norvegian pe nume Sven Sivertsen. Nimic. Dar era clar că unii dintre ei știau mai multe decât spuneau. Așa că, după câteva zile, mi-am schimbat tactica. Am întrebat dacă era cineva care mi-ar fi putut procura niște diamante roșii. Știam că e posibil să găsesc așa ceva în Praga. Am luat identitatea unui colecționar danez de diamante, pe nume Peter Sandmann, și am făcut să pară că eram gata să plătesc foarte bine pentru un diamant special care fusese tăiat în formă de stea cu cinci colțuri. Am spus unde stau și după două zile a sunat telefonul din camera mea. Știam că e el de îndată ce i-am auzit glasul. Mi-am modificat vocea și am vorbit în engleză. I-am spus că sunt în mijlocul negocierilor pentru un alt diamant și l-am întrebat dacă îl puteam suna înapoi mai târziu, în seara aceea. Avea un număr la care îl puteam găsi, cu siguranță? Îl auzeam cum se străduia să nu pară nerăbdător și m-am gândit ce ușor ar fi fost să îl fac să ne întâlnim pe vreo străduță întunecoasă în seara aceea. Totuși, m-am controlat, ca un vânător care are prada în cătarea puștii, dar care totuși trebuie să aștepte până ce totul este perfect. Înțelegi?

Harry încuviință încet din cap.

– Înțeleg.

– Mi-a dat numărul de telefon mobil. În ziua următoare, m-am întors în Oslo. Mi-a luat o săptămână să aflu ceea ce voiam despre Sven Sivertsen. Cel mai ușor a fost să îl identific. Erau douăzeci și nouă de Sven Sivertsen înregistrați, nouă de vârstă care trebuia și numai unul cu reședință stabilă în Norvegia. Am notat ultima lui adresă cunoscută, am luat numărul de telefon de la informații și am sunat.

Mi-a răspuns o bătrână la telefon. Mi-a spus că Sven era fiul ei, dar că nu mai locuia acasă de mulți ani. I-am spus că eu și câțiva alți colegi de clasă încercăm să adunăm pe toată lumea pentru o reuniune aniversară. Mi-a spus că locuiește în Praga, dar că el călătorește mult și nu avea o adresă stabilă sau un număr de telefon. Și în plus nu ar fi foarte interesat să își întâlnească vechii colegi de clasă. Care spusesem că e numele meu? I-am spus că am fost în clasa lui numai șase luni, așa că era puțin probabil să își amintească numele meu. Sau poate că își amintea pentru că avusesem ceva probleme cu poliția la vremea aceea. Era adevărat zvonul că și Sven avusese? Tonul mamei lui a devenit puțin tăios atunci și mi-a spus că asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă și că nu era deloc ciudat că Sven a devenit puțin rebel, dat fiind felul în care l-am tratat. M-am scuzat în numele clasei, am închis și am sunat la tribunal. Am spus că sunt ziarist și am întrebat dacă îmi puteau spune ce pedeapsă primise Sven Sivertsen. O oră mai târziu știam destul de bine ce treburi învârtea în Praga. Trafic de diamante și arme. Un plan a început să îmi încolțească în minte, bazându-mă pe ceea ce aflasem: că făcea bani din contrabandă; diamante cu cinci colțuri; arme; adresa mamei lui. Începi să vezi legăturile?

Harry nu răspunse.

– Când l-am sunat data următoare pe Sven Sivertsen, trecuseră trei săptămâni de la călătoria mea în Praga. Am vorbit în norvegiană cu vocea mea normală, am trecut direct la subiect și i-am spus că eram de mult timp în căutarea cuiva care să îmi facă rost de arme și diamante și nu voiam intermediari. I-am spus că găsisem pe cineva: pe el, Sven Sivertsen. M-a întrebat cum i-am aflat numele și numărul de telefon și i-am dispus că discreția mea îi putea fi de folos și lui. I-am sugerat să nu ne mai punem alte întrebări care nu sunt necesare. Afirmația aceasta nu a fost primită prea bine și conversația aproape că s-a oprit în acea clipă. Până ce am menționat suma de bani pe care eram dispus să o plătesc pentru bunuri, în avans și într-un cont din Elveția, dacă voia el. Am avut chiar dialogul de film în care el m-a întrebat dacă vorbeam despre coroane, iar eu am răspuns pe un ton oarecum surprins că

vorbeam, desigur, de euro. Știam că numai suma de bani va fi suficientă ca să înlăture orice urmă de suspiciune că aș fi polițist. N-ai nevoie de un baros ca să spargi o nucă mică precum Sivertsen. A spus că totul se poate aranja. I-am spus că voi lua din nou legătura cu el în curând. Când repetițiile pentru *My Fair Lady* erau în plină desfășurare, am finisat ultimele detalii ale planului meu. E suficient, Harry?

Harry clătină din cap. Sunetul dușului. Cât avea femeia aia de gând să stea acolo?

– Vreau detalii.

– Sunt lucruri pur tehnice, zise Wilhelm. Nu sunt plictisitoare?

– Nu pentru mine.

– Foarte bine. Primul lucru pe care a trebuit să îl fac a fost să îi dau lui Sven Sivertsen o personalitate. Lucrul cel mai important pe care trebuie să îl faci când dezvălui un personaj publicului este să arăți ceea ce motivează acea persoană, care sunt cele mai adânci dorințe și visuri ale personajului: pe scurt, ce anume o mobilizează pe acea persoană. M-am decis că îl voi prezenta ca pe un ucigaș fără un motiv rațional, dar cu nevoia sexuală de crime ritualice. Poate puțin cam obișnuit, dar ingredientul vital a fost acela că toate victimele, exceptând-o pe mama lui Sivertsen, par să fie alese la întâmplare. Am citit despre criminalii în serie și am descoperit câteva detalii amuzante pe care am decis să le folosesc. De exemplu, chestia despre fixația mamei și alegerea de către Jack Spintecătorul a locațiilor crimelor, lucru pe care investigatorii l-au interpretat ca fiind un cod. Așa că m-am dus la Departamentul de Planificare Urbană de unde am cumpărat o hartă detaliată a centrului orașului Oslo. Când m-am întors acasă am trasat o linie de la apartamentul nostru din Sannerkata până la casa unde locuiește mama lui Sven Sivertsen. De la linia aceasta, am trasat apoi o pentagramă precisă și am găsit cele mai apropiate adrese de celelalte vârfuri ale stelei. Și recunosc că mi-a crescut adrenalina când am pus creionul pe hartă și am știut că acolo – chiar acolo – locuia cineva a cărui soartă tocmai fusese pecetluită în secunda aceea.

În primele câteva nopți, mi-am tot imaginat cine ar putea fi, cum arată și cum fusese până atunci viața lui. Totuși, am uitat curând de ele. Nu erau importante – erau scenariul, părțile secundare.

– Materiale de construcție.

– Pardon?

– Nimic. Continuă..

– Știam că diamantele roșii și armele crimei aveau să ducă la Sven Sivertsen când va fi arestat. Ca să întăresc iluzia morților ritualice, am aruncat câteva cluuri: degetele tăiate, cinci zile între crime, ora cinci și etajul cinci. Wilhelm zâmbi. Nu voiam să fac totul prea ușor, dar nici prea greu. Și voiam și puțin umor. Tragediile bune au întotdeauna puțin umor, Harry.

Harry își zise să stea complet nemișcat.

– Ai primit prima armă cu câteva zile înainte să îl omori pe Marius Veland. Corect?

– Da. Arma era într-un coș de gunoi din parcul Frogner, cum era stabilit.

Harry inspiră adânc.

– Cum a fost, Wilhelm? Cum a fost să ucizi?

Wilhelm își scoase în afară buza de jos și păru să se gândească la întrebare.

– Au dreptate cei care spun că prima dată este cel mai greu. Am intrat în căminul studentesc fără probleme, dar mi-a luat mai mult timp decât îmi imaginasem să sigilez, cu pistolul de lipit, sacul de cauciuc în care l-am pus. Și în ciuda faptului că am petrecut jumătate de viață ridicând balerine norvegiene bine hrănite, a fost o treabă grea să-l car pe un băiat în pod.

Pauză. Harry își dresе vocea.

– Și după aceea?

– După aceea m-am dus cu bicicleta în parcul Frogner ca să iau a doua armă și diamantul. Sven Sivertsen, pe jumătate german, s-a dovedit a fi punctual și lacom pe cât am sperat. Tehnica plasării lui în parcul Frogner în momentul comiterii fiecărei crime a fost un detaliu frumos, nu crezi? La urma urmelor, chiar el comitea o crimă, așa că avea grijă să nu fie recunoscut și să se asigure că

nimeni nu știe unde se află. M-am asigurat deci să nu aibă nici un alibi.

– Bravo, zise Harry, trecându-și degetul peste sprâncenele ude.

Avea impresia că e umezeală și condens peste tot, de parcă apa intra prin ziduri, prin acoperișul terasei, și mai era și dușul.

– Dar tot ceea ce mi-ai spus până acum am lămurit singur, Wilhelm. Spune-mi ceva ce nu știu. Spune-mi despre soția ta. Ce-ai făcut cu ea? Vecinii te-au văzut pe terasă la intervale regulate, deci cum ai reușit să o scoți din apartament și să o ascunzi înainte să venim noi?

Wilhelm zâmbi.

– Nu spui nimic, zise Harry.

– Pentru ca o piesă să își mai păstreze ceva din mister, autorul ar trebui să se abțină de la a explica prea multe.

Harry oftă.

– Bine, dar fii așa bun și explică-mi ceva. De ce ai făcut ca totul să fie atât de complicat? De ce nu l-ai omorât pur și simplu pe Sven Sivertsen? Ai avut șanse în Praga. Ar fi fost mai puțină bătaie de cap și mult mai sigur decât să ucizi trei oameni nevinovați în plus față de soția ta.

– În primul rând, aveam nevoie de țap ispășitor. Dacă Lisbeth dispărea, iar cazul nu era niciodată elucidat, toată lumea m-ar fi bănuț pe mine. Pentru că totdeauna este soțul, nu-i așa, Harry? Dar în primul rând am făcut să fie așa pentru că dragostea este o sete, Harry. Are nevoie să bea. Apă. O sete de răzbunare. Este o expresie bună, nu-i așa? Știi despre ce vorbesc, Harry. Moartea nu este o răzbunare. Moartea este o împlinire, un final fericit. Pentru Sven Sivertsen voiam să fac o tragedie adevărată, suferință fără sfârșit. Și am reușit asta. Sven Sivertsen a devenit unul dintre spiritele neliniștite care rătăcesc pe malurile râului Styx, iar eu sunt barcagiul, Charon, care refuză să îl treacă cu barca peste râul morților. Pricepi ceva, Harry? L-am condamnat la viață, Harry. Va fi consumat de ură, așa cum m-a consumat și pe mine. Să urăști fără să știi pe cine urăști te face să îți întorci ura asupra ta, înspre soarta ta mizerabilă. Asta se întâmplă când ești trădat de cel pe

care îl iubești. Să stai închis, condamnat pentru ceva pe care nu știi să îl fi făcut. Îți poți imagina o răzbunare mai bună, Harry?

Harry scotoci prin buzunar ca să vadă dacă mai avea dalta.

Wilhelm chicoti. Următorul lucru pe care îl spuse îi dădu lui Harry sentimentul de déjà-vu.

– Nu trebuie să îmi răspunzi, Harry. Pot vedea pe chipul tău.

Harry închise ochii și ascultă cum vocea lui Wilhelm continuă:

– Nu ești deosebit de mine. Și pe tine te mână pasiunea. Și pasiunea, ca și pofta trupească, găsește întotdeauna...

– ... cel mai jos nivel.

– Cel mai jos nivel. Dar cred că acum este rândul tău, Harry. Care este dovada de care vorbeai? E ceva ce ar trebui să mă intereseze?

Harry deschise din nou ochii.

– Mai întâi va trebui să îmi spui unde este ea, Wilhelm.

Wilhelm râse încet și își puse mâna pe inimă.

– Este aici.

– Vorbești verzi și uscate, zise Harry.

– Dacă Pygmalion a putut să o iubească pe Galatea, statuia unei femei pe care nu o întâlnise niciodată, de ce nu aș fi putut iubi o statuie a soției mele?

– Nu te înțeleg, Wilhelm.

– Nici nu trebuie, Harry. Știu că nu este ușor ca alții să înțeleagă.

În tăcerea care urmă, Harry auzi apa căzând în dușul de jos cu putere nediminuată. Cum să scoată femeia din apartament fără să piardă controlul asupra situației?

Vocea profundă a lui Wilhelm se amestecă cu un murmur de sunete.

– Greșeala a fost că am crezut că e posibil să aduc statuia din nou la viață. Dar persoana care trebuia să facă asta a refuzat să înțeleagă. Acea iluzie este mai puternică decât ceea ce numim realitate.

– Despre cine vorbești acum?

– Despre cealaltă. Galatea în viață, noua Lisbeth. S-a speriat și a amenințat să distrugă totul. Acum înțeleg că va trebui să mă mulțumesc să trăiesc cu statuia. Dar n-are nimic.

Harry simți cum un fior rece i se urcă din stomac în gât.

– Ai simțit vreodată o statuie, Harry? Este remarcabil cum se simte pielea unei persoane moarte. Nu e nici caldă, nici rece.

Wilhelm lovi salteaua albastră.

Harry simți cum fiorul îi îngheață măruntaiele, de parcă cineva îi făcuse o injecție cu apă înghețată. Simți că e strâns de gât când spuse:

– Știi că ești terminat, nu-i așa?

Wilhelm se întinse pe pat.

– De ce-aș fi, Harry? Sunt numai un povestitor care ți-a spus o poveste. Nu poți demonstra nimic.

Se întinse după ceva de pe noptieră. O scânteiere de metal și mușchii lui Harry se încordară. Wilhelm îl ridică în aer. Un ceas de mână.

– Este târziu, Harry. Să încheiem vizita? Nu contează dacă pleci înainte ca ea să iasă de la duș.

Harry nu se mișcă.

– Să găesc criminalul a fost numai jumătate din promisiunea pe care m-ai pus să o fac, Wilhelm. Cealaltă jumătate a fost să îl pedepsesc. Sever. Și cred că vorbeai serios. O parte a ta tânjește să fie pedepsită, nu-i așa?

– Vremea lui Freud a trecut, Harry. La fel și vizita asta.

– Nu vrei să auzi mai întâi care e dovada?

Wilhelm suspină enervat.

– Dacă numai așa pleci, dă-i drumul.

– Ar fi trebuit să îmi dau seama de totul când am primit prin poștă degetul lui Lisbeth cu inelul cu diamant pe el. Al treilea deget de la mâna stângă. *Vena amoris*. A fost cea care criminalul ar fi vrut să îl iubească. Paradoxal, a fost și degetul care l-a dat de gol.

– L-a dat de gol...

– Sau, ca să fiu mai exact, excrementele de sub unghie...

– Cu sângele meu. Da, dar asta e poveste veche, Harry. Și deja am explicat că ne plăcea să...

– Da, și când am aflat asta, excrementul a fost analizat cu mai multă atenție. De obicei, asta nu dezvăluie mare lucru. Mâncarea

pe care o consumăm necesită de obicei între douăsprezece și douăzeci și patru de ore ca să se deplaseze din gură până în rect și pe acest parcurs stomacul și rețeaua de intestine transformă hrana într-o materie de nerecunoscut. Atât de irecognoscibilă încât nici măcar la microscop nu îți mai poți da seama ce a mâncat acea persoană. Cu toate acestea, sunt totuși unele lucruri care reușesc să treacă nedigerate prin tract. Sâmburi de strugure și...

– Poți să sari peste prelegere, Harry?

– Semințe. Am găsit două semințe. Nimic special în asta. Numai astăzi, când mi-am dat seama cine ar putea fi criminalul, am cerut laboratorului să examineze mai îndeaproape semințele. Și știi ce au descoperit?

– Habar n-am.

– O sămânță de secară întreagă.

– Și ce?

– Am avut o discuție cu bucătarul de la Cafeneaua Teatrului. Ai avut dreptate când ai spus că era singurul loc din Norvegia unde se face pâine de secară cu semințe întregi. E bună cu...

– Hering, zise Wilhelm. Știi că mănânc acolo. Unde vrei să ajungi?

– Mai devreme ai spus că în miercurea în care Lisbeth a dispărut ai mâncat la micul dejun hering la Cafeneaua Teatrului, ca de obicei. Cândva între nouă și zece dimineața. Mă întreb cum a ajuns sămânța din stomacul tău sub unghia lui Lisbeth.

Harry așteptă ca să fie sigur că Wilhelm înțelegea totul.

– Ai spus că Lisbeth a plecat din apartament în jurul orei cinci. Deci la opt ore după ce ai mâncat hering la micul dejun. Să presupunem că ultimul lucru pe care l-ați făcut înainte să iasă a fost să faceți dragoste, iar ea te-a penetrat cu degetul. Indiferent cât de eficient ar lucra intestinele tale, nu ar fi fost capabile să mute în numai opt ore sămânța de secară în rect. Este o imposibilitate medicală.

Harry observă o ușoară tresărire la gura deschisă a lui Wilhelm în timp ce el pronunța cuvântul „imposibilitate“.

– Cel mai devreme sămânța ar fi putut ajunge în rect la ora nouă. Deci trebuie că ai avut degetul lui Lisbeth în tine la un moment dat seara, noaptea sau în ziua următoare. După ce ai raportat dispariția ei. Înțelegi ce spun, Wilhelm?

Wilhelm se holbă la Harry. De fapt, în direcția lui Harry, dar ochii săi erau concentrați într-un punct mult mai îndepărtat.

– Este ceea ce numim dovadă a legiștilor, zise Harry.

– Înțeleg. Wilhelm dădu încet din cap. Dovadă a legiștilor.

– Da.

– Un fapt specific, irefutabil?

– Exact.

– Judecătorii și jurații adoră genul ăsta de lucruri, nu-i așa? Sunt mai bune decât o confesiune, nu-i așa, Harry?

Polițistul încuviință din cap.

– O farsă, Harry. M-am gândit că totul este o farsă. Oameni care intră și ies de pe scenă. M-am asigurat că stăm pe terasă suficient cât să ne vadă vecinii de vizavi înainte să îi cer lui Lisbeth să intre cu mine în dormitor. Aici am scos o armă din trusa de scule, iar ea s-a holbat – da, exact ca într-o farsă – cu ochi mari la țeava lungă cu amortizor.

Wilhelm își scoase mâna de sub cuvertură. Harry se uită la țeava cu amortizor care era acum îndreptată spre el.

– Stai jos, Harry.

Harry simți cum dalta îl înghiontește într-o parte când se lăsă din nou pe scaun.

– M-a înțeles greșit într-un fel foarte amuzant. Ar fi fost o justiție atât de poetică. Să se frece de mâna mea în timp ce eu ejaculam gloanțe acolo unde îl lăsase pe el să intre. Wilhelm se ridică din pat, care gâlgâi în spatele lui. Dar esența farsei este viteza, viteza, așa că a trebuit să aranjez o ieșire din scenă în grabă. Se ridică gol în fața lui Harry și ridică arma. I-am pus arma pe frunte. S-a încruntat surprinsă, așa cum făcea mereu când credea că lumea este nedreaptă sau era numai confuză. Ca în seara în care i-am spus de *Pygmalion* a lui Bernard Shaw pe care se bazează *My Fair Lady*. În ea, Eliza Doolittle nu se căsătorește cu Profesorul

Higgins, bărbatul care a pregătit-o și a transformat-o dintr-o fată din piață într-o tânără femeie manierată. Fuge în schimb cu tânărul Freddy. Lisbeth a fost furioasă și a spus că Eliza îi datora atât de mult profesorului și că Freddy era numai un tânăr plictisitor. Știi ceva, Harry? Am început să plâng.

– Ești nebun, șopti Harry.

– Așa se pare, rosti Wilhelm cu gravitate. Ceea ce am făcut este monstruos. În oamenii motivați de ură nu vei găsi nici un control. Sunt numai un om simplu care a urmat ceea ce i-a dictat inima. Iar ea dictează iubire, iubirea care ne este dată de Dumnezeu și ne face uneltele Lui. Nu erau socotiți, poate, nebuni și profeții, și Isus? Sigur că suntem nebuni, Harry. Nebuni și totuși cei mai zdraveni la cap de pe pământ. Când oamenii spun că ceea ce am făcut este nebunie, atunci spun și eu: care inimă este schiloadă, inima care nu se poate opri să iubească sau cea care este iubită, dar nu poate întoarce acea iubire?

Urmă o tăcere lungă. Harry își dresе vocea.

– Deci ai împușcat-o?

Wilhelm dădu încet din cap.

– Avea o umflătură mică în frunte, zise el, cu uimire în voce. Și o gaură mică și neagră. Ca atunci când bați cu ciocanul un cui într-o foaie de metal.

– Și apoi ai ascuns-o. În singurul loc în care nu ar fi putut-o găsi nici un câine polițist.

– Era cald în apartament. Wilhelm își fixă privirea într-un punct deasupra capului lui Harry. O muscă bâzâia la fereastră și mi-am scos toate hainele ca să nu le pătez de sânge. Totul era bine aranjat în trusa de unelte. Am folosit cleștele ca să îi tai degetul mijlociu de la mâna stângă. Apoi am dezbrăcat-o, am scos spray-ul cu silicon și am sigilat repede gaura glonțului, rana de la deget și toate celelalte orificii ale corpului ei. Scosesem ceva apă din pat mai devreme, în acea zi, așa că era plin numai pe jumătate. N-am vărsat mai deloc atunci când am vârat-o prin gaura pe care am tăiat-o în saltea. Apoi am sigilat-o cu lipici, cauciuc și un pistol de lipit. A mers mult mai bine decât prima dată.

– Și stă aici de atunci? Îngropată în propriul pat de apă?

– Nu, nu, zise Wilhelm, privind gânditor punctul de deasupra capului lui Harry. Nu am îngropat-o. Dimpotrivă, am pus-o înapoi în pânțele. Acela a fost începutul renașterii ei.

Harry știa că ar fi trebuit să îi fie teamă. Că ar fi fost periculos să nu îi fie teamă acum că gura i se uscaseră și inima îi bubuia în piept. Ar fi trebuit să nu simtă extenuarea aceea care i se furișase în piept.

– Și ți-ai băgat degetul în anus, zise Harry.

– Hm, făcu Wilhelm. Cea mai bună ascunzătoare. Cum am mai spus, m-am gândit eu că o să folosiți câini.

– Mai sunt și alte locuri care nu dau mirosul de gol, dar poate ai simțit un fior pervers? Apropo, ce ai făcut cu degetul Camillei Loen? Cel pe care l-ai tăiat înainte să o omori.

– Camilla, da... Wilhelm dădu din cap cu un zâmbet, de parcă Harry îi reamintise ceva frumos. Asta va trebui să rămână secret între noi, Harry.

Wilhelm trase siguranța. Harry înghiți.

– Dă-mi arma, Wilhelm. S-a terminat. Nu are rost.

– Sigur că are rost.

– Și care ar fi el?

– Același ca totdeauna, Harry. Piesa trebuie să aibă un sfârșit decent. Nu crezi că publicul se va bucura să mă vadă dispărând în liniște, nu? Avem nevoie de un final grandios, Harry. Un final fericit. Dacă nu există un final fericit, o să fac eu unul. Acesta este...

– Mottoul meu în viață, șopti Harry.

Wilhelm zâmbi și puse arma la tâmpla lui Harry.

– Aveam de gând să spun mottoul meu în moarte.

Harry închise ochii. Nu voia decât să doarmă. Să fie purtat pe un râu ce curge lin. Și să treacă pe malul celălalt.

Rakel tresări și deschise ochii larg.

Îl visase pe Harry. Se aflau la bordul unei bărci.

În dormitor era întuneric. Auzise ceva? Se întâmplase ceva?

Ascultă ploaia care răpăia liniștitor pe acoperiș. De dragul siguranței, verifică dacă telefonul mobil de pe noptieră era deschis. În caz că suna.

Închise ochii. Pluti blând mai departe.

Harry pierdu noțiunea timpului. Când deschise ochii, i se păru că lumina era diferită în camera goală și nu își dădu seama dacă trecuse o secundă sau un minut.

Patul era gol. Wilhelm dispăruse.

Sunetul apei se întoarse. Ploaia. Dușul.

Harry se ridică în picioare și se uită la salteaua albastră. Simți cum începe să îl furnice pielea. În lumina ce venea dinspre noptieră, văzu contururile unui trup uman înăuntrul patului cu apă. Fața se ridicase și forma se vedea ca un mulaj de ghips.

Ieși din dormitor. Ușa terasei era larg deschisă. Se uită peste balustradă în curtea de dedesubt. În timp ce cobora scările la etajul inferior, văzu urme ude de picioare pe trepte. Deschise ușa băii. Silueta trupului unei femei se evidenția pe geamul din spatele perdelei gri a dușului. Harry o trase într-o parte. Gâtul Toyei Harang era înclinat către șuvoiul de apă, bărbia aproape atingându-i pieptul. Un ciorap negru era legat în jurul gâtului și de partea de sus a dușului. Avea ochii închiși și picături de apă se prelingeau din șuvițele lungi și negre. Gura era pe jumătate deschisă și plină cu un material galben, ca spuma întărită. Același material îi umpleau nările, urechile și gaura mică din tâmplă.

Opri dușul înainte să plece.

Nu era nimeni în zona scărilor.

Harry păși cu grijă. Se simțea amorțit, de parcă trupul i se prefăcuse în stană de piatră.

Bjarne Møller.

Trebuia să îl sune pe Bjarne Møller.

Harry ieși prin hol în curte. Ploaia îi cădea pe cap, dar nu o simțea. În curând va fi complet paralizat. Uscătorul rotativ nu mai scârțâia. Evită să se uite la el. Văzu un pachet galben pe asfalt și se apropie de el. Îl deschise, scoase o țigară și o vârî în gură. Încercă

să o aprindă cu bricheta, dar capătul țigării era ud. Intrase apa în pachet.

Să îl sune pe Bjarne Møller. Să îi ceară să vină aici. Să se ducă cu Møller la căminul studentesc. Să îl interogheze pe Sven Sivertsen. Să înregistreze imediat mărturia împotriva lui Tom Waaler. Să îl audă pe Møller ordonând arestarea inspectorului Waaler. Apoi să se ducă acasă. Acasă la Rakel.

Cu colțul ochiului văzu uscătorul rotativ.

Înjură, rupse țigara în două, puse filtrul între buze și îl aprinse la a doua încercare. De ce era atât de stresat? Nu mai era nimic de făcut. Se terminase.

Se întoarse către uscătorul rotativ.

Era înclinat ușor într-o parte. Numai una dintre sârmele de care atârna Wilhelm Barli se rupsesse. Brațele îi atârnavă de ambele părți, părul ud îi cădea peste față și avea ochii ridicați în sus, ca în rugăciune. Lui Harry i se păru că era o priveliște destul de frumoasă. Cu trupul gol, în parte înveșmântat în cearșaful ud, părea silueta unui galion. Wilhelm obținuse ceea ce dorise. Finalul grandios.

Harry scoase telefonul mobil și tastă codul PIN. Degetele abia îl ascultau. În curând vor fi de piatră. Formă numărul lui Bjarne Møller. Era pe punctul de a apăsa pe tasta de apelare, când telefonul dădu un semnal țipător. Ecranul îi arăta că avea un mesaj. Și ce? Nu era telefonul lui Harry. Ezită. Instinctul îi spunea că ar trebui să îl sune pe Møller mai întâi. Închise ochii. Și apăsă.

O femeie îl anunță că avea un mesaj. Auzi un beep urmat de câteva clipe de tăcere. Apoi o voce șopti:

– Bună, Harry. Eu sunt.

Era Tom Waaler.

– Ți-ai închis telefonul, Harry. N-a fost prea înțelept. Pentru că trebuie să vorbesc cu tine.

Gura lui Tom era atât de aproape de receptor, încât Harry avu impresia că stătea chiar lângă el.

– Scuză-mă că trebuie să șoptesc, dar nu vrem să-l trezim, nu-i așa? Ghicești unde sunt? Cred că poți. Poate că ar fi trebuit chiar să anticipezi.

Harry trase din țigară fără să își dea seama că se terminase.

– E cam întuneric aici, dar deasupra patului e fotografia unei echipe de fotbal. Să vedem. Tottenham Hotspur? Și o mașinărie mică pe noptieră. GameBoy. Acum ascultă. Țin telefonul deasupra patului lui.

Auzi respirația calmă, regulată, a unui băiețel care dormea într-o casă acoperită cu scândură neagră din Holmenkollveien.

– Avem ochi și urechi peste tot, Harry, deci nu încerca să suni sau să vorbești cu cineva. Fă exact ce-ți spun. Sună la numărul ăsta și vorbește cu mine. Fă orice altceva și băiatul moare. Ai înțeles?

Inima lui Harry începu să pompeze sânge în trupul paralizat și încetișor amorțeala fu înlocuită de o durere de nesuportat.

LUNI. STEAUA DIAVOLULUI

Ștergătoarele șfichiuiră parbrizul, iar cauciucurile scârțâiră.

Fordul derapă pe apă în intersecție. Harry conducea cât de repede îndrăznește, dar ploaia cădea cu putere pe asfaltul din fața lui și știa că ultimul strat de pe cauciucuri era mai degrabă cosmetic.

Acceleră și viră brusc la următoarea intersecție. Din fericire, nu se aflau mașini pe străzi. Aruncă o privire la ceas.

Mai avea douăsprezece minute. Trecuseră opt minute de când se aflase în curtea interioară din Sannergata, cu telefonul în mână, formând numărul pe care fusese silit să îl formeze. Opt minute de când vocea îi șoptise în ureche:

– În sfârșit.

Harry spusese tot ceea ce dorise el, dar nu se putuse abține să nu adauge:

– Dacă pui mâna pe el, te ucid.

– Bine, bine. Unde sunteți, tu și Sivertsen?

– Nu știu, zise Harry, uitându-se la uscătorul rotativ. Ce vrei?

– Vreau numai să te întâlnesc. Să aflu de ce vrei să încalci înțelegerea cu mine. Să aflu dacă te nemulțumește ceva ce putem îndrepta. Nu e prea târziu, Harry. Sunt gata să îmi pun capul la bătaie ca să te bag în echipă.

– Bine, zise Harry. Hai să ne întâlnim. Vin eu la tine.

Tom Waaler râse încet.

– Vreau să mă întâlnesc și cu Sven Sivertsen. Și cred că e o idee mai bună să vin eu la voi. Așa că dă-mi adresa. Acum.

Harry ezită.

– Ai auzit cum sună când tai gâtul cuiva, Harry? În primul rând, e un scârțâit când oțelul pătrunde prin piele și cartilaje, apoi un bâzâit ca drenul de salivă de la dentist. Vine de la traheea tăiată. Sau să fie esofagul? Niciodată nu pot face diferența.

– Căminul studentesc. Camera 406.

– Hristoase! Locul crimei? Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Ar fi trebuit.

– Bine, dar dacă te gândești să suni pe cineva sau să întinzi o capcană, las-o baltă, Harry. Aduc băiatul cu mine.

– Nu! Nu... Tom... te rog.

– Te rog? Ai spus „te rog“?

Harry nu răspunse.

– Te-am scos din mocirlă și ți-am dat o șansă. Iar tu m-ai înjunghiat în spate, te rog. Nu este vina mea că trebuie să fac ceea ce fac. Este a ta. Ține minte asta, Harry.

– Ascultă...

– În douăzeci de minute. Lasă ușa deschisă și stai pe podea, unde vă pot vedea, cu mâinile la ceafă.

– Tom!

Waalder închise.

Harry răsuci de volan și simți că pierde controlul roților, care alunecară într-o parte pe apă. Pentru o clipă se simți de parcă el și mașina pluteau într-un vis în care toate legile fizicii erau suspendate. Dură numai o secundă, dar fu suficient ca Harry să aibă senzația eliberatoare că era prea târziu ca să mai facă ceva. Apoi cauciucurile își redobândiră echilibrul și Harry se întoarse.

Mașina derapă în fața căminului studentesc și se opri în fața ușii de la intrare. Harry opri motorul. Mai rămăseseră nouă minute. Se dădu jos și ocoli mașina. Deschise portbagajul și aruncă sticle pe jumătate pline de lichid pentru parbriz și cârpe murdare. Luă o rolă de bandă izolatoare. În timp ce urca scările, scoase arma de la

cureaua pantalonilor și deșurubă amortizorul. Nu verificase arma, dar presupuse că o armă cehă va rezista unei căderi de pe acoperișul unei terase de la cincisprezece metri. Se opri lângă ușa liftului la etajul patru. Mânerul era așa cum își amintea: din metal, cu capete solide de lemn rotunjit. Suficient de mare ca să ascunzi o armă fără amortizor, dacă era prinsă cu bandă în interior. Încărcă arma și o asigură cu două benzi. Dacă lucrurile mergeau așa cum plănuise, urma să aibă nevoie de ea. Balamalele scârțâiră când deschise capacul ghenei de gunoi de lângă lift, dar amortizorul căzu fără nici un sunet în întuneric. Mai erau patru minute.

Descuie ușa camerei 406.

Se auzi zăngănitul de metal pe calorifer.

– Vești bune?

Sven avea un ton aproape implorator. Respirația îi mirosea urât când Harry desfăcu cătușele.

– Nu, răspunse Harry.

– Nu?

– Vine cu Oleg.

Harry și Sven rămaseră pe podeaua coridorului, așteptând.

– Întârzie, zise Sven.

– Da.

Tăcere.

– Cântece ale lui Iggy Pop care încep cu „C“, zise Sven. Începi tu.

– Las-o baltă.

– *China Girl*.

– Nu acum.

– Ajută. *Candy*.

– *Cry For Love*.

– *China Girl*.

– L-ai mai spus, Sivertsen.

– Sunt două versiuni.

– *Cold Metal*.

– Ți-e frică, Harry?

– Mor de frică.

- Și eu.
- Bine. Asta ne crește șansele de supraviețuire.
- Cu cât? Zece la sută? Douăzeci...
- Șșșt.
- Liftul...? șopti Sivertsen.
- Urcă. Inspiră încet și adânc.

Auziră cum liftul se oprește cu un geamăt. Trecură două secunde. Zăngănitul grilajului. Intuiția îi spuse lui Harry că Waaler deschidea ușa liftului cu grijă. Murmure joase. Sunetul ghenei deschizându-se. Sven aruncă o privire întrebătoare către Harry.

- Ridică mâinile ca să le poată vedea, șopti Harry.

Cătușele zăngăniră când amândoi ridicară mâinile într-o singură mișcare sincronizată. Ușa de sticlă ce dădea spre coridor se deschise.

Oleg purta papuci și o bluză de trening peste pijama și imagini îi străbătură creierul lui Harry. Coridorul. Haine de noapte. Sunetul papucilor târșiți. Mami. Spitalul.

Tom Waaler era chiar în spatele lui Oleg. Ținea mâinile în buzunarele jachetei scurte, dar Harry putea observa țeava armei împungând pielea neagră.

- Oprește-te, zise Waaler, când mai erau cinci metri între ei și Harry și Sven.

Oleg se holbă la Harry cu ochi roșii, încercănați. Harry îi aruncă o privire care spera să fie sigură, liniștitoare.

- De ce sunteți încătușați împreună, băieți? Deja sunteți de nedespărțit?

Vocea lui Waaler răsună tăios pe coridor și Harry își dădu seama că verificase întreaga listă întocmită înainte să înceapă întreaga operațiune și descoperise ceea ce Harry știa deja. Nu era nimeni acasă la etajul patru.

- Am ajuns la concluzia că ne aflăm amândoi în aceeași barcă, zise Harry.

- Și de ce nu stați în cameră, cum ți-am spus?
- Waaler se asigura că Oleg stătea între ei.
- De ce vrei să stăm înăuntru? întrebă Harry.

– Nu stai să pui întrebări acum, Hole. Intră în cameră. Acum.

– Scuze, Tom.

Harry întoarse mâna care nu era legată de Sven. De degetele lui atârnau două chei. O cheie de yală și încă una, mai mică.

– De la cameră și de la cătușe, explică el.

Apoi deschise larg gura, puse cele două chei pe limbă și o închise la loc. Clipi către Oleg și înghiți.

Tom Waaler se zgâi, nevenindu-i să creadă, la mărul lui Adam al lui Harry, ridicându-se și coborând.

– Va trebui să schimbi planul, Tom, zise Harry.

– Ce plan?

Harry își strânse picioarele sub el, cu spatele la perete, se ridică în poziția aproape dreaptă, iar Waaler își scoase mâna din buzunarul hainei. Arma era îndreptată către Harry. Harry rânji și se bătu de două ori pe piept înainte să vorbească.

– Ține minte, te urmăresc deja de câțiva ani, Tom. Puțin câte puțin, am învățat câte ceva despre felul în care operezi. Cum l-ai ucis pe Sverre Olsen într-o cameră a casei sale și ai făcut să pară legitimă apărare. Și cum ai procedat la fel, într-un depozit din port. Așa că presupun că planul tău era să ne împuști pe mine și pe Sivertsen în cameră, apoi ai fi făcut să pară că eu l-am împușcat pe el, apoi pe mine. După care ai fi dispărut de la locul crimei și i-ai fi lăsat pe colegi să mă găsească. O informație anonimă că cineva a auzit împușcături în căminul studentesc, poate?

Tom Waaler aruncă o privire neliniștită pe coridor.

Harry continuă:

– Iar explicația ar fi evidentă, nu? Până la urmă, a fost prea mult pentru Harry Hole, polițistul alcoolic și psihotic. Părăsit de iubită, dat afară din poliție, răpește un prizonier. Furie autodistructivă, finalizată cu un dezastru. O tragedie personală. Aproape – dar numai aproape – de neînțeles. Nu la asta te gândeai?

Waaler zâmbi ușor.

– Nu e rău, dar ai uitat ceva despre tine. Cuprins de durere că ești respins de iubita ta, te-ai dus în miezul nopții la casa ei, te-ai strecurat înăuntru și i-ai răpit fiul. Care este găsit mort, lângă tine.

Harry se concentrează să respire normal.

– Chiar crezi că vor înghiți povestea asta? Møller? Șeful de la *Kripos*? Mass-media?

– Bineînțeles, replică Waaler. Nu citești ziarele? Nu te uiți la televizor? Povestea asta va circula câteva zile, cel mult o săptămână. Dacă nu se mai întâmplă nimic între timp. Ceva cu adevărat senzațional.

Harry nu răspunse.

Waaler zâmbi.

– Singurul lucru senzațional aici este acela că ai crezut că nu te găsesc.

– Ești sigur de asta?

– De ce anume?

– Că nu știam că vei ajunge aici.

– Dacă este așa, dacă aș fi fost în locul tău, aș fi fugit. Nu este cale de ieșire, Hole.

– Așa este, zise Harry, vârând mâna în buzunarul jachetei.

Waaler ridică arma. Harry scoase un pachet de țigări.

– Stau într-o capcană. Întrebarea este: pentru cine este capcana?

Scoase o țigară din pachet.

Ochii lui Waaler se îngustară.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, continuă Harry rupând în două țigara și vârând filtrul între buze, sărbătorile naționale sunt o pacoste, nu? Niciodată nu sunt suficienți oameni la serviciu ca să rezolvi o treabă, așa că totul este întârziat. Cum ar fi, de exemplu, să pui camere de supraveghere într-un cămin studentesc. Sau să le scoți.

Harry observă o ușoară tresărire în pleoapa colegului său. Arătă cu degetul arătător în spatele lui.

– Uită-te în colțul de sus, dreapta, Tom. O vezi?

Ochii lui Waaler se îndreptară către colțul unde arăta Harry, apoi se întoarseră.

– După cum am mai spus, știu ce te face să vibrezi, Tom. Știam că ne vei găsi aici mai devreme sau mai târziu. Trebuia numai să fac totul suficient de dificil ca să nu miroși că ești atras într-o

capcană. Duminică dimineață am avut o lungă discuție cu o persoană pe care tu o cunoști. De atunci stă în microbuzul lui așteptând să înregistreze scena asta. Fă-i cu mâna lui Otto Tangen.

– E o cacealma, Harry. Îl știu pe Tangen și nu ar îndrăzni niciodată să facă așa ceva.

– I-am spus că va avea toate drepturile de vânzare pentru înregistrare. Gândește-te, Tom. O înregistrare a scenei finale, cu star principal Curierul Asasin, detectivul nebun și inspectorul de poliție corupt. Companiile de televiziune din întreaga lume se vor bate pentru ea.

Harry făcu un pas în față.

– Poate ar fi mai bine să îmi dai arma, înainte să faci ca lucrurile să fie mai dificile decât sunt deja, Tom.

– Stai pe loc, Harry, șopti Waaler și Harry văzu că țeava armei se mută în spatele lui Oleg.

Se opri. Tom Waaler încetase să mai clipească. Mușchii maxilarului se frământau de concentrare. Nimeni nu se mișca. Era atâta liniște în clădire, încât lui Harry i se păru că aude sunetul zidurilor: o vibrație lungă, aproape inaudibilă, pe care urechea o înregistra ca pe mici schimbări în presiunea aerului. Zece secunde trecură în care zidurile cântară. Zece secunde interminabile în care Waaler nu clipi. Øystein îi spusese odată lui Harry câtă informație poate acumula un creier uman într-o secundă. Nu ținea minte cifra, dar Øystein explicase că oamenii ar fi putut scana cu ușurință conținutul unei biblioteci orășenești medii în zece secunde.

În cele din urmă, Waaler clipi și Harry simți cum un soi de calm coboară asupra lui. Nu știa ce însemna asta, ci numai că era probabil o veste proastă.

– Lucrul interesant la cazurile de crimă, zise Waaler, este că ești nevinovat până la proba contrarie. Și deocamdată nu cred că vreo cameră m-a filmat făcând ceva ilegal.

Se apropie de Harry și Sven și lovi cu putere cătușele, așa că Sven trebui să se ridice. Waaler îi percheziționează trecându-și mâna liberă peste jachetele lor și peste pantaloni, ținând ochii pe Harry.

– Dimpotrivă, îmi fac meseria de polițist. Arestez un polițist care a răpit un prizonier de la arest.

– Tocmai ai mărturisit în fața camerei, zise Harry.

– Ție, da, zâmbi Waaler. Din câte țin eu minte, camerele înregistrează numai imagini, nu și sunetul. Aceasta este o arestare normală. Începi să mergi către lift.

– Și cum rămâne cu răpirea unui puști de zece ani? întrebă Harry. Tangen a făcut fotografii cu tine ținând arma către el.

– Oh, el, zise Waaler, împingându-l pe Harry atât de tare încât acesta se poticni și îl trase pe Sven după el. Evident că s-a trezit în miez de noapte și s-a dus la secția de poliție fără să îi spună nimic mamei lui. A mai făcut-o, nu-i așa, Harry? Să zicem că l-am întâlnit pe băiat afară când veneam să mă întâlnesc cu tine și cu Sven. Băiatul știa că se întâmplă ceva. Când i-am explicat situația, a spus că vrea să ajute. De fapt, el a sugerat că l-aș putea folosi ca ostatic pentru ca tu să nu faci o idioțenie, Harry.

– Un băiat de zece ani? gemu Harry. Chiar crezi că va crede cineva asta?

– Vom vedea, zise Waaler. Bine, vom ieși și ne vom opri în fața liftului. Cine încearcă vreo mișcare încasează primul glonț.

Waaler se apropie de lift și apăsă pe buton. Un zgomot se auzi din străfundurile de dedesubt.

– Ciudat ce liniște este într-un cămin studențesc în vacanță, nu? Zâmbi către Sven. Ca o casă bântuită.

– Renunță, Tom. Harry se concentrase că formuleze cuvintele, dar parcă avea gura plină de nisip. Este prea târziu. Trebuie să știi că n-o să te creadă nimeni.

– Începi să te repeți, dragul meu coleg, zise Waaler privind acul ce se rotește, încet ca un compas, înapoia peretelui de sticlă. Mă vor crede, Harry. Pentru simplul motiv... își trecu degetul peste buza de sus... că nimeni nu va putea să mă contrazică.

Harry înțelese acum care era planul. Liftul. Nu exista cameră în lift. Acolo avea să se întâmple. Nu știa cum își imaginase Waaler că va prezenta situația după aceea – se iscase o bătaie, iar Harry

pusesse mâna pe armă –, dar nu avea nici o îndoială: vor muri cu toții acolo, în lift.

– Tati... începu Oleg.

– Totul va fi în regulă, fiule, zise Harry, încercând să zâmbescă.

– Da, zise Waaler. Totul va fi în regulă.

Auziră un clic, un sunet metalic. Liftul se apropia. Harry se uită la mânerul rotund de lemn al ușii liftului. Lipise arma în asemenea fel încât putea pune mâna direct pe mânerul armei, degetul pe trăgaci și îl putea apăsa, toate într-o singură mișcare.

Liftul se opri în fața lor cu o bubuitură și se clătină câteva clipe.

Harry inspiră și întinse mâna. Degetele lui căutară dedesubtul suprafeței de lemn a mânerului. Se aștepta să simtă oțelul dur, rece, pe vârfurile degetelor. Nimic. Absolut nimic. Numai alt lemn. Și o bucătică dezlipită de bandă.

Tom Waaler suspină.

– Mă tem că am aruncat-o în ghenă, Harry. Chiar credeai că nu o să caut arme plantate?

Waaler trase ușa de fier cu o mână, în timp ce îi amenința cu arma.

– Băiatul intră primul.

Harry își feri privirea când Oleg se uită spre el. Nu mai putea suporta ochii întrebători ai lui Oleg ce căutau siguranță. În schimb, Harry dădu din cap către ușă. Oleg intră și se așeză în partea din spate a liftului. O lumină palidă cădea dinspre tavan pe pereții maro din imitație de lemn de trandafir și o colecție de declarații de dragoste, sloganuri, organe sexuale și saluturi crestate pe suprafața sa.

SĂ ȚI-O TRAG era scrijelit deasupra capului lui Oleg.

O cameră mortuară, gândi Harry. Era o cameră mortuară.

Își vârî mâna liberă în buzunarul jachetei. Așa cum dovedise și altă dată, nu îi plăceau lifturile. Harry își smuci mâna stângă și mișcarea bruscă îl aruncă pe Sven înspre Waaler. Waaler se întoarse către Sven în timp ce Harry își ridica mâna dreaptă deasupra capului. Ținti ca un matador cu sabia. Știa că va avea o singură șansă, iar precizia era mai importantă decât puterea.

Mâna lui coborî.

Vârful daltei străpunse jacheta de piele cu un sunet de sfâșiere. Capătul de metal se afundă în țesutul moale al claviculei drepte, perforă vena jugulară, pătrunse prin rețeaua de nervi din plex și paraliză neuronii motorii ce duceau spre braț. Se auzi clinchetul armei ce lovi podeaua de piatră și se rostogoli, cu zgomot, pe trepte. Waaler se uită spre umărul său drept cu o expresie de uimire. Dedesubtul mânecului scurt, verde, brațul atârna fără vlagă într-o parte.

Fusese o zi lungă și urâtă pentru Tom Waaler. Porcăria începuse când fusese trezit și i se spusese că Harry îl luase pe Sivertsen și o întinsese. Și continuase când se dovedise că era mult mai greu să îl găsească pe Harry decât anticipase. Tom le explicase asociaților lui că trebuia să se folosească de băiat. Refuzaseră. Era prea riscant, spuseseră ei. În adâncul inimii lui, întotdeauna știuse că va trebui să facă singur ultimii pași. Întotdeauna fusese așa. Nimeni nu îl va opri și nimeni nu îl va ajuta. Loialitatea era o chestiune de cât de mult valora ceva. Mila începea acasă. Și porcăriile continuaseră să apară. Nu își mai putea simți brațul. Singurul lucru pe care îl simțea era un fir cald ce cobora pe piept și care îi spunea că ceva cu mult sânge din el fusese străpuns.

Se întoarse din nou către Harry, la timp ca să vadă cum fața îi crește rapid în mărime, iar în clipa următoare, capul său fu asurzit de o izbitură, când țeasta lui Harry îl lovi în plin în nas. Harry îl lovi apoi cu brațul drept, dar Waaler reuși să se ferească. Harry se duse după el, dar fu tras înapoi de brațul stâng al lui Sven Sivertsen. Tom inspiră cu nesaț pe gură, simțind cum durerea i se răspândește nemiloasă, oarbă, prin toate venele. Își recâștigă echilibrul. Din toate punctele de vedere. Estimează distanța, se ghemui, țâșni și roti un picior în timp ce celălalt era strâns bine. Era un *O'ou tek* perfect și îl lovi pe Harry în tâmplă. Acesta căzu într-o parte și îl trase pe Sven Sivertsen după el.

Tom se întoarse și căută arma. Era pe palierul de dedesubtul lor. Se țină de balustradă și ajunse acolo din două salturi. Brațul

drept încă refuza să îl asculte. Înjură, luă arma cu mâna stângă și o luă la fugă înapoi.

Harry și Sven dispăruseră.

Se răsuci la timp ca să vadă cum se închide ușa liftului. Prinse arma între dinți, apucă mânerul ușii cu mâna stângă și trase. Se simți de parcă brațul îi era smuls din umăr. Încuiat. Tom își puse fața pe geamul rotund al ușii. Închiseseră grilajul și putea auzi vocile febrile din interior.

O zi absolut oribilă. Dar acum avea să se termine. Acum era perfect. Tom ridică arma.

Fără suflare, Harry se sprijini de peretele din spate și așteptă să se miște liftul. Reușise să închidă grilajul și să apese butonul SUBSOL când ușa începu să se miște și îl auziră pe Waaler înjurând de cealaltă parte.

– Nenorocitul de lift nu vrea să pornească! șuieră Sven, aflat în genunchi lângă Harry.

Liftul tresări, ca un sughiț uriaș, dar nu se mișcă.

– Dacă nenorocitul de lift este atât de încet, ar putea să alerge până jos și să ne spună „bine ați revenit“ când ajungem jos!

– La naiba, murmură Harry. Ușa dintre intrare și subsol este încuiată.

Harry văzu o umbră trecând prin dreptul geamului rotund.

– Ferește-te! strigă el, împingându-l pe Oleg spre grilaj.

Sunetul semăna cu dopul unei sticle de șampanie deschise, când glonțul își croi drum prin panoul din imitație de lemn de trandafir de deasupra capului lui Harry. Îl trase pe Sven înspre Oleg.

În clipa aceea, liftul se smuci din nou și, acompaniat de o mulțime de alte sunete, începu să se miște.

– La naiba, șopti Sven.

– Harry... începu Oleg.

Se auzi un bubuit. Harry întrezări un pumn încleștat între grilaj și capul lui Oleg, înainte să închidă instinctiv ochii când fragmente de sticlă îl acoperiră.

– Harry!

Țipătul lui Oleg trecu direct prin Harry. Prin urechi, prin nas, prin gură, prin gât, îl înecă. Harry deschise din nou ochii și se uită direct în ochii larg deschiși ai lui Oleg, la gura lui contorsionată de durere și panică, la părul lung și negru prins de o mână mare și albă. Oleg era ridicat de pe podea.

– Harry!

Harry orbi. Deschise larg ochii, dar nu putu vedea nimic. Numai un vâl alb de panică. Dar auzea. O auzea pe Sis ținând.

– Harry!

O auzi pe Ellen ținând. Pe Rakel ținând. Toți ținau numele lui.

– Harry!

Se holbă în vidul alb, care încet se făcea negru. Leșinase? Țipelele păliră, ca niște ecouri îndepărtate. Pluti. Aveau dreptate. Nu era niciodată acolo atunci când trebuia. Se asigura că este în altă parte. Făcându-și valiza. Deschizând o sticlă. Încuind ușa. Devenind speriat. Orbind. Întotdeauna aveau dreptate. Dacă nu aveau dreptate, urmau să aibă.

– Tati!

Un picior îl lovi în piept. Văzu din nou.

Oleg se clătina în fața lui, dând din picioare, cu capul prins strâns în mâna lui Waaler. Dar liftul se oprise. Imediat văzu de ce. Grilajul se mișcase de la locul său. Harry se uită la Sven, care stătea pe podea lângă el, cu ochii pironiți în gol.

– Harry! se auzi vocea lui Waaler de afară. Adu liftul sus sau îl împușc pe băiat!

Harry se ridică și se lăasă imediat în jos. Văzuse ceea ce trebuia să vadă. Ușa de la etajul patru era cu o jumătate de metru mai înaltă decât liftul.

– Dacă tragi de acolo, Tangen va înregistra crima, zise Harry.

Auzi râsetul profund al lui Waaler.

– Spune-mi, Harry, dacă această cavalerie a ta chiar există, nu ar fi trebuit să dea năvală până acum?

– Tati... gemu Oleg.

Harry închise ochii.

– Ascultă, Tom. Liftul nu se va mișca atâta timp cât grilajul nu e închis cum trebuie. Brațul tău este între bare, așa că ar fi mai bine să îi dai drumul lui Oleg ca să ne punem pe poziție.

Waler râse din nou.

– Crezi că sunt idiot, Harry? Grilajul trebuie să se mute numai câțiva centimetri. Poți să faci asta fără ca eu să îi dau drumul băiatului.

Harry se uită la Sven, dar primi în schimb numai o privire îndepărtată, rătăcită.

– Bine, zise Harry. Dar am cătușe, așa că voi avea nevoie de ajutorul lui Sven. Iar în clipa asta arată de parcă ar fi șocat.

– Sven! strigă Waler. Auzi?

Sven abia dacă își ridică privirea.

– Îl mai ții minte pe Lodin, Sven? Predecesorul tău din Praga? Ecoul reverberă până la intrare. Sven înghiți.

– Capul a căzut în strung, Sven. Vrei să încerci și tu?

Sven se ridică poticnindu-se. Harry îl înșfăcă de guler și îl trase spre el.

– Știi ce trebuie să faci, Sven? strigă el către chipul aflat parcă în transă în timp ce își băga mâna în buzunarul din spate și scoase o cheie. Asigură-te că grilajul e pus în poziție. Auzi? Ține strâns grilajul când pornim.

Harry arătă către unul dintre butoanele uzate, rotunde și negre de pe panou.

Sven îl privi insistent pe Harry în timp ce puse cheia în încuietoarea cătușelor și răsuci. Apoi dădu din cap.

– Bine, strigă Harry. Suntem gata. Punem grilajul în poziție.

Sven stătu cu spatele la grilaj. Apucă apoi cu amândouă mâinile și trase spre dreapta. Waler gemu când grilajul îi trase mâna în aceeași direcție. Se auzi un declic încet când punctele de contact de pe podea și grilaj se întâlneau.

– Așa! strigă Harry.

Așteptară. Harry făcu un pas spre cealaltă parte a liftului și privi în sus. Într-o crăpătură mică dintre geamul rotund și umărul lui

Waler doi ochi se uitau la el. Unul deschis, mânios al lui Waler; celălalt, ochiul negru, orb al armei.

– Vino înapoi sus, zise Waler.

– Dacă îi dai drumul băiatului, răspunse Harry.

– Așa facem.

Harry încuviință din cap. Apoi apăsă pe buton.

– Știam că până la urmă vei face ceea ce trebuie, Harry.

– Așa se întâmplă de obicei, zise Harry.

Văzu cum una din sprâncenele lui Waler se încruntă dintr-o dată. Poate pentru că tocmai descoperise că de una din încheieturile lui Harry atârnau cătușele. Sau poate era ceva din intonația lui Harry. Sau poate simțise și el. Că sosise momentul.

Se auzi un scârțâit amenințător în cablurile liftului care se puse în mișcare. În aceeași clipă, Harry făcu un pas înainte și se ridică pe vârfuri. Se auzi un clic sec atunci când cătușele se închiseră în jurul încheieturii lui Waler.

– Ce dracu'... începu Waler.

Harry ridică un picior. Cătușele răneau încheieturile amândurora în timp ce Harry, la cele 95 de kilograme ale sale, îl trăgea pe Waler în jos. Waler încercă să reziste, dar brațul îi fu tras prin geam până ce rămase blocat în umăr.

O zi de rahat.

– Dă-mi drumul, la dracu'! țipă Tom, cu bărbia presată de ușa de fier.

Încercă să își tragă brațul înapoi, dar era prea greu. Urlă de furie și izbi arma de ușa de fier. Nu trebuia să fie așa. Distrugeau totul. Distrugeau castelul de nisip, îl dărâmau în bucățele mici, râzând. Dar vor vedea, într-o zi vor vedea. Atunci observă. Barele grilajului îi atingeau antebrațul, dar liftul se mișca. Dar în direcția greșită. În jos. Simți cum ceva îl strânge de gât când își dădu seama. Avea să fie strivit. Liftul era acum o ghilotină ce se mișca încet. Îi sunase ceasul.

– Ține strâns grilajul, Sven! strigă Harry.

Tom îi dădu drumul lui Oleg și încercă să își tragă brațul. Dar Harry era prea greu. Tom se panică. Făcu încă o încercare disperată să se elibereze. Și încă una. Picioarele îi alunecară pe podea. Simți partea interioară a liftului apăsându-i pe umăr. Își pierdu orice urmă de rațiune.

– Nu, Harry. Oprește-te! Voise să țipă, dar vocea îi era înecată de suspine. Milă...

LUNI NOAPTEA. ROLEX

Tic, tic, tic.

Harry ascultă secundarul cu ochii închiși și numără. Se gândi că timpul trebuia să fie destul de exact de vreme ce ticăitul venea de la un ceas Rolex de aur.

Tic, tic, tic.

Dacă ERAU corecte calculele lui, stătuse în lift un sfert de oră. Cincisprezece minute. Nouă sute de secunde de când apăsase butonul OPRIT dintre etajul unu și subsol și anunțase că erau în siguranță și că tot ceea ce mai trebuia să facă era să aștepte. Timp de nouă sute de secunde stătuseră în liniște ca niște șoareci, ascultând. Voci. Pași. Uși care sunt deschise și închise. În vreme ce Harry, cu ochii închiși, numărase cele nouă sute de ticăituri ale ceasului Rolex de la încheietura acoperită cu sânge de pe podeaua liftului și care încă era prinsă de cătușele lui.

Tic, tic, tic.

Harry deschise ochii. Descuie cătușele și se întrebă cum va deschide portbagajul mașinii acum că înghițise cheia.

– Oleg, șopti el, zgâlțâind cu blândețe umărul băiatului adormit. Am nevoie de ajutorul tău.

Oleg se ridică în picioare.

– Ce rost are? întrebă Sven uitându-se la Oleg, urcat pe umerii lui Harry ca să deșurubeze neonul de pe tavanul liftului.

– Ia-l, zise Harry.

Sven se întinse spre Oleg și luă unul din cele două tuburi.

– În primul rând, pentru ca ochii să se obișnuiască cu întunericul înainte să ies la subsol, zise Harry. În al doilea rând, ca să nu stăm aici clipind atunci când se vor deschide ușile liftului.

– Waaler? În subsol? Vocea lui Sven era plină de neîncredere. Fii serios, nimeni nu poate supraviețui unei astfel de chestii.

Arătă cu tubul de neon către brațul deja palid, ca de ceară, de pe podea.

– Gândește-te cât sânge a pierdut. Și șocul.

– Încerc să anticipez orice posibilitate, zise Harry.

Apoi se făcu întuneric.

Tic, tic, tic.

Harry coborî din lift, se dădu repede într-o parte și se ghemui la pământ. Auzi ușa închizându-se încet în spatele lui. Așteptă până auzi liftul pornind. Înțelegerea era că vor opri liftul între subsol și parter, unde vor fi în siguranță.

Harry ascultă cu răsuflarea tăiată. Până acum, nici urmă de fantome. Se ridică. O lumină palidă strălucea prin geamul unei uși aflate la celălalt capăt al subsolului. Distinse forme de mobilier de grădină, cufere vechi și vârfuri de schiuri în spatele plasei de sârmă. Harry orbecăi în întuneric, de-a lungul peretelui. Găsi o ușă și o deschise. Îl izbi mirosul dulce de gunoi. Venise unde trebuia. Pășii peste saci de gunoi rupți, coji de ouă și cutii de lapte goale, croindu-și drum prin căldură cleioasă degerată de reziduurile în descompunere. Arma era lângă perete. Una dintre benzile adezive încă mai era prinsă. Se asigură că mai era încărcată înainte să iasă din nou.

Se apropie aplecat de ușa de unde venea lumina.

Numai când se apropie văzu conturul întunecat lipit de fereastră. Era o față. Automat, Harry se lăsă la pământ înainte să își dea seama că persoana nu îl putea vedea în întuneric. Ținu

arma cu ambele mâini în fața lui și se târî doi pași înainte. Fața era lipită strâns de geam, iar trăsăturile erau contorsionate. Harry ținti către ea. Era Tom. Ochii lui larg deschiși priveau insistent dincolo de el, în întuneric.

Inima lui Harry tresări atât de tare, încât nu mai reuși să țină dreaptă cătarea armei.

Așteptă. Secundele veniră și trecură. Nu se întâmplă nimic.

Atunci coborî arma și se ridică.

Se duse la geam și privi în ochii lui Tom. Erau acoperiți cu o peliculă albă-albăstrie. Harry se întoarse și încercă să pătrundă în întunericul. Indiferent la ce anume se holba Tom, acum dispăruse.

Harry rămase nemișcat, simțind zvâcnetul stăruitor, insistent al pulsului său. Tic, tic, tic. Nu era foarte sigur ce anume însemna. Exceptând faptul că era viu, pentru că persoana de cealaltă parte a ușii era moartă. Și că putea deschide ușa, putea atinge pielea bărbatului, ca să simtă cum îl părăsește căldura corpului, textura în schimbare a pielii, pierzând substanța vieții și devenind un ambalaj gol.

Harry își sprijini fruntea de a lui Waaler. Geamul rece al ferestrei îi arse ca gheața pielea.

LUNI NOAPTEA. MURMURUL

Așteptară la culoarea roșie a semaforului din piața Alexander Kiellands.

Ștergătoarele parbrizului fremătau de la stânga la dreapta și invers. Într-o oră și jumătate vor apărea primii zori ai zilei, dar în acea clipă era noapte, iar norii atârnavă ca o prelată cenușie-neagră peste oraș.

Harry stătea pe locul din spate, cu brațul în jurul lui Oleg.

O femeie și un bărbat veniră clătinându-se către ei pe trotuarul pustiu de pe bulevardul Waldemar Thranes.

Trecuse o oră de când Harry, Sven și Oleg ieșiseră din lift, afară în ploaie și pe pământ stabil. Găsiseră un mestecăn înalt pe care Harry îl văzuse de la fereastra lui Marius și se aruncaseră pe iarba uscată. De acolo, Harry telefonase în primul rând la biroul editorial al *Dagbladet* și vorbise cu ziaristul de serviciu. Apoi îl sunase pe Bjarne Møller, îi spusese ce se întâmplase și îl rugase să îl caute pe Øystein Eikeland. La sfârșit o sunase pe Rakel și o trezise. Douăzeci de minute mai târziu, zona din fața căminului studentesc era luminată de blițurile camerelor și de luminile albastre, ale presei și poliției, în aceeași minunată combinație ca întotdeauna.

Harry, Oleg și Sven stăteau sub mestecăn, privindu-i cum intră și ies în grabă din cămin.

Atunci Harry își stinsese țigara.

– Ei bine, zise Sven.

– *Character*, spuse Harry.

Sven dădu aprobator din cap.

– Pe ăsta îl uitasem.

Apoi se îndreptaseră spre piață, iar Bjarne Møller venise alergând în calea lor și îi urcase într-una din mașinile de poliție.

Mai întâi se duseseră la sediul poliției ca să fie interogați, sau pentru „un scurt rezumat“, așa cum precizase Møller, grijuliu. Când Sven fusese dus în arest, Harry insistase ca doi polițiști înarmați să stea de gardă în fața celulei 24 de ore pe zi. Møller, oarecum surprins, îl întrebă pe Harry dacă chiar credea că riscul de evadare era atât de mare. Harry răspunsese cu un clătinat din cap, iar Møller îi îndeplini dorința fără să mai spună nici un cuvânt.

Chemaseră apoi o mașină de patrulă ca să îl ducă pe Oleg acasă.

Bâzâitul semaforului rupse liniștea nopții în timp ce străbătura bulevardul Uelands. Era evident că femeia împrumutase jacheta bărbatului și o ținea pe umeri. Cămașa bărbatului era lipită de corp. Râdea zgomotos. Lui Harry i se păru că îl cunoaște.

Semaforul se făcu verde.

Întrezări părul roșcat al femeii, vârât sub jachetă, iar cuplul dispăru din vedere.

Când trecură prin Vinderen, încetă brusc să mai plouă. Precum cortina unei scene, norii se dădură într-o parte și o lună nouă străluci asupra lor de pe un cer negru de deasupra fiordului Oslo.

– În sfârșit, zise Møller, zâmbind, întorcându-se către ei de pe locul din față al pasagerului.

Harry presupuse că se referea la ploaie.

– În sfârșit, zise el, fără să își ia privirea de la lună.

– Ești un băiat viteaz, spuse Møller, lovind ușor cu palma genunchiul lui Oleg.

Acesta zâmbi șters și ridică privirea către Harry.

Møller se întoarse din nou și își menținu privirea pe drumul din fața lor.

– Durerile mele de stomac au dispărut, zise el. S-au volatilizat.

Îl găsiseră pe Øystein în același loc în care îl duseseră pe Sven Sivertsen. În clădirea arestului. Conform documentelor lui Groth „Torționarul“, Øystein fusese adus de Tom Waaler cu suspiciunea de a fi condus taxiul în stare de ebrietate. Testul de sânge pe care îl făcuse arăta într-adevăr prezența alcoolului. Când Møller ordonă ca Eikeland să fie eliberat și toate formalitățile să fie abandonate, Groth „Torționarul“, foarte surprinzător, nu avu nici o obiecție. Dimpotrivă, era neobișnuit de serviabil.

Rakel stătea în cadrul ușii când mașina poliției viră pe pietrișul aleii și opri în fața casei.

Harry se aplecă pe lângă Oleg și deschise portiera. Oleg sări jos și alergă spre Rakel.

Møller și Harry rămaseră în mașină, privindu-i în tăcere pe cei doi îmbrățișându-se pe scări.

Telefonul mobil al lui Møller sună și acesta răspunse imediat. Spuse „da“ de două ori și „bine“ o dată și închise.

– Era Beate. Au găsit o geantă plină cu echipament de ciclism în tomberonul din curtea casei lui Barli.

– Hm.

– O să fie un iad, zise Møller. Cu toții vor dori o bucată din tine, Harry. Akersgata, NRK, TV2. Și presa străină. Imaginează-ți că s-a auzit de Curierul Asasin și în Spania. Dar am mai trecut prin asta și altă dată, așa că știi cum merge treaba.

– O să supraviețuiesc.

– Presupun că da. Cam știm și ce s-a întâmplat noaptea trecută în căminul studentesc. Mă întreb numai cum a reușit Tangen să aranjeze înregistrarea în microbuzul său duminică după-amiaza și apoi a uitat să o oprească atunci când a alergat ca să prindă trenul spre casă, în Hønefoss. Møller cercetă fața lui Harry, dar acesta

rămase impasibil. Și mai mult, ce noroc că tocmai ștersese suficient din hard disk, astfel că a fost destul spațiu pentru câteva zile de înregistrare. De fapt, e incredibil. Aproape că ai putea chiar să îți imaginezi că totul a fost programat.

– Aproape, murmură Harry.

– O să fie o anchetă internă. Am contactat SEFO și i-am informat în legătură cu activitățile lui Waaler. Nu excludem posibilitatea că acest caz va avea unele ramificații în poliție. Voi avea prima întâlnire cu ei mâine. Vom lămuri povestea asta, Harry.

– Bine, șefu’.

– Bine? Nu pari prea convins.

– Păi tu ești?

– De ce n-aș fi?

– Pentru că nu știi în cine poți avea încredere, nici măcar tu.

Møller clipi de două ori, dar nu răspunse. Aruncă o privire polițistului care stătea la volan.

– Poți să aștepti câteva secunde, șefu’?

Harry coborî din mașină. Rakel îi dădu drumul lui Oleg, care dispăru după ușă, în casă.

Ținea mâinile încrucișate în fața ei și privirea pe cămașa lui.

– Ești ud, zise ea.

– Ei bine, când plouă...

– ... te uzi. Zâmbi cu tristețe și își puse palma pe obrazul lui. S-a terminat? șopti ea.

– Deocamdată da.

Închise ochii și se aplecă în față. Harry o cuprinse în brațe.

– Băiatul o să fie bine, zise el.

– Știu. A spus că nu i-a fost teamă. Pentru că erai tu acolo.

– Hm.

– Cum te simți?

– Bine.

– Și este adevărat? Chiar s-a terminat?

– S-a terminat, murmură Harry în părul ei. Ultima zi de muncă.

– Bine, zise ea.

Simți cum trupul ei se apropie, umplând tot spațiul dintre ei.

– Săptămâna viitoare încep noul serviciu. O să fie bine.

– Cel pe care l-ai găsit prin amicul tău? întrebă ea, punându-și mâna pe gâtul lui.

– Da. Mirosul ei îi umplea creierul. Øystein. Îl mai ții minte pe Øystein?

– Șoferul de taxi?

– Da. Examenul pentru licența de șofer de taxi e marți. În fiecare zi m-am chinuit să rețin numele străzilor din Oslo.

Rakel râse și îl sărută pe buze.

– Ce părere ai? întrebă el.

– Cred că ești nebun.

Râsetul ei era parcă susurul unui pârau în urechile lui. Îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Trebuie să plec acum.

Încercă să zâmbească, dar Harry văzu că nu va putea.

– N-o să mă descurc, răbufni ea înainte ca suspinele să îi înceacă voca.

– Ba o să te descurci, zise Harry.

– Nu pot să mă descurc... fără tine.

– Nu este adevărat, zise Harry, trăgând-o mai aproape. Poți să te descurci foarte bine fără mine. Întrebarea este: poți să te descurci cu mine?

– Asta este întrebarea? șopti ea.

– Știu că trebuie să te gândești la asta.

– Nu știi nimic.

– Mai întâi gândește-te, Rakel.

Femeia dădu capul pe spate, iar el o susțină de mijloc. Îi studie fața. Probabil căuta schimbarea, își zise Harry.

– Nu pleca, Harry.

– Am o ședință. Dacă vrei, poate vin dimineață. Am putea...

– Da?

– Nu știu. Nu am nici un plan. Sau idei. Sună bine?

Rakel zâmbi.

– Sună perfect.

Se uită la buzele ei. Ezită. Apoi o sărută și plecă.

– Aici? întrebă polițistul de la volan, uitându-se în oglindă. Nu e închis?

– De la douăsprezece la trei în timpul săptămânii, zise Harry. Șoferul trase pe bordura din față de la Boxer.

– Nu vii și tu, șefu'?

Møller clătină din cap.

– Vrea să vorbească numai cu tine.

Servirea se terminase de mult și ultimii clienți se pregăteau să plece din bar.

Șeful de la *Kripos* stătea la aceeași masă ca și data trecută. Orbitale lui adânci erau ascunse în întuneric. Berea din fața lui era aproape terminată.

– Felicitări, Harry.

Harry își făcu drum între masă și banchetă.

– O treabă foarte bună. Dar trebuie să îmi povestește cum te-ai prins că Sven Sivertsen nu este Curierul Asasin.

– Am văzut o fotografie a lui Sivertsen în Praga și mi-am amintit că am văzut o fotografie a lui Wilhelm și Lisbeth în același loc. Mai mult, legiștii au analizat urmele de excrement de sub...

Comisarul-șef se aplecă peste masă și puse o mână pe brațul lui Harry. Respirația lui mirosea a bere și a tutun.

– Nu mă refer la dovezi, Harry. Mă refer la idee. Bănuiala. Ce te-a făcut să legi indiciile de omul care trebuia. Care a fost momentul de inspirație? Ce te-a făcut să formulezi gândul?

Harry ridică din umeri.

– Te gândești la tot felul de lucruri, tot timpul. Dar...

– Da?

– Totul se potrivea mult prea bine.

– Ce vrei să spui?

Harry își scărpină bărbia.

– Știai că Duke Ellington obișnuia să ceară acordurilor de pian să nu îl acordeze prea bine la cheie?

– Nu.

– Când un pian este acordat la perfecție, nu sună prea bine. Nu e nimic în neregulă, dar pierde ceva din căldură, sentimentul de

autenticitate. Harry zgârie cu unghia pe o bucătică din luciul mesei care se desprinsese. Curierul Asasin ne-a dat codul perfect care ne-a spus unde și când. Dar nu și de ce. În felul acesta, ne-a făcut să ne axăm mai degrabă pe acțiuni decât pe motiv. Fiecare vânător știe că, dacă vrei să îți vezi prada în întuneric, nu trebuie să te uiți direct la ea, ci lângă ea. Când am încetat să mă uit doar la fapte, am auzit.

– Ai auzit?

– Da. Am auzit că aceste așa-numite crime în serie erau prea perfecte. Sunau bine, dar nu autentice. Crimele urmau formula până la ultimul detaliu. Ne dădeau o explicație care era la fel de plauzibilă ca orice minciună, dar nu plauzibilă ca adevărul.

– Și ai știut asta?

– Nu, dar nu am mai fost atât de miop și vederea mi s-a limpezit.

Șeful de la *Kripas* dădu din cap în timp ce se uita insistent la paharul de bere pe care îl rotea neîncetat între mâini, pe masă. În barul liniștit, aproape gol, sunetul semăna cu cel făcut de o piatră de moară.

Își drese vocea.

– M-am înșelat în privința lui Tom Waaler, Harry. Îmi cer scuze. Harry nu răspunse.

– Ce vreau să spun este că nu am semnat hârtiile pentru demiterea ta. Aș vrea să îți continui munca. Vreau să știi că ai întreaga mea încredere. Și sper, Harry... Își ridică fruntea și în jumătatea de jos a feței Harry văzu un fel de zâmbet. ... că o am pe a ta.

– Va trebui să mă gândesc la asta, răspunse Harry.

Zâmbetul dispăru.

– La serviciu, adăugă el.

Șeful *Kripas* zâmbi din nou. De data asta, îi văzu și ochii.

– Desigur. Dă-mi voie să-ți iau o bere, Harry. Au închis, dar pe mine mă vor servi.

– Sunt alcoolic.

Pentru o clipă, șeful de la *Kripas* rămase uimit. Apoi chicoti.

– Scuze. Nu m-am gândit. Încă un lucru, Harry. Te-ai...

Harry așteaptă în timp ce paharul încheie un alt circuit.

– Te-ai gândit la felul cum vei prezenta acest caz?

– Să îl prezint?

– Da. În raport. Și presei. Vor dori să stea de vorbă cu tine. Și vor pune întreaga poliție sub lupă dacă traficul de arme al lui Waaler iese la iveală. Din acest motiv este vital să nu spui...

Harry își caută pachetul de țigări în timp ce comisarul-șef își caută cuvintele.

– ... să nu le oferi o versiune care să lase loc interpretărilor, zise el în cele din urmă.

Harry zâmbi ușor și se uită la ultima țigară pe care o avea.

Șeful de la *Kripos* se decise, bău ultimele resturi de bere și se șterse la gură cu dosul palmei.

– A spus ceva?

Harry ridică o sprânceană.

– Te referi la Waaler?

– Da. A spus ceva înainte să moară? Cine au fost partenerii lui? Cine mai era implicat?

Harry se hotărî să își păstreze ultima țigară.

– Nu, n-a spus nimic. Absolut nimic.

– Păcat.

Șeful de la *Kripos* îl privi fără expresie.

– Dar filmele care au fost făcute? Arată ceva de acest fel?

Harry întâlni privirea ochilor albaștri ai celuilalt. Din câte știa Harry, șeful de la *Kripos* lucrase în poliție toată viața. Nasul îi era ascuțit ca lama unei securi, gura o linie dreaptă, iar mâinile mari și aspre. Era o parte a fundației Forțelor: granit solid și sigur.

– Cine știe? răspunse Harry. Oricum nu avem de ce să ne facem griji. De vreme ce acest caz va fi o versiune care nu lasă loc pentru... Până la urmă Harry reuși să rupă bucățica de luciu. ... interpretări greșite.

Ca la comandă, luminile din bar începură să pâlpâie.

Harry se ridică.

Se uitară unul la celălalt.

– Vrei să te duc cu mașina? întrebă șeful de la *Kripos*.

Harry clătină din cap.

– Mă duc la o plimbare.

Şeful de la *Kripos* strânse ferm mâna lui Harry. Harry se îndrepta spre uşă când se opri şi se întoarse.

– Apropo, Waaler a spus de fapt un lucru.

Sprâncenele albe ale şefului de la *Kripos* căzură.

– Da? rosti el cu grijă.

– Da. A cerut milă.

Harry o luă pe scurtătură prin Cimitirul Mântuitorului. Ploaia picura din copaci. Picăturile loveau frunzele de dedesubt şi scoteau mici suspine înainte să cadă pe pământul care le absorbea însetat. Merse pe alea dintre morminte şi auzi morţii murmurând. Se opri şi ascultă. Biserica Gamle Aker se afla în faţa lui, întunecată şi dormind. La următoarea bifurcaţie o luă la stânga şi ieşi pe strada spre dealul Telthus.

Când ajunse la apartamentul său, îşi dădu jos hainele, intră în duş şi dădu drumul apei fierbinţi. Apa şiroi pe pereţi, iar el rămase nemişcat până ce pielea i se înroşi şi deveni dureroasă. Se duse în dormitor. Apa se evaporă şi se întinse în pat fără să se şteargă. Închise ochii şi aşteptă. Să vină somnul. Sau imagini. Care veneau primele.

În schimb, auzi murmure.

Ascultă.

Despre ce şopteau?

Ce planuri făceau?

Vorbeau codificat.

Se ridică. Îşi sprijini capul de perete şi simţi cum forma stelei diavolului îl împunge în ceafă.

Se uită la ceas. În curând avea să se lumineze.

Se ridică şi se duse în hol. Căută în buzunarele jachetei şi scoase ultima ţigară. O rupse şi o aprinse. Se aşeză în scaunul balansoar din salon şi aşteptă să vină dimineaţa.

Lumina lunii strălucea în cameră.

Se gândi la Tom Waaler care privea în eternitate. La bărbatul cu care vorbise în Vechiul Oslo după conversația cu Waaler din fața cantinei, pe terasa acoperișului, la sediul poliției. Fusesse ușor să îl găsească, pentru că își păstrase porecla și încă mai lucra în chioșcul familiei.

– Tom Brun? răspunsese bărbatul dinapoia tejghelei, trecându-și o mână prin părul soios. Da, îmi amintesc de el. Bietul băiat. Era bătut de tatăl lui, acasă. Tatăl lui era un șomer nenorocit. Bețiv. Prieten? Nu, nu am fost prieten cu Tom Brun. Da, eu eram cel numit Solo. Pe cale ferată? Bărbatul râsese. Cu trenul cel mai departe am ajuns pe coastă, la sud de Oslo. De fapt, nu cred că Tom Brun avea prea mulți prieteni. Țin minte că era un tip drăguț, genul de băiat care ajuta femeile bătrâne să traverseze, cam ca un cercetaș. Totuși, cam ciudat. A fost ceva necurat în moartea tatălui său. Un accident foarte ciudat.

Harry își trecu degetul peste suprafața netedă a mesei. Simți cum particule mici i se lipesc de piele și știu că era praf galben de pe daltă. Lumina roșie a robotului telefonic se aprinse. Probabil ziariști. Vor începe în dimineața asta. Harry puse vârful degetului pe limbă. Avea gust amar. Mortar. Își aminti că venea de pe peretele de deasupra camerei 406, unde Wilhelm Barli sculptase steaua diavolului. Harry plescăi. Probabil că zidarul folosisese un amestec ciudat, pentru că se mai simțea un gust. Dulce. Nu, metalic. Avea gust de ou.